Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Etlar, Carit.; af Carit Etlar
Titel | Title:	Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 13-14
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : V. Pio, 1888-1890
Fysiske størrelse | Physical extent:	8 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.-99.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130021105407

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Carit Etlar:

Madsalune

V. Pio's Boghandels Forlag.

Skrifter

af

Carit Etlar.

(Carl Brosbøll.)

13. Bind.

Madsalune.

Kjøbenhavn.
V. Pio's Boghandels Forlag.
1890.

Madsalune.

En Fortælling

af

Carit Etlar.
(Carl Rosbøll.)

Kjøbenhavn.
V. Pio's Boghandels Forlag.
1890.

Fjerde Udgave.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Sally B. Salomons Bogtrykkeri (Møller & Thomsen). Kjøbenhavn.

I.

En Juleaften for mange Aar siden var Præsten i Husby iferd med at skrive næste Dags Prædiken. Havet hylede udenfor Klitterne, og Nordvestvinden piskede Sneen sammen i store Driver, hen over enhver Høi og Tue, hvor der var Læ at finde. Skyerne saae skarpe og sønderrevne ud, og af og til kom et Stykke af Maanen eller en enlig Stjerne frem mellem dem med et mat og svagt Skær. Den skaldede Kyst lignede i det ubestemte Lys mere et norsk Klippelandskab end en jævn og flad Hedeørken. Husby Kirkeklokke havde slaaet tolv. Bønderne i Nabogaardene vare gaaede tilsengs, fra Præstens Kammer vedblev Lyset at skinne ud igjennem de tilfrosne Ruder. Den Geistlige sad med Haanden under Kinden og saae ned i den gamle Bibel, der laa opslaaet for ham. Han havde siddet en Stund saaledes, da han blev afbrudt ved et svagt Hyl, som Gaardhunden udstødte, lidt efter hørte han hurtige og faste Fodtrin af en Gaaende, der kom hen ad den frosne Vei, som førte ind til Gaarden. Præsten lagde Mærke i Bogen og gik hen til Vinduet; den Kommende stod stille udenfor, lagde Munden til Ruden og spurgte, om det var her, den Husby Præst boede?

„Det er mig," svarede den gamle Mand frygtsomt.

„Gaa hen til den lille Laage ved Porten, hvis I har noget Bud til mig, saa skal jeg lukke Jer ind.“

Manden gik, lidt efter kom de Begge ind i Stuen. Det var en høi, bredskuldret Person, denne Fremmede, hans halve Ansigt var skjult af en stor Pijækkert, hvis Krave naaede op over Kinden. Det man saae af hans Træk var barskt og strengt, de livfulde Øine under hans tykke, nedhængende Bryn dannede en skarp Modsætning til de mange Furer og Rynker i Panden. Efter at have seet sig om i Stuen gik Manden hen til Præsten og udbrød med en dæmpet og dyb Stemme:

„Velærværdighed! jeg kommer her for at bede Jer give os en Haandsrækning inat. Ovre paa Kirkegaarden ere mine Kammerater ifærd med at kaste en Kule; Liget, den er bestemt for, holder ved Siden af. Alting er for saavidt klaret, vi vente blot paa Dem til at smide et Par Skovlfulde Jord paa Kisten og læse en Herrensbøn over den Døde, før vi dække ham til.“

„Hvorledes?“ udbrød Præsten forbavset; „begrave et Lig paa denne Tid af Døgnet, — det er noget, som umuligt gaaer an.“

„Ja, De kan gjerne spare Deres Indvendinger!“ svarede den Ubekjendte tørt. „Hvorfor skulde det vel ikke gaa an? Naar vi have naaet tilbunds i den Favn Jord, han skal ned i, synes mig, det værste Arbeide er bestilt. Jeg pleier sjelden at gaa min Vei omsonst, hvis De ikke vil afsted med det gode, skal jeg bære Dem derover paa mine Skuldre. Er det tydeligt nok? De er en gammel Mand, og jeg vilde nødig volde Ufred i et fremmed Huus, naar det kunde undgaaes.“

„Og hvem er da den, hvis Lig I saaledes ville begrave i Mulm og Mørke?“ spurgte Præsten. „Der

maa ligge noget urigtigt og brødefuldt til Grund for denne Handling. Menneske!" vedblev han med hævet Røst, „tænker Du paa, at der gives En, for hvis Øie Natten er den klareste Dag, En, for hvem Synd og Uret ikke har noget Skjulested?"

„Det veed jeg ligesaa vel som De," sagde Manden utaalmodigt. „Lad os nu bare ikke spilde Tiden med Snak. Jeg forlanger intet urigtigt af Dem, og her er hverken begaaet Mord eller Synd, som De tænker; hvis Deres Øie var saa klart som Hans, De taler om, vilde De finde en Skude ridende for et Anker bag Klitterne derude. Det er dens Capitain, der skal begraves imat, og vi have ikke Stunder til at gjøre saa mange Omstændigheder dermed, som Folk paa Landjorden; Vind og Strøm vente ikke; den Døde maa fra Borde, mens Leilighed falder. — Og hvem det er, Herre!" tilføiede han med en pludselig Heftighed, „det var derom, De spurgte. Hvis hver en Maage kunde tale, som flyver over den salte Sø mellem disse Kyster og Englands, saa vilde de for længe siden have skreget Jer et Navn i Ørene, og det var hans. Vær blot flink til at komme i Munderingen; De skal ikke gjøre Deres Arbeide omsonst, men mine Folk vente, det er nogle utaalmodige Krabater, de have mere Ild end Vand i deres Aarer."

Alle den Gamles Indvendinger nyttede ikke, den Anden vedblev sin Paastand; lidt efter gik Præsten hen efter en Hornlygte i Skabet, tændte den, og iført sin geistlige Dragt fulgte han den Fremmede ud ad Porten over til Kirkegaarden, som kun laa et lille Stykke Vei borte.

„Det er just ingen rar Tid til at forlade Jeres Kakkelovnskrog," sagde Sømanden, medens de gik sammen;

„især for en gammel Mand, der ikke er vant til Kulden. Skylden er ikke heller min, jeg kunde nok selv have præket den Smule over ham, jeg forstaaer mig godt paa sligt Væsen; men Mandskabet syntes, det havde mere Fynd og Klem, naar en geistlig Mand gjorde det, saa fandt jeg paa at hente Dem. Gaa forsigtig, Deres Velbyrdighed! man knækker sin Hals i en Haandevending i dette nederdrægtige Føre."

„Hvad var den Mands Navn, som I ville begrave?" spurgte Præsten, uden at have hørt efter det, Sømanden sagde. „Jeg maa vide det for at indføre denne Jordefærd, hvortil I twinge mig, i Kirkebogen."

„Hans Navn var det, som skaffede ham mindst Anseelse," svarede Sømanden, „det er nu dødt og skal begraves med ham; skriv ham i Bogen for hvad I vil; naar den Dag kommer, at han bliver kaldt til Regnskab, skal han nok svare for alt det, der staaer paa hans Register. Han var den stolteste Gut, der nogensinde gyngede paa en Planke over salt Vand; han har faret med det Mandskab, som nu er ilav med at rede ham den sidste Køie, i mange Aar; jeg har seet et Par Glukker, som ellers ikke kjendte mere til Taarer end Landene under Linien til Sne, blive vaade for hans Skyld, Gud fordømme mig! jeg selv, jeg Hund! som stod med tørre Kinder, da min nærmeste Slægt døde, græder jo over ham. Tys, stille! jeg hører deres Stemmer derinde. Velbyrdighed! her er Laagen, vi skal ind ad, tal nu nogle kjønne Ord, der kan røre vort Sindelag. For Fanden! i Vorherres Navn vilde jeg sige, han havde fortjent at blive rost i sin Grav. Det kan I gjerne fortælle, at jeg har sagt."

Idet Sømanden gav denne Forsikring, vare de komne til Kirkelaagen, og Præsten saae i Maaneskinnet endeel

Mænd staaende omkring en Bondevogn, fra hvilken de løftede en Ligkiste, sammensat af sortmalede Fyrrefjæl.

„Fik Du fat i Personen, Samson?" spurgte En af dem, med en grov og skingrende Stemme, og nærmede sig de Kommende.

„Ja vel! alting er i Orden, se nu blot til, at I skynde Jer noget."

Kisten blev baaret af sex kraftige Skuldre hen til den Grav, som var dannet i et Hjørne tæt op til Kirkemuren; derpaa firede de den ned, Præsten traadte til og kastede Jord paa den, medens han fremsagde de ved en saadan Leilighed sædvanlige Ord. Det var et eget Skue at lægge Mærke til det sørgmodige Udtryk hos disse mørke Skikkelser, der stode omkring den aabne Grav med blottede Hoveder, tavse og bestemte. Den gamle Præst følte sig sælsomt bevæget derved, hans Følelser fik Ord, hans Stemme hævede sig, og det var om Synd og Syndens Følger, han talede, thi han meente, at der maatte ligge noget forborgent og rædselsfuldt til Grund for denne natlige Færd. De fremmede Mænd stode tavse og hensunkne i deres Sorg uden at forandre en Mine; af og til vendte de sig bort og fore med Haanden over Øinene; deres raa Natur var rystet. Maanelyset kastede sit blaalige Skin ned over deres sænkede Hoveder, Fløien oppe paa Kirken peb omkap med Stormen, og henne i Vognen, som havde kjørt Liget til Kirkegaarden, sad en Bonde og stirrede over paa de fremmede Mænd og opramsede med høi og rystende Stemme alle de Bønner, han kunde hitte paa.

Endelig brød en af Sømændene den Tavshed, som fandt Sted, da Præsten havde endt sin Tale. „Det stiller af med Veiret," udbrød han langsomt. „Vi maa

se at komme afsted igjen. Tal først et Par Ord over ham, Samson Goliath, han har vel fortjent det af os; vi stikke nu fra ham for sidste Gang."

„Hvad skal jeg sige?" mumlede Samson, idet han tog sin laadne Hue af Hovedet, og hans Stemme, som hidtil havde været raa og barsk, blev efter disse Ord blødere, hans Læber skjælvede, idet han vedblev: „Jeg vil bede Vorherre om godt for Dig, min gamle Capitain! Du har i dine Levedage været en flink og retskaffen Karl, bedre end vi Andre her, Gudfader velsigne Dig. Saa! dæk ham nu til, medens jeg følger Præsten hjem igjen; der, Præst! har I en halv Species for Jeres Umage — hvad, I ryster paa Hovedet. Vil I ingenting have, saa kan I lade være. Kom nu med mig."

Han vinkede ad den Geistlige og fulgte ham stiltiende til hans Huus.

Samme Nat faldt der en stor Mængde Sne i Egnen, saa at ethvert Spor af Jordefærden forsvandt; da det blev Foraar igjen, høinede der sig en lille, lav Grav over det Sted ved Kirken, hvor den Fremmedes Lig var gjemt. Præsten indførte det skete i Kirkebogen og berettede Sagen til Stiftsøvrigheden; der blev anstillet Undersøgelser, men de ledede ikke til noget. Den eneste Kjendsgjerning var, at Gravstedet hvert Aar ved Løvfaldstiden blev udbedret og pyntet, uden at man var istand til at opdage, ved hvem det skete. Præsten døde, den hele Tildragelse blev efterhaanden glemt. En Sommeraften, mange Aar efter, kom en Husby Fisker ind til den ny Præst og bad ham følge med til et lille Huus, der var opført i en Sloge eller Dal mellem Klitterne. En gammel Mand laa paa et Bord midt i Stuen, med forslaaede og kvæstede Lemmer. Han var reddet fra

Vraget af en Kutter, der Natten iforveien var løbet Brand Rev for nær og gaaet under i Stormen. Det var den samme Mand, som havde været Anfører ved Begravelsen, ham som Kammeraterne kaldte Samson Goliath. Han fortalte det selv og bad Præsten tage alle de Penge, der laa i hans Trøielomme, til at lade Graven paa Husby Kirkegaard holde vedlige for. Næste Morgen havde den gamle Somand opgivet Aanden. Det, han før sin Død betroede Præsten, er Grundlaget til denne Fortælling.

II.

Tidligt paa Sommeren i Aaret 1781 stod Værten i Sorte Kro, nogle Mile sønden for Ringkjøbing, i sin Huusdør og røg af en kort Leerpibe, medens han lænede sig paa Halvlaagen og betragtede de mørkegraa Skyer, foran ham. Udenfor Kroen, paa det Rækværk, der var opslaaet langs med Muren til de Reisendes Heste, sad en Mand, ifærd med at forevige sit Navn ved at skære det ind i en af Stolperne. Han var meget høi og stærkt bygget, efter Klædningen at dømme enten Kusk eller Fragtmand. Hans Ansigt var solbrændt og rynket, Næsen lang og sad en Smule til den ene Side, hans Træk havde et vist listigt, men tillige godmodigt Udtryk, hans fremstaaende Pande var gjennemfuret af et dybt, blodrødt Ar, som tabte sig i det venstre Øienbryn.

„Hør, Christian Emsig!“ udbrød han endelig, efter at have lukket den store Foldekniv sammen, som han brugte til sit Arbeide. „Med Forlov at laane Jeres

Pibe lidt; I har nu røget saa længe!" Han tog med disse Ord Piben ud af Munden paa Værten, uden at denne gjorde ringeste Indvending mod en saadan Frihed. „Find saa paa noget, vi kan snakke om," tilføiede han, indhyllet i Tobaksdamp, „nu kan I frit tale uden at forstyrre mig, siden jeg er kommen tilende med Navnet. Sikken En der gaaer, hvor mon den hører til," vedblev han og pegede ud paa Veien, hvorfra man i det samme saae en sælsom Skikkelse nærme sig, slingrende paa en gammel udmagret Hest. Det var vanskeligt at sige, til hvilket Kjøn denne Figur hørte, thi den sad tilhest som et Mandfolk, bar Beenklæder og Træsko, men Kjolen og den øvrige Dragt, paa Hatten nær, var som Kvindernes i Vesteregnen. Værten maatte ikke have fundet noget forunderligt i dette Syn, thi han udbrød ganske rolig: „Der kommer et Kvindfolk, som har bedraget Hans Majestæt for mangen Daler i Told, hun er godt kjendt mellem Klitterne og har tidt slaaet en god Handel af med mig."

Den Ridende nærmede sig Kroen. Hendes Ansigt var brunet af Sol og Vind, dets Udtryk barskt og bestemt, hendes Haar begyndte at blive graat og var strøget tilbage fra Panden og bundet sammen i et stort, rødtærnet Tørklæde under Hatten.

„Gudsfred, Christen Emsig!" raabte hun og løste en Dunk ud af et Klæde, hvori den havde hængt om Hestens Hals. „Her har jeg en lille Taar Rom til Jer, saadan en, som endnu aldrig har lugtet af Told eller været indenfor Døren til dette Huus; hvad tykkes I om at kjøbe den?" Og nu begyndte en Handel imellem Værten og hende, ved hvilken Fragtmanden blev en tavs, men opmærksom Tilhører. Det varede ikke længe,

før Kromanden betalte Konen nogle Penge, skænkede hende et Krus Øl uden at forlange Betaling derfor og bar Dunken ind i Stuen. Kirsten Ryle steg igjen til Hest og sagde, at det kunde hænde sig, hun om nogle Dage fik fat i nok en af samme Slags. Derpaa red hun bort.

Inden Samtalen mellem Værten og Fragtmanden endnu var kommen paa Gled igjen, tiltrak atter en Kommende sig deres Opmærksomhed. Det var en fattigklædt Mand, som med lange, afmaalte Skridt gik hen ad Landeveien, nedenfor Krostedet. Han bar sit Hoved sænket og havde foldet Armene over Brystet uden at kaste et Blik til nogen af Siderne. Han talte meget ivrigt med sig selv, enkelte Gange bar Vinden et Ord over til de to Mænd, der tavse betragtede ham.

„Hvem var den Klor?" spurgte Fragtmanden, da han blev kjed af at se efter den Bortgaaende. „Han saae noget forkert ud, af et skikkeligt Menneske at være."

Værtens Ansigt havde antaget et næsten høitideligt Alvor, dette Menneske gjorde tilsyneladende et dybt Indtryk paa ham, han blev ved at følge ham et langt Stykke med Øinene og svarede derpaa i en langsom og sørgmodig Tone: „Det var Niels Skytte, som de kalde ham her omkring; hans Fader boede nede i Mølle og eiede en kjøn Slump Skillinger, som Drengen skulde arve, naar den Tid kom. Niels og vor Johanne holdt af hinanden, og vi havde ingenting derimod, men saa var det, at den Onde gav os Tanke at sende hende op til Aaberg, for at hun kunde komme ud imellem Folk og se sig om. Aaberg har ikke været god for hende," vedblev han med et Suk, „hun var en kjøn Pige, det sagde de overalt; det sagde ogsaa Kammerjunkeren paa Thim,

Vorherre sende ham ligesaa mange Ulykker, som han fik os til at græde Taarer. Han sagde hende vel mere end det, kan jeg tænke, for han har gjort vor Datter ulykkelig og til Spot for Folk. Saa lode vi hende skjøtte sig selv og lukkede vor Dør for hende, Niels Skytte gik fra Sands og Samling derover; han har ikke været rigtig ved det siden. Gudfader veed, paa hvad Maade hun nu bjerger Føden for sig og En til! vi har ikke hørt fra hende i langsommelig Tid; men kom indenfor, Mand, lad os ikke snakke meer om den Sag, det begynder at ruske saa smaat."

Fragtmanden bankede Asken af sin Pibe, pustede den ud og fulgte Værten ind i Stuen. Lidt efter Solnedgang begyndte Regnveiret, som Skyerne i flere Timer havde varslet. Folk søgte ind i Krostedet, og det var Grunden til den Lystighed, som denne Aften fandt Sted derinde. Talrige Gjæster opfyldte den lille Stue, der blev spillet Kort, sunget, røget Tobak og fortalt Historier. Henne ved Skorstenen sad Konen og spandt Uld paa en stor Rok, en lille Datter kartede Tøier ved hendes Fødder. Længst tilbage i en Krog laa en Tjenestekarl med Piben i Munden og strikkede paa en Uldstrømpe. I Værelset selv vare alle Vægge bemalede med sindrige Tegninger, desuden saaes en Mængde Skilderier og Billeder, der gjorde et slaaende Indtryk paa Enhver, som første Gang betragtede dem.

Strax efter Regnveirets Begyndelse var der kommen en Mand ind i Krostuen. Hans brune Hudfarve, sorte Øine og Sandaler paa Fødderne lod ingen Tvivl om hans Herkomst eller den Stamme, hvortil han oprindelig hørte. Hans Dragt bestod af en Olmerdugstrøie og et Par Beenklæder af Kalveskind; omkring Livet havde han

et bredt Belte, hvori var bundet et Kohorn til Krudt og en Hagelpung. Over Skulderen hang en lang Bosse, som han gjemte i en Krog bag Ovnen. Da dette var skeet, løste han sin Troie, som af Mangel paa Knapper var bundet sammen, og fremtog en flad, sammenlagt Pakke, der hidtil havde været skjult. Han vinkede ad Værten og gik hen med ham i et Hjørne af Stuen. Hvad de talte om var ikke let at høre, da de hviskede med hinanden, men af deres Adfærd kunde man slutte sig til, at der fandt en Handel Sted mellem dem, thi det ene efter det andet af de Hareskind, som Pakken indeholdt, forsvandt efterhaanden under Værtens Hænder, medens Skytten modtog Betaling for dem.

Fragtmanden sad mellem nogle unge Bønderkarle, der samme Dag vare vendte hjem fra Landsessionen i Horsens og nu betroede hverandre de forskjellige Midler, de havde anvendt for at undgaa den forestaaende Indkaldelse til Krigstjenesten.

„Aa, præk nu ikke mere om saadanne Streger!“ udbrød han, efter længe at have lyttet til deres Tale med stor Opmærksomhed. „Lad os heller faa noget at høre om hvad der gaaer for sig her vesterpaa, det er saa længe imellem, at en Fremmed farer i denne Deel af Landet, og man vil dog gjerne kunne fortælle nyt, naar man kommer hjem igjen.“

„Hvad skal vi fortælle?“ sagde en af de Omkringsiddende; „her skeer ikke nyt mere, siden Fogden fik fat i Mikkel Rævehale og hans Folk; dengang var det en lystig Tid at leve i, for Mikkel skulde aldrig være den, der gjorde os nogen Fortræd, det var blot Prangere og Reisende, han gav sig ikast med.“

„Det maatte saa være om Ligskaren, vi kunde

sige Jer noget," udbrød en gammel Mand. „Har I seet den i Eders Kant af Landet?"

„Nei!" svarede Manden, „jeg er født paa en Hverdag og kan ikke se Syner."

„Det er jeg med," svarede Bonden, „og der er mange her foruden mig, som heller ikke ere Seere, men vi have dog mødt den alligevel."

„Hvad vil det sige, en Ligskare?" spurgte den Fremmede, „det er vel blot noget Snak, som man kyser Børn isovn med."

„Se paa mit Haar," vedblev den gamle Mand og skød sin røde Hue tilbage, „det var sort før og er blevet hvidt med Tiden, jeg er ikke noget Barn længer; jeg har tvivlet ligesom I og spottet og leet ad Folks Snak, til jeg fik Syn for, at det var mig selv, der tog feil; jeg siger Jer, der gaaer en Ligskare omkring her i Egnen. Mange foruden jeg have seet den om Natten, naar Maanen gik ned, eller naar det ellers var mørkt i Veiret; den har sommesinde strøget forbi mig paa mindre end en Favns Afstand."

„Det var da snurrigt nok det," ytrede den enfoldige Fragtmand, „hvad saae I ved en saadan Leilighed?"

„Vi saae en Række sortklædte Mennesker bære en Ligkiste paa Skuldrene og langsomt gaa ned ad Veien til den gamle Grusdynge ved Thim, hen ad den Kant, hvor de sige, den svære Tyrk, Grev Geert, lod sætte Steile og Hjul i gamle Dage. I Førstningen, da vi mærkede dem, tænkte vi det betydede Dødsfald i Egnen; der døde rigtignok ogsaa somme Natten efter, men andre Gange slog det feil, saa det maa have noget mere at sige. Kesten Ryle, som ellers er en klog Kone i den Forstand, mener at det er imod Verdens Ende, men

vor Skolemester troer, det betyder Krig og Manddrab, for hans Bedstefader har ogsaa seet saadant noget, dengang Svensken var herinde i Landet."

„Det var da Djævels!" raabte den Fremmede. „Hvorfor har I aldrig talt de Folk til eller givet Jer ikast med dem? Kanske det ikke var en rigtig Ligskare alligevel."

„I har godt ved at snakke," meente Fortælleren. „Hvad som ikke hører Mennesket til, skal Mennesket heller ikke blande sig i, det holder jeg for det ligeste. Forresten er der jo vel dem, som have havt Mod og Mandshjerte til at staa for Skaren, det var Bunken, den sorte Skytte; men hvordan gik det ham? Næste Morgen laa han nede i Madum Moser, blodig og skamslaaet overalt; Ligskaren havde faaet fat i ham og tilredt ham saadan. Han fortalte siden, at han havde seet dem synke i Jorden, midt i Mosen, og blive til smaa, bitte Svovllys, men der gik lang Tid hen, inden han vilde indlade sig paa at snakke derom. Mig tykkes, vi før saae et Glimt af ham herinde; hvis I har Lyst til at høre denne Historie fortælle og ikke sparer paa en Dram, saa har I Eders Mand for Jer."

Med disse Ord vendte Taleren sig om for at kalde paa Bunken, men han fik ikke Leilighed dertil, paa Grund af det, som imidlertid var foregaaet i det andet Hjørne af Krostuen.

I Mørkningen kom tilligemed de andre Gjæster to Fremmede til Kroen og forlangte Huusly, saa længe Regnen stod paa; Værten bød dem Plads i Stuen og syntes siden efter at have glemt dem eller ikke at finde dem værdige til videre Opmærksomhed. Lidt efter kom Bunken og kaldte ham hen i Krogen, hvor de begyndte

deres Handel om Hareskindene. Medens denne Forretning var i bedst Gang, gik pludselig de to Fremmede hen til dem og gave sig tilkjende som Forvalter og Fuldmægtig nede fra Thimgaard, en Egn, Krybskytten jævnlig brandskattede, og fra hvilken han ogsaa havde hentet de Dyr, hvis Skind han i dette Øieblik omsatte i Penge. Bunken var født med en brændende Kjærlighed til fremmed Mands Eiendom, han havde ofte været i lignende ubehagelige Tilfælde og var derfor ikke raadvild. Med hævet Stemme bød han de Fremmede Trods og opfordrede dem til at bevise deres Beskyldninger.

Saaledes stod det til, da Bønderne i den anden Ende af Stuen bleve opmærksomme paa ham. De samledes omkring de Stridende. Til Ulykke var Bunken ikke yndet af nogen; og allerede det, at han hørte til de omvankende Skøiere, var nok til at indtage Folk imod ham; desuden vare de fleste Tilstedeværende fra Thim Gods og toge derfor Parti med Forvalteren, der ikke alene fordrede Skindene tilbage, men ogsaa, at Krybskytten skulde følge med op til Herremanden. Værten prøvede først at tale dem tilrette, men blev overdøvet og trak sig tilbage. Ene Bunken lod sig ikke anfægte. Da han saae, at der her ikke var at tænke paa nogen Udvei i Mindelighed, sprang han pludselig tilbage i Krogen, hvor han havde skjult sin Bøsse, stod op paa Bænken, lagde Geværet til Kinden og bragte paa den Maade øieblikkelig Mængden til at gjøre Plads. Sagen saae alligevel ud til at faa et uheldigt Udfald. En af Bønderne fandt paa at hente en Dyne, og bag denne nærmede nogle af de mest Forvovne sig Krybskytten, der rolig og truende stod rede til at sende en Ladning Hagel i den Første, der angreb ham. Da skiltes paa engang

Kredsen, og Fragtmanden, som indtil nu havde holdt sig tavs, banede sig med kraftige Arme en Vei hen til Bunken, uden at agte paa den truende Bossepibe. Da han stod der, udbrød han høit og lydeligt:

„Det kommer mig for, Folk! at I bærer Jer ad som nogle Krystere, ved at binde an saa Mange med en enkelt Mand. Forstaaer I mig? Jeg har længe seet til, men synes nu, at det kunde være paa Tid at tage Parti; betragt mig engang! ligner jeg ikke En, der er vant til at være med i slig Dans, som I her spille op for? Den Mand der skal Ingen gjøre Fortræd, saalænge jeg seer med to Øine. Her er en Tingest, som altid pleier at tale Alvor, og En og En gjør To, efter min Beregning. Med disse Ord aabnede Fragtmanden sin Kofte og trak en lang Pistol ud af Sidelommen, spændte den og saae sig om i Kredsen med et roligt og spørgende Blik.

Det er uvist, hvilken Vending Striden vilde have taget, hvis den ikke var bleven afbrudt ved at man i samme Øieblik hørte Hestetrav udenfor Krostedet, Døren gik op, to nye Fremmede traadte ind. Alle de Tilstedeværende vendte sig imod dem. Den Yngste holdt sig tilbage, medens Værten under gjentagne Buk og med en flydende Tunge fortalte Grunden til den Forstyrrelse, som fandt Sted i dette ellers saa fredsommelige Huus. Det lod ogsaa til, at Krybskyttens frygtløse Mine behagede den Fremmede; han betragtede ham med et velvilligt Blik og vendte sig derpaa mod Forvalteren og dennes Fuldmægtig. Hans Stemme var klangfuld, hans Ord veltalende, medens han forestillede dem det urigtige i at bruge Vold og sætte Menneskeliv paa Spil mod en saa fortvivlet Karl, som Bunken lod til at være.

„Og da han nu engang har forseet sig," vedblev han, „saa vilde det være mig kjært, om De maatte anse dette tilstrækkeligt til at betale Harerne og affone hans Brøde!"

Med disse Ord lod han nogle Sølvmønter glide ned i Forvalterens Haand.

Forvalterens Legeme beskrev en Retvinkel, da han følte Pengene i sin Haand, han vendte sig derpaa om mod Skytten.

„Du er nu en fri Mand, Bunken!" sagde han, „denne Herre har jævnet alt for Dig, Du kan saagar tage disse fordømte Skind med, de ere da alligevel spolerede, kan jeg tænke."

Bunken, som under dette Optrin havde vedligeholdt sin truende Stilling, lod Bøssen synke, satte Hanen i Ro og sprang ned fra Bænken. Der laa noget hjerteligt i hans gulbrune Ansigt, da han trængte sig hen til den Fremmede og greb dennes Haand. „Tak skal I have," hviskede han, „kommer der nogensinde en Tid, da saa ussel en Mand som jeg kan række Dem en Haand, saa har jeg sommesinde glemt Den, der gjorde ondt mod mig, men aldrig Den, der gjorde mig vel."

Han leverede Værten Skindene, viklede et Klæde om Laasen paa sin lange Bøsse, kastede den over Skulderen og forlod Huset.

Denne Tildragelse vakte stor Opsigt blandt Bønderne, de lode deres Øine med en vis Ærbødighed hvile paa de to Fremmede, der havde taget Plads ved et Bord i den ene Ende af Stuen. Ingen syntes dog at interessere sig saa levende for dem som Fragtmanden; hans nylig tændte Pibe var gledet ud af Munden, hans Ansigt havde antaget mere Liv, og der laa en øiensynlig

Tilfredshed i det Blik, der dvælede paa den Ubekjendte, som saa heldig havde antaget sig Krybskyttens Sag. Denne lagde en Tidlang ikke Mærke dertil, han underholdt sig i et sagte og dæmpet Sprog med sin Ledsager; da han endelig saae over til det Sted, hvor Fragtmanden sad, bar hans Aasyn Udtryk af en vis Overraskelse, og den Hilsen, de vexlede, tydede paa, at de ikke vare fremmede for hinanden.

Det kunde være en halv Time sildigere, da det klarede i Veiret, Regnskyerne dreve bort, Stjernerne kom frem paa Himlen. De to Ubekjendte forlode Krostedet efter først at have betalt Værten, ikke hvad de havde fortæret, thi den fremsatte Mad blev taget urørt af Bordet igjen, men hvad de efter Rimelighed under andre Omstændigheder kunde have spist. De steg tilhest og forsvandt snart for de Tilbageblevnes stirrende Blikke.

Hele Foraarets yndige Poesi hvilede over denne Aften. Regnen havde dæmpet Støvet paa Sandveien, som de to Reisende i et skarpt Trav rede hen ad. Græshopperne hvislede og sprang langs med Grøftkanten, Myggene sværmede, Himlen antog i Vest den dybe, mørkerøde Tone, som lover et godt Veir næste Dag, og det var endnu ikke saa sildigt paa Dagen, at jo af og til en enkelt Hedelærke steg tilveirs fra Lyngen for at tumle sig omkring i den blanke Luft og endnu synge et lille Stykke, før Natten faldt paa.

Paa Veien fra Holstebro til Ringkjøbing laa dengang en Mængde Kæmpegrave adspredte; endeel af dem ere siden nedpløiede og jævnede, efterhaanden som Lyngheden, der tidligere naaede lige ind til Byen, er bleven optagen til Agerland. Ved Foden af en saadan Høi sad denne Aften en Kvinde, ifærd med at holde Aftens-

maaltid; det var hende, der før blev omtalt under Navnet Kirsten Ryle. Hendes Hest gik noget borte og søgte efter Græs mellem Lyngen, den var for sindig og af en for sat Alder til at misbruge sin Frihed. Da Konen saae de Ridende komme nærmere, reiste hun sig op, kaldte ad Hesten, der punktlig adlød hendes Raab og lod sig binde den Madpose om Halsen, af hvilken hun nylig havde spist, derpaa stillede hun sig ved Veikanten og ventede paa de Kommende. Da disse havde faaet Øie paa hende, sagtnede de deres Trav til et langsomt Skridt.

„Der skulde vel Ingen af de gode Herrer have Lyst til at miste en Firskilling og at gjøre saadan en fattig En som mig en glad Aften?" udbrød Konen, da de kom hen til hende. „De kunde saa faa alting at vide, hvordan det skal gaa Dem i denne Verden, for jeg kan læse et Menneskes Fremtid, det være sig i Kaffegrus, i Haanden eller ud af Ansigtet, saadan at det aldrig slaaer feil; jeg seer bedre end de fleste Andre."

„Det skulde man just ikke tro om Jer," sagde den Ene af Rytterne leende, „Eders Syn lader ikke til at være den bedste af Eders Sandser."

„Aa hvad!" raabte Kirsten Ryle leende, „saadan noget seer man heller ikke med Øinene."

Hun gik nærmere hen til den Fremmede, betragtede ham en Stund med et forskende og gjennemtrængende Blik og tog derpaa Haanden, som han havde blottet og rakt frem. „Jeg kan se det grant," vedblev hun i en alvorlig Tone, „jeg feiler ikke, baade Vorherre og den Slemme have Plads i Eder; det kommer an paa, hvem af dem der faaer Magten; men det er klart, at I snart bliver til mere eller til mindre end mange Andre."

I denne forunderlige dybe og alvorlige Stemme, hvormed hun talede, ret ligesom en indre Vished ledede hendes Ord, laa der noget, som paatrængte sig den Fremmede med en uforklarlig Magt. Hans Ansigtstræk antoge et alvorligt Udtryk, medens han rakte hende et Par Skilling og vilde ride videre. Men Kirsten Ryle var ikke Den, der lod Lykken slippe ubenyttet bort; hun lagde hurtig sin Haand paa Bidselet af den Andens Hest for ogsaa hos ham at tjene noget.

„Jeg har ingen Tid til at høre paa, hvad der foreståaer mig," udbrød Rytteren; „jeg faaer vel nok min Deel alligevel. Siden I synes at vide saa god Besked med alt, saa siig mig blot hurtig, om det, jeg ønsker, vil gaa i Opfyldelse."

„Ja," svarede hun, uden at betænke sig og med en af Overbevisning gjennemtrængt Tone, „det vil træffe ind, Jakob Gordon! naar Tiden kommer, saa vist som dette Knivsblad holder ved sit Skaft, for I har Mørket og Natten til Ven."

Rytterne saae forundrede paa hende, gave deres Heste af Sporerne og fore afsted ned mod Rindum.

Kirsten Ryle blev længe staaende paa samme Plet med Haanden over Øinene og saae efter dem. Derpaa kaldte hun ad sin Hest, steg op og red langsomt ind over Heden til Stranden. Det var første Gang, Gordon traf sammen med Kirsten Ryle, han fik sidenefter Leilighed til at erindre hendes Spaadom.

III.

Paa Rindum, en stor Herregaard, knap en halv Fjerdingvei Nordøst for Ringkjøbing, gav Eieren den Aften et Bal. Det var ret smukt, saaledes som de store Værelser vare pyntede med Grønt og Blomster, mellem hvilke de mangfoldige Lys udbredte et frisk og livligt Skær. Der var rigtignok store Bjælker over det blaamalede Loft, de hvidtede Vægge savnede Tapeter, og det gjøre de vist endnu; men hvem lægger vel Mærke til saadanne Ubetydeligheder, hvor de levende Omgivelser ere istand til at fængsle og henrykke Øiet, som det var Tilfældet denne Aften. En talrig Skare af unge, livlige Herremændsdøtre og Kjøbstadsdamer opfyldte alle Værelser. Fra Balsalen saae man i et Sidekabinet endeel muntre Herrer, iførte Plydses eller Merinos Kjoler med store, forgyldte Knapper, Pisk i Nakken og Knæbeenklæder, enten forsamlede omkring Spillebordene eller i Samtale med hinanden spadsere op og ned ad Gulvet. Det var Stadens Kjøbmænd og Borgere. Nogle af dem, hvis tillidsfulde Væsen, Holdning og Manerer lode udenfor al Tvivl, at de vare de fornemste, havde taget Plads omkring et stort Bord, paa hvilket der for hver af Herrerne dampede et rigeligt Maal af Thevandspunsch, en Drik, den ældste Datter paa Rindum stod i særdeles Ry for at tillave.

„Ja vist!" udbrød en lille, tynd Person, „der er nogle nysselige Pigeborn samlede her i Aften; Ringkjøbing er kun en lille By at se til, det er sandt, men den er god til at faa sig en Kjæreste fra. Jeg kan tale med derom. Hvoraf kommer det ellers, at Hr. Konsulen

sidder saa stille?" vedblev han. „De er Pine Død vist ikke ret i Kulør iaften."

Disse Ord rettedes til en høi og pyntelig Mand, der havde siddet lænet tilbage paa Stolen uden at tage Deel i Samtalen. Denne Herre var nylig bleven udnævnt til svensk Konsul, hvorfor hans Medborgere saae op til ham med en vis Ærefrygt. Hans Stemme havde en betydelig Vægt i Byen, thi han var rig og godgjørende; man skattede sig lykkelig ved at byde ham Haanden paa Gaden; Manden havde en fortræffelig Vinkjælder og gjorde store Selskaber.

„Hvad Kulør vil I vel have mig i," svarede Konsulen, „naar I tænker paa den fordømte Historie med de anholdte Varer. Imorgen skal der være Auktion over dem, saa kunne vi faa Lov til nok engang at kjøbe, hvad vi allerede have betalt!"

„Hvordan hænger det sammen med disse Varer, Hr. Konsul!" spurgte en Handelsmand fra Holstebro, der netop var kommen til Egnen for at være tilstede ved Auktionen.

„Fortæl I Historien, Rasmus Hansen," gjenmælede Konsulen, „fortæl ham, at jeg, Konsul Mylenberg, taber rene 300 Mark Banko derved; jeg er ikke oplagt til at tale iaften." Han lænede sig atter tilbage og gyngede paa Stolen.

„Ja, denne Gang have de rigtignok faaet Tag i os," tog den Opfordrede beredvillig tilorde. „Tænk blot, vi forskrive Varer fra Hamborg, lade dem gaa ombord paa Madsalunes Kutter, Strandmaagen, et Skib, der vilde losne sig i enhver Fuge ved at bære fortoldet Gods. Alting gaaer godt, Madsalune ligger ved Hjerting, Toldseglene staa friske og ubrudte, at

sige, for de hemmelige Rum var der naturligvis ingen Toldsegl, han losser om Natten, Varerne ere ilands, men saa fører den Lede Toldinspekteur Karner til Stedet, Dagen efter veed enhver Svale, der bygger i Ringkjøbing, at fortælle om Anmeldelsen, og Toldbetjentene føre Godset op til Pakhuset. — Det er den første Gang i alle de Aar, Strandmaagen har baaret Seil, at vi have mistet noget, vort Tab er stort og uopretteligt, især Hr. Konsulens, som havde den største Part."

Kjøbmanden tav pludselig, thi et høit, sortklædt Menneske, der havde staaet i Nærheden uden hidtil at blive bemærket, traadte hen til Bordet. Alle de Tilstedeværende, selv Konsulen, hilste ham særdeles høfligt og forekommende. Den Fremmede smilede og udbrød dæmpet: „De sørger uden Grund, mine Herrer! Strandmaagen har ikke været uheldig, ligesaa lidt denne Gang som nogensinde før, De vil ikke heller lide noget Tab. Om tre Dage ere de omtalte Varer velbeholdne i Deres Huus, jeg indestaaer Dem derfor."

Disse Ord vakte en almindelig Forbavselse. Kjøbmændene stirrede forundrede paa den Fremmede og bade ham forklare sig, men han lagde stiltiende Fingeren paa Læben, bukkede og gik ind i Balsalen.

„Hvem var den Herre?" spurgte Manden fra Holstebro, da Overraskelsen havde lagt sig, „han synes at være lovlig rundhaandet med sine Løfter."

„Hr. Gordon har lovet det," ytrede Konsulen med en Betoning, som gjorde sin Virkning, „og han vil holde Ord; vi erstatte Enhvers Tab, hvis ikke Varerne komme tilveie til den Tid, han fastsatte. Det er et ubegribeligt Menneske, denne Herre, men vi nære en

ubegrændset Tillid til ham." Saaledes talende reiste Konsul Mylenberg sig og gik ind i Balsalen.

IV.

Lidt efter Solens Nedgang saae man Fragtmanden, som bedede i Krostedet, at berede sig til Afreise. Han betalte Værten og kjørte bort fra Gaarden i en stor Fragtvogn, belæsset med Oliefade. Veien fra Sorte Kro op til Ringkjøbing var trist og sandet, Hjulene sank ned til Navene i det løse Grus, Vognen slingrede i de dybe Hæld, der dannedes af Brinker og Lyngris, som Veien var belagt med. Engang imellem stak en stor, sort Pudelhund sit Hoved op mellem Oliefadene og udstødte en langtrukken Tuden, og Fragtmanden piskede jævnlig paa Hestene, fordi han gjerne vilde naa Byen, før det blev Nat. Han havde tændt sin Pibe, lænet sig tilbage i Halmen og brummede af og til nogle Ord, som lignede en Opsang tilsos. Saaledes naaede han den anden Side af Vennerby, da han mødte tre Mænd, der, efter det Ydre at dømme, lode til at være Fiskere fra Holmsland. De vare store og haandfaste, og Udtrykket i deres solbrændte Ansigter var vildt og frastødende. De slingrede langsomt henad Veien, omtrent med samme Lethed, som Gaasen bevæger sig paa Landjorden. Enhver af dem førte en Knippel i Haanden, der havde stor Lighed med en Haandspage. Saa snart de fik Øie paa Fragtmanden, stode de stille og udstødte et lydeligt Glædeshyl. Formodenlig maatte de staa i en vis Forbindelse med ham,

thi da Vognen naaede dem, hilste de og svang sig uden videre op paa Fadene. Pudelhunden kjendte dem ogsaa, den logrede af Glæde ved at se dem, og nu gik det muntert til paa Vognen. Kusken knaldede med Pisken, og man skulde ikke have holdt de store, rummelige Oliefade for synderlig svære, thi Hestene fore i skarp Trav henad Veien. Samtalen blev meget levende, men det var ikke let at blive klog paa dens Gjenstand, og da de endelig havde udtømt sig, søgte Fragtmanden en lille, hollandsk Dunk frem af Halmen, tog først selv en god Slurk og lod den derpaa gaa rundt blandt de Øvrige.

„Det kunde nu være efter mit Sindelag, hvis Controlleuren lod en Søger gaa ned i et af Fadene," udbrød endelig den Ene af Mændene, medens de kjørte forbi Ringkjøbing Mølle, „han vilde faa mere Blod end Olie at se."

„Han skulde have ondt ved at se noget," meente Fragtmanden ligegyldig, „for det første mangler han Briller, for det andet mangler han Næse til at sætte dem paa, og for det tredie mangler han Øine; han er mere blind om Aftenen end en Stær; forstaa I mig? Og om det endog gik saa feil, at han mærkede til Uraad, saa giver jeg, Samson Goliath, den Krabat et Tryk for Maven og seiler videre."

„Ja, hvis Vinden var derefter," sagde en Tredie, „men se blot derhenne i Boden, de have jo alt tændt Lys; hvad mon det vil sige?"

„De bruge Lys derinde for at se, at det endnu er Dag udenfor," mumlede Fragtmanden for sig selv, idet han stak sin Pibe i Sidelommen og kastede et forskende Blik tilbage paa Fadene.

De holdt nu for Porten. Kusken og hans tre

Kammerater udstødte et skingrende Holla, da det varede noget, inden Controlleuren lod sig tilsyne. Alt syntes at være i Rigtighed, og Visiteuren lod en Betjent følge med til Pakhuset for at lægge Fadene derind til næste Morgen. Fragtmanden besteg igjen sit Sæde og kjørte igjennem Gaden.

Da de kom til Stedet, forlangte Betjenten, at Fadene skulde aflæsses, men det vilde Kusken ikke have med at bestille. Det kom til Mundhuggeri mellem dem, dog lod Embedsmanden sig omsider tale tilrette, især da de tre Sømænd omringede ham og paa en utvetydig Maade gave tilkjende, at de ikke vare utilbøielige til at sætte deres Villie igjennem med Magt. Kusken spændte fra og red bort med Hestene, Vognen med Oliefadene blev staaende i Pakhuset.

Samme Nat kom to Mænd gaaende op ad Gaden, der førte til bemeldte Pakhus. Næsten til samme Tid samledes fra forskjellige Steder en halv Snes lignende Skikkelser omkring dem, uden at man saae, hvorfra de kom. Inde i Pakhuset begyndte det ogsaa at blive levende, just der hvor de nylig konfiskerede Varer laa henstillede i den Orden, de næste Dag skulde sælges. Havde det været lidt mere lyst derinde, vilde man have seet Bunden paa Fadene blive skudt bort, og en Mand stige ud af hvert Fad, hvorpaa de trøstigt begyndte at gjøre en Aabning i Pakhusets Muur mod den Side, som vendte ud til Marken. Da de vare færdige dermed, blev Godset i største Hast bragt ned paa en Vogn, som holdt udenfor, og derpaa kjørt bort. Alt dette gik roligt og hurtigt for sig. Vægteren, som en ulykkelig Hændelse førte hen til Stedet, havde rigtignok isinde at gjøre Allarm, men de ubekjendte Mænd forhindrede ham

deri og satte ham saa lempelig som muligt ned i et af de tomme Oliefade, hvorefter de forsvandt ligesaa ubemærket som de vare komne.

To Dage senere havde Kjøbmændene, der nylig beklagede sig over deres Tab, de toldfri Varer velbeholdne inden Døre, og ethvert Barn i Ringkjøbing vidste nye Historier at fortælle om Madsalune, thi man antog, at det var ham, som havde spillet Toldvæsenet dette Puds.

V.

Aaberg ligger i Hind Herred, noget over en halv Mil fra Vesterhavet. Herregaarden bestaaer af to Etager. Sidebygningerne ere opførte i forskjellige Perioder, af Bindingsværk, tækkede med Straa og indkredse en stor, brolagt Gaardsplads. Rundt om hele Gaarden løb en lav Jordvold og en Grav, hvis Spor endnu betegnes ved en lang, sivgroet Sump paa den nordlige Side. En smuk Have begrændsede den ene Halvdeel af Slottet. Fra de brede Steentrapper havde man Udsigt over en Række høie, lysegrønne Træer, der lod den Fremmede glemme, at kun en kort Afstand skilte ham fra Klitterne, bag hvilke Vesterhavet kastede sine Bølger op mod Volden, som det inderste Rev kaldes, der i en brudt Linie strækker sig langs med Vestkysten.

Imellem Træernes friske Løv kom paa flere Steder overkalkede Billedstøtter tilsyne i Haven. Her stod Atlas bærende en Solskive paa sine Skuldre, histhenne en anden grulig Krabat, hvis tjærede Skæg og sorte Øine dannede

en paafaldende Modsætning til hans kalkede Ansigt. Det var egenlig ikke Kunstfrembringelser, disse Figurer, men de fleste skreve sig ogsaa fra Gallioner af Skibe, der vare strandede og drevne op paa Kysten i Nærheden af Aaberg.

Lidt udenfor Havestuen omgav en stor, hvid Rosenhække nogle Bed Kjøkkenurter, paa den anden Side indhegnede Tusindfryd et Kommenbed. Det nyttige var forbundet med det skjønne. Hele Slotsmuren ind til Haven var skjult af Vinranker og Kirsebærtræer og en Række blomstrende Hyldebuske udbredte en krydret Duft rundt omkring i Nærheden.

Vendte man sig nu fra denne friske Natur mod Havestuens Glasdøre, saa overraskedes Blikket ved den Hyggelighed, det mødte der. Store Urtepotter stode i Rækker paa begge Sider af Væggen, fyldte med pragtfuldt blomstrende Zirplanter. Møblementet var efter den Tids Mode, og midt i Væggen, ligeoverfor Døren, var indfattet et stort Huulspeil, i hvilket den hele Have viste sig i formindsket Maalestok. Saaledes var Aaberg og dets Omgivelser dengang. Fred og Velsignelse laa udbredt i dets Nærhed, en mildere Vind, en varmere Luft syntes at aande indenfor disse Mure, nu skjuler Græsset Haven, de kalkede Billedstøtter have Ormene fortæret, der er tomt, øde og uhyggeligt rundt omkring. Før lød Sang og munter Støi derinde, nu synger kun Spurvene oppe paa Laden. Egnens Bønder paastaa, at det af og til jamrer sig nede i Kjælderhvælvingerne; men det er vel blot Vindens Suk, som farer igjennem Murene. Stedet er forfaldent, alting har et forandret Udseende.

En Etage af Gaarden beboedes i denne Histories

Tid af Kammerraad Halberg. Hele Egnen antog denne Mand for særdeles formuende; men hvorledes han havde erhvervet sin Rigdom var en Gaade, især da han i Begyndelsen af sit Ophold paa Aaberg nogle Gange havde været i en saadan Pengemangel, at han saae sig nødsaget til at sælge flere Jorder for at tilfredsstille sine Kreditorer. Dengang førte han et stille og indskrænket Liv, det var en Sjeldenhed, at man saae Fremmede paa Aaberg, ligesaa lidet som Kammerraaden tog Deel i de Selskaber og Fester, de omkringboende Herremænd gjorde. Efterhaanden forandrede han sin Levevis, lod Stedet forskjønne, indfriede alle Prioriteter, kjøbte nye Jorder og optraadte med en Glans og Pragt, som lod formode betydelige Midler. Naboerne bleve fra nu af jævnligen indbudte; de kom, studsede over den Rigdom og Pragt, de overalt mødte, og udtømte sig i Formodninger, hvor den Guldfugl vel var kommen fra, som havde lagt sine Æg i hans Rede. Kammerraaden selv var altid tavs i dette Punkt. Hans Kone var død, hun efterlod ham to Døtre, Emma og Anna. Den første kom senere som Hofdame til de russiske Prindsesser i Horsens. Anna derimod var meget ung bleven gift med Toldinspekteur Karner og beboede nu med sin Mand den øverste Etage af Aaberg.

Solen gik ned, det var en fredelig, stille Aften, den gamle Stork sad paa Taget af Gaarden og saae over til den anden Længe, hvor tre Unger strakte Hovederne iveiret og stirrede ud af Reden, som om de ventede paa den Tid, da ogsaa de skulde have en mere udstrakt Tumleplads. Paa Altanen, som vendte ud mod Haven, sad to unge Damer. Den Ene var beskæftiget med noget Sytøi, den Anden saae ørkeslos hen for sig, hun havde

for et Øieblik siden læst i en Roman, som endnu laa opslaaet paa Sybordet.

Det var Halbergs Døtre, Emma og Anna. De vare meget forskjellige, disse to Søstre, saavel i ydre som i indre Egenskaber. Medens Annas godmodige, blide Træk i første Øieblik vakte Velvillie, syntes derimod Emmas majestætiske Figur, den Ild, som lynede i hendes store, mørke Øine, at fordre Hyldest og Beundring af Alle. Hendes Bestemthed og faste Villie havde skaffet hende Herredømme over den blidere Anna; hendes Ansigt og hele Figur var henrivende, og hun forstod desuden at gjøre alle sine Fortrin gjældende. Anna derimod var ikke smuk, men hendes Væsen indgød Tillid; hendes Gang var let, der var saa megen Ynde udbredt over enhver af hendes Handlinger, hendes Smil var saa deeltagende, ethvert Blik opfordrede til Fortrolighed; man maatte beundre Emma, men elske Søsteren.

De unge Damer vare midt i en Samtale, Emmas Øine straalede, hendes Ansigt havde et livligt og tilfredst Udtryk, medens hun talede.

„Ja!" udbrød hun med en bestemt og noget dæmpet Stemme og rykkede sin Stol nærmere hen til Anna, „hvorfor skulde jeg ikke tilstaa, at jeg elsker Gordon. Du var jo med paa Rindum forleden, saae Du nogensinde en smukkere Mand?"

„Ganske vist er han i flere Henseender udmærket fremfor de Øvrige, jeg kjender," svarede Anna, „men veed Du ogsaa, om din Tilbøielighed er gjengjældt? Du har aldrig talt derom."

„Jeg indseer ikke, hvorfor jeg skulde tvivle derom," sagde Emma, „Gordons Opmærksomheder og den Maade, han ytrer disse paa, forekomme mig temmelig tydelige."

„Du kjender ham dog saa lidt," vedblev Anna med sin blide Stemme. „Skjøndt vi næsten ere Naboer til Gordons Familie, har han dog, siden han tog sin Afsked fra Søetaten, som oftest været fraværende; Ingen veed herhjemme, hvor han imidlertid er, eller hvad han foretager sig, han selv taler aldrig derom."

„Jeg troer dog at vide Besked om denne Sag," sagde Emma smilende. „Gordon tilbringer Tiden hos en Barndomsven i Nærheden af Rosenvold, jeg har denne Vished fra en paalidelig Kilde, og selv det, Du kalder uigjennemskueligt hos ham, forøger blot hans Værd i mine Øine; hvorfor skulde en Mand ikke ligesaa vel have sine Hemmeligheder som vi? Du rødmer Anna, jeg veed, hvad der bringer Blodet i dine Kinder, vi ville glemme Gordon for at vende os til hans Broder. Jeg har længe havt isinde at tale herom; Du elsker Jakob, nægt det ikke. Du har seet de utvetydigste Beviser paa, at han gjengjælder dine Følelser, Gud veed, han forstaaer sig kun lidet paa at skjule dem; hvorfor behandler Du ham da saa fremmed, saa ligegyldig kunde jeg næsten sige? Karner vil saamænd ikke tage sig det nær, om Du tillod ham at nærme sig noget mere, Du kunde spare Dig selv mange Sorger, megen Kummer og skjænke ham den Lykke, hans Vedholdenhed og Troskab har fortjent, uden at man derfor egenlig vilde kunne bebreide Dig, at Du overtraadte dine Pligter.

Annas Aasyn røbede megen Forlegenhed, medens Søsteren talede, hun betragtede hende med et forbavset, spørgende Blik, hendes Ansigt skiftede flere Gange Farve. „Lad os afbryde denne Samtale, kjære Søster," sagde hun endelig. „Du veed, at vi i dette Punkt have forskjellige Anskuelser. Jeg kan ikke handle anderledes mod

ham, end min Overbevisning tilsiger mig." — Der indtraadte en Pavse i de to Søstres Underholdning. Lidt efter bankede det paa Døren, en ung Mand traadte ind.

Det var Seminarist Petersen, et Menneske, som Kammerraaden havde taget til sig fra Barn af. Han besørgede Gaardens Regnskaber, skrev Ansøgninger for Bønderne, hjalp Degnen om Helligdagene og ved andre høitidelige Leiligheder at synge i Kirken og var med alle disse Egenskaber desuden Emmas ivrigste Tilbeder.

Hr. Petersen havde lysegule Haar, en bred Næse, mælkeblaa Øine, kridhvide Øienbryn og en flad, tilbagefaldende Pande. Da hans Ydre saaledes intet viste, vilde det, som Fielding siger, være uret at efterspore hans indre Egenskaber, ligesom Folk, der trænger sig ind i deres Venners Anliggender blot for at opdage deres Armod og mislige Omstændigheder.

Seminarist Petersens Fødder besad en fyldig og afrundet Form, omtrent som Elefantens, hans Taleorgan led af en bestandig Hæshed, han sad paa en Stol saa rank som en Voxdukke, havde Appetit som en Hai og spiste dog aldrig i Selskab mere end en Fugl kunde mætte sig af; det mest iøinefaldende af hans Dragt var et stort rødgult og grønstribet Halstørklæde, som han bar baade Sommer og Vinter.

Efter at være traadt hen til Altandøren, hvor de to Damer sad, blev han nogle Øieblikke tavs staaende foran dem; hans Blik hvilede med en forunderlig Stirren paa Emma, hans Mund antog efterhaanden et af dens blideste Smil, men han sagde intet. Emma havde stedse været blind for dette Menneskes Fuldkommenheder, hans uafbrudte Opmærksomheder kjedede hende. Med en Tone saa streng og kold, at den maatte have afskrækket enhver

mindre Driftig, udbad hun sig Grunden til hans Komme, og Seminaristens Mund forlængedes til et endnu venligere Smil, medens han stak sin Haand i Sidelommen, udtog en stor Kalveskinds Brevtaske og fremtog en Billet, som han under et dybt Buk rakte Anna med to Fingre.

„Det er fra Inspekteuren," udbrød han med et selvtilfreds Smil, henvendt til Emma, medens Anna læste Brevet, „jeg kan se det paa Haanden, og jeg veed ogsaa, hvad det indeholder. Jeg fik Brevet idag, da jeg var inde i Ringkjøbing, Frøkenen kan rigtignok tro, at han har travlt. De skarnagtige Smuglere have brudt Hul paa Pakhuset og stjaalet alle de konfiskerede Varer, og saa have de skaaret Halsen over paa Vægteren og kastet ham ned i en Tønde; der maa have været en morderlig Kommers inat. Nu er Inspekteuren, begge Byens Politibetjente og alle Toldryttere tagne ud for at faa fat paa dem. Er det ikke forskrækkeligt?" Saaledes vedblev Hr. Petersen en Tid lang, uden at agte de Tegn, Emma gav paa Utaalmodighed. Da han endelig havde udtømt sig, forlod han Altanen med en dyb Hilsen.

„Det er ubegribeligt, hvor Gordon bliver af denne Aften," udbrød Emma lidt efter, idet hun gik ind fra Altanen til et Vindue, der vendte ud mod Veien. „Han lovede at komme tilligemed Jakob og pleier ellers ikke at forsømme nogen Leilighed til at hilse paa os, naar han er hjemme."

Anna svarede ikke, men en let Rødme farvede hendes Kinder, hun bøiede sig noget dybere ned mod Bordet og syede saa ivrigt, som om hendes Arbeide ene udgjorde Gjenstanden for alle hendes Tanker og Ønsker. Nogle Øieblikke senere blev der kaldt ned til The. De unge Damer forlode Altanen.

Sildigere paa Aftenen spadserede Emma og Anna igjennem Haven ud mod Klitterne. Deres Samtale blev ført i et sagte, men levende Sprog, medens Emma af og til lod et speidende Blik fare hen imod en lille, smuk Bygning, som laa paa høire Side af deres Vei. Da de nærmede sig dette Sted kom en gammel Mand gaaende ud derfra. Hans Haar var hvidt og slyngede sig i lange, tynde Lokker ned under Hatten; der var et fromt og hengivent Udtryk over denne Oldings Træk. Ved hans Side gik en gammel, graa Kat og lidt længer tilbage en lille Hund, med ligesaa langsomme og afmaalte Skridt som deres Herre. Det var Landinspekteur Gordon. Saa snart de to Piger fik Øie paa ham, løi de ham imøde, hilsede ham venligt og tog ham uden videre hver under sin Arm. Den gamle Gordon havde kjendt dem fra deres Barndom.

„Holdt lidt, I uregeerlige Børn!" udbrød han godmodig, „I slæbe for hurtigt afsted med mig gamle Mand, jeg har baaret Jer paa mine Arme, en Tid, da I skulde have havt ondt ved at løbe fra mig, men det er rigtignok længe siden; lad os sidde ned lidt paa min Bænk histhenne, saa kunne vi bedre tale sammen. Og De, Emma, som kommer hjem uden at lade mig vide det mindste derom, det er ikke ret af Dem, Pige! De er vel bleven for fornem til at se ned til den gamle Gordon, siden De er kommen til Prindsesserne i Horsens. Deres Søster Anna besøger mig dog af og til."

„Fy, skam Dem noget, Inspekteur Gordon!" sagde Emma, idet hun slap hans Arm og med en paatagen Alvor saae ham i Øinene, „saaledes at skjænde. De vidste jo godt, at jeg var kommen hertil, Deres Søn maa have fortalt det, vi vare samlede paa Rindum forrige Nat."

„Hvad!“ udbrød den gamle Mand med et henrykt Blik, og et nyt Liv syntes at gjennemstrømme ham; „min Søn, siger De? De har talt med Johan? Jeg har ikke seet det mindste til ham endnu, og det er dog saa længe siden han sidst var hjemme; men han maa jo ogsaa passe sine Forretninger, han kommer nok, jeg veed, han længes efter sin gamle Fader. Fortæl mig da lidt om ham, Barn! hvad sagde han til Dem? var han munter, var han frisk? spurgte han ikke om mig?“

„Jo!“ svarede Emma med et venligt Blik paa Oldingen, „han talte meget og længe om Dem, han troede at komme hertil idag, jeg begriber ikke, hvad der kan have opholdt ham?“

„Johan er en god Søn!“ vedblev den Gamle, som om han blot talte med sig selv, „de fleste af mit Livs Glæder har Tiden ført bort med sig, alle dem, jeg har tilbage, knytte sig til ham. Og I kjende ham jo, Pigebørn! han var Eders Kjærest, medens I var mindre; han er smuk, han indtager alle, det have Folk fortalt mig, men Folk veed ikke, at han er en kjærlig Søn, der ikke kjender noget Offer for at glæde sin gamle Fader.“

„Hvorfor kommer han da ikke?“ gjentog Emma heftig.

„Det veed jeg ikke!“ svarede Gordon, „men jeg er fornøiet ved at kunne vente ham. Til han blev konfirmeret, har han adlydt alt hvad jeg bad ham om, han gjorde intet uden at spørge mig tilraads; nu lader jeg ham skjøtte sig selv, jeg har lært ham at frygte sin Gud, det veed jeg han gjør; engang spurgte jeg ham, hvad der kunde gjøre ham Landlivet nede paa Rosenvold saa interessant, og hvorfor han ikke heller blev hjemme hos

mig, han svarede med mine egne Ord: Lad mig passe min Dont, Fader! et Menneske maa tumle sig om i Verden, til Tiden stækker hans Vinger. Siden har jeg aldrig talt til ham derom, det falder mig vel undertiden lidt ensomt herhjemme, hvor jeg ikke har andre til Selskab end disse to!" han pegede paa Hunden og den graa Kat, som med et sjeldent Venskab havde lagt sig ved hinandens Side, „men jeg kan dog ikke bringe det over mit Sind at forstyrre hans Planer eller Tilbøieligheder ved at bede ham blive hos mig."

„Men Jakob da," udbrød Anna med nedslagne Øine og en Stemme saa svag, at den næsten døde paa hendes Læber, „han kunde jo blive hos Dem og dele Deres Ensomhed."

Den Gamle lod sit venlige Blik hvile paa den unge Kone med et Udtryk, der gav tilkjende, at han læste de Følelser, hendes Sjæl gjemte.

„Nei, kjære Anna!" udbrød han bevæget og greb hendes Haand, „det kunde han heller ikke. Jakob er min Pleiesøn, og den Vei, han har valgt, fordrer Virksomhed og udgjør hans Lykke; der gives Tilfælde i Livet, mit Barn! hvori Tid til Eftertanke og Grublerier ikke virker til vort bedste." Anna rødmede, Taarerne zitrede i hendes lange, mørke Øienhaar, men hun søgte at skjule sin Stemning og stirrede ned for sig, medens hendes hvide Fingre sagte trykkede Gordons Haand, som hun endnu holdt i sin. Den gamle Mand stræbte at ende dette pinlige Øieblik for hende, han vendte sig til Emma, idet han udbrød:

„Saa Johan var altsaa paa Rindum igaar Aftes, han dansede vel meget, og mest med Dem, kan jeg tænke, — nu, De smiler, Barn! jeg forstaaer Dem nok."

Lidt efter skiltes de. Oldingen vendte tilbage til sin Bolig, fulgt af Hunden og den graa Kat, de to Damer gik ned mod Klitterne til Havet.

Da de kom nærmere til Strandbredden, ophørte den stille Ro, der hidtil havde hvilet over alt omkring dem. Høirøstede Stemmer lød imellem hverandre, af og til saae de nogle Ryttere komme frem og igjen forsvinde mellem Bakkerne. De skyndte sig den nærmeste Vei op paa en Høi, hvorfra man kunde overse Klitterne og Havet, som strakte sig nedenfor dem.

Et Stykke udenfor Stranden, omtrent der hvor det sidste Rev ophører, laa et lille Skib, hvis Tovværk og smækre Mast næsten forsvandt i Skumringen og den graablaa Taage, som Aftenen udbredte over enhver Gjenstand. Nærmere ved Land laa en Baad, hvori en Mand holdt Vagt og lod til at vente paa Nogen, der skulde følge med ombord. Oppe paa Landet stode nogle Fiskere, som saae paa Skibet og Baaden, og lidt længere tilbage holdt tre bevæbnede Strandryttere sig skjulte i en Lavning, saa at de ikke kunde sees nede fra Søen, men vel fra den Klit, hvor de to Damer stode. Annas Hjerte bankede af Frygt, hun troede at gjætte, hvad her foregik, hun kjendte dette Skib, der var En af dets Mandskab, hvis Skjæbne stod i den nøieste Forbindelse med hendes.

„Det er bestemt Madsalune, de vente paa," hviskede hun, „Karner er meget opbragt paa ham, fordi det efter al Sandsynlighed var ham, der bortførte de konfiskerede Varer fra Toldbodpakhuset; han har opbudt alt hvad der staaer i hans Magt for at faa ham fat."

„Jeg har hørt meget tale om denne Madsalune," sagde Emma. „Selv paa Slottet var han en Aften

Gjenstand for Prindsessernes Underholdning; jeg gad nok engang seet dette Menneske."

„Det kan De let komme til," udbrød en dyb Stemme i Nærheden, og fra en lille Lavning i Klitten, viste sig en Mand, som hidtil havde ligget saa stille og ubevægelig, at han var undgaaet deres Opmærksomhed. Emma udstødte et Skrig, men Anna stod som rodfæstet til Stedet.

„Her seer De Madsalune," vedblev den Fremmede, medens han steg saa høit op paa Klitten bag Damerne, at han kunde se, hvad der foregik nede ved Havet, uden selv at blive bemærket. Han saae sig omkring med et skarpt, speidende Blik og vendte sig derpaa om til Damerne.

Det var en temmelig høi Mand, klædt i Matrosdragt, smuk og kraftfuld, hans Haar vare lange og blonde og omfattede i Forening med et stort, rødt Skæg næsten hele Ansigtet; paa Hovedet bar han en sort, laaden Hue, trukket dybt ned i Øinene. Efter at han igjen havde dukket sig ned i Marehalmen, lod han sine sorte Øine hvile paa de to Damer, ligesom om han gottede sig over den Skræk, hans Nærværelse indgød. Pludseligt bøiede han Hovedet mod Jorden og lyttede.

„Jeg mærker," udbrød han med et Smil, „at jeg har opfyldt Deres Ønske paa min egen Bekostning; ret nu kommer der bagved Klitten et Par gode Venner ridende, som nok ville snakke et Par Ord med mig, men denne Gang maa de have mig undskyldt, jeg har ikke Stunder at bie efter dem."

Som han sagde dette, tog han sin Hue af, hilste og lod sig glide ned ad den høie Klit paa den Side, som vendte ud mod Havet. Emmas Blik fulgte ham

forbavset. Da hun vendte sig om mod Stedet, hvor de tre Ryttere nylig havde været skjulte, saae hun dem komme ridende op mod Klitten, hvor de stod. Madsalune løb paa samme Tid ned til Stranden, med bøiet Hoved, lange og springende Skridt; han udstødte en skarp Tone i en Pibe, Manden i Baaden reiste sig og lyttede, det begyndte at blive mørkt nu, han kunde ikke rigtig skjelne Gjenstandene paa Land. I det samme lød en høi, gjennemtrængende Stemme fra Stranden:

„Sæt af, David! Samson skal føre Kutteren til dens Plads uden at vente længer."

Matrosen svarede med et hæst Brøl, han kjendte denne Stemme, han havde adlydt den i mange Aar, i Orkanen som i Havblikkets Time. Baaden gled let og hurtig over den rolige Flade og forsvandt bag Kutterens Læside. Madsalune havde næppe udtalt sin Befaling, før han saae Strandrytterne oppe paa Klitbakken; han vidste, hvad de vilde, og løb tilbage ind ad Landet til. Nu begyndte der en Jagt, hvis Udfald ikke syntes at kunne være tvivlsom, siden Flygtningen var tilfods og hans Forfølgere tilhest. Strandrytterne vare desuden bekjendte med enhver Sti, ethvert Smuthul mellem Klitterne, og Egnen nedenfor var aaben og let at overse, saa at de, trods den indbrydende Skumring, kunde holde Øie med Smugleren. Men Vanen havde gjort Madsalune fortrolig med saadanne Farer, han stolede paa sin Hurtighed, han holdt sig inde paa de Steder, hvor Lyngen eller Mosegrunden dannede et mørkt Jordlag, fordi han der var bedre skjult end paa de lyse Sandflader. Saaledes kom han op mod Aaberg.

Anna og Emma vare vendte tilbage fra Klitterne, de havde netop naaet Havelaagen, da Madsalune kom

springende hen mod dem, de tre Strandryttere vare tæt bagved ham. Aandeløs stod han stille, hans Legeme rystede af det heftige Løb, Anna udstødte et Skrig og løb sin Vei, Emma blev staaende.

„De kunde nok lade mig komme ind i Haven," sagde Smugleren med et polisk Smil; „det var da igrunden Deres Skyld, at jeg gav mig tilkjende, og de tre Knægte dernede mene mig det ikke synderligt vel."

Med disse Ord vilde han trænge sig igjennem Laagen, men Emma standsede ham.

„I gjør vist bedst i at gaa Eders Vei," udbrød hun stolt. „Her er intet Skjulested for Folk som I."

Madsalune studsede og vilde alligevel have smuttet ind, men Hr. Petersen stod pludselig ved Emmas Side. I det samme foer den ene af Rytterne hen imod ham, Smugleren gjorde et uhyre langt Hop tilbage, en Anden kom til. Han var omringet.

„Saa fik vi da endelig fat paa Dig, lille Mads!" udbrød Karner og søgte at skjule sin Glæde bag en rolig Stemme, „hvorfor blev Du ikke ved at løbe?"

„Ja, De fik mig jo rigtignok!" sagde Madsalune, der selv i dette Øieblik troede at have Grund til Spøg; „jeg kan se, at det glæder Dem. Aa, tov lidt, før I binde mig," bad han en anden af Betjentene, der havde taget et Stykke Snor frem af Lommen. „Lad mig bare faa mit Veir igjen, ellers kommer jeg til at hikke."

„Hik Du kun," sagde Strandrytteren. „Det gaaer nok over, mens Du hviler Dig ud i Hullet." Med disse Ord bandt han den ene Ende af Snoren fast om Smuglerens Hænder.

„Du har viist iaften, at Du er Karl til at bruge

dine Been," sagde Karner, „nu kan Du løbe et lille Stykke ved Siden af Hesten. Sid op, Folk! vi ride om til Porten paa Aaberg, der tøve vi inat."

Strandrytteren bandt den anden Ende af Snoren om sig for at være sikker paa, at Madsalune ikke skulde rykke den til sig underveis; han vilde just stige op paa Hesten igjen, da Fangen udstødte et Skrig. „I har snæret den Snor saa fast, at den skærer ind i Kjødet paa mig!" raabte han, „det er dog Synd af Jer at handle saa haardhjertet; løs Knuden en Kjende, jeg løber saa ikke bort alligevel."

I et Anfald af Medlidenhed løste Strandrytteren Snoren lidt, da han atter satte Foden i Stigbøilen gjorde den fortvivlede Smugler et Hop tilbage, drog Rytteren efter sig og begge rullede ned i Aaberg Slotsgrav, som de ubemærket havde nærmet sig til. Madsalune var her i sit Element. Han rev behændig Haanden ud af Snoren og stod, efter at have svømmet et Par Tag, paa den anden Side, medens den ulykkelige Betjent med største Besværlighed blev trukken op af sin Kammerat. Karner udbrød i Forbandelser over den listige Smugler, der stod paa den anden Bred og lo af fuld Hals.

„Hvorfor kommer De ikke herover, Hr. Inspekteur?" raabte han spottende. „Veien er jo lige lang for os. Nu ønsker jeg Dem en god Nat, sov vel og drøm lidt om mig."

Han forlod Voldgraven og satte i et jævnt Trav ind over Marken. Men han var endnu ikke frelst. Forbitret jog Karner Sporerne i Hestens Side, og efter at have tilbagelagt en ubetydelig Omvei, kom han, fulgt af begge Betjente, til et Vadested over Madum Aa, som

dengang stod i Forbindelse med Graven, indenfor hvilken dette Optrin foregik, og Jagten begyndte igjen efter Smugleren. Men nu var Lykken ham gunstigere, dels fordi de omkringliggende Bønderhuse tilbøde Smuthuller eller skjulte hans Flugt, dels havde han ogsaa vundet et større Forspring end før. Madsalune hørte dem ride over den stenede Aabred, men vedblev det rolige Løb, han engang havde begyndt, og saaledes naaede han endelig op til Ruinerne af Thim Slot. Bag disse Ruiner reiste sig en lille lav og uanseelig Hytte. Han saae sig forsigtig om og bankede rask paa den tilstængede Dør. En Laage blev aabnet, Kirsten Ryle stak Hovedet ud for at se, hvem det kunde være, Madsalune talte hurtig et Par Ord til hende, Konen lo, og strax efter stod han indenfor Døren, som derpaa blev tilstænget med større Omhyggelighed end før.

Det var et ganske lille Kammer, denne Hytte bestod af. Leergulvet var sprukket og udbedret med gamle, røde Muursteen oppe fra Ruinerne. Midt i Stuen stod en stor Balle paa en Huggeblok, rundt omkring laa endeel Linned og Strømper, som Kirsten Ryle var ifærd med at vaske. Hun bar sin sædvanlige Dragt og havde kiltet Kjolen op over Beenklæderne; hendes Arme vare blottede og fremviste nogle stærke og svulmende Muskler. Foran hende, paa en Stol, stod en grøn Flaske og et klinket Olglas, halv fyldt med Rom. Kirsten roste sig af, at hun aldrig havde drukket Brændeviin.

„Hvordan er det fat med Dig, sølle Mads?“ udbrød hun, medens hun skænkede Glasset fuldt og bød ham det. „Ere de ude paa Fangst igjen?“

„De trænge haardt paa mig,“ svarede Smugleren,

og I kommer vist til at gjemme mig i en Fart, for de saae vist, jeg smuttede herind."

„Det har vel ingen Fare," meente Konen, „jeg gad nok seet paa den Klør, som gaaer ind ad min Dør, før jeg har budt ham velkommen. Imidlertid skal jeg dog vise Dig et Hul, som de skulle have ondt ved at snuse op. Det er ellers mit Skatkammer, lille Mads," tilføiede hun leende, „Du maa ikke røbe det til nogen."

Hun tog et Par Knipper Lyng tilside og aabnede en lille Lem bag Skorstenen, hvor hun lod Madsalune stige ned. „Du maa være varsom dernede," formanede hun ham, „for der ligger et Anker ligefor Indgangen; naar de ere borte, skal jeg nok hjælpe Dig ud igjen." Hun lagde atter Lemmen over Hullet, da Smugleren var kommen ned, og tog fat igjen paa sit afbrudte Arbeide.

Det varede ikke længe, før hun hørte Hestetrav og Hundeglam udenfor, der blev banket paa Døren, og flere Stemmer forlangte at komme ind. Kirsten betænkte sig et Øieblik, man kunde se paa hendes Ansigt, at hun blev vred, men hun tømte det Glas Rom, som Smugleren nylig havde afslaaet, og lukkede derpaa Døren op. Karner og de to Betjente traadte ind, en stor Hund fulgte dem; Hr. Petersen havde været saa betænksom at slippe den løs, da han mærkede, at Smugleren var undvegen. En Hane, som havde slaaet sig til Ro oppe paa Bjælken, begyndte at blive urolig, og henne i Krogen gav en Kat med en vedvarende Snurren sit Mishag tilkjende over de Fremmedes Komme.

„Aa! gjen Jeres Hund ud, Inspekteur!" udbrød hun barsk, „jeg har en And herinde med tre Ællinger, Dyret kunde let faa ifinde at bære sig ad som sidste Sommer, da den bed en ihjel, uden at jeg nogensinde

fik den betalt." En Betjent viste Hunden tilbage, og Karner spurgte Kirsten, om hun ikke havde seet Madsalune iaften.

„Søger I ham her?" raabte hun med begge Hænder i Siden, „Leiligheden er dog ikke større, end at I snart kan overse den. Var det ikke andet, I vilde, saa skulde I heller have redet et Stykke længer; nede i Madum Moser vare I vissere paa at træffe den Karl."

„Naa, naa, Kesten!" udbrød Toldinspekteuren, som vidste, paa hvilken Maade han skulde tage Konen, „gode Ord igjen; jeg syntes, han løb herned. Det skulde forresten ikke komme an paa en Species Penge eller lidt til, hvis I kunde give os Besked om ham."

„Troer I da, jeg vilde sige Jer, hvor han var, om jeg vidste det?" spurgte Kirsten i samme Tone og Stilling; „gaa Jeres Vei, Inspekteur! og lad mig blive ved mit Arbeide."

„Det kunde dog ikke skade, om vi foretog en lille Undersøgelse," meente den Betjent, som Smugleren nylig havde givet et Bad i Graven, „maaske Mads alligevel gjemmer sig et eller andet Sted herinde."

Han gik nogle Skridt længere frem, men Kirsten stillede sig iveien for ham. „Kunde det ikke skade, Niels Rasmussen!" gjentog hun, „Du skal dog ikke sige det for vist. Jeg har for Vane at føre Kommando indenfor denne Dør." Medens hun talede, lagde hun begge sine Hænder paa Betjentens Skuldre og skød ham tilbage mod Væggen. Karner saae, at her intet var at gjøre, han forlod Huset med sine Ledsagere, og efter en kort Raadslagning udenfor, rede de hjem til Aaberg igjen.

„Kom nu op, lille Mads!" sagde Kirsten og aabnede

Lemmen til Smuglerens Skjul, „denne Gang skulle de ikke faa Kløer i Dig."

„Tak, Kesten!" sagde Manden og krøb op igjennem det snevre Hul. „Jeg skal tænke paa Dig ved Leilighed."

„Hvis det er din Agt," svarede Kirsten, „saa vilde jeg rigtignok sige Tak for at faa min lille Dunk fyldt. Mis har væltet den, saa at al min rare Rom løb ned i Sprækkerne."

Smugleren lo, han lovede den uegennyttige Kone, hvad hun forlangte, og listede sig hen over Heden.

VI.

Det er bekjendt, at Horsens i mange Aar har været Opholdssted for en russisk Fyrsteslægt, som udgjorde et eget Hof der. Den Sidstlevende af denne Familie, en Prindsesse Catharina, døde i Foraaret 1807 og blev bisat hos sine Søskende i et aabent Kapel paa Alterets høire Side i den gamle Kirke. Aarsagen, hvorfor disse kom ind i Landet, var denne:

Peter den Stores Broderdatter, Anna Ivanovna, døde som Keiserinde af Rusland efter at have bestemt sin Søsterdatters Søn, den tre Maaneder gamle Ivan til sin Efterfølger. Senatet valgte da Hertug Ernst Biron til Rigskantsler og Formynder for Ivan, indtil denne i sit syttende Aar selv kunde overtage Regeringen. Biron, der under Anna havde spillet en saa betydelig Rolle, overlod den unge Prinds Værelser i den keiserlige Sommerbolig,

fastsatte en bestemt Sum for hans Forældre, Storfyrstinde Anna og Anton Ulrik, Prinds af Brunsvig, og søgte at vinde Senatet for sig ved Løfter, Smiger og ved at bivaane dets Forsamlinger. Imidlertid modarbeidedes hans Planer af to mægtige Fjender, Ministeren Østermann og Feldtherre Münnich. Folket hadede ham desuden, han gjorde sig frygtet ved Strenghed; efter at hans Regentskab havde varet i tyve Dage, blev han afsat og fængslet den 9de November 1740, i Daggryet. Storfyrstinde Anna blev derpaa Regentinde i det keiserlige Barns Mindreaarighed, hendes Gemal Generalissimus og Østermann Storadmiral. Samme Dag blev der afsendt Courerer til alle udenlandske Hoffer med Underretning om det skete. Roligheb og Orden syntes at være vendt tilbage, Folket jublede og tilbad Anna, men et Aar senere maatte ogsaa hun friste sine Forgængeres Skjæbne. Hun blev styrtet paa sin Fødselsdag af Peter den Stores Datter, Elisabeth, der understøttedes af sin Livchirurg, den bekjendte l'Estocq. Keiserinden, hendes Gemal og Ivan bleve tilligemed flere af deres Børn først bragte til Citadellet i Riga, siden til Cholmogori, en lille By paa en Ø i Dvina, under Gouvernementet Archangel. Her døde Storfyrstinden og hendes Gemal, faa Aar efter blev Ivan myrdet paa Fæstningen Schlüsselburg, som man siger i et Oprør. Efter Forældrenes Død bestod den ulykkelige Familie af Prindserne Peter og Alexis Antonovitsh samt Prindsesserne Catharina og Elisabeth Antonovna. Disse Ulykkeliges Skjæbne rørte Keiserinde Catharina den Anden, som efter at have styrtet Elisabeths Søsterson, Peter, besteg den russiske Throne. Den danske Enkedronning Juliane Marie bestræbte sig for at udvirke deres Frihed, og begge de efterladte Prindser og

Prindsesser bleve, samme Aar Catharina stiftede den bevæbnede Neutralitet med Danmark, i Sommeren 1780, sendte paa en russisk Fregat, først til Aalborg, siden til Horsens, som anvistes til deres fremtidige Opholdssted. Keiserinden medgav dem 200,000 Rubler, Brillanter og Pelsværk af det keiserlige Skatkammer. Hun forærede dem desuden til deres Bosættelse 60,000 Rubler og anviste aarlig til deres Hofetat 32,000 Rubler.

Det stemte overeens med Catharinas Politik at lade denne Fyrsteslamme uddø og hindre enhver Leilighed til at gjøre dens Fordringer gjældende i Fremtiden. Ubegribeligt bliver det imidlertid, at hun aldeles syntes at glemme tvende naturlige Børn, der, saavidt det kan sees af de historiske Beretninger, bleve opdragne hos en Privatmand i Hovedstaden og undgik Fangenskabet paa Cholmogori. Den Ene var nogle Aar før denne Histories Tid bleven formælet med en fransk Adelsmand, der i Ludvig den Sextendes første Regeringsaar fulgte et af den udmærkede Neckers Gesandtskaber til Petersborgerhoffet. Hun beboede nu tilligemed sin Gemal et yndigt Gods i Nedre Charente og levede et roligt og lykkeligt Liv uden at prøves af de forskjellige Omvexlinger, som Skjæbnen tildeelte hendes øvrige Slægt.

En Eftermiddag sad et lille Selskab i Havestuen paa Aaberg. Solen kastede sit skarpe og bestemte Lys hen over Træernes Løv og sendte en enkelt Straale ind ad den aabenstaaende Dør paa Blomsterne, der vare stillede op i store Kar til den modsatte Væg. Emma og Gordon stode ved Vinduet og talede sagte med hinanden. En opmærksom Jagttager vilde have bemærket en vis Utilfredshed i Emmas Ansigt, medens hendes Blik dog, hver Gang hun hævede det op til ham, antog et venligt

og forsonende Udtryk. Gordons Træk viste et spottende Smil, idet han tavs og tilbagelænet mod Vindues-fordybningen hørte paa hende. Deres fælles Bekjendte, som ansaae sig for vel underrettede, havde tidligere paastaaet, at der fandt en skjult Tilbøielighed Sted imellem Gordon og Emma. Deres fortrolige Forhold syntes at bekræfte det. I den sidste Tid lod det derimod til, at Gordon ligesom undgik hende, han kom ogsaa sjeldnere til Aaberg, medens hun var i Besøg der. Ingen var istand til at forklare Grunden. Af den dæmpede Samtale, som den Dag fandt Sted mellem dem, vilde en opmærksomt Lyttende kun have opfanget Emmas sidste Ord, et Spørgsmaal, der bragte hendes Kinder til at blusse:

„Men jeg forlanger ingen Fraser, hører De, ingen Udflugter, kun en Aarsag, en Grund."

Gordon smilede og sagde: „Gives der da Grunde for vore Følelser?"

I den anden Side af Værelset, lidt indenfor Havedøren, sad Fru Karner ved et Sybord, og Jakob ligeoverfor hende. Han lod til at læse i en Bog, der laa foran ham, men man saae snart, at hans Tanker vare andetsteds; medens Anna arbeidede, dvælede hans Øine paa hende med en vis sky Deeltagelse; saae hun derimod op fra Sytøiet, slog Jakob sit Blik ned i Bogen. Anna var saa godt som opdraget med ham, de havde tilbragt lang Tid i bestandig Omgang med hinanden; deres Ønsker og Glæder vare de samme, derved befæstedes efterhaanden en Tilbøielighed, ren og lutret i sine Ytringer. Jakob tog tilsøs efter at være konfirmeret. Da han fire Aar senere vendte tilbage, gjenfandt han Anna som Fru Karner. Det var en længe næret Plan, der blev bragt

til Udførelse i hans Fraværelse; Halberg stod i visse Forhold til Toldinspekteuren, som gjorde en nærmere Forbindelse ønskelig. Hele Egnen ansaae Karner for det bedste Menneske i Verden. Han var en venlig, munter Selskabsmand, Anna derimod fandt ham kold for hendes Hengivenhed, ufølsom imod hendes Ønsker, hun fandt sig skuffet i ethvert Haab, men der skal ogsaa et skarpsindigt Blik til at opdage en Mands Karakteer under Masken af Munterhed og god Tone.

Denne Eftermiddag havde hun og Jakob længe siddet ligeoverfor hinanden uden at tale. Tavsheden forekom endelig Anna pinlig, hun lagde sit Sytøi fra sig og udbrød, idet hun lod sit Blik dvæle paa den unge Somand: „De er bleven meget bleg, Jakob! i den Tid, De har været borte."

Jakob rødmede for tyvende Gang denne Eftermiddag, han vovede ikke at se paa hende. „De er ogsaa bleven bleg, siden vi sidst saaes," sagde han omsider.

„Har De endnu ikke forandret Deres Bestemmelse?" spurgte hun efter et lille Ophold. „Vil De bestandig blive ved at fare med dette Smuglerskib?"

„Jeg kan ikke andet," svarede han mere bestemt. „Alt, hvad De maatte finde værd at ønske for mig, vil jeg adlyde, men der er vægtige Grunde, som forbyde mig at forlade Madsalune."

„Overseer De da aldeles Farerne derved?" vedblev hun og hævede sine Øine med et bønligt Udtryk op til ham. „Hvorledes vilde det gaa, hvis Deres Tog engang mislykkes? Om De end ikke tænker paa Dem selv, for Deres egen Skyld, saa burde De dog gjøre det for Deres Venners; Livet og Lykken har Fordring paa Dem."

„Paa mig?" gjentog Jakob, „mener De det, Anna?"

Anna forstod ham, en fugtig Glands straalede i hendes Øine.

„Ja, Lykken har Fordring paa os Alle," hviskede hun sagte og gik ud af Værelset.

I det Øieblik Anna gik, rettedes de Andres Opmærksomhed paa en usædvanlig Larm og Støi nede i Gaarden. Kammerraad Halberg var vendt tilbage fra en Jagt paa de omkringliggende Heder og kom nu ind i Havestuen. Kammerraaden var en lille og uanseelig Person med kroget Ryg, lav Pande og et usikkert, skulende Blik, der bestandig søgte Jorden, naar han talede med Nogen. Han hilste venligt paa de Fremmede og kaldte derpaa Emma hen til sig.

„Hendes Høihed, Fyrstinde Antonovna gjør os den Ære at besøge Aaberg idag," hviskede han med en slet skjult Fortrydelse; „hun vil være her om et Øieblik; jeg mødte en af hendes Forridere paa Veien, da vi droge hjem!"

„Det er jo herligt," udbrød Emma, idet hendes Utilfredshed pludselig syntes at være forsvunden, „endelig opfylder hun da, hvad hun saa længe har lovet."

„Herligt?" gjentog Halberg, „ja, Du har Ret, det er rigtignok herligt; det bliver ellers nogle ganske artige Udgifter, den Herlighed vil koste."

„Lad mig blot være fri for dine Beregninger, kjære Fader," svarede Emma koldt, „jeg bryder mig ikke det mindste om at høre dem; jeg haaber ogsaa, at Hendes Høihed altid er velkommen paa Aaberg."

„Ja, det veed Gud!" svarede Halberg, „jeg anseer det for en stor Lykke, men siden vi nu eengang tale om Udgifter —"

Her blev Manden atter afbrudt, thi Hundene uden-

for bekjendtgjorde, at der kom Fremmede til Gaarden. En Vogn rullede hen over Broen, Hr. Petersen styrtede ind i Værelset og meldte, at Fyrstinden var kommen. Emma og Kammerraaden gik ud for at modtage hende. Lidt senere traadte hun ind i Salen, ledsaget af Hovmesterinden, Fru Grambov og Kammerjunker Harder.

Fyrstinden var klædt i en kostbar Reisedragt, af et Stof og et Snit, der fordeelagtigt fremhævede alle en god Figurs Fuldkommenheder. Hun var ikke høi, men slank, hendes Lemmer vare meget spæde og besad disse bløde og afrundede Former, som Grækerne gjorde til Maal for deres Fremstillinger. Hendes Haar var sort, tykt og glindsende, hendes Ansigts fine Træk bar Præg af den Værdighed, som betegnede enhver af hendes Familie, og som strax lod den Fremmede gjenkjende Fyrstinden i hende. Der laa noget stolt, undertiden noget bydende i hendes sorte Øine; til andre Tider, midt i en Samtale, som interesserede, eller naar et Tilfælde bevægede hende, kunde de straale med en Mildhed, en ubeskrivelig Ømhed og Ynde, afspeile et Udtryk af Dybde og Inderlighed, der viste, at den unge Fyrstindes Hjerte var tilgængeligt for blidere Følelser. Hendes Farve var bleg, enten nu Naturen eller Fængselsluften i Cholmogori havde været Aarsag deri, men en mere blomstrende Farve vilde maaske ikke passe til dette Ansigt.

Gordon havde før været tilstede under Fyrstindens Ophold paa Gaarden. Hans Blik var denne Aften uafbrudt hæftet paa hende, siden hun traadte ind; hun lod ikke strax til at bemærke ham, men den svage Rødme, som sidenefter for et Øieblik syntes at forhøie hendes Kinders Farve, da han hilsede, undgik ikke Emmas Opmærksomhed. Enten blænder Skinsyge aldeles, eller den seer med et Ørneblik.

„Ah!“ hviskede Fyrstinden til Frøken Halberg, „siden jeg gjenfinder Lieutenant Gordon her, er det blevet mig tydeligt, hvorfor De kjedede Dem hos os i Horsens og længtes efter Hjemmet.“

Frøken Halberg bøiede sig og smilede, men Gordon modtog ikke et eneste Blik denne Aften, der kunde have bekræftet Fyrstindens Formodning.

Der blev serveret The. Gordon bragte den gode Tone det Offer at underholde Fru Grambov, og de noget dæmpede Ord, hvori denne Underholdning blev ført, forhindrede ikke, at man jo bemærkede det Behag og den Interesse, Hofdamen fandt deri.

Seminarist Petersen gjorde en uheldig Figur i dette Selskab. Af en reen Feiltagelse var han kommen ind i Salen. Han stod i Nærheden af Vinduet, stiv og ubehjælpelig som en Mumie i dens Sarcophag. Han vilde gjerne have forladt Værelset, men for at naa Døren maatte han gaa midt over Gulvet, og det holdt han ikke af. Kammerraaden gik endelig hen til ham og førte ham med sig ind i Viduesfordybningen.

„Har Du hørt, hvordan det er gaaet mig idag, lille Hans?“ hviskede han, „Dommen er falden, vi have tabt vor Proces med Herredsfoged Selmer. Engstykket tilhører ham.“

„Foi for den slemme Syge!“ svarede Seminaristen, „det var da en fæl Historie.“

„Siig ikke det, Hans Petersen!“ vedblev Halberg, „Gud forbyde, at jeg skulde være den, der forholdt en anden Mand sin Ret; men jeg havde alligevel staaet mig bedre ved at følge dit Raad og sendt et Par Sider Flæsk ned til Amtmanden for at stemme ham gunstig for min Sag.“

„Jeg sagde det nok," svarede Hr. Petersen. „Den, der smører godt, kjører godt. Det er saa ligefrem."

„Jeg var for sparsommelig dengang; men Selmer vil alligevel ikke have synderlig Gavn af det, han vandt; jeg er bange for, vi komme til at lede vort Grøftevand ned over Engen, ikke for at berøve ham Brugen af sin Eiendom, det var syndigt og ukristeligt gjort, men jeg indseer næppe, at vi kan faa Fald paa det ad anden Vei."

„Det er nogle strenge Tider!" sagde Seminaristen. „Hvert et Greb rækker efter Pungen. Nu kommer ogsaa Fyrstinden her —"

„Tys, Hans!" hviskede Kammerraaden, „min Datter seer paa os! jeg kan godt lide din Tænkemaade, Du har mit Bedste for Øie, min Dreng! Du kan lade Dig gjøre et Par Buxer af de tre Alen Vadmel, vi fik tilovers fra Hestedækkenerne."

Aftensbordet var dækket nede i Havestuen, Dørene stode aabne, en behagelig Duft strømmede ind fra Blomsterne udenfor. Gordon havde faaet Plads i Nærheden af Fyrstinden, hun underholdt sig flere Gange med ham. Antonovna talede bestandig Fransk, skjøndt hun til Nød forstod vort Modersmaal, havde hendes Ophold dog været for kort i Danmark, til at hun kunde udtrykke sig deri. Hun lærte det aldrig. Der laa noget blødt i hendes Organ, i enhver Betoning af hendes Stemme, men selv de venligste Ord beholdt stedse en vis Værdighed, der viste Afstanden mellem Tilhøreren og Fyrstinden.

Emma var mod Sædvane meget ordknap denne Aften, hun syntes ikke at bemærke den aandrige Harders Bestræbelser for at underholde hende. Der var en vis Uro i alle hendes Miner, hendes Blik dvælede i enkelte Øieblikke paa Gordon med en umiskjendelig Bitterhed,

hun saae det Liv, hvormed han talede, og den Interesse, Fyrstindens Nærværelse syntes at skjænke ham, det havde hidtil alene staaet i hendes Magt at fremkalde en saa oprømt Stemning. Hun vidste fra sig selv, hvorledes alt hvad han sagde maatte bidrage til at fremhæve nye Fuldkommenheder hos ham, og kjendte den Magt, han i saadanne Øieblikke forstod at gjøre gjældende.

Just som Selskabet reiste sig fra Bordet, styrtede Hr. Petersen ind i Værelset og ilede hen til Halberg. Den hovedkulds Maade, han lod sig tilsyne paa, vakte Alles Opmærksomhed; Fyrstinden spurgte forbavset, hvad der var paafærde.

„Aa! det er noget Snik Snak om en Ligskare," sagde Kammerraaden. — „Der er min Sjæl ingen Ligskare til," vedblev han, henvendt mod Petersen. „For nu har jeg levet i fem og halvtredsindstyve Aar uden at se den." Seminaristens Ansigt var ligblegt, han rystede og kunde næppe faa Ordene frem. „Kammerraaden behøver bare at gaa ud til Havelaagen, der komme de langs med Muren. Gudbevares, hvor de se ud, og saa er der nogle Lange imellem dem, som dreie Øinene rundt ligesom Ildhjul. — Det er ikke ti Minutter siden jeg saae dem allesammen."

Seminaristens Beskrivelse, som Gordon oversatte, gav Fyrstinden Lyst til at tage denne frygtelige Skare i Øiesyn. Hun tog Kammerjunker Harders Arm, og hele Selskabet gik ud i Haven, til den Laage, forbi hvilken Optoget skulde komme. Kammerraaden blev noget tilbage, han vendte sig om mod Seminaristen.

„Hør, lille Hans!" udbrød han, „Du skal dog ikke tage det Stykke Vadmel, vi talte om før, jeg har et

andet Brug for det; ved Leilighed skal Du nok faa noget, der er bedre."

Dermed forlod ogsaa han Værelset. Petersen alene blev tilbage. Trods den Skræk, han var i, forsømte han ikke Leiligheden, saae sig om og tog derefter et forsvarligt Stykke af den delikateste Ret paa Bordet med sig, før han forlod Salen.

Nede paa Veien, som løb langs med den ene Side af Aaberg Have, kom en Skare Mænd, langsomt gaaende op imod Gaarden. Ved Dag vilde man have holdt den for en almindelig Ligskare, nu gjorde den sildige Time Mændene færdedes paa, den Mumlen, der lød iblandt dem, efterhaanden som de kom nærmere, et forunderligt Indtryk paa alle de Tilstedeværende. Især virkede dette Syn paa Halberg. Da han saae den store, sorte Kiste paa Mændenes Skuldre, udstødte han et lydeligt Udbrud af Forbavselse. Skaren syntes ikke at lægge Mærke hertil, skjøndt den kun var faa Skridt borte, langsomt og roligt vedblev den at skride fremad og forsvandt endelig bag Hjørnet, paa den anden Side Gaarden. Ogsaa Fyrstinden havde dette paafaldende Optrin indjaget Skræk, hendes Arm laa tungere i Harders, hendes Legeme skjælvede, og Ligskaren var denne Aften længe Gjenstand for Selskabets Underholdning.

VII.

Oppe under Jylland, lidt til Sydvest for Læsø, løb nogle Dage senere en lille Kutter for en god og jævn

Brise. Seilene stode vel fyldte, og Skibet foer jævnt og hurtigt igjennem Bølgerne, over hvilke Formiddagssolen kastede sine Straaler. Tovværket laa opskudt paa det nylig spulede Dæk, Manden ved Roret stod og brummede paa en gammel Opsang. Matroserne benyttede den almindelige Arbeidsløshed, der var indtraadt, til Søvn. Stilheden blev ikke afbrudt ved andet end Styrmandens Sang, og engang imellem ved en halvt undertrykt Graad, forude i Skibet. I Læ af Stagfokken, sad en ung Bondepige med et spædt Barn i sine Arme. Det Blik, hvormed hun betragtede den Lille, og den kjærlige Omhyggelighed, med hvilken hun søgte at beskytte den for Søluften, lod ikke Tvivl om, at hun var Barnets Moder. Hendes Ansigt var meget blegt og viste Spor af dyb Kummer. Hver Gang Barnet vaagnede, vuggede hun det blidt i sine Arme og nynnede en sørgmodig Sang. Den Lille smilede da og strakte de smaa Hænder op mod Moderen. Saaledes vedblev Farten uafbrudt i flere Timer, da Manden ved Roret pludseligt udstødte et forunderligt, langtrukkent Hyl, ved hvilket strax fire Matroser kom tilsyne fra Forlugen. Til samme Tid viste en Skikkelse sig i Kahytkappen og steg op paa Dækket efter at have vexlet nogle Ord med Styrmanden. Det var Madsalune. Kutteren holdt nu nogle Streger høiere op i Vinden, den passerede i dette Øieblik Skagen. Matroserne stode parate ved Fald og Skjøder til at udføre enhver Befaling.

„Faa vi Vinden fra den Kant til iaften," ytrede Madsalune efter en Tid at have betragtet Kompas og Floi, „saa vil Krydsfartøiet ikke mærke stort til Maagens Flugt. Sei, Kukmand!" vedblev han med hævet Røst til en Matros, som sad og splidsede oppe i Salingen, „seer Du noget til Jagten endnu?"

„Ja vel!“ lød Svaret, „han jager efter os som bare Satan.“

„Der er endnu Ingen, der har fortalt, at Maagen er bleven halet af en Seiler, hvor Vind og Strøm var lige skiftet,“ ytrede den Mand, som stod ved Roret. Hans Navn var Samson Goliath. „Men jeg lider ikke stort paa denne Vind! disse Smaaskyer i Øst tale om Forandring, enten faa vi aldeles Blik, eller ogsaa bliver det til en Storm, for hvilken det er bedst at være saa langt et Stykke fra Land som muligt. Det vil snart vise sig, om jeg seer rigtigt.“ Bredfokken blev halet ned, den kunde ikke længer benyttes, Kutteren passerede Skagens Rev og holdt til Sydvest ud i Nordsøen.

Middag var kommen. Folkene vare nede for at skaffe. Madsalune sad paa Spillet ligeoverfor den unge Kone. Det var Johanne, den samme, som Værten i Sorte Kro omtalte i Forbindelse med Kammerjunker Harder til Thimgaard.

„Stakkels Pige!“ udbrød Smugleren, efter at Johanne havde fortalt ham sin Historie, „I har gaaet meget ondt igjennem.“

„Det har jeg, Madsalune,“ svarede hun, „men som man reder, saa ligger man til.“ Hun bøiede sig ned over Barnet for at skjule sine Taarer. „Da mine Forældre joge mig hjemme fra, tog jeg ned til Holsteen til min Moster, men ogsaa hun var haard og streng og viste mig bort. Jeg vil nu tilbage til Harder og fortælle ham alt, jeg selv forlanger intet og vil finde mig i, hvad Gud Fader tilskikker, men mit stakkels Barn er uden Skyld, Harders Hjerte er for godt til at nægte det sin Hjælp.“

„Jeg vil ønske, at det maa være som I mener,“

sagde Smugleren, „men I kjender kun lidt til Livet og mindre til Menneskene. Skulde han afslaa Jeres Bøn, saa vend Jer til mig, jeg veed en Mand, som vil hjælpe Jer; kjender I Lieutenant Gordon?“

„Ja,“ svarede Johanne, „jeg saae ham ofte, medens jeg var paa Aaberg, de sagde, at han holdt af Frøken Emma deroppe.“

„Nu, godt,“ sagde Madsalune, „gaa da til ham, hvis det skulde knibe, og naar han er borte, saa tal til hans Broder Jakob, som I seer derhenne ved Roret, han vil sige Jer, hvor Gordon er at træffe.“

Madsalune blev afbrudt ved Manden paa Salingen. „Der har vi Krydsjagten,“ raabte han, „den har passeret Revet og kommer lukt ned mod os.“

Samson Goliath tog Kikkerten og gik op paa Halvdækket. Efter at have betragtet det udbredte Vandspeil med et skarpt og speidende Blik, slog han Kikkerten sammen og gik tilbage uden at sige et Ord.

„Hvad mener Du, Samson!“ spurgte Madsalune, da han var kommen tilbage, „har han isinde at prøve et Løb med os?“

„Maagen har været i større Betryk, end han kan bringe den i,“ svarede Samson. „Vi kunne lade det komme an paa en Krydstur, Mage til den, vi gjorde forrige Sommer under Rygen.“

„Dengang havde de bedre Spil,“ sagde Jakob, „vi vare En mod To.“

„Netop ligesom nu,“ ytrede Goliath. „Hvis Kukmanden deroppe havde brugt sine Øine som jeg, vilde han have seet et Seil til, foruden det, han meldte paa Høiden af Skagen. Vi have to forsvarlige Krydsere efter os.“

Medens Samson talede, bekræftede Manden deroppe hans Ord og meldte et Skib. „De føre en svær Pres af Seil," bemærkede Samson, „der er ikke en Stang indenbords, uden at den er beklædt med Dug; men de ville snart faa Lov til at mindske dem, hvis jeg ellers forstaaer mig paa Vind og Veir. Vi vil nu gjøre vort Bedste og seile Krydserne Fanden i Vold, dersom jeg ellers taler tydeligt nok."

Samson udstødte efter disse Ord atter sit bekjendte Hyl, som strax bragte Matroserne paa Dækket. Der blev sat et Par Smaaseil til, og den lille Kutter jog skummende igjennem de høie Søer, der efterhaanden som Solen forsvandt bag Skyerne, begyndte at lægge deres hvide Rygge til Hvile. Madsalune sad ved Siden af Jakob, der nu havde taget Roret. Samson lænede sig med Armene paa Rælingen, medens han røg af en kort Træpibe og ligegyldig betragtede de hvislende Skumstriber, Skibet frembragte.

„Nu, Jakob!" udbrød Madsalune, „hvorledes morede Du Dig saa hjemme sidst? Ikke sandt, Du længtes vel efter Maagen og en frisk Kuling? Du skulde følge mit Raad, ikke at benytte Leiligheden saa ofte til at komme paa Aaberg, men tage bort og byde Hjemmet et Levvel for bestandig."

„Jeg kan ikke gjøre det, Madsalune!" svarede Jakob, „mit Liv er bundet til hende."

„Men ethvert Haab er dog tabt for Dig, stakkels Dreng! nu da hun tilhører en Anden; og selv hvis hun var fri, vilde dit Liv paa denne Kutter just ikke være synderlig Anbefaling for at naa dit Maal; tro mig, Jakob, Du var bedst faren ved at forlade os og søge Dig en passende, hæderfuld

Plads i Marinen. Fremtiden bringer kun et ringe Udbytte her."

„Fører Du da ikke selv det samme Liv?" spurgte Jakob forundret.

„Tys, tys!" svarede Smugleren, „vi have før talt derom; sammenlign ikke mig med Dig; vore Planer og Forhaabninger gaa forskjellige Veie."

„Jeg kan ikke forlade Dig, Madsalune, det maa saa gaa som det vil. Men vi ville lade den Sag fare, fortæl os heller en Historie fra dine tidligere Kapertoge, som kan bringe alle alvorlige Tanker paa Flugt."

„Hvad skal jeg fortælle?" sagde Smugleren. „Hold en Streg mere til Vinden, Du! saa skal jeg se at huske mig om." Madsalune fortalte, Jakob var lutter Øre, efterhaanden listede Matroserne sig nærmere, og medens den lille Kutter let og hurtig jog afsted gjennem Søerne, lyttede Mandskabet opmærksomt til Madsalunes Historie. Saaledes havde de ofte siddet, medens Skibet gled hen over Havet og Tjenesten ikke fordrede deres Nærværelse andetsteds. Madsalune havde oplevet meget i sine Dage og forstod at fortælle.

Samson havde ikke taget feil i sin Mening om Veiret. Efterhaanden som Dagen gik bort, lagde Vinden sig, indtil det tilsidst blev blikstille. Bølgerne rullede dorske langs med Skibets Sider, Solen sank blodrød ned i Havet, en tyk, graa Taage reiste sig langsomt paa Horizontens Rand. Samson stod endnu ved Kahytten, lænende Armen paa Rælingen, med Piben i Munden, han saae Taagen, rystede paa Hovedet og gjorde Madsalune opmærksom paa den. De erfarne Sømænd vare ikke længere i Uvished om, hvad der forestod dem.

Toldkrydserne havde imidlertid nærmet sig et godt

Stykke, man kunde tydelig skjelne begge Skibes Bevægelser paa Kutteren. Da Skumringen og Havblikket kom, satte den ene et Fartøi ud og roede ned mod Smugleren.

„Det vil ikke hjælpe dem noget," udbrød Samson, „før de naa herned, ville de faa andet at tænke paa."

Taagen antog efterhaanden et større og mørkere Omfang. Matroserne arbeidede hurtig og tavse paa at beslaa og rebe Seilene, Havet sydede, som om det varmedes af en underjordisk Ild, Natten blev mørkere, ikke et Lyspunkt var at se, undtagen de smaa, rullende Legemer i Vandet, der glimrede med et blegt Fosforskær, hver Gang Søerne tørnede op mod Kutterens Sider. Skibet duvede op og ned, som om det kjendte den Fare, der nærmede sig, og ilede efter at undgaa den. Nu kom Stormen, Skummet piskede op over Stavnen og opløste sig i store Regndraaber. En bidende Kulde trængte ind i Legemet, Lyset brændte i Rathuset ved Kompasset; naar Matroserne af og til saae derhen, vel vidende, at det var derpaa, deres Frelse beroede, mødte de Samson Goliaths mørke og firskaarne Skikkelse og saae ham rolig og frygtløs gribe Knagerne i Rattet.

Johanne sad i Skjul af Skandseklædningen, bleg og drivende vaad. Kulden stivnede hendes Lemmer. Barnet laa tæt op til hende, indhyllet i de vaade Klæder. Hver Gang en Sø slog hen over Dækket, bøiede hun sig over den Lille for at beskytte den ved selv at modtage Vandet. Barnet havde ikke Kraft nok til at skrige. Skibshunden var krøbet hen til hende og skjulte sit Hoved i hendes Skjød.

Krydsjagterne vare forsvundne. Der var heller Ingen, som i dette Øieblik tænkte mere paa dem. Matroserne stode og støttede sig til Spillet og Skandse-

klædningen, krummede Ryggen og dukkede Hovedet, hver Gang en Sø slog hen over Dækket. Saaledes gik det i flere Timer. Stormen tog af, Luften klarede lidt, imellem de sønderrevne Skyer kom af og til en bleg og enlig Stjerne tilsyne og forsvandt igjen. Søen vedblev at gaa høit og brød sig mod Skibets Sider. Efterhaanden som det lysnede, viste der sig en mørkegraa Linie nede i Horizonten, det var den truende Vestkyst, som det gjaldt om at holde sig fri for. Samson stod ved Roret og dreiede paa sit Hjul, af og til mumlede han nogle Ord til Madsalune, saa fik han sig en frisk Pibe tændt og dreiede og halede igjen. Det var al den Afvexling, Seiladsen frembød.

Lidt før Morgen saae man en Baad med omviklede Aarer skyde ud fra Kutteren og løbe langs med Kysten, indtil den forsvandt i en lille Bugt under Husby Klitter. Johanne blev sat i Land. Madsalune havde tilbudt hende at blive Natten over, men udmattet, søsyg og forkommen af Kulde, foretrak hun at komme bort fra Skibet for at gaa op til Kirsten Ryle, hos hvem hun meente at kunne blive, til der aabnede sig bedre Udsigter for hende. Baaden gik igjen tilbage, og den unge Moder skred langsomt og afkræftet hen over de smalle Stier, som slynge sig mellem Hjelmen og Strandtidslerne i Klitterne. Hendes Stemning var nedtrykt og sorgfuld; hendes Liv, baade det foregaaende og det tilkommende, laa øde og sørgeligt for hende, som den vildsomme Ørken, hun skred hen over. Hun bar Barnet i sine Arme, og hendes Stemme skjælvede af Graad, medens hun søgte at bringe det til Tavshed ved Ord og Kjærtegn, naar det skreg.

Som hun saaledes gik, forekom det hende, at der

lød Fodtrin og Stemmer i Nærheden. Hun vendte sig tilbage og lyttede; thi Mørket skjulte selv de nærmeste Gjenstande. Lidt efter troede hun at skimte to Skikkelser, der kom hende imøde paa Stien. Johanne ilede fremad, saa hurtigt hun kunde. Skrækken forøgede hendes Kræfter, Barnet skreg, de to Ubekjendte kom bestandig nærmere og fulgte endelig ved Siden af hende.

„Gudsfred!" sagde den Ene af dem, som, saa vidt hun kunde se, maatte være en Kvinde. „I er hurtig tilbeens med saadan en lille Tingest paa Armen. Hvor langt gaaer Reisen, med Forlov, saa tidlig paa Dagen?"

Johanne svarede undvigende og frygtsomt.

„Veed Du hvad, Boel!" udbrød en dyb Mandsstemme, „det vilde være vel gjort, hvis Du tilbød Dig at bære den lille Unge et Stød fremad, siden vi nu eengang skal følges ad."

Johanne kjendte denne Kvinde, hvis Navn Manden nævnede; Boel var hele Egnens Skræk, hun havde tilbragt de to Trediedele af sit Liv i Viborg Tugthus og var senere mistænkt som Deeltager i et Mord paa en Pranger, der var funden død og plyndret i Nærheden af Madum Moser. Boel gik imidlertid ind paa Mandens Forslag og tilbød sig at lette Johannes Byrde, men hun afslog det og skyndte sig at komme bort.

„I behøver ikke at jage saa stærkt," sagde Kvinden, gottende sig over hendes Angst, „vi skulle nok følge Jer alligevel, kan I tro; hvorfor behøves der desuden saa lang Snak? vi ville opføde det for Jer."

Med disse Ord nærmede hun sig for at tage den Lille fra hende. Men Johanne traadte et Skridt tilbage, hun glemte i dette Øieblik sin Frygt, Moderkjærligheden gav hende Styrke til at modstaa Taterkvindens Angreb,

hun stødte hende heftig tilbage, slyngede begge Arme om den Lille, udstødte et gjennemtrængende Skrig og løb bort fra Stedet. Manden havde hidtil været en rolig Tilhører, men da Boel tumlede, ilede han efter Johanne, standsede hende og vristede Barnet ud af hendes Favn, uden at agte paa Begges fortvivlede Skrig.

„I behøver ikke at frygte," ytrede han, „Ungen skal faa det hos os, som om det kunde være vor egen. Boel holder djævels meget af saadant Smaatøi. Vi skulle nok være gode mod det."

Med disse Ord forlod han hende. Johanne bad, stillede sig i Veien for ham, søgte at standse ham, men Manden fortsatte ligegyldig sin Gang. Den ulykkelige Moders Skrig lød hen over Heden, hendes skarpe, stirrende Blik søgte forgæves at følge Røvernes Skikkelser i Mørket, hun løb efter dem, men de forsvandt, og hun sank bevidstløs ned paa Veien.

I det samme kom der en Rytter hen imod hende, Johanne vaagnede. „Mit Barn!" skreg hun i den dybeste Smertestone, „o! frels det! de har taget det fra mig med Magt!" Rytteren vendte sin Hest og foer afsted i den Retning, Johanne betegnede ham.

Det var en lang og forfærdelig Stund for hende, medens hun ventede, men Hovslaget af Rytterens Hest lød atter, og den unge Moders Taarer standsede, et Glædesskrig undslap hende, hun holdt igjen sit Barn i sine Arme. Da Skøierne mærkede, at de bleve forfulgte, toge de Flugten og lode Barnet tilbage, dets Skrig førte Rytteren hen til Stedet.

„Hvor kommer I fra, saa sildig i Tiden?" spurgte den Fremmede, efter i nogle Øieblikke at have været et tavst Vidne til hendes Lykke.

„Jeg er kommen til denne Deel af Landet iaften," svarede Johanne, „Madsalune har taget mig med sig fra Holsteen."

„Madsalune!" gjentog Manden i en saa overrasket Tone, at det vilde have været enhver Anden end den lykkelige Moder paafaldende. „Hvor forlod I da hans Skib?"

„Nede under Husby Klitter," svarede hun. — „Gudfader gjengjælde Jer, gode Herre! hvad I har gjort imod mig, I har givet mig al min Glæde tilbage i den Lille."

De skiltes. Johanne tog Veien ned mod Kirsten Ryles Hytte, men Ryttеren satte Sporerne i Hestens Side og jog ind over Heden ad samme Vei, han nylig var kommen.

Et Stykke paa denne Side Klitterne, lidt ovenfor Husby, løber en temmelig dyb Aa fra Nørresø ud i Havet. Over denne Aa ligger der en lille, svag Bro, og Veien, som fører til den, slynger sig igjennem høie og steile Bakker. Imellem disse Bakker, tæt ved Broen, var denne Nat opreist et Skur af Græstorv. Flere bevæbnede Mænd færdedes i Nærheden, og i enkelte Mellemrum jog en Rytter i hurtigt Trav ned ad Veien, kastede Tømmen om Halsen af sin Hest og forsvandt under Skuret. Det regnede uafbrudt denne Nat, og Stormen lød i dybe, langtrukne Toner mellem Klitbjergene.

Inde i Hytten brændte Lys i en Lygte. Paa noget Straa i det ene Hjørne slumrede to Bevæbnede, og ved et lille Bord sad Toldinspekteur Karner med et særdeles misfornøiet og utaalmodigt Ansigt. Enhver af de Ankomne aflagde Besked til ham, og hidtil havde det, han

hørte, ikke været tilfredsstillende, hans Miner antoge et mørkere og mere utilfreds Udtryk.

„Det er nu den tredie Nat, vi sidde her," mumlede han, „og endda have vi ikke havt den ringeste Nytte deraf." Han vilde sandsynlig have fortsat denne Beklagelse, hvis ikke i samme Øieblik en Rytter var sprængt hen imod Hytten, steget af og styrtet aandeløs ind. Det var en høi og sværtbygget Mand, hvis ranke Holdning, store Knebelsbart og militære Hilsen antydede, at han i sin Tid havde været Soldat.

„Nu, Mogens!" udbrød Karner forventningsfuld, „hvad nyt kommer Du saa med?"

„Godt nyt, Hr. Inspekteur!" raabte Strandrytteren muntert, „endelig har han da givet et lille Kvæk fra sig. Jeg traf en Kone underveis, som har seilet med ham; hun fortalte mig, at de vare gaaede for Anker inde under Husby Klit; jeg har selv været dernede og kukkeluret efter dem, og Sagen har sin Rigtighed. De losse af alle Livsens Kræfter, og det saa rolige og høirøstede, som om den hele Kyst var deres Krambod."

Efter dette Budskab blev der en almindelig Bevægelse i Skuret, de Sovende vaktes, Karner ladede sine Pistoler, Strandrytterne bleve fordeelte paa forskjellige Steder i Broens Nærhed, og medens Regnen strømmede ned, medens Bølgernes Hyl ude mellem Revene blandede sig med Stormen, stode Toldmændene opmærksomme og lyttede efter Smuglerne, som de vidste maatte komme denne Vei.

Et blegt Skær paa den østlige Himmel forkyndte allerede Morgendæmringen, og endnu ventede de opstillede Vagter forgæves efter deres Bytte. Endelig lød et ganske svagt Tegn fra den yderste Post, lidt efter

hørtes tydeligt et tungt Fodtrin af Kommende. To Mænd gik i en dyb Samtale ved Siden af hinanden hen mod Broen. Den, som blot een Gang havde seet Samson Goliaths firskaarne Skikkelse, vilde strax i ham gjenkjende den Ene, om det saa blot var ved at lægge Mærke til den tykke Knippel, der lignede en Haandspage, han havde i Haanden, og som var hans Yndlingsvaaben, saa snart der var Fare paafærde.

„Det kommer af, at jeg har saa mange Fjender, hvor jeg drager hen," fortalte han engang en Bekjendt, som undredes over denne Spadsereſtok, og Samson havde Ret, uagtet han var det godmodigſte Menneſke i Verden, blev han dog idelig udsat for Feider, deels fordi han aldrig lod nogen Leilighed ubenyttet til at tage Parti, deels fordi han, skjøndt overalt bekjendt som Smugler, snarere søgte end undgik Sammenkomſt med den Mængde Strandryttere og Toldbetjente, som dengang færdedes omkring paa Kyſten. — Madsalune var den Anden af de Kommende. En halv Snes Skridt bag dem kjørte en tillæsset Bondevogn.

„Det har viſt været for strengt et Veir inat, til at de kuldskære Toldbetjente turde vove sig ud," udbrød Samson lydelig, da de kom hen til Broen. „Jeg kan høre, hvordan de ligge og snorke hjemme under deres Koners Dynevaar."

„Nogle af dem ere dog ikke gaaede tilsengs endnu," sagde Karner og kom frem paa Broen. „Vi længtes efter først at sige Godaften til Jer."

„De behøver ikke at bande paa det, Inſpekteur!" sagde Samson leende, „for Jeres Lygte derinde har stukket mig i Øinene, lige fra jeg kom ud af Klitterne. Det, jeg sagde, skulde blot være en Hilsen, for at faa

Jer dreven ud af Jeres Smuthuller, I smaa Kokkyllinger!"

„Det skulde Du ladet være med!" svarede Karner, „for nu arresterer jeg Jer begge To i Kongens Navn. Gjør ingen Modstand, I ere mine Fanger, og Vognen der følger med til Byen."

„Ilde var det, hvis vi to Mænd skulde overgive os til En," vedblev den uforbederlige Samson spottende, „men De har vel et Par Trumfer i Baghaanden, naar vi se os ret for, De vover Dem vist ikke alene herned. Hvor har De den Mand, Mogens Truelsen henne inat?"

„Her er jeg, Samson!" raabte den samme Strandrytter, der allerede flere Gange er omtalt, og tilligemed ham sprang de øvrige Betjente frem paa Broen og omringede Smuglerne.

„De indseer formodentlig nu, Hr. Mads eller Lune, eller hvad De behager at kalde Dem, at enhver Modstand er unyttig, jeg haaber, De følger os godvillig."

„Jeg indseer det virkelig ikke, Toldinspekteur Karner," svarede Smugleren bestemt og rolig, „vi have allerede før staaet paa denne Maade for hinanden uden at være komne nærmere sammen for det."

„Saa grib ham da, Folk!" raabte Karner, idet han selv foer ind paa ham, fulgt af tre Betjente. Madsalune traadte et Skridt tilbage, slog sin tykke Vams tilside og strakte i samme Nu en skarpladt Pistol ud for sig.

„Betænk Jer vel, mine Herrer!" ytrede han koldsindig, „før I tvinge mig til Nødværge; jeg lader mig ikke fange levende." Han slyngede hurtig sin Arm om den Nærmeststaaende og kastede ham til Siden. „Plads!" raabte han, „eller jeg plaffer Jer overende."

„Ind paa ham!“ raabte Karner. Dette Uvæsen maa dog have Ende.“

Madsalune traadte et Skridt tilbage; Karner havde draget sin Sabel og foer hen imod ham. Smugleren strakte sit Vaaben frem for sig, tog Sigte efter hans Hoved og trykkede af. Pistolen klikkede. Betjentene styrtede ind paa ham. Fra Skuret kom en Mand løbende over Marken med en tændt Lygte. Dens viftende Lys faldt hen over en sammenhobet Klynge Mennesker, over hævede og blinkende Vaaben, man hørte Skrig og Eder, men det var umuligt at skjelne noget tydeligt under den vilde og heftige Kamp, som nu begyndte.

Samson havde imidlertid været beskjæftiget paa den anden Side Broen. Saa snart han fik Øie paa Strandrytteren, hvis Navn han nylig nævnede, foer han hen imod ham.

„Jeg vidste nok, at vi To skulde træffes inat,“ udbrød han næsten venlig. „Træk nu blank, Mogens! lad os igjen prøve vor gamle Dyst. Jeg har nylig skaaret dit Navn ind i en Pæl ved Sorte Kro, til Minde om den, vi havde der.“

Og disse to Mænd, der forresten vare de bedste Venner i Verden, som undertiden tilbragte hele Aftener sammen, spiste og drak sammen, stode nu beredte til at dræbe hinanden.

„Jeg kunde ellers gjøre det af med Dig i en Haandevending,“ bemærkede Samson, „for jeg har en Pistol i min ene Buxelomme, men Du skal aldrig sige andet, end at jeg har handlet ærligt mod mine Venner. Du kan saa alligevel ikke staa Dig for min Spadsereſtok.“

Medens han talede, svingede han sin frygtelige Haandspage saa hurtigt og behændigt, at den gamle

Krigsmand, hvor godt han ellers forstod at bruge Klingen, ikke mægtede at føre noget Hug mod Smugleren; Samson drev ham tilsidst tilbage mod Broens Rækværk og benyttede nu den Plads, som derved lodes aaben, til at smutte igjennem, hvorefter han forsvandt blandt Bakkerne paa den modsatte Side.

Da Madsalunes Pistol klikkede, styrtede Betjentene ind paa ham, trængte ham ned paa Broplanken, reve ham omkuld og udstødte allerede et Frydeskrig over Seiren, da Smugleren med en uhyre Anstrengelse rullede sig til Siden og, idet han slyngede begge sine Arme om Karner, som havde sat Knæet paa hans Bryst, lod sig glide ud under Broens Rækværk. Forbavsede og raadvilde stirrede Betjentene ned i Mørket efter de Forsvundne; de hørte Smuglerens Latter i Dybet og Karners Skrig; men de saae intet og kunde ikke komme ham til Hjælp. Skjøndt Aaen var grund, havde den dannet sit Løb midt igjennem en af Bakkerne, saaledes at begge dens Bredder udgjorde en steil Skraaning, der vanskelig lod sig bestige.

„Jeg er her i mit Element," udbrød Madsalune, idet han hævede Karner op af Vandet, „hvis jeg havde Lyst til at øve Gjengjæld, behøvede jeg blot at gaa et Par Skridt længer ud i Dybet med Dem, De vilde da være redningsløs, til Trods for alle dem, der staa og glo paa os deroppe, men hvorfor skulde jeg gjøre det. Hold Dem tilvenstre, langs med Bredden, til De kommer til Brombærbusken, og gaa saa hjem efter tørre Strømper. De kunde ellers let faa Snue efter dette Bad." Med disse Ord slap han Toldinspekteuren og var forsvunden.

Vognen, som fulgte efter Madsalune og Samson,

var imidlertid straχ bleven standset af de skjulte Betjente. For at denne Fangst ikke skulde undgaa dem, havde de skaaret Skaglerne fra Hestene, bundet Kusken, og alle de Tilstedeværende dannede nu en Kreds omkring Stedet. Pludselig udbrød Klyngen i et Skrig og styrtede hovedkuls tilbage, en dødelig Skræk gjennemfoer dem Alle, thi nogle Skridt borte bevægede sig en mørk, sortklædt Skare hen imod dem; et Ligtog gik forbi.

Otte Mænd bare en stor Byrde paa Skuldrene. Naar Vinden blæste det sorte Ligklæde tilside, som indhyllede den, kom en høi og gammeldags Kiste tilsyne. En huul Mumlen lød fra Skarens Midte, og medens Toldrytterne og Bønderne maalløse stirrede paa dette Syn, skred Toget med langsomme og afmaalte Skridt fremad og forsvandt i Mørket paa den anden Side Broen. Et Øieblik efter lod Karner sig tilsyne. Hans Raseri dæmpedes noget ved Glæden over det Bytte, han ventede i den anholdte Vogn. Men der stod skrevet i Stjernerne, at han skulde være uheldig i alt, hvad der bragte ham i Berørelse med Madsalune. Da Vognen i Dagningen blev eftersøet, fandtes den fyldt med Tang, og midt deri laa en død Gris. Mere havde hans Aarvaagenhed ikke indbragt ham denne Gang. Strandrytterne bleve sendte ind i Klitterne og ned til Kysten for at hindre Smuglerne fra at vende tilbage til Skibet, Karner red hjem til Aaberg, hvor den stakkels Anna maatte undgjælde for hans Uheld.

Næste Formiddag blev der meldt ham, at to Betjente i Daggryet havde seet en Mand gaa tilsøes i en lille Baad, som ventede ved Landet. Han var roet ombord til Kutteren, som straχ derpaa gik under Seil og stod ud vesterpaa. Efter Betjentens Forklaring kunde

denne Mand ikke være nogen anden end Samson Goliath. Karner formodede deraf, at Madsalune endnu maatte være i Nærheden, han besluttede at anvende alt for at faa ham i sin Magt. Toldvæsenet eiede næppe en mere ivrig Mand end han, dog var det ikke alene Nidkjærhed i at opfylde sine Pligter, der bragte ham til at handle. I Karners Indre brændte en dyb Følelse af Had og Lyst til Hævn mod den dristige Smugler, hvis Bedrifter havde gjort ham til Gjenstand for Spot i Omegnen.

Omtrent en Mil fra Aaberg ligge Ruinerne af Thim. Dette Slot tilhørte i sin Tid Greverne Gyldenstjerne. En af disse lod, efter Sagnet, Dyvekes Billed udhugge i Steen og indmure i Slotsporten, med Befaling til sine Folk, at de skulde spytte paa Billedet, hver Gang de kom igjennem Porten. Denne Steen fandtes endnu for nogle Aar siden paa Thimgaard. I Svenskekrigen 1657 blev Slottet ødelagt, kun de nogne Mure og de dybe Kjældere stode 1781 som Minder om, hvad Thim engang havde været. Nu ere ogsaa disse tilintetgjorte og Stenene benyttede til andre Bygninger. En lav, tilgroet Sump strækker sig omkring Bakken, Viberne flagre i muntre Kredse omkring den, Herremandens Stude fra Thimgaard hvile i en behagelig Ro paa Tomterne, Græs og Skarntyde skjuler Stedet.

Til denne Ruin sneg en Skikkelse sig Dagen efter sidst omtalte Nat. Hans Klæder vare tilsmudsede og vaade, lange Haar hang ned under den laadne Hue, der dækkede Mandens Hoved. Karner havde opbudt alt, hvad der stod i hans Magt, for at faa fat paa ham, Bønderne fra Aaberg Gods vare sammenkaldte og streifede i smaa Afdelinger rundt omkring i Egnen, Politiet fra Ringkjøbing var ogsaa i Bevægelse, og der blev

udlovet en Pris for Den, der bragte Smugleren. Men Madsalune kjendte ethvert Sted, der kunde give ham Skjul, han havde i Dagens Løb flere Gange været Forfølgerne saa nær, at han hørte deres Samtaler; Bønderne havde seet ham drive om inde mellem Klitterne, Karner selv havde engang hørt hans Latter i nogen Afstand, Ingen kunde begribe, hvorledes han atter saa pludselig var forsvunden.

Da han kom op paa Thim Slotsbakke, stod han et Øieblik stille. Hans Blik foer speidende omkring til alle Sider, efter at have overbevist sig om, at han var alene, hævede han hurtig en flad Granitsteen op af Gruset, hvorved et aflangt Hul kom tilsyne; han krøb derigjennem og befandt sig nede i en af det gamle Slots Hvælvinger. Der var fugtigt og koldt omkring ham. Murkalken paa Væggene havde formet sig i lange, fine Tragter, hvorigjennem Vandet piblede frem og faldt med et lydeligt Plask ned paa Gulvets Steenfliser. Daglyset skinnede kun sparsomt igjennem de enkelte smaa Rifter og Revner i Muren, en usund Luft standsede næsten Aandedrættet. Men Smugleren lod til at være fortrolig med dette Sted, han gik langs med Muren og kom snart til et Rum, som et Lufthul ovenfor gjorde lysere. Træt og udmattet kastede han sig ned paa en Bunke Lyng, tog noget Brød frem, og efter at have holdt et tarveligt Maaltid lagde han sig tilbage og sank i en tryg og rolig Slummer. Hvor længe han sov, vidste han ikke, da han vaagnede, begyndte det lille Stykke Himmel, der kunde skimtes igjennem Murens Jernrist, at mørknes, det maatte derfor være henimod Aften. I det samme forekom det ham, som om han hørte en svag Stemme i nogen Afstand. Han studsede, sprang op og nærmede sig den

Side af Muren, hvorfra Lyden kom. Alt var igjen stille som før. Madsalunes Øre var skarpt nok til ikke at lade sig skuffe, han vidste, at han var for langt under Jorden, til at nogen Lyd ovenfra kunde trænge ned til ham, og han var dog overbevist om at have hørt en menneskelig Røst.

Medens han saaledes stod, ubestemt og lyttende, lød Stemmen atter og denne Gang i høiere og mere bestemte Toner, indtil den endelig opløste sig i et høit Klageraab. Smugleren havde tilforn ofte været i disse Hvælvinger, uden at noget lignende havde mødt hans Øre, han betænkte sig ikke længer og blev ved at følge Muren, der her paa enkelte Steder var aldeles sprængt, indtil han omsider stod for en Trævæg, som aabenbart skjulte en senere Tid sin Tilværelse. Udenfor dette Skillerum faldt Daglyset ned fra et lille Gitter, der var anbragt paa den ene Side i Loftet, og igjennem en af Væggens Sprækker mødte Madsalunes Blik en Gjenstand, der egnede sig til at bestyrke hans Forundring.

Midt i et Rum, næppe fem Fod i Gjennemsnit, stod en lang, mager Kvinde, iført en forreven og ensfarvet Dragt. Hendes Haar vare graa og hang omkring et gulblegt, hentæret Ansigt, i hvilket blot de straalende Øine vidnede om Liv. Hun bøiede Hovedet hen imod det Sted, hvorfra Smugleren var kommen, da hun ikke mærkede noget Tegn til hans Nærværelse, udstødte hun et sørgmodigt Skrig og vedblev derpaa at bevæge sig omkring i Værelset, indtil hun endelig sank ned paa Fliserne.

Madsalune stod maalløs af Forbavselse over det, han her saae. Da Konen faldt, rev han med al Magt en Fjæl ud af Væggen og sprang ind for at yde hende

sin Bistand. Han bar hende hen paa en lille Træseng i det ene Hjørne af Hvælvingen.

„Hvorledes kommer I her?" spurgte han, da den Ubekjendte pludselig slog Øinene op og betragtede ham med et forundret Blik.

„Jeg boer jo her," svarede hun langsomt. „I nitten Aar boer jeg i denne Hvælving, og i saa lang Tid er De den første Fremmede, der besøger mig."

„Hvem har da givet Eder denne Bopæl?" spurgte Madsalune.

Konen betænkte sig et Øieblik, hun reiste sit Hoved iveiret, nævnede sagte et Navn, ved hvis Lyd Madsalune uvilkaarlig foer et Skridt tilbage. „Det har min Mand gjort," vedblev hun dæmpet og med et ængstligt Blik til Siden. „Det hed sig, at jeg ikke var rigtig i Hovedet, og det kan ogsaa gjerne være, det var sandt, for jeg har været Vidne til det, der nok kunde forvirre en klogere Hjerne end min. Saa blev Kammeret pudset, og jeg fik Kirsten Ryle til Fangefoged og Sygevogter. Hun forstaaer at faa En til at lystre, kan I tro. Nu skal I høre, hvad hun siger, naar hun bliver vred —"

Saaledes vedblev hun ivrigt og støiende, hurtigere og hurtigere, som om hun frygtede for ikke at faa Lov til at udtale alt, hvad hun havde at sige. Derimellem lo hun, fægtede omkring sig med Hænderne, brast i Graad og begyndte igjen at fortælle.

Madsalunes Hjerte grebes af Rædsel ved at lytte til denne Kvindes Ord; ethvert Træk i hendes Aasyn bar Præg af Lidelser og Elendighed, han tvivlede ikke paa Sandheden af de uhyggelige Hemmeligheder, hun indviede ham i. Morgenskumringen saae ned igjennem Gitteret, da han beredte sig til at forlade Hvælvingen.

„Længes I ikke efter at komme bort herfra?“ spurgte han, idet de skiltes. „Det kunde nok være, jeg kunde faa Jer en bedre Leilighed opspurgt end denne.“

„Aa nei!“ svarede hun, „Kirsten har tidt villet have mig op med og se paa Solen, men det er dog i Grunden bedre her, naar man først er vant dertil; kun i Førstningen, Du! — i Førstningen!“ gjentog hun og knugede sine magre Hænder sammen over Tindingen. „Hør! det er dog godt, at man tilsidst glemmer, skjønt jeg dengang troede, at jeg aldrig kunde glemme. Blot Du kunde faa Kirsten til at give mig noget oftere Mad, og dygtig varm Mad. Hvis det snart var Jul, saa kan Du tro, hun trakterer mig, saa faaer jeg uldne Klæder. — Nei, lad mig hellere blive hernede.“

Smugleren betragtede deeltagende hendes magre, sammenkrympede Skikkelse, medens hun talede; det kunde ikke nægtes, at dette rynkede Ansigt, denne hele udtærede Skikkelse mere syntes at tilhøre Døden end Livet.

Duggen perlede som en fin Rim i Lyngen, Hanernes Galen lød ovre fra de nærliggende Gaarde, og nede ved Madum hørtes allerede Smedens Hammer i Værkstedet, medens Smugleren hurtig skred bort fra Ruinerne op mod Aaberg. Han havde gaaet saaledes en Tid lang, da han pludselig fik Øie paa en rødklædt Person, der kom ridende ud af en Huulvei, fulgt af to Bønder tilhest. Madsalune oversaae Faren med et Blik, men han var fortrolig med den, fattede sig hurtigt og rettede sine Skridt lige imod Rytteren.

„Gudsfred!“ udbrød han med en enfoldig Betoning, „de gode Folk skulde vel ikke kunne sige mig, hvor Toldinspekteuren er at træffe denne Morgenstund?“

Den Rødklædte holdt stille, medens han betragtede

ham et Øieblik uden at svare. Det lod til, at han dog ikke ganske stolede paa det Udtryk, Smugleren havde givet sit Ansigt.

„Du kan følge med os," svarede han endelig med al den Værdighed, der egner sig for en Ringkjøbings Politibetjent, „vi ride just hen til Inspekteuren." Med disse Ord rettede han et stivt og opmærksomt Blik paa Madsalune.

„Det var da heldigt," svarede denne uden at forandre en Mine, „jeg vil prøve, om jeg kan holde Skridt med Dem." Og derefter skred han frem, midt imellem Rytterne.

„Hvad godt har Du ellers at bringe Toldinspekteuren saa tidlig paa Morgenen!" spurgte Betjenten underveis, efter at han nogle Øieblikke havde redet stiltiende ved Siden af Smugleren.

„Saamænd!" svarede Madsalune, „det var nok værd at vide. Jeg kommer for at hente mig femogtyve Rigsbankdaler for et Par Ord, jeg vil betro ham."

„Hvad for noget?" udbrød Betjenten, „saa meget er der jo just udlovet for Den, der fanger den Røver, vi nu i to Døgn have gjort Jagt efter. Er der noget om ham, Du har at melde?"

„Ja, nu er I næsten ved det," svarede Smugleren. „Lad os derfor tage Benene lidt med os, kjender jeg den Slags Fugle ret, saa blive de sjeldent siddende paa den Gren om Dagen, hvor de sov om Natten. Kanske han allerede er afsted, mens vi snakke om ham."

„Men saa sig kun mig, hvad Du veed om den Karl!" ytrede Betjenten med en slet skjult Jvrighed. „Du behøver ikke at vente, til Du træffer Inspekteuren; hvis din Forklaring er rigtig, kan Du være sikker paa

Belønningen; disse To," han pegede tilbage paa Bønderne, „ere Vidner til, at Du har angivet mig hans Skjul."

„Ja!" sagde den forslagne Smugler nølende; „men jeg vilde dog helst selv være med og se paa, at De tog ham."

„Du har ingen Vaaben, som vi andre, og den Fyr skal være slem til at slaa bag ud, efter hvad jeg har ladet mig fortælle. Gaa bare op og meld Inspekteuren, at vi ere paa Spor efter Mads, saa er Du sikker paa dine Penge. Det er sandt, Du maa da først sige os, hvem Du er, for at vi kan have noget at rette os efter."

„Jeg er Tækkemand," svarede Madsalune, „men jeg kan ogsaa sno Simer."

„Kan Du det," sagde Betjenten, „det var jo rart, og hvor er saa Madsalune?"

„Han sad inat nede i Kjælderen under Thim Slot. Jeg saae ham liste derned i Mørkningen."

„Er det vist?"

„Det vil jeg gjøre min Ed paa, men han tøver der vist ikke længe."

„Det er godt, Tækkemand! skynd Du Dig nu op til Inspekteuren, imens drage vi ad Thim til."

Betjenten gav sin Hest af Sporerne og red bort tilligemed Bønderne. Madsalune stod og saae efter dem. Han vendte sig atter mod Aaberg, fordi det ikke vilde være raadeligt at gaa ned til Søkysten, saalænge hans Forfølgere vare i Nærheden. Da han naaede Gangstien, der fører fra Landeveien ind til Træhaven, red Karner, fulgt af flere Strandryttere, ud fra Gaarden. Smuglerens Aandsnærværelse blev atter sat paa Prøve. Toldinspekteuren havde seet ham for ofte til at tage feil

af hans Person, det mindste Forsøg paa at undvige vilde strax bringe den hele Skare efter ham. Madsalune blev derfor gaaende rolig og tilsyneladende ligegyldig henad Stien. Havelaagen stod aaben, han sprang ind og ilede, da han var kommen sine Forfølgere ud af Syne, hurtig ned ad Gangene.

Fru Grambov og flere af Fyrstindens Damer gjorde paa samme Tid en Morgentur gjennem Haven. Madsalune kom lige imod dem, Damerne udstødte et Skrig, idet han foer dem forbi, men da de vendte sig om efter ham, var han allerede forsvunden. Han krøb igjennem Hegnet, der løb langs med Muren, og sprang uden at betænke sig ind igjennem en aabenstaaende Dør i Sidebygningen. Han befandt sig her i et tomt, lyst og udbredt Rum, der ikke tilbød noget Skjulested. Først stod han stille og lyttede, om de forfulgte ham, men alt var roligt og tavst i hans Nærhed. Udefra skinnede det klare Daglys ind til ham, Fuglene sang og flagrede mellem Buskene. Madsalune gik videre, langsomt og speidende, lyttede ved en Dør, før han aabnede den, betænkte sig lidt og traadte derpaa ind.

Det var et lille, nydeligt Værelse, han stod i. Den Pragt og omhyggelige Smag, hvormed alt her var udstyret, satte ham i Forundring. Paa et Sybord laa en Damehat, som tilligemed nogle andre Smaating gav Værelsets kvindelige Beboer tilkjende. Han lagde blot flygtig Mærke til dette, en Larm skræmmede ham, Smugleren vendte Hovedet tilside og foer overrasket et Skridt tilbage. Henne ved Vinduet sad en ung Dame foran et Skrivebord, hendes Ansigts Udtryk vidnede fuldkommen om den Angst, hans uformodede Fremtræden havde foraarsaget hende, hendes Blik hvilede

stift og stirrende paa ham. Han stod ligeoverfor Fyrstinden.

Antonovna havde været beskjæftiget med at skrive Breve denne Morgen. Hendes Damer vare sendte bort, og fordybet i disse ubestemte Tanker, hvori et Minut fører os ud over Rummet, Tiden og Stedet, vi indesluttes af, hørte hun ikke Døren gaa op og saae intet, før den ubekjendte Mand stod lige for hende. Madsalune fattede sig hurtigt, tog sin laadne Hue af Hovedet og gjorde en dyb Hilsen.

„Bliv ikke bange," udbrød han og smilede godmodigt, da han saae den Skræk, hans Nærværelse indjog, „jeg har ikke ifinde at gjøre Dem Fortræd. Jeg er en fredløs, forfulgt Mand, der søgte et Skjul paa det første det bedste Sted, jeg fandt; havde jeg troet, her var Nogen tilstede, var jeg bestemt bleven borte."

Medens Smugleren talede, forvandt Fyrstinden det øieblikkelige Indtryk, hans simple Dragt og forstyrrede Ydre havde gjort.

„Hvem De end er," sagde hun kold og rolig, idet hun reiste sig fra Stolen, „saa indseer De vist nu, at De maa forlade dette Værelse eller idetmindste tillade mig at gjøre det."

„Saa er det vist bedst, jeg gaaer, siden De har mere Ret til at tøve her end jeg. Lad være jeg trænger mere til at blive her end De. Der er Folk efter mig, som ikke ville mig vel."

Der var noget i hans Stemme, i den vellydende Betoning, han forstod at give det fremmede Sprog, han talede, som overraskede Antonovna. „Bliv et Øieblik!" udbrød hun endelig, da Flygtningen allerede stod i Døren, og hendes Røst besad nu hele dette rige Omfang af

Blødhed og Vellyd, der stod til hendes Tjeneste, naar hun vilde. „Er der intet, jeg kan gjøre for Dem? Hvad ønsker De?"

Madsalune smilede og trak paa Skulderen. „Jeg troer ikke, det er ret meget, De kan gjøre for mig. Frelse mig, maa jeg selv, og hjælpe mig ud, er jeg ogsaa nok Mand for; det eneste skulde være, om jeg maatte faa Lov til at tøve lidt herinde, uden at Nogen fik det at vide."

„Hvorfor tør De da betro Dem til mig?" spurgte Fyrstinden.

„Jeg stoler paa Deres smukke Ansigt!" svarede den listige Smugler. „Jeg tænker ogsaa, at Fyrstinde Antonovna holder det under sin Værdighed at forraade Madsalune."

Endskjøndt Fyrstinden ikke holdt af at høre sit Navn nævne, undertryktes dog denne Følelse i samme Øieblik, hun hørte ham navngive sig. „Ah!" udbrød hun overrasket, „er De virkelig Madsalune? Jeg har hørt Dem omtale. De kan stole paa mig, Madsalune, jeg skal ganske vist ikke røbe Dem; men gaa tilbage i Deres Skjul, mine Damer kunde komme her. Hvis jeg imidlertid turde bede Dem tage disse Frugter med, til det bliver mig muligt at bringe Dem mere." Madsalune tog den fyldte Frugtkurv, gik tilbage i det Værelse, han kom fra, og aflaasede Døren.

Om Aftenen var Antonovna spadseret ud i Haven efter iforveien at have forsynet sin Fange med Levnetsmidler. Da hun kom tilbage, var Madsalune forsvunden, den aabenstaaende Dør betegnede Veien, han var gaaet.

VIII.

Fyrstinden var taget tilbage til Horsens med sine Damer. Aaberg havde ikke længer nogen Interesse for hende. Dagen efter et Bal sad Emma i sit Værelse, henstrakt paa en Divan. Hendes Ansigt var blegt og sørgmodigt, en synlig Mathed hvilede over hendes hele Væsen. Kammerpigen kom ind, præsenterede hende en Billet og blev staaende i den Tanke, at hendes Frøken vilde klædes paa, men Emma gav hende Tegn til at forlade Værelset og brød det lille, duftende Brev med skjælvende Hænder. Det indeholdt kun nogle faa Linier, og desuagtet maatte disse have været betydningsfulde, thi en hurtig Rødme overfoer hendes Aasyn, hun hensank i Tanker og lagde sig tilbage i Divanens Puder.

Noget efter bankede det paa Døren, Emma foer forskrækket i Veiret, hun hyllede sig tættere ind i sin Morgenkjole og vilde forlade Værelset, da Overhofmesterinden traadte ind.

„De blev dog ikke bange, min Bedste!“ udbrød hun smilende.

„Nei! aldeles ikke,“ ytrede den unge Dame, idet hun indtog sin forrige Plads. „Det var herligt, at Deres Naade kom; tag Plads! De seer saa vel ud efter dette Bal. De har vist en Mængde Nyheder at fortælle, jeg glæder mig dertil, thi jeg er i et daarligt Humør denne Morgen.“

„Rigtigt gjættet,“ svarede Overhofmesterinden, „jeg bekymrer mig aldrig om Andres Sager, men medens Deres lykkelige Erobring af Kammerjunker Harder igaar

saa aldeles beskjæftigede Dem, har mit skarpere Blik gjort de utroligste Opdagelser."

„Fortæl, fortæl! jeg veed, De er den Eneste, der formaaer at finde Nøglen til alle de Gaader, der omgive os. Historien med Prins Alexis er da formodenlig sand?"

„Tilvisse!" svarede Fru Grambov. „Ritmesterens unge Datter er hans udkaarede Brud, Hans Høihed har indgivet Bønskrift til sit Hof om Tilladelse til at ægte hende; de Breve, hvis Indhold vi igaar forgæves anstrengte os for at gjætte, indeholde Keiserindens fuldkomne Afslag. Jeg har læst dem med mine egne Øine," tilføiede hun hviskende.

„Hvorledes modtog Hans Høihed dette Afslag?" spurgte Emma ligegyldig.

„Som enhver Elsker vilde gjøre, han resignerer og fortvivler; hans ulykkelige Brud ligger for Døden. Jeg lykønsker ham i Sandhed til denne uforlignelige Støtte, han besidder i den smukke Lieutenant Gordon; de lege Damon og Pythias med hinanden, siger Hoffet, men jeg seer en Smule klarere i denne Sag. Jeg siger Dem, min Kjære! Der ligger en dyb Hemmelighed til Grund for Gordons lange Dvælen hos os denne Gang."

„Deres Naade har vist gjennemskuet denne Hemmelighed," spurgte Emma utaalmodig, „den halve Verden beundrer Deres Skarpsindighed."

„Den halve Verden bestaaer af Mænd, og disse smigre os," vedblev Overhovmesterinden med et selvbehageligt Smil, „jeg betroer Dem, hvad jeg veed, min bedste Veninde! men under ubrødeligt Tavshedsløfte: Vidunderet er endelig skeet, Hendes Høihed elsker!"

En Dødsbleghed overfoer Emmas Ansigt, medens hun næsten lydløs gjentog det sidste Ord. Fru Grambov vedblev i en smilende Tone:

„Jeg tager sjeldent feil i saadanne Formodninger. Hvad jeg her betroer Dem, har for mig ikke nogen Skygge af Tvivl tilbage, deres forrige Erobring er Gjenstand for Hendes Høiheds Tilbøielighed."

„Og troer De, at Gordon gjengjælder denne Tilbøielighed?" spurgte Emma med en slet dulgt Heftighed.

„Gordon besidder for megen Takt til ikke at gjøre det," var Svaret, „jeg finder det saa nydeligt, den lette og fine Maade, han behandler saadanne Forhold paa, uden at gjøre dem til Hjerteanliggender eller trætte os med disse dybe, romantiske Følelser, som bestandig kun kjede i Længden. Men De befinder Dem ikke vel idag, min kjære Frøken Halberg! eller har min Fortælling maaske angrebet Dem? Deres lidende Udseende synes at bekræfte Hoffets Mening, at den smukke Marineofficeer endnu ikke er Dem ligegyldig, skjøndt Harder for Øieblikket synes at være den lykkelige Foretrukne."

„Hvor Deres Naade dog, midt i Deres Skarpsind, tager feil," sagde Emma. „Jeg forsikrer Dem, at Kammerjunker Harder er mig den ligegyldigste Person i Verden."

Overhovmesterinden tav. Under Samtalen havde hendes skarpe Blik gjenkjendt Haandskriften i den nylig afleverede Billet. Den var faldet paa Gulvet, hun tog den op og lagde den med et fint Smil paa Bordet. Emma rødmede, greb Billetten og rev den i Stykker. Der fandt en lang Pavse Sted i de to Damers Underholdning. Overhovmesterinden bladede i et af Ewalds

Skrifter, som laa opslaaet paa Bordet. Hun læste følgende Linier:

„Hvad kan Du ønske meer, fornøiet, tryg og rolig,
„I Adams kjælne Arm — i en bevogtet Bolig?"

og rakte derefter Bogen til Emma, idet hun pegede paa de følgende Linier. En Tjener kaldte hende et Øieblik senere til Prindsessen, hun tog Afsked og gik.

Da Emma atter var alene i Værelset, befandt hun sig nogle Øieblikke i en ubehagelig, oprørt Stemning. Hun tvivlede ikke om Sandheden af hvad Fru Grambov havde fortalt. Denne Dame besad et sjeldent skarpt Blik til at opdage Andres Hemmeligheder, og hvor dette var utilstrækkeligt, forstod hun enten ved Hjælp af sit udbredte Bekjendtskab at bringe Lys over ethvert dunkelt Punkt, eller hun kom dertil paa Veie, som man ikke gjerne tilstod. Saaledes troede hun nu at have opdaget et Forhold mellem Gordon og Fyrstinden, der, hvis det virkeligt fandt Sted, endnu maaske var en Hemmelighed for de Paagjældende. Hvilke hendes Bevæggrunde vare til at saare Emma ved at meddele hende sin Hemmelighed, er ubekjendt, alene den var tilstrækkelig, at hun flere Gange forgæves havde søgt at fængsle Gordon. Pilen naaede sit Maal, traf med al dens Bitterhed, langt dybere end selv hendes Naade anede.

Men Emma hørte ikke til disse Svage, som bukke under, fordi et Haab, der en Tid lang udgjorde deres Lykke, har ophørt at være til. Hun fortvivlede ikke under en frugteslos Beklagelse af sin Skjæbne. Hun vidste, at Sorg og Taarer kun ere klædelige for Øieblikket, at Verden med Ligegyldighed seer ned paa Andres Kummer; derfor valgte hun et Skjul bag Glædens Maske, lod Smil og Munterhed tilsløre hendes Hjertes Tilstand,

hengav sig til den store Verdens Tillokkelser paany og viste Kammerjunker Harder større Opmærksomhed end nogensinde før, fordi hun i ham troede at finde et brugbart og villigt Redskab for sin Plan. Hun vedligeholdt imidlertid med største Omhyggelighed den samme Tone mod Gordon som forhen, og under alt dette stod en Beslutning fast i hendes Indre, et Maal ufravigeligt for hendes Blik, det var Ønsket om Hævn og Gjengjældelse over Fornærmeren. Hun vilde nok have opgivet Gordon og trukket sig tilbage fra ham, men kun for at feire sin Skjønheds Triumf, for at være Vidne til hans Smerte derover; hendes lidenskabelige Natur trængte til Forandring, hendes Væsen var for flygtigt, dets Følelser for sløvede til udelukkende at knytte sig til en Enkelt, selv maaske til en saa rigt begavet som Gordon. Hun havde allerede indaandet den friske Duft af hans Kjærlighed, hun kjendte Romanens Slutning, og derfor begyndte den at kjede hende; men hun vilde have været den, der skulde hæve dette Forhold, og fandt det formaasteligt, at han vovede derpaa. Vi holde i Almindelighed ingen Feil for større og mindre tilgivelig end dem, vi selv begaa.

Emma stod op og ringede paa Kammerpigen; medens hun lod sig klæde paa, havde hendes Aasyn efterhaanden antaget et freidigt Udtryk, et Smil legede paa disse skjønne Læber, saa sikkert, saa roligt, som om hendes Hjerte aldrig havde været bevæget af Lidenskabens Kampe. Man skulde have holdt det for umuligt, at Lyst og Begjærlighed var dette yndige Tempels Guder. Hun tog Plads ved Vinduet og hensank i en dyb Grublen, indtil Cuirassеer-Regimentets Parademusik udenfor fængslede hendes Opmærksomhed. Hun hørte ikke, at det

bankede paa Døren, eller at den sagte blev aabnet, idet Kammerjunker Harder traadte ind i Værelset.

Harder var en behagelig, dannet Mand, han havde den bedste Holdning, den fineste Omgangstone, den største Forfængelighed af alle sine Jævnlige.

Emma mærkede ikke til hans Komme, før han stod ligeoverfor hende. Hun traadte tilbage fra Vinduet, Harder tog Plads paa en Stol foran Divanen.

„Saa De troer virkelig paa denne Mulighed?“ ytrede hun i Talens Løb med tilsyneladende Ligegyldighed.

„Der er ikke den mindste Tvivl tilbage,“ svarede Kammerjunker Harder, „Hendes Høihed finder det ikke engang Umagen værd længere at skjule sin Interesse for ham, han tilbringer daglig flere Timer i hendes Selskab.“

„Han er meget smuk, denne Gordon,“ bemærkede Emma i samme Tone, „han er tillige meget aandrig, og jeg finder det ikke besynderligt, at Prindsessen skatter disse Fortrin.“

„Kald ham dog ikke aandrig,“ svarede Harder. „Et praktisk Blik til at opdage sin Tilhørers svage Side, en vis Klogskab i at samstemme med dennes Anskuelser, ere alene de Vaaben, hvormed han seirer. Det er ved denne affekterede Foragt for de bestaaende Former, ved denne anmassende Dristighed, at Eventyreren har forstaaet at fængsle Fyrstinden.“

Omtrent paa samme Tid sad Gordon hos Fyrstinde Antonovna i en livlig Samtale med hende. Det var et elegant Kabinet, de befandt sig i, smykket med al den Overflod og Pragt, som kunde gjøre det til et værdigt Opholdssted for dets yndige Eierinde. Antonovna laa

halvt tilbage i en høi Læneſtol. Der var noget ſaa fint og nydeligt forenet i den unge Fyrſtinde, i disſe glimrende Øines tillidsfulde Blik, i denne ſvage Rødme, der farvede hendes Teint, i dette hele ungdommelige Væſens Udtryk, at Gordon næppe kunde tilbagetrænge den Beundring, hans Hjerte nærede.

Deres Samtale blev ført fri og tvangløs, en vis Fortrolighed havde bortfjernet enhver Tilbageholdenhed og tilſyneladende nedbrudt den Skranke, deres forſkjellige Livsforhold opſtillede. Dette maatte forekomme ſaa meget mere paafaldende, ſom Fyrſtinden kun ſjeldent, ſelv i ſin fortroligere Omgivelſe, glemte ſin Rang. Gordon alene ſyntes at kunne bevirke det. Det var ikke blot hans ydre Fortrin, der erhvervede ham denne Magt over de Fleſte eller gjorde ham til Fjende af Enkelte; hans Klogt, hans Veltalenhed, den Klarhed i Anſkuelſer og disſes ſæregne Retning, hans Indres blomſtrende Poeſi, hans Begeiſtring fandt Gjenklang hos Antonovna og fremkaldte Følelſer, om hvis Tilværelſe hun hidtil havde været aldeles ubevidſt. Hun fandt ſaa ofte i hans Ord ſine egne Tanker i et klarere Udtryk, en rigere Form og en driſtigere Flugt, end hun ſelv havde været iſtand til at fremſtille dem. Hun hørte Gordon tale om Verden med mindre Utilfredshed end med det rolige Alvor og med den Kulde, der bliver tilbage, naar Livets Morgen viger for en ſtormfuld Dag; men denne Bitterhed var ikke den Unges, der fortvivler over et ſvigtet Haab, ikke heller var det den Svages, der ſukker og bøier ſig og fortvivler, ikke heller var det den ſyge Sværmers, der, vaagnet af ſin Feberdrøm, fordrer Lys, Friſkhed og Varme, hvor Livet kun har Kulde og Alvor at byde. Intet af alt dette laa i Gordons Karakteer. Det var

den besindige Mand, der med Bevidsthed om Livets Værd, med en redelig Villie og bestemt Kraft støtter sig paa sin egen Aand og finder sig i den Lod, der er bleven ham tildeelt. I andre Øieblikke forundredes hun over den Ligegyldighed, det overgivne Letsind, der afprægede sig i hans Væsen, det var igjen en fremmed Side i hans Karakteer; det var denne Afvexling, denne friske, mægtige Kraft, der fremtraadte herskende i alle hans Handlinger, det var fremdeles denne koldsindige Tilbageholdenhed, han i Begyndelsen antog ligeoverfor hende, og som hverken Fyrstindens Rang eller Skjønhed kunde bringe ud af Ligevægt. Alt dette tiltalte og henrev hende.

Et Tilfælde bragte ham i Forbindelse med den unge Prinds Alexis, Antonovnas Broder. Denne Ulykkelige, hvis hele Liv havde været en sørgelig Kjæde af skuffede Forventninger, uopfyldte Ønsker, Savn og Lidelser, sluttede sig med al sin Naturs Heftighed til Gordon og fandt hos ham alle de Egenskaber forenede, som han selv fattedes. Gordon blev hans Ideal, han erkjendte, blottet for al Egoisme, alle hans Fortrin, men opveiede disse ved den inderligste Hengivenhed, ved dette romantiske Venskab, som alene tilhører vort Livs Morgen. Gordon kom derfor jævnlig i Selskab med Fyrstinden, hans Tilbageholdenhed vedblev at være den samme, ikke paafaldende eller stiv, men fastholdt indenfor de samme Grændser. Følgen af deres Omgang var hos Antonovna en større Erkjendelse af hans Værd, en bestandig forøget Lyst til at fordybe sig i denne interessante Underholdning, hvorfra hendes Aand siden hentede Næring, hendes Tanker Beskjæftelse. Og Naturen havde udstyret den unge, skjønne Antonovna med glimrende

Øyner, der altid fattede Gordon og fulgte hans Tales Flugt i enhver Retning. Hun var henrykt over dog een Gang ikke blot at være forstaaet, men at høre et fremmed Organ, en Karakteer, der virkeliggjorde hendes Drømme, udvikle og tydeliggjøre hvad hendes eget Indre havde følt og anet. Antonovna troede ikke paa disse dybe Følelser, som i deres største Omfang, i deres reneste Form dog ellers udelukkende tilhøre Kvinden; hendes Hjerte havde hidtil slumret i rolig Ubevidsthed om dets egne Længsler. Hun antog ikke Muligheden af, at et Forhold nogensinde kunde opstaa mellem Gordon og hende, et eneste Tilbageblik paa hendes Stilling betryggede hende derfor. Og i samme Øieblik, som denne Tanke første Gang beskjæftigede hende, medens hun omhyggelig grundede derover, spirede allerede det skjulte Frø. Hvad hendes Bryst dybt og forborgent gjemte, vaagnede til Liv og Virksomhed, men dets Sprog var hende fremmed, hun forstod det endnu ikke.

„Saa De finder virkelig noget misundelsesværdigt i min Stilling?" udbrød Fyrstinden med et ironisk Smil. „De kalder den lykkelig; hvor jeg vilde ønske at høre denne bestemte Mening bevist, hver Gang jeg troer at have Grund til Tvivl."

„Jeg kan ikke nægte det," sagde Gordon, „jeg finder denne Stilling lykkelig. Den Higende, der tragter efter et Maal, maa bestandig skue opad, den Utilfredse, der ikke vil erkjende sin Lykke, behøver blot at se ned paa Mængden under ham. Men jeg begynder at blive Raadgiver, jeg har ingen Ret til at modsige Deres Høiheds Mening."

„Jo, jeg beder Dem, bliv ved, overbevis mig om, at jeg ikke har Ret til at trættes og fortvivle under

disse Omgivelser, hvori Enhver blot synes at leve for at opfylde mine og min Søsters, Prindsesse Catharinas Ønsker, medens vi i Virkeligheden kun ere omgivne af en Skare Spioner, der blive betalte for at aflure os vore Ord, og indberette vore ubetydeligste Handlinger, idag til Hoffet i Kjøbenhavn, imorgen til et andet Hof i Rusland. Nævn mig en Eneste i den hele Kreds, som De troer jeg foruretter med denne Mistillid. De kjender dem jo Alle."

„Skulde Frøken Halberg ikke kunne regnes til en Undtagelse?" spurgte Gordon smilende.

„Jeg vidste nok, De vilde nævne hende," svarede Fyrstinden. „Men jeg antager, vi gjøre bedst i at lade Frøken Halberg være udenfor Samtalen."

„Og hvorfor antager Deres Høihed det?" spurgte Gordon.

„Fordi man under Indflydelse af Venskab og alle dermed beslægtede Følelser sædvanlig er en partisk Dommer."

Medens Antonovna sagde dette, smilede hun og betragtede ham stift og ufravendt. Gordons Øine vedbleve at være rettede paa hende, rolige og dristige som tilforn.

„Skjønhed," sagde han, „har jeg anseet for at være et Maal for Velbehag, store Egenskaber for Høiagtelse, Kjærligheden har alene sig selv til Maal, og jeg har aldrig elsket Frøken Halberg. Den Fortrolighed, som synes at finde Sted mellem hende og Kammerjunker Harder, lader mig ogsaa formode, at en saadan Følelse fra min Side kun vilde være slet anbragt."

„De nævner der en Grund, hvorfor jeg aldrig vilde kunne nærme mig til Frøkenen. Det kan være, at der

gives Tilfælde, hvori en Dame ikke er istand til at beherske sine Følelser, jeg skal ikke fælde nogen Dom herover, men sine Handlinger maa hun idetmindste altid være Herre over."

Og medens Samtalen nu efterhaanden antog en mere munter Tone, forandrede den ogsaa Gjenstand. Fyrstinden lod efterhaanden til at have glemt sin mismodige Stemning, med denne lette, hjertelige Livlighed, som det stod i hendes Magt at antage, og som det bløde og fremmede Organ gav noget saa uimodstaaeligt, henvendte hun sig atter til Gordon:

„Det er i Sandhed ubegribeligt, hvorledes Frøken Halberg saa hurtig er kommen til at interessere sig for Kammerjunker Harder, for kort siden var hendes Mening om ham endog meget ufordeelagtig. Harder er ganske interessant, tilsyneladende en bestemt, mandig Karakteer, men som Tilbeder synes han mig mindst heldig. Dersom jeg nogensinde skulde elske en Mand," vedblev hun med et yndigt Skjælmeri, „maatte han være ung og ganske overordentlig smuk, smukkere end alle Andre, thi i Rang og Rigdom formaaede han ikke at overbyde mig; rolig, som i Lidenskab maatte han bevare et fortryllende Ydre, han skulde tillige besidde en glimrende Forstand; mit Ideal ligner derfor, som De hører, ikke Frøken Halbergs. — Men De svarer ikke, hvad er Grunden til denne Tavshed? Apollo bliver uinteressant! hvad tænker De paa?"

„Jeg tænkte," svarede Gordon, der, medens Fyrstinden talede, havde betragtet hende med et mildt og beundrende Blik, „jeg tænker paa, at hvis Apollos Søster havde lignet Dem, Fyrstinde! vilde hun ikke have

fundet Endymion sovende og Gudelæren været en smuk Mythe fattigere."

Der laa noget i denne dybe Stemmes Toner, i dette straalende Blik, som bragte Antonovna til at rødme. Gordon vedblev: „Men jeg glemmer i dette Øieblik mig selv og Hensigten af mit Komme, jeg vilde tage Afsked, imorgen reiser jeg."

„De reiser?" gjentog Fyrstinden forundret, „derom har De jo hidtil ikke talt det ringeste; vil min Broder ikke især i denne Tid savne sin Ven?"

„Han er underrettet derom," svarede Gordon, „han erindrer sig, at der gives Pligter, som undertiden ere mægtigere end vore Tilbøieligheder."

„Og mit yndige Bal iovermorgen," sagde Fyrstinden sørgmodig, „jeg spørger Dem ikke om Grunden til denne besynderlige Reise, men hvorfor just nu? Den kunde visinok opsættes til en bedre Tid."

„Ikke godt," svarede han, „Skibet har ligget seilfærdigt i to Dage, jeg bør ikke tøve længer."

„O! lad Skibet kun seile uden Dem, hvem betroer sig vel til Havet paa denne Aarstid; De maa ikke tage bort, Alexis har i Sandhed for faa Venner til at kunne undvære nogen, De veed jo desuden godt, hvor velgjørende Deres Nærværelse virker paa ham. Naar jeg nu beder Dem om at blive," tilføiede hun blød og bevæget, „vil De da slet ikke gjøre noget for at glæde mig? Det er jo min Fødselsdag paa Onsdag?"

Medens Fyrstinden talede, med en Tone saa bønlig, at den bragte Undseelsens Rødme paa hendes egne Kinder, betragtede Gordon hende tavs, og han sagde til sig selv: „Jeg har altsaa dog miskjendt hende; et letbevæget Hjertes Følelser skjule sig bag denne Ismaske.

Jeg har atter taget feil af en Kvindes Karakteer, og atter feiret."

Men han opsatte sin Reise.

IX.

Det var en mørk og kold Nat, et Par Timer før Maanen stod op, da sex Mand sad omkring en halvudslukket Tørveild, der var tændt mellem Klitbjergene i en Hule, som i Omegnen kaldtes Fandens Kjedel, og hvis Aabning vendte ud mod Havet. Saavidt den svage Flamme, der af og til blussede op mellem Gløderne, tillod at se, maatte disse Mænd være Søfolk, og de skjulte Vaaben, som kom tilsyne, naar et Vindstød engang imellem blæste deres Overklædning tilside, bragte Tanken i Forbindelse med en af hine lovløse Smuglerbander, der i denne Histories Tid ikke vare saa sjeldne paa Kysten, og som fandt et rigeligt Erhverv ved at forsyne hele Vestlandets Kjøbstæder med Varer, som de høie Toldafgifter næsten gjorde dem umuligt at erholde paa anden Maade. Hvorledes det nu end var, saa passede Mændene godt til den lille, sorte Kutter, som i utydelige Omrids med halv beslaaede Seil laa et Stykke ude fra Landet, ridende for et Anker. Man maatte antage, at de ventede paa Nogen; thi flere Gange gik En af dem op paa den nærmeste Klittop og gav et skarpt og gjennemtrængende Signal i en Baadsmandspibe, han bar om Halsen, uden at dette dog hidtil var blevet besvaret. Denne Mand hed Samson Goliath.

„Som jeg siger," udbrød han, idet han atter satte sig ned efter at være vendt tilbage fra Hulens Udgang, „jeg har døiet mangen Tørn ombord paa denne Kutter. Jeg har seet Nætter gaa hen, der vare mørke som Helvede, og Dage, der vare værre end Natten, men ingensinde har en forbandet Betjent sat sin Finger paa noget af det Gods, der laa i vore Rum. Jeg skal sige Dig Grunden, Jonas! jeg skal sige den, hvis jeg ellers taler tydelig nok, thi siden vi nu have hyret Dig, maa Du dog vide lidt Besked om, hvad der foregaaer med det Skib, Du farer paa. Du saae imorges et Flag med noget, der skulde forestille Lilier, vaie fra vor Gaffel, havde Du seet Kutteren sidste Foraar, vilde Du have fundet en Dug med nogle andre Farver, og det vil vist snart blive heiset der igjen. Og hvad mener Du vel om de to smaa Brumbasser, vi have nede i Rummet? For Du er vel ikke saa dum at tænke, at vi skulle have isinde at give os til at bære paa Toldkrydserne?"

„Jeg synes dog inte, Styrmand, at Brumbasser due til andet end at bære paa med," sagde Jonas, som opmærksom havde hørt paa Samsons Tale.

„Det kommer deraf, at Du er et Fæ, Jonas!" gjentog Samson Goliath, „hører Du, taler jeg tydelig nok? Der sidder Stoffer henne, han lugtede strax Lunten, saa snart han kom ombord, ikke sandt, Du?" Den Tiltalte svarede med en passende Ed og et selvtilfreds Grin. Samson Goliath vedblev: „Seer Du! det Skib, som har hyret Dig, er ikke en slet og ret Smugler, som Folk her i Egnen mene, vi gaa sommesinde med fransk Flag til Forandring, og de sige derovre, at det er vel gjort, thi jeg gad seet den, der har bragt dem flere og rigere engelske Kofardifarere, end Madsalune."

„Kutteren er altsaa Kaper?" spurgte den nyhvervede Matros forundret.

„Du har gjættet det, Jonas!" svarede Samson. „Det franske Admiralitetskammer har givet Madsalune Kaperbrev, og vi bruge kun Smugleri for Tidsfordriv, naar vi ikke have vigtigere Ting at tage vare. Men tys! det piber. Død og Helvede! sikken en forbandet arrig Trille, han slog; der er noget galt paafærde. Efter mig alle Mand!"

En hæs Hylen lød i nogen Fraſtand, og i det Øieblik, Samson talede de sidste Ord, bar Vinden en gjentagen Piben hen imod Hulen. Han styrtede ud og ilede efter Lyden, fulgt af de to Sømænd.

Den samme Aften, da Mørket faldt paa, rullede en let og elegant Ekvipage ind igjennem Heden. De store Sølvvaaben paa Vognens Dørslag røbede Eierindens høie Rang, og de vælige Heste vilde være bleven Gjenstanden for enhver Tilskuers Beundring, hvis det havde været tilstrækkeligt lyst. Lygterne brændte med svage, viftende Flammer og kastede et usikkert Lys ind i den med grønt Fløil betrukne Vogn, paa hvis bløde Hynder en ung Dame laa indsvøbt i en kostbar Pels, lænet over til det ene Hjørne, som om hun sov. Ligeoverfor hende sad en ældre Dame i en mere ærbødig og opmærksom Stilling.

Saaledes var Skumringen efterhaanden gaaet over til fuldstændigt Mørke. Forrideren bandt sin Hest ved Vognen og satte sig op paa Kuskesædet. De kjørte langsommere. Hedeveien blev mere smal og ubanet, Grøfterne forsvandt, og Kusken mærkede endelig, at han var kommen paa en Afvei.

„Hvor skal I hen?“ spurgte pludselig en grov Stemme, og en Mand reiste sig op fra Lyngen.

„Til Aaberg,“ svarede Forrideren, „men det lader til, at vi ere paa en feil og slem Vei.“

„Det kan nok være,“ sagde den Fremmede, og saa lo han.

„Nei! vist ikke,“ udbrød en Røst paa den anden Side af Vognen. „Veien er rigtig nok, den er ogsaa god nok, naar I blot vil se Jer for og fare i Mag. Kjør kun!“

Saavidt man kunde skjelne i det usikre Lys, Vognlygterne kastede hen over de to Ubekjendte, som saa pludseligt vare komne tilsyne, egnede deres Ydre sig just ikke til at indgyde Tillid. Deres Dragt var pjaltet og sammenflikket af de forskjelligste Klædningsstykker, den Ene havde en laaden Hue paa, den Anden gik barhovedet og var forsynet med en mægtig Knippel. De bleve ved at følge efter Vognen, som nu kun kjørte Skridt for Skridt imellem de dybe Huller og Brinker, som Tørvejorden og Lyngbuskene dannede.

Et Stykke længere nede kom de til en lille Hytte, saa lav, at Taget næsten naaede Jorden. Et mat og viftende Lys skinnede ud ad Glasruden paa Gavlen, og en Lænkehund gav sig til at tude, da de kjørte forbi. Da Kusken vendte sig om efter de Fremmede, saae han, at der nu var Tre. Lidt efter standsede pludseligt de to forreste Heste. Der var spændt et Stykke Reb over Veien.

„Jeg er sulten,“ sagde den ene af Mændene, han med Knippelen. „I kunde gjerne give mig lidt til at kjøbe noget Mad for. Hvad faa vi, naar vi føre Jer paa den rette Vei igjen, for dernede ligger en

stor Mose, som endnu ingen Hest har kunnet vade over."

„I skal faa Allandsens Ulykke," sagde Forrideren, som var en behjertet Karl, „det er Jeres Skyld, I Skarns Folk, at vi ere kjørte vild."

„Ja, det skal vi ret strax snakkes ved om," sagde Manden med Stokken. Endnu medens han talede, sprang han op paa Hjulet, greb Forrideren i Klæderne og trak ham, trods en fortvivlet Modstand, ned fra Bukken. Den Anden stod og holdt Forhestene. Den Tredie ventede, til Forrideren faldt, derpaa brast han i Latter og raabte: „Nu skal vi forklage Dig hos dit Herskab, Du tossede Knægt!" Efter disse Ord gik han hen til Vognen og aabnede Døren.

Forrideren kæmpede med Manden, der holdt ham, men denne havde lagt sit Knæ paa hans Bryst og omklamrede ham med begge Arme. Den Ulykkelige udstødte et svagt Raab om Hjælp, men det bevirkede kun, at hans Overvinder greb ham om Halsen og tvang hans Hoved ned i Lyngen.

Den unge Dame i Vognen, Prindsesse Antonovna, havde reist hele den foregaaende Dag og var falden i en dyb og rolig Søvn, da Mørket begyndte. Hun drømte under denne Slummer, Sjælen syslede med lyse og smilende Billeder. Hun vaagnede ved Forriderens Nødskrig. I det samme blev Vogndøren revet op, og et solbrændt, forslagent og afskrækkende Ansigt stirrede hende imøde.

„Naadigfruen skal ikke skrige eller blive ræd," sagde Manden. „Der er ingenting iveien. Det er bare mig og mine Kammerater, som skal ind og ransage Vognen, for at faa lidt skrabet sammen til Aftensmad. Vil I

derfor se, I kommer frem med hvad I har, og det i en Snup."

Fyrstinden svarede, Roveren rystede paa Hovedet, han forstod hende ikke. Han stod paa Trinet og lænede sig ind i Vognen, hans Haand berørte allerede Antonovnas Kaabe, da han paa engang standsede, vendte sig tilbage, lyttede. Ude paa Heden lød i nogen Frastand samme langtrukne Piben, som nylig havde afbrudt den ærlige Samson Goliath i hans lærerige Forklaring, kun med den Forskjel, at Lyden nu gjentoges i betydelig kortere Afstand. Strax efter lød Hovslag af en springende Hest, og hvad man saa var følgende: Først kom en Rytter i en flagrende Kappe, efter ham løb to Andre, hvoraf den Ene havde noget, der lignede en Haandspage, paa Skulderen, længere tilbage lod det til, at der endnu kom En. Men Rytteren red hen til Kusken og raabte:

„Hold blot fast i dine Tømmer. Resten skal Du ikke bryde Dig om."

Derpaa drog han en Pistol op, trykkede den af paa Roveren ved Vognen. Denne udstødte et høit Skrig og faldt tilbage i Lyngen, hvor han blev liggende uden anden Bevægelse end den at dreie Hovedet lidt om efter sine Kammerater.

„Lad mig se, Du ogsaa haler tot i dine Liner," sagde Samson til Manden ved Forløberne. „Resten behøver Du heller ikke at bryde Dig om. En, to, tre, saadan bage vi Pandekager i det Land, hvor jeg hører hjemme."

Medens Samson talede saaledes, greb han Manden om Livet, hævede ham iveiret, og da han satte sig til Modværge, kastede han ham ned paa Jorden og gav sig

til at bearbeide hans Ryg og Been med smaa, vel anbragte Stød med Haandspagen, indtil den ulykkelige Røver blev liggende uden mindste Bevægelse.

„Maa jeg spørge, om der er mere der skal klinkes?" ytrede Samson, da han holdt op og saa sig om. Men der var ikke mere, thi den Røver, som holdt Forrideren, havde efter et kort Overlæg med sig selv listet sig bort og søgt Skjul inde imellem Lyngbuskene.

Rytteren sprang af Hesten. Da han kom hen til den aabne Karetdør, stirrede Overhovmesterinde Grambovs blide Aasyn ham imøde. Prindsessen var sunken tilbage paa Sædet. Uden Betænkning bøiede den Fremmede sig ind i Vognen, tog den bevidstløse Antonovna i sine Arme og bar hende ind i den lille Hytte, i hvis Nærhed dette Optrin var gaaet for sig.

Et Tællelys kastede sit Skær omkring i Stuen; en bredskuldret Skikkelse sad i en Krog ved Skorstenen og vuggede et lille Barn i sine Arme, hun var lige ved selv at falde i Søvn, thi hun nikkede flere Gange med Hovedet, og hendes Øine lukkede sig, medens hun dog vedblev at synge for Barnet i underlige hule, afbrudte Toner. Dette saae den Fremmede udenfor, han stødte Døren op, og Fyrstinde Antonovna befandt sig i Kirsten Ryles Hytte. Hendes Ansigt var ligblegt, men hun var overordentlig yndig i dette Øieblik. Madsalune blev staaende og stirrede paa hende. Samson Goliath fulgte bag efter ham. Han gjorde Kirsten Ryle i en dæmpet Tone bekjendt med det skete.

Smuglerkonen lagde hurtig Barnet i en Halmkurv, der stod opredt til det, og hentede en Skaal Ædike fra sit Allerhelligste bag Ovnen. Hun var lutter Omhyggelighed for den Bevidstløse. Klokken slog tre, Samson

Goliath hviskede Madsalune Tallet i Øret, men denne lod ikke til at have bemærket det, han blev ubevægelig staaende paa samme Sted, med et stift, stirrende Blik heftet paa den blege Fyrstinde. Da lagde Samson sin Haand paa hans Skulder:

„Klokken slog tre, Madsalune!" hviskede han med den venligste Tone, han kunde give sin dybe Stemme. „Jeg synes, Du talte om, at vi skulde et andet Sted hen inat."

Madsalune hævede sit Hoved, som om han pludselig var bleven vækket af en Søvn. „Ja, kom!" hviskede han, „lad os gaa."

Idet Antonovna igjen aabnede sine Øine, forsvandt begge Smuglerne gjennem Døren, et Øieblik efter traadte Kammerjunker Harder og Overhovmesterinden ind i Hytten. Men da Madsalune gik tilbage til sin Hest, saae han noget glimrende ligge paa Sandveien for sine Fødder, han tog det op, det var et Armbaand. Uden selv at kunne gjøre sig Regnskab for Grunden gjemte han Smykket, steg tilhest, red bort, og Natten skjulte hans Vei.

Fyrstinden lod forbavset sit Blik dvæle paa Kirsten Ryle, som syslede omkring hende. Den fine Antonovna gyste ved disse Omgivelser, hun her befandt sig under. Det var hende derfor meget behageligt, da Fru Grambov og Harder kom ind i Hytten. Hun reiste sig op fra Halmstolen og spurgte ængstelig, hvad der var gaaet for sig.

Overhovmesterinden skjælvede, stønnede, udtømte sig i Spørgsmaal om Hendes Høiheds Befindende og endte med at fremhæve den ridderlige Kammerjunker, der var redet efter en Fører, saa snart han mærkede, at de havde

taget feil af Veien, og kommen tilbage i det mest kritiske Øieblik. Ethvert af disse afbrudte Ord, hvori denne Forklaring var bleven givet, var aldeles overensstemmende med den strengeste Sandhed. Hendes Naade undlod blot at omtale Madsalune og Samson, men hun kjendte heller ikke disse to Personer. Og da Fyrstinden rakte Kammerjunkeren sin hvide Haand og takkede ham, bukkede han og tav; da hendes skjønne og straalende Øine dvælede paa ham, var han, under disse Øines Indflydelse, ikke istand til at fralægge sig den formodede Deeltagelse i Fyrstindens Redning, endskjøndt han paa samme Tid var for stolt til ikke at føle det ydmygende i det falske Lys, Overhovmesterindens Velvillie tildeelte ham. — Han betænkte sig lidt, men vedblev at tie. Smuglerkonen stod og lyttede uden at forstaa det ringeste af hvad der blev sagt. Hun modtog en rigelig Gave af Fyrstinden, som derefter forlod Hytten. Kirsten fulgte efter dem med en Skibslygte i den ene Haand og det lille Barn paa Armen. Da Fyrstinden atter sad i Vognen, og Kammerjunkeren var ifærd med at stige tilhest, gik Kirsten hen til ham og sagde:

„Giv det Barn en Skilling i Guds Navn, det lider Nød."

„Jeg synes, at I allerede har havt en temmelig rig Høst iaften," sagde Kammerjunkeren smilende. „Men for en Gangs Skyld, lad gaa! Der har I mere."

„For een Gangs Skyld er det lovlig lidt, Herre!" sagde Kirsten trodsig. „Kast blot Jeres Øine paa den ringe Orm, I kjender dens Træk." Med disse Ord holdt Smuglerkonen Lygten tæt hen til Barnets Ansigt.

„Er I gal, min gode Kone? hvorfra skulde jeg vel kjende Jeres Unge?"

„Det er Johannes Barn," sagde Kirsten. „I er dets Fader."

Harder studsede, blegnede, men fattede sig igjen, udbrød i en tvungen Latter og svarede:

„I maa være gaaet fra Forstanden, Morlille! eller antage mig for en Anden. Jeg kjender ligesaa lidt Jeres Johanne, som Jeres Barn."

Kusken knaldede, Forrideren førte sine Heste efter Veiviseren, som Harder havde bragt med sig. Kammerjunkeren fulgte efter det brusende Tog, og Kirsten stod med Barnet og Lygten og saae efter det med et bistert Blik og en rynket Pande.

X.

Antonovna var atter taget ned til Aaberg. Det morede den unge Fyrstinde for en kort Tid at deeltage i det utvungne Liv paa Herregaarden. Hun tilhørte her mere sig selv, end hjemme under Hoffets Omgivelser.

En Aften spadserede hun med Gordon. De vendte hjem fra Klitterne, hvor hendes Følge blev noget tilbage. Gordon lyttede stiltiende efter hendes Ord, og det dybe Alvor, der hvilede i hans ellers saa letsindige Træk, den uafbrudte Opmærksomhed, hvormed han fulgte hendes Tale, vidnede om en levende Interesse.

„Er det ikke besynderligt?" sagde Fyrstinden pludseligt, efter at de en Tid lang vare gaaede tavse ved hinandens Side, „jeg har ofte tænkt paa den Ytring, De engang fremførte, at jeg burde forlade Danmark.

Jeg befinder mig ikke vel her i denne barske, uvenlige Natur, der saa lidet stemmer med mit Gemyt! nede i det muntre Syden vilde jeg føle mig mere tilfreds, min hele Tilværelse vilde blive forynget."

„Skulde da et saadant Ønske høre til Umulighederne?" spurgte Gordon. „Det forekommer mig at være meget let for Deres Høihed at ombytte Danmark med et mildere Land, med Frankrig f. Ex., saa meget mere som man har sagt mig, at De der har nær paarørende Familie."

„Ja! min Søster, Prindsesse Alexandra, opholder sig der paa sit Gods i det yndige La Roche. Jeg veed, at det vilde være hende meget kjært at se mig hos sig; men der ligger altfor stor Umulighed iveien for dette Ønske; jeg skylder mit ulykkelige Navn at opofre ethvert andet Hensyn, selv det, der angaaer min Lykke."

„Det er sandt!" ytrede Gordon, og det sædvanlige udtryksfulde Smil spillede om hans Læber. „Jeg glemmer igjen, at Rang og Stand har større Fordringer paa os, end Livets helligste Interesser; man har dog saa ofte mindet mig derom."

„Tal ikke i denne Tone," bad Antonovna med en bønlig Stemme, „jeg beder Dem, Hr. Gordon! overbevis mig heller om, at jeg tager feil, jeg vil taalmodig høre alt, men jeg holder ikke af Deres Spot."

„Nu vel da!" vedblev Gordon, og medens han talede, døde Smilet paa hans Læber, hans Aasyn antog den samme venlige Rolighed som før; „jeg vover da at spørge Deres Høihed, om Rang og Stand med Rette kan fordre et heelt Livs Lykke, Fremtidens Glæder og Forhaabninger til Offer? Tilgiv mig, om mit Sprog skulde blive for frit, mine Ord for dristige, jeg taler ikke

her alene for at forsvare min Mening. Lad Deres Blik dvæle ved Fortiden, gjemmer ikke Mindet om Cholmogoris fugtige Fængselsmure, Mindet om udstaaede Lidelser, om bitre Savn, om en forspildt, glædeløs Barndom, vidne ikke alle disse Erindringer om, at der allerede er bragt dette glimrende Intet et uhyre stort Offer? Er det billigt, at de kommende Dage skulle svinde paa samme Maade? Yder det virkelig tilstrækkelig Tilfredsstillelse at tilbringe Fremtiden, denne Fremtid, der kunde blive saa skjøn, saa rig paa Ynde og Velsignelse, mellem en Skare hjerteløse Hoffolk, som ingensinde fatte Dem, for at Historieskriveren engang skal kunne sige: Fyrstinde Antonovna blev sin Stand tro? — Og Deres Broder, den ulykkelige Mand, hvis Forhaabninger begrændses af en Grav, hvis Liv er en Drøm, en uvenlig, pinlig Drøm, er det billigt, at han ikke fjernes fra de Steder, der give hans Tanker dette sørgelige Stof, hans Smerte denne daglige Næring? Jeg har talt med ham om min Plan, hans Kraft er lammet, Sorgen har bøiet hans Mod, han er et Barn, der villieløst lader sig lede, men han indsaae Gavnligheden af at komme bort. Deres øvrige Søskende ere villigt gaaede ind paa dette Ønske, dets Udførelse beroer nu paa Dem alene!"

„Mener De da virkelig noget alvorligt med disse Ord?" spurgte Antonovna forbavset.

„Ja, ganske vist!" sagde han rolig og bestemt. „Det er ikke længer en let henkastet Ytring, jeg forsvarer, men en modnet, gjennemtænkt Plan, hvis Dristighed jeg ikke behøver at skjule; men hvis Udførelse beroer paa en Mand, der er villig til at udføre meget for Deres Lykke; et Terningkast, en rask Handling, og en lys og venlig

Fremtid er sikret. Fyrstinde! jeg venter ikke Deres Svar i dette Øieblik, men jeg haaber, at mine Ord maa have fundet en aaben Vei til Deres Eftertanke. Mig skal Tiden finde beredt til at handle, der staa skjulte, men mægtige Midler til min Tjeneste. Vi ville iaften ikke tale mere derom."

Antonovnas Følge nærmede sig, de gik tilbage til Aaberg.

Allerede længe før Gordon personlig lærte Fyrstinde Antonovna at kjende, havde Rygtet om hendes tidligere Skjæbne og de dermed forbundne Omstændigheder i høi Grad vakt hans Interesse for hende, det fortrolige Forhold, hvori han stod til Prinds Alexis, bragte ham senere ofte i Fyrstindens Selskab og bidrog meget til at forøge hans Deeltagelse. Det var uundgaaeligt, at denne Omgang efterhaanden maatte drage dem nærmere til hinanden; Antonovnas blide Kvindelighed og det Taalmod, med hvilket hun bar sin Skjæbne, aabnede en ny og mægtig Kilde for hans Interesse.

Gordons Personlighed havde hidtil skaffet ham megen Lykke. Flere Skjønheder havde fængslet ham, han troede ofte at have fundet sine Drømmes Ideal; men det var ikke Kjærlighed. Han havde sværmet for Emma, beundret hendes Talenter, været henrykt over denne Ynde, den Finhed, alle hendes Handlinger bar Præg af; men det var ikke Kjærlighed. Fra det første Øieblik, han saae Antonovna, forekom hun ham forskjellig fra alle Øvrige, det var en Karakteer, der tiltalte ham paa en ny, men tillige paa en dybere Maade end alle Andre. Den oprigtige Fortrolighed, deres Samtale efterhaanden rørede, smigrede hans Forfængelighed, det tillidsfulde Venskab, hun viste ham, den Hengivenhed,

hendes Velvillie antog, den Magt, han omsider følte sig i Besiddelse af, alt dette tilsammen rodfæstede en Følelse i hans Bryst, hvis Tilværelse han hidtil havde betvivlet. Gordon var et heftigt, letbevæget Gemyt, hans Følelse for Antonovna antog Skikkelse af en Lidenskab, hvis Styrke han selv forbavsedes over. Han vidste ikke, om det var denne, der fremstillede hende i et renere og skjønnere Lys, eller om hun virkelig havde aflagt den ydre, stolte Tilbageholdenhed, som før omgav hende. I deres Samtaler var det blot den barnlige, hengivne Kvinde, hvis Uskyld han modtog sit Indtryk af, og hvis Fred meddeelte sig til ham. Men Gordon lod ikke en Følelse af saa dyb Betydning opstaa hos sig, uden at efterspore den, han erkjendte snart, at det var Kjærlighed. Hans Blik aabnedes paa samme Tid for Afstanden mellem Fyrstinden og ham; forenet med hans Kjærlighed var den Bevidsthed, at han ingensinde vilde kunne overstige Skranken, selv om hun hjalp til at nedbryde den. Han følte det farlige i at hengive sig til den vaagnende Lidenskab, men han blev og nærede den. Der laa for ham en mægtig Nydelse i at betragte Antonovna, naar hun sad mellem en Kreds af Hoffets Damer, naar hun dansede eller sang, han følte sig lykkelig derved, det blev mere roligt i hans Bryst i disse Øieblikke. Undertiden forekom det ham, at Antonovna gjennemskuede hans Indre, han troede at finde Beviser for Gjengjældelsen af hans Følelse; hendes Kinder vare blegere i den sidste Tid, hendes Gang ikke længer saa svævende, saa let og fri som før, hendes Stemmes Toner mere dæmpede og usikre; Gordon glædede sig derover, han saae Lidenskabens Frø spire igjennem Jordbunden og vidste fra sig selv, hvor hurtig Planten rodfæster sig;

men der laa dog mere Lykke end Stolthed i denne Fryd.

Maaske var det lignende Tanker, der gjennemkrydsede hans Sjæl, medens han om Aftenen havde taget Plads ved et Vindue paa Aaberg. Hans Blik gjennem Ruden faldt paa den tomme, nøgne Egn, som Maaneskinnet udenfor belyste. Fyrstinden tilligemed nogle andre Damer sad ved Spillebordet. Gordon selv deeltog aldrig i Spil. Den Munterhed, de spøgende Indfald, der lød fra Selskabet, syntes at glide ubemærkede forbi hans Øre, hans Stemning denne Aften var alvorlig og tankefuld.

Han havde længe siddet stille og udeeltagende for al ydre Paavirkning; og medens der i hans Sjæl fremstillede sig Billeder, heel forskjellige fra dem, der nærmest omgave ham, tegnede han, uden at tænke derpaa, Begyndelsesbogstaverne til Antonovnas Navn i den fine Dug, der havde samlet sig paa Ruden, han saae ud af. Lidt efter blev der kaldt tilbords, og Gordon skulde aldeles have glemt denne Handling, hvis han ikke senere hen paa Aftenen atter havde indtaget samme Plads ved Vinduet. Han underholdt sig denne Gang med en ung Dame af Halbergs Familie, der nylig var kommen til Aaberg, og idet hans Blik hændelsesvis faldt paa Ruden, saae han Begyndelsesbogstaverne til sit eget Navn med ganske fine Træk forenet i Fyrstindens, som han for havde skrevet. Saa ubetydeligt dette end maatte forekomme, gjorde det dog en ganske forunderlig Virkning paa ham. Hans Hjerte bankede heftigt, hans straalende Øie søgte Fyrstinden, der i den modsatte Side af Værelset sad i Samtale med nogle Damer. Han havde seet hende lidt tilforn staa ved Vinduet. En dyb Rødme farvede

hendes Kinder, da deres Blikke mødtes. I dette ene Blik laa uendelig mere, end det mest veltalende Sprog var istand til at gjengive, dette undseelige og tillidsfulde Udtryk, trængte til det dybeste af hans Sjæl; hans Formodninger, hans Tvivl og Frygt, thi oprigtig Kjærlighed er stedse frygtsom, blev til en eneste lykkelig Vished. Han var elsket af Antonovna.

Fra dette Øieblik forandredes Gordons Væsen. Det var ikke den støiende, overvættes Glæde, som bærer sit Skildt tilsyne for hele Verden, ikke heller var det noget synligt Udbrud af hans Følelsers Stemning, istedetfor det forrige Alvor; men der kom mere Liv i dette kongelige Blik, mere Fylde, større Dybde i denne mandige Stemme, mere Majestæt og Værdighed i hans Holdning, han følte sig hævet og bedre i sin egen Mening. Antonovna havde aldrig seet ham skjønnere. Man studsede, man beundrede Gordon, og Fyrstinden feirede i disse Lovtaler kun sin egen Triumf, hun var saa lykkelig, idet hun tilstod for sig selv, at det var hende, der havde bevirket denne Forandring.

Saaledes svandt Aftenen og flere lignende.

Gordon besøgte Aaberg ofte og var stedse en velkommen Gjæst der, thi Munterhed og Liv fulgte med ham. Senere, lang Tid efter, erindrede han, at hans Tilværelses skjønneste Øieblikke laa begrændset af flygtige fjorten Dage, han gjenkaldte sig ofte de lykkelige Minder, som et Værn mod Sorgen, som et Pandser mod Mistillid og Tvivl. Denne Tryghed, denne Vished bar endnu hele Nyhedens friske Glands, hele Ungdommens rige, opløftende Poesi i sine Ytringer, og Antonovnas Gemyt var for jomfrueligt, hendes Takt for fin til, at hun ikke skulde vedligeholde den saaledes. Det var

en Virkelighed uden Ønsker; han drømte, forlangte og savnede intet.

Gordons bevægelige Karakteer syntes efterhaanden at forandres. Hans blide Elskedes Nærværelse, hans Følelses Dybde og Styrke havde forædlet ham, han saae den Hengivenhed, med hvilken Fyrstinde Antonovna glemte alt for ham, sin Stand og hvad der laa udenfor den blomstrende Lykke, hendes Tilbøielighed fremtryllede, og alt det gode og ophøiede, hans Sjæl gjemte, kom til Ytring i disse Øieblikke. Det heftige i hans Gemyt, den Lyst til vovelige Foretagender, til Adspredelse, som hans Væsens kraftige Natur fordrede, tabte sig i denne rolige Bevidsthed.

Antonovna maatte forekomme stolt og bydende, men i enhver af disse Feil laa et Fortrin hos hende, en Egenhed, som tiltalte ham. Hun havde hidtil søgt et Gemyt, der kunde forstaa hende, til hvilket hun kunde betro sig, og med hvilket hun kunde udveksle sine Følelser, da hun ikke fandt noget saadant, drog hun sig tilbage, indesluttede sig i selv og omgav sit Hjerte med et koldt og tilsyneladende uigjennemtrængeligt Pandser. Opdragelsen i Fængslet havde vel ogsaa givet hendes Væsen noget eiendommeligt. Hun kjendte ikke Kjærlighed, troede tilsidst, at den stedse vilde blive hende fremmed, og dog var hendes Hjerte tilgængeligt for alle disse dybe og lidenskabelige Følelser, der skabe den høieste Lykke, den dybeste Fortvivelse. Den Mand, hun skulde elske, maatte, som hun i hin Samtale ytrede, ikke have noget tilfælles med Andre, thi hun følte, at hun tillige maatte ære og tilbede Gjenstanden for sin Kjærlighed, han maatte ikke staa ved Siden, men over hende i alt, det maatte være en kraftig, ophøiet Karakteer, der glemte Fyrstinden for Mennesket.

Saaledes havde hun dannet sit Ideal, saaledes fandt hun det. En Mand, der ragede ud over sine Samtidige, en Aand, der vel var vild og tøileslos, men stolt og ædel. Og det var paafaldende at se hende, den fornemme, overmodige Skjønhed, som aldrig tilforn havde veget et Haarsbred udenfor sin Stilling, aldrig overseet den Ærbødighed, hendes Rang tilkom, saa hurtig og aldeles forandret i hans Nærværelse. Det var mærkeligt at være Vidne til den ubegrændsede Magt, han udøvede over hende; frygtsom rødmende stod hun for ham og saae op til ham med Stolthed; hun bøiede sig for hans Overlegenhed, fortabte sig deri og var alene den ydmyge, elskende Kvinde. Han var en Mand, der med et eneste Blik kunde beherske hende.

Dette Forhold, hvis Begyndelse fandt Sted i en Kreds af Fremmede, og som fortsattes under agtpaagivende og speidende Blikke, vedblev at være en Hemmelighed, der vel ledede til Gisninger og Formodninger uden dog at føre til nogen afgjort Vished hos Andre end Emma. Den blinde, lidenskabelige Følelse, der vel i Begyndelsen indtog hendes Sjæl, var efterhaanden vegen for en kold og rolig Beregning, men hvad hun saae, og hvad Udbyttet var af disse trolige Efterforskninger, skjulte hun for Alle.

„De vil nu ikke længer kunne nægte mine Bønner," udbrød han i et af disse sjeldne Øieblikke, der gav en Leilighed til at tale uforstyrret med Fyrstinden. „Samtalen med Deres Broder imorges har viist, hvor meget han og Deres øvrige Søskende længes efter Opfyldelsen af min Plan. Antonovna!" vedblev han og tog begge hendes Hænder i sine, „søde, fremmede Fugl! lad mig handle for Dem, giv mig Lov til at skabe Deres Lykke;

jeg vil glemme, at den tillige indeslutter min, mit Haab, min Tillid til denne Sags heldige Udfald skal Fremtiden retfærdiggjøre, den skal give mig Fordring paa Deres Tak."

Fyrstinden reiste det sænkede Hoved, og idet hendes sorte Øine langsomt hævede sig op imod ham, laa der en tillidsfuld Tro i dette lange, dvælende Blik, og hun sagde til ham i en blid og dæmpet Tone:

„Det synes mig ikke ret at bortgive Øieblikkets Lykke for en tilkommende og uvis Lykke. — Gordon, min Ven! hvis De blot ret kunde fatte mit Liv i disse otte Dage, saa vilde De erkjende, at Verden ikke havde større Goder at byde mig. Der boer en forunderlig Frygt i min Sjæl, for at denne Plan ikke vil bringe mig noget godt; men De sagde tillige, Gordon! at ogsaa Deres Lykke var afhængig af mit Samtykke, jeg er ikke mere ubestemt, jeg lægger min Fremtid, min Skjæbne i Deres Hænder. Kjære Gordon! gjør hvad De troer at være bedst for mig. Jeg vil adlyde Dem."

Taarerne zitrede i hendes Øine ved disse Ord, ogsaa Gordon var bevæget; dette tillidsfulde Blik, denne ydmyge, bævende Stemme havde han intet Vaaben imod; men han tav, trykkede Fyrstindens bløde Hænder til sine Læber og gav Samtalen en anden Retning.

Saa blev da denne Plan besluttet under Fyrstindens frygtsomme Anelser, men hos ham med den Mands Bestemthed og Tillid, der ikke erkjender Skjæbnen for sin Herre.

XI.

„Hør nu, Kammerjunker," sagde Karner, da han en Aften spadserede med Harder. „Vær oprigtig mod mig og lad mig vide, hvorfor Du egenlig har saa meget imod denne Lieutenant Gordon. Det er dog en rask Karl, og der er noget i hans Væsen, som jeg forbandet godt kan lide, han er da ogsaa Damernes Yndling, kan jeg tro, men det har han sit glatte Ansigt at takke for. Hvad har han forseet sig mod Dig?"

„Det kan jeg gjerne fortælle," svarede Kammerjunkeren, „men det bliver mellem os, Du! ikke engang din smukke Kone maa vide det; jeg stoler paa Damerne i alt, hvor det ikke kommer an paa Tavshed."

„Aa, min Kone!" sagde Toldinspekteuren med et ringeagtende Smil, „jeg har aldrig gjort hende til min Fortrolige, fortæl kun!"

„Det er nu to Vintre siden," tog Harder tilorde, „da jeg paa et Bal i Horsens første Gang var i Selskab med Gordon. Maaske han, som Du siger, ogsaa der gjorde Lykke blandt Damerne, jeg var for meget beskjæftiget til at bemærke det. Du veed, at mit Hjerte bestandig har været af en letfængelig Natur; skjøndt det er blevet antændt saa ofte, at man skulde tro det udbrændt, saa var jeg dog næppe ansat ved det russiske Hof, før det atter stod i lys Lue, denne Gang var Maalet dristigt og ophøiet, Fyrstinde Antonovna var min Flammes Gjenstand."

„Fyrstinden?" gjentog Karner og brast i Latter. „Du maa være bleven gal, Mand! Der gives ikke et mere stolt og fordringsfuldt Fruentimmer i hele Jylland."

„Jeg holder af Stolthed hos en Helt, en Hest og en Kvinde," svarede Kammerjunkeren pathetisk. „Hun maa nu være som hun vil, saa har jeg aldrig før næret en saa dyb og inderlig Følelse for nogen Anden. Den Aften, jeg taler om, var bestemt til et Angreb, jeg syntes at have sporet nogle deeltagende Kjendetegn hos hende. Jeg forstaaer mig paa sligt. Saa vilde Skjæbnen, at hun just fik denne Gordon at se paa samme Bal, og fra dette Øieblik syntes hun forandret, jeg maatte engagere ham til en Vals med hende, hun havde ikke danset før den hele Aften, det gjorde Opsigt. Jeg hørte ham underholde hende, hans Væsen var taaleligt, han talte ogsaa ret godt fransk; men der var ikke det mindste interessant i alt, hvad han sagde. Imidlertid syntes begge Fyrstinder at være forgabede i ham, jeg hørte de Lovtaler, de indbyrdes vexlede. Ud paa Natten befandt Fyrstinde Antonovna sig pludselig ilde, hun bad mig i al Stilhed at lade hendes Vogn kjøre frem, fordi hun ubemærket vilde forlade Ballet. Jeg troede atter at have vundet Herredømme over hende. Du skulde have hørt den Tone, hvori hun talte til mig, eller blot seet de milde og straalende Øine, hvormed hun takkede mig for min Omhu. Medens jeg hjalp hende Kaaben paa, var jeg maaske en lille Smule for omhyggelig — hvad skal man sige, Øieblikket fristede mig. — Fyrstinden stødte mig tilbage, og midt i den aabne Dør stod i det samme Lieutenant Gordon, med Armene overkors og med et Smil og en Mine, Du, som havde fortjent et rigtigt godt Ørefigen. Han havde seet alt, han traadte nærmere, idet Fyrstinden udbrød: „Hr. Kammerjunker! De bliver tilbage og ledsager Fyrstinde Catharina, naar hun tager hjem. Hr. Gordon! maa jeg udbede mig Deres

Arm." Han fulgte hende ned til Vognen, jeg ventede ham sidenefter forgæves; jeg vilde have forlangt en Forklaring over hans spottende Smil, men han var taget bort med det samme. Næste Dag maatte jeg afbede min Forseelse hos Fyrstinden; jeg undskyldte min exalterede Stemning med hvad jeg kunde finde paa. Hun tilgav mig da ogsaa, omtrent som man tilgiver en Lommetyv, hvis Skjæbne man holder i sine Hænder. Den Historie, vi havde paa Reisen hertil med Gavtyvene, har nu omsider ganske forsonet hende."

„Det troer jeg nok," sagde Karner. „Det var jo Dig, der frelste hende. Hvorledes gik det egenlig til den Aften?"

„Ja, hvorledes gik det," svarede Kammerjunkeren undvigende, „Du har vel nok hørt, hvad Fru Grambov fortæller, hun overdriver Sagen. Jeg har slet ikke gjort mere, end hvad enhver Anden i mit Sted vilde gjøre. Men Du skal se, det gaaer bestemt engang galt med mig og Gordon. Jeg har en Anelse om, at den Ene af os vil komme til at gjøre en Ulykke paa den Anden."

Medens de talte saaledes, kom en Mand imod dem nede fra Haven. „Der har vi min Svigerfader," sagde Karner, „Vorherre maa vide, hvad der fattes den fortræffelige Mand, han lader saa tankefuld og dybsindig i disse Dage." Halberg kom hen imod dem.

„Godaften, mine Herrer!" udbrød han hilsende. „De spadsere, som jeg seer; ja, det er saamænd ogsaa en skjønne Aften dertil. Det er ret en Fryd at se, som Vintersæden kommer frem."

„Ja, Gud er god, og hans Miskundhed varer evindelig," føiede Harder til. „De er i en Stemning

iaften, Hr. Kammerraad! der gjør os Deres Selskab særdeles ønskværdigt. Gaaer de med?"

„Jeg kan ikke," svarede Kammerraaden. „En af mine stakkels Bønder ligger syg og døende nede i Landsbyen, jeg iler for at bringe den ulykkelige Familie min Hjælp. Farvel, mine Herrer!"

Karner stod og tegnede Figurer i Sandet med sin Spadsereſtok, medens et spottende Smil spillede omkring hans Læber. Da Halberg gik, kastede han et skarpt og mistænksomt Blik hen i den Retning, han tog, og blev længe gaaende tavs og tankefuld ved Kammerjunkerens Side. Lidt senere skiltes de. Karner gik ind i Aaberg Have, og Harder vendte tilbage til Thimgaard.

Nede paa Veien sad en Kone, lænet over mod Diggrøften. Hun holdt en tildækket Byrde i sine Arme; da Harder kom nærmere, hørte han en svag Klynken, som af et Barn. Hans Blik mødte Johannes bedrøvede Aasyn. Han vilde gaa tilside, men hun reiste sig og hilste paa ham.

„Jeg har siddet her og ventet paa Deres Høivelbaarenhed!" sagde hun, „fordi jeg vidste, at De vilde komme denne Vei tilbage iaften. De kan ikke have glemt mig, jeg er Johanne. Dette Barn," vedblev hun med et undseeligt Blik paa Harder. „Se op, Du Lille! betragt din Fader, fortæl ham, at Du lider Nød, fortæl ham, at dit og din Moders sidste og eneste Haab hviler paa ham, bed ham at hjælpe Dig."

„Hvad skal alt dette Præk sige?" spurgte Harder utaalmodig. „Hun er fattig og tigger, det er i sin Orden, men Hun vover at kalde dette Barn mit, Hun siger, at jeg er dets Fader, derfor faaer Hun ikke det

ringeste af mig.“ Han vilde gaa, men Johanne stillede sig i Veien for ham. „O, vær ikke saa streng, Deres Høivelbaarenhed!“ raabte hun fortvivlet, „Barnet er sygt, det døer maaske, det er for tidligt, at Nød og Elendighed skal bøie den Lille. Hjælp mig, og jeg vil erkjende for hele Verden, at De ikke har gjort mig ulykkelig; nævn hvem De ønsker, jeg skal fortælle alle Mennesker, at han er mit Barns Fader. Hjælp mig blot, Kammerjunker Harder.“

„Lad mig være fri for hendes Plageri, Moer!“ svarede Kammerjunkeren. „Hun kan gaa hjem, og om nogle Dage, naar Hun har betænkt sig, naar Hun har befindet sig paa, at jeg ikke er Fader til Hendes Unge, kan Hun høre ned til mig paa Thimgaard, saa er det muligt, at jeg af Medlidenhed tager mig af Hende.“

Med disse Ord dreiede han sig om og gik. Johanne sank ned paa Digkanten, hun havde lænet sig til.

Da Harder var kommet et Stykke bort, forlod han Veien og vendte sig ind i Heden. Fra Gangstien kom i det samme en Mand gaaende imod ham, det var Gordon. For at undgaa dette Møde lod Harder, som om han ikke havde bemærket ham, og valgte sin Vei i en anden Retning. Idet Gordon skraaede tværs over Landeveien for at følge Stien, lød enkelte langtrukne Toner af en hæs Sang, og da han saae hen imod Stedet, hvorfra Lyden kom, standsede han forbavset et Øieblik for at betragte den Skikkelse, hans Blik mødte.

Det var den Vanvittige, som Værten i Sorte Kro, i Samtalen med Fragtmanden, kaldte for Niels Skytte. Han bar et langt, rustent Gevær over Skulderen, hans Klædning var meget pjaltet og besat med en Mængde

gule Blomster, som han havde stukket ind i Sømmene. Der laa noget afskrækkende i dette blege Ansigts Udtryk, i disse forvildede Øine, med hvilke han betragtede Gordon, da de mødtes. Han holdt op at synge, og idet han med en dyb Alvor præsenterede sit Gevær, bad han om en Skilling. Bevæget over hans usle Tilstand, gav Gordon ham nogle Penge og gik derpaa ind i Heden. Men dette Møde, saa ubetydeligt det end syntes, afgjorde Gordons Skjæbne.

Den Vanvittige kastede atter sin Bøsse over Skulderen og løb ned ad Veien til det Sted, hvor Harder for lidt siden forlod Johanne. Hun havde været for langt borte til at se noget af dette sidste Optrin; bøiet over sit Barn, hvis dæmpede Graad hun søgte at stille ved Kjærtegn, var hun blevet siddende, uopmærksom for alt. Niels stod ved hendes Side, før hun hævede det bøiede Hoved; da hun saae ham, dette Menneske, som hun engang havde elsket, hvis Lykke var gaaet tilgrunde med hendes, prægede der sig et Udtryk i hendes sørgmodige Aasyn, hvori et heelt Livs Smerte og Lidelser kom tilsyne. Hun rakte ham stiltiende Haanden og græd høit. Niels forstod hende ikke. Hans intetsigende Blik hvilede forundret paa hende.

„Se, hvor pæn jeg er, Johanne!" udbrød han fornøiet; „alle disse Blomster har jeg plukket mellem Gravene paa Væderø Kirkegaard; jeg er ogsaa en Grav, det er dødt altsammen herinde. Hvorfor græder Du, tosede Pige! Er der Nogen, der har gjort Dig Fortræd?"

„Folk ere saa haarde og strenge imod mig, stakkels Niels! jeg har siddet her den hele Aften for at vente paa Kammerjunkeren fra Thim; jeg vilde bede ham om

Hjælp til mit syge Barn, han spottede min Nød og vilde ikke kjendes ved mig, derfor græder jeg, jeg veed ikke, hvad jeg skal gribe til."

„Var det ham, jeg mødte oppe paa Veien hist for lidt siden?" spurgte den Gale.

Johanne havde ikke seet Gordon gaa ind over Heden, hun troede, at Niels meente Harder, og bekræftede hans Spørgsmaal. „Han gav mig dog Penge," sagde den Anden, „se engang! men jeg forstaaer det, han vilde gjøre sin Uret god igjen, fordi han har syndet imod os. Det er godt, — jeg har lært meget hos de Døde, mens jeg sov paa Kirkegaarden, naar de joge mig ud af Byerne, jeg forstaaer ham, fra nu af vil jeg gaa paa Jagt efter ham. Græd ikke mere, Johanne, Du skal nok faa Penge."

Kammerraad Halberg havde imidlertid taget Veien ned mod Thim. Han saae sig flere Gange tilbage, medens han stod ved Ruinerne. Da han mærkede, at Ingen var i Nærheden, ilede han hurtig hen ad Gangstien til Kirsten Ryles Hytte og gik ind i den. Kirsten lod til at have ventet dette Besøg, hun satte stiltiende en Stol hen for Kammerraaden, støttede sig med begge Armene mod Bordet og ventede paa, hvad han vilde sige.

„Saa er det da sandt, Kirsten!" begyndte han forlegen, efter nogle Minuters Tavshed. „Vorherre har gjort Ende paa den stakkels Kones Lidelser."

„Nei!" svarede Smuglerkonen bestemt og rolig, „Sorg og Ærgrelse har faaet Bugt med hende, som godt var, for hun har pintes meget, inden det kom saa vidt. Gud ske Tak for, at det ikke er mig, der skal svare til, hvad der er skeet mod hende."

„Ja vist, Kirsten!“ sagde Halberg med bævende Læber, „den stakkels Marie har lidt meget i sit Vanvid; men I synes saa sørgmodig stemt, gode Kone! tag disse Penge til Eder for al den Tjeneste, I har bevist mit Huus.“ Han rakte hende en Bunke Papirssedler, men Kirsten tog ikke imod dem. „Gjem kun Pengene, til vi siden gjøre Afregning,“ sagde hun, „og følg saa med, eftersom I vil have hende at se, før de bære hende bort.“ Hun tog Lyset og vilde gaa, men Kammerraaden holdt hende tilbage.

„Nei, jeg har betænkt mig. Lad det være, lille Kirsten!“ sagde han, „jeg bryder mig ikke mere om at komme derned, jeg kan ikke godt taale at se Lig.“

„Men jeg siger, at I skal se hende,“ raabte Kirsten Ryle heftig, „I skal se Jeres Kone for sidste Gang, om jeg saa skal bære Eder derned i mine Arme.“

Halberg skjælvede, afslog igjen at følge hende, men Smuglerkonen tog ham ved Haanden og førte ham hen bag Skorstenen, hvor hun aabnede en Lem og steg ned i samme Kjælder, som Madsalune skjulte sig i for Toldbetjentene. Halberg fulgte hende nølende. En fordærvet Luft strømmede dem imøde, det lille Lys, Kirsten holdt i Haanden, kastede et svagt Skjær omkring paa Hvælvingens fugtige Mure, fra hvilke Vanddraaberne faldt ned paa Steengulvet. Kirsten tog Kammerraaden i Haanden og traadte hen med ham til et Straaleie, slog et Lagen tilside og lod Lysskjæret falde paa Liget af en mager, udtæret Kvinde. Dets Øine vare kun halvt lukkede, Ansigtets gulblege Farve stak af mod de blaalige Læber, som den sidste Dødskrampe syntes at have givet et haanligt Smil.

Halberg kunde i de første Øieblikke næppe holde sig

opreist, medens hans Blikke ufravendt vare hæftede paa den Døde. Men han fattede sig hurtigt, og idet han sagte lod sin Haand glide ned over Ligets hule og klamme Kind, udbrød han høitidelig: „Sov i Fred, Du Stakkel! de Lidelser, den Almægtige tildeelte Dig, ere nu endte, Du er gaaet ind til Hans Glæde."

„Ja! de ere endte," gjentog Smuglerkonen. „I kan nok se, at hun er død; hvis der blot var en lille Gnist Liv i hende, vilde hun vist ikke stiltiende have hørt paa Eders Velsignelse. Naa, Gudfader har løst op for hende, og Jeres Hemmeligheder ere vel forvarede."

„Lad os ikke tale derom," sagde Kammerraaden. „Hvorledes døde hun? Var I nærværende i hendes sidste Øieblikke?"

„Ja!" svarede Konen, „jeg lukkede hendes Øine. Igaar Aftes, da jeg bragte hende Maden, kunde jeg nok se, at hun ikke havde længe tilbage, midt inat trak hun i Klokken og kaldte mig til sig. Da jeg kom, sad hun overende i Sengen, og jeg gyste tilbage for det Blik, hun kastede paa mig. Jeg mærker, at det nu gaaer ad Enden med mig, Kirsten! hviskede hun hæst, som hun altid pleiede i de sidste Aar — jeg seer da endelig et Maal for mine Lidelser."

„Skal vi saa gaa op igjen," afbrød Kammerraaden hende; „jeg befinder mig ikke vel i denne indesluttede Luft; kom lille Kirsten, saa skal I faa de Penge, I har tilgode hos mig." Han vilde gaa hen til Opgangen, men Kirsten stillede sig iveien for ham. „Jeg har givet den Døde et Løfte, Kammerraad! og det skal løses først. I maa blive og høre mig tilende. — Som jeg sagde, hun kaldte mig ned til sig inat og bad mig tøve en

Stund hernede. Hun spurgte mig, hvordan det var gaaet hendes Barn, og da jeg fortalte, at det havde været dødt og borte i mange Aar, brød hun ud i en saadan Strøm af Forbandelser, at Haarene reiste sig paa mit gamle Hoved."

„Vil I nu lade mig komme op!" raabte Kammerraaden. „Jeg vil Pinedød ikke høre et Ord mere af denne Sladder." Med disse Ord krøb han op ad Stigen og forlod Smuglerkonens Hytte, endnu før Kirsten var kommen tilbage fra Hvælvingen. Udenfor var det blevet Nat. En tæt Taage laa over Heden. Kammerraaden skyndte sig tilbage til Aaberg. Bestandig saae han den døde Kvinde for sig, han syntes at høre hendes brustne Stemme. Han skjulte sit Ansigt i sine Hænder og brast i en hulkende Graad. Fra denne Aften var hele den søvndyssende Ro, han hidtil havde fremmanet over Fortiden, forsvunden.

Nede i en Dal sad samme Aften to Mænd i Samtale med hinanden. Taagen steg, Maanen kom frem imellem de drivende Skyer og kastede sit Lys ned paa Samson Goliaths firskaarne Skikkelse, medens han sad paa en Graasteen og røg Tobak af en kort Leerpibe. Den Anden var Madsalune.

„Ja, Samson!" udbrød den Sidste, „alting maa holdes beredt til at komme afsted, lad Kutteren gaa saa nær under Land som muligt, se at faa pudset op i Kahytten til de høie Flygtningers Modtagelse, vor Skude skal denne Gang bære en kostbar Ladning."

„Du har altsaa fast besluttet den Fart?" spurgte Samson. „Jeg spørger Dig ikke, om Du ogsaa har overveiet alt, for jeg har faret længe nok paa din Skude til at kjende Dig fra den Side; men Du siger, at Du

vil skilles fra os og give din Plads til Jakob, derom var det, jeg nok vilde tale et Par Alvorsord med Dig. Jeg har nu adlydt Dig i mange Aar, Madsalune, og aldrig mukket til hvad der faldt Dig ind, skjøndt det sommesinde just ikke gik saa lige efter mit Hoved. Du har ogsaa handlet som en retskaffens Mand imod os, det mener jeg, vi ere nu engang blevne vante til Dig og have fundet os vel ved at lystre Dig. Hvordan vil det gaa, naar Du drager fra os for bestandig? Hvem skal tale mig tilrette, naar jeg engang imellem bliver bidsk og gal i Parykken? Hvem skal raade os, naar det kniber? Jakob er en flink Fyr, Ingen kan sige andet; men han er for godmodig til at befale over de Hunde, som slide paa Maagens Dæk."

„Derfor staaer Du ved hans Side, Samson!" svarede Madsalune godmodig. „Du maa lede ham, hvor han feiler. Naar jeg er borte, vil Maagen føre flere Priser ind i de franske Havne end hidtil. Du veed, hvad der bandt mig til denne Kyst. I holde saa op med Smugleriet og heise det rette Flag for bestandig."

„Ja, men jeg vil længes efter Dig, Madsalune," sagde den Anden, og hans dybe Stemme skjælvede ved disse Ord. „Der er ikke en Mand ombord, der kan synge og digte Historier for mig, der er Ingen, som kan sætte Liv i mig, naar jeg engang imellem bliver forknyt, fordi det gik mig saa feil paa Landjorden. Se, Mads! jeg Hund, nu drypper Vandet mig ned ad Kinderne, jeg synes ordenlig, at jeg græder! Det kommer af, at jeg holder af Dig, Du! jeg vilde nok have, Du skulde blive hos mig, til de engang surre mig fast til den sidste Køie og hive mig overbord.

Men det nytter vel ikke, at jeg snakker mere derom til Dig, Du gjør saa hvad Du vil alligevel, og jeg kan ikke fortænke Dig deri. Men naar det bliver Vinter, Mads! og vi have lagt Skuden op, saa reiser jeg ned til Dig, saa vil Du nok tage imod mig og høre mig fortælle, hvordan det er gaaet os imidlertid. Du glemmer da ikke Samson Goliath? Det tænker jeg idetmindste."

„Det er ogsaa en god Maade at tænke paa, Samson," svarede Madsalune bevæget. „Gaa blot Jakob tilhaande med din Erfaring og lad mig aldrig høre, at en eller anden Englænder har faaet Eder paa sit Slæbetov."

„Det skal Du ikke faa at høre," raabte Samson, „saa vidt lader Vorherre det aldrig komme. Det kan nok hænde saadan, at de en klar Sommermorgen efter en Storm fiske Stumperne af en Somand op paa en eller anden Kyst; det kan ogsaa slaa ind, Mads, at de om mange hundrede Aar fortælle hverandre i Krostuerne, at Samson Goliath var en Djævel, fordi han ikke brød sig om at prøve paa, hvor høit hans Skude kunde naa Himmelen, og derfor sprængte den i Luften; men tage den skal de ikke."

„Saa lad os skilles for inat, Samson," sagde Madsalune, idet han reiste sig, „gjør nu alting klar dernede; om otte Dage forlade Fyrstinderne og deres Brødre Danmark for bestandig. Jeg behøver vel ikke at bede Dig holde det hemmeligt, hvad vi her have talt?"

„Du kan stole paa mig," sagde Smugleren, „men tænk dog lidt efter, om det ikke kunde lade sig gjøre, at Du blev ved at fare med dine Folk som hidtil

Forstaaer Du mig? — Gud i Vold, Madsalune!" Samson trykkede Madsalune til sit Bryst. Taarerne stode ham i Øinene, men han tav og gik med lange og hurtige Skridt ned mod Stranden, medens den Anden forsvandt bag Klitterne.

XII.

Samme Aften, omtrent paa samme Tid, sad Emma og Anna hos hinanden i et Værelse paa Aaberg. Der var en vis Heftighed og lidenskabelig Uro udbredt over Emmas Væsen; hendes Kinders afvexlende Farve, hendes usammenhængende, afbrudte Tale gav tilkjende, at der arbeidede noget i hendes Indre, som hun forgæves søgte at skjule under Skin af Rolighed. Anna betragtede hende flere Gange med et deeltagende, sørgmodigt Blik, men hver Gang Emma saae iveiret, sank hendes Øine hurtig ned til Sytøiet, hun arbeidede paa.

„Du har sikkert fornærmet Harder, kjære Søster!" udbrød hun endelig i denne blide, dæmpede Tone, som var hende egen. „Det er nu to Dage siden han besøgte os."

„Ingenlunde!" svarede Emma, „jeg saae ham nede hos Prindsessen imorges, venlig som tilforn, han vidste desuden forud, at hin Samtale mellem os maatte ende saaledes, han har før anholdt om min Haand og faaet samme Svar. Jeg gifter mig aldrig!"

„Men hvorfor da?" spurgte Anna forundret; „Du synes at føle en høi Grad af Tilbøielighed for Harder,"

hun rødmede ved disse Ord, „hvorfor da ikke befæste det saaledes, som Verden og de borgerlige Love fordre."

„Hvorfor!" gjentog Emma hurtig og i en bestemt og rolig Tone. „Det vil jeg sige Dig, min Søster! Fordi Kjærlighed kun kan vedvare i et Forhold, der ikke bindes med Tvang. Saa længe jeg ikke er bunden til Harder ved andre eller stærkere Baand end min fri Villie, vil han bestandig søge at befæste sig paa den Plads, jeg indrømmer ham, han vil aldrig blive kold, fordi han frygter for at tabe mig; ved Ægteskab paalægger jeg mig Lænker, sikrer ham en Besiddelse, som ophører at have Værd, efter at Nyhedens Interesse er forsvunden. Mændenes høieste Nydelser ligge begrændsede i de Øieblikke, hvori de kæmpe for et Maal, denne Kamp og Higen maa være vedvarende, for at Lykken kan være det, det naaede Maal tilfredsstiller ikke længer. Jeg har blot talt i Almindelighed, vilde jeg bekræfte mine Ord med et Exempel, saa maatte jeg saare Dig, min kjære Søster, thi jeg kunde da spørge, om Du er lykkelig i dit Ægteskab?"

Anna tav, hun bøiede sit Hoved ned mod Sytøiet. Emma betragtede hende nogle Øieblikke med en skjult Triumf. Hun reiste sig fra Stolen og saae ud af Vinduet. Anna blev kaldt ned til Thebordet, Emma var alene.

Hun gik hurtig frem og tilbage paa Gulvet, og den oprørte Stemning, hun hidtil havde søgt at skjule i Annas Nærværelse, viste nu sit synlige Udtryk i alle hendes Miner.

„Hun troede, at min Lykke beroede paa Harder," udbrød hun sagte, og hendes fine Læber bøiede sig til et foragteligt Smil, „hun forstaaer mig ikke; denne kolde

Søster aner ikke, at Lykken bestaaer i Gjengjældelse for den Ligegyldighed, den ringeagtende Tilsidesættelse, jeg har maattet taale, og som jeg daglig seer gjentaget i hans stolte, haanlige Miner. Du har pint mig, Gordon!" hviskede hun med et smerteligt Smil, og hendes Øine fyldtes med Taarer, „min Sjæl har flere Gange været ved Fortvivlelsens Rand, men Du kjendte mig ikke ret; jeg maa seire over Dig, enten seire eller gaa tilgrunde." Hun tav, og Echoet i det store Værelse svarede sagte og dæmpet: gaa tilgrunde. Hun lyttede, der lød Skridt paa Trappegangen. — „Han kommer, han kommer!" udbrød hun jublende. „Det er Jakobs ubestemte, forlegne Gang, iaften maa jeg vinde eller tabe alt."

Emmas Aasyn antog atter dette rolige Udtryk, bag hvilket hendes oprørte Sind og alle disse lidenskabelige Følelser, der gjemtes i hendes Bryst, fandt et uigjennemtrængeligt Skjul. Døren aabnedes, Jakob traadte ind. Emma besvarede hans Hilsen med sit venligste Smil og bad ham tage Plads hos sig i Divanen.

„De har ladet mig kalde," udbrød Jakob langsomt, efter at han havde kastet sit Blik omkring i Værelset og overbevist sig om at være alene med hende. „De lod mig sige, at Anna var syg, at hun ønskede at tale med mig. Hvorledes er det med hende, kjære Emma?"

„Hun befinder sig bedre," svarede Emma smilende, „Sygdommen er overstaaet, og jeg beder om Tilgivelse, fordi jeg lod Dem komme herop, mere efter mit eget Ønske end Annas; hun er uvidende om Deres Komme."

„Det var ikke smukt af Dem, Emma!“ sagde Jakob, „De burde ikke drive Spot med mig, De har tvunget mig til at overtræde Annas Befaling, hun bad mig sidst ikke at komme her oftere. De foregav, at hun var syg, og jeg har været meget bekymret derfor den hele Eftermiddag, nu kommer jeg herop blot for at skuffes, og gaaer bort uden at faa hende at se.“

„De vredes uden Grund, min kjære Jakob!“ svarede Emma, og en opmærksom Jagttager vilde, trods den Lethed, hvormed hun talede, have fundet Spor af Forlegenhed ved det unge Menneskes bestemte Tone. „Anna vil formodenlig strax være her, og jeg lover Dem at formilde hendes Vrede, fordi De brød Deres Løfte.“

„Hvad er da det, hvorom De selv ønskede at tale med mig?“ spurgte han.

„Tal sagte, Jakob!“ hviskede Emma og satte sig nærmere til ham, „Karner arbeider inde i Sideværelset, hvad jeg her ønsker at spørge Dem om, maa nødig finde Vei til hans Øre. — De kjender den Plan, som beskjæftiger Gordon i denne Tid, Fyrstindernes Flugt fra Horsens. — Skjøndt jeg ikke er Deeltager deri, har jeg dog været indviet i den fra det første Øieblik; jeg veed, at den snart skal iværksættes, han pleier jo aldrig at lade lang Tid gaa bort mellem Beslutning og Udførelse; men han er saa ubeskrivelig stivsindet i denne Tid, og endskjøndt jeg smigrer mig med at være hans Fortrolige, har han dog hidtil fundet det under sin Værdighed at betro mig, hvorledes han agter at udføre dette Vovestykke. Dem har han derimod indviet i alt, det kan ikke feile, og af Dem venter jeg de Oplysninger, han nægter mig.“

Emmas Ansigtsfarve vexlede, medens hun talede, hendes Hjerte bankede hurtigere, idet hun lagde Mærke til, hvorledes den Forbavselse, der fra først af havde hvilet over alle Jakobs Træk, efterhaanden forsvandt for et mistroisk og tvivlende Udtryk. Han betragtede hende med et speidende Blik og nægtede ubetinget at vide noget om Gordons Plan; men den Usikkerhed, hvormed det skete, undgik ikke hendes Opmærksomhed.

„Kjære Jakob!" udbrød hun og lagde sin bløde Haand paa hans og saae ham ind i Ansigtet, „Du min kjæreste Barndomsven! vi ville ikke bruge dette Spil, denne hyklede Uvidenhed imod hinanden; lad os være oprigtige. Gjennem Maaneder og Aar, Jakob! har jeg bevaret en Hemmelighed mellem Dig og Anna, Karner har anet Eders Forhold, jeg har tilintetgjort hans Mistanke, man har sværtet Dig for ham, jeg har taget dit Parti; fortjener dette ikke en saa ubetydelig Aabenhjertighed til Gjengjæld? Om faa Dage fortæller Gordon mig dog selv alt."

„Jeg veed intet!" svarede han, „Gordon har ikke gjort mig til Fortrolig i hans Planer, han har blot undertiden brugt min Hjælp i det Øieblik, der skulde handles; og vidste jeg noget, saa har jeg dog aldrig brudt det Løfte, jeg gav ham; der gives høiere Pligter end Venskabets, det er Taknemmelighedens, det er Kjærlighed til Den, der vaagede over en Uerfaren, til Den, der ledede hans Skridt. De selv kunde ikke agte mig, Emma, og Gordon vilde foragte mig, hvis jeg røbede en Hemmelighed, der var betroet mig."

Hans Kinder glødede i dette Øieblik, hans Stemme tiltog i Sikkerhed; Emma havde ikke før seet ham saaledes, men ingen Mine forandredes i hendes Ansigt,

hendes Læber smilede, og med den samme rolige og blide Stemme som før svarede hun ham: „De har Ret, Jakob, Taknemmelighedens Baand ere stærke, jeg tilstaaer det, men De nævnede ogsaa Kjærlighedens; naar jeg nu sagde, at hun, denne ene Lykkelige, der blot formaaer noget hos Dem, ønsker at vide, hvad jeg her beder Dem betro mig, naar jeg siger Dem, at jeg blot er et Bud fra hende, der, tilligemed Bønnen, bringer Belønningen for dens Opfyldelse med sig, hvad saa?"

„De driver et grusomt Spil med mig, Emma! Saa lad hende da først selv spørge mig derom, ikke fordi jeg tvivler om Deres Ord, men jeg vil da sige hende Grunden til min Tavshed, jeg vil overbevise hende om det rigtige i ikke at besvare dette Spørgsmaal; jeg kan ikke gjøre det."

„Godt, min Herre!" sagde Emma, og i dette Øieblik var hendes Rolighed forsvunden, Vredens Rødme farvede hendes Kinder. „De har nu med en Færdighed, som jeg beundrer, sagt alt det, der kunde siges til Grund for Deres Tavshed, hør nu ogsaa, hvad jeg har at svare derpaa. De skal sige mig, hvad De veed om denne Plan, thi De har allerede bekræftet mine Formodninger og tilstaaet, at der existerer en saadan. De forlader ikke Værelset, før det er skeet."

„Hvorledes?" spurgte han forbavset og reiste sig, „hvad mener De?"

„Som jeg siger, jeg vil vide alt. Læg vel Mærke til mine Ord, Jakob! Anna er uvidende om Deres Komme, men jeg ikke om de tvende Breve, De under Deres Ophold her har skrevet hende til, det ene er endogsaa i mit Værge, og jeg vil ikke betænke mig

paa at gjøre det gjældende til Straf for Deres Trods. Se Dem omkring," vedblev hun med et haanligt Smil. „De er i Annas Værelse. Karner har Mistanke om et ganske andet Forhold mellem Dem og hende end det, som maaske finder Sted, han arbeider i sit Kontor derinde; jeg lader Dem Valget: enten meddeler De mig hvad De veed, og jeg lover Dem Tavshed til Gjengjæld, eller jeg kalder ham ind til os. Det er et Lune, en Grille af mig, jeg tilstaaer det, men jeg pleier at faa mine Ønsker opfyldte. Tys! der kommer Nogen, skjul Dem bag Gardinet derhenne, De er ulykkelig, hvis han finder Dem her, De kjender hans rasende Mistænksomhed."

Jakob betænkte sig et Sekund, den sædvanlige Ubestemthed og Frygt syntes atter at vaagne, men han beherskede den med en hidtil ukjendt Hurtighed. „Nei!" sagde han, „jeg har ikke gjort noget, hvorfor jeg behøver at skjule mig. Lad Karner komme, jeg vil fortælle ham alt og enten overbevise ham om hans ugrundede Mistanke eller ogsaa lide derunder."

„Men Anna, Anna!" hviskede hun heftig, „indseer De ikke Følgerne for hende? Hun alene vil komme til at undgjælde derfor, skjul Dem blot, til han igjen er gaaet, der er intet andet Middel at vælge."

Jakob var atter den Gamle, han adlød uden at betænke sig og traadte hen bag det nedslaaede Gardin, der aldeles skjulte ham.

Karner traadte ind, han satte sig ned i Sofaen. Emma betragtede ham tavs, hun læste i disse rynkede Bryn, i denne foldede Pande, at Toldinspekteuren var i et daarligt Humør. Hun glædede sig derover.

„Har De ikke seet noget til min Kone?“ udbrød han i en ligegyldig Tone, for dog at sige noget.

„Anna har overtaget min Plads nede ved Thebordet iaften,“ svarede hun, „jeg befinder mig ikke vel og foretrak at blive her.“

„Der er vel Fremmede nede?“ spurgte han atter.

„Vi ventede Gordon,“ ytrede hun rolig og tog sit Strikketøi.

„Naa! saa kommer Jakob formodenlig ogsaa, og jeg begriber da ret vel, at hun maa være tilstede. Jeg bliver nødt til at lade Halberg forbyde dette Menneske Adgang paa Aaberg, hans Opmærksomheder mod Anna trætte mig, især da hun slet ikke bryder sig om at vise, i hvor høi Grad han interesserer hende.“

Emma overhørte denne sidste Bemærkning, hun gik til Vinduet og lod, som hun saae ud deraf, men da Karner tog en Avis paa Bordet, bøiede hun sig umærkelig over mod Jakob.

„Vil De aabenbare mig Deres Hemmelighed?“ spurgte hun, „De hører, hvad der venter Dem.“

Jakob var i den dødeligste Angst, men han havde nu Vished om det Spil, hun drev med ham, han fragik atter at vide noget. De faa Ord, hun talte, havde naaet Karners Øre.

„Hvad siger De, Emma?“ spurgte han og lagde Avisen tilside.

„Skyerne trække sammen til et Uveir,“ svarede hun og gik bort fra Vinduet; „der har længe været noget truende i Luften, det vil blive skrækkeligt for Den, der ikke itide veed at undgaa det.“

„Der gives Mange, som glæde sig derover!“ svarede Karner, „hvis De i denne Time var nede imellem

Klitterne, vilde De finde Folk, for hvem Uveiret er en herlig Leilighed til Vinding; jeg mener Smuglerne, til hvilke min Kones Tilbeder siges at høre."

„Jeg troer ikke, at Jakob Gordon glæder sig til Uveiret iaften, idetmindste vilde jeg ønske for hans egen Skyld, at han itide vidste at sikre sig derfor. Men De er i et daarligt Humør, stakkels Karner! alle disse Bryderier i Deres Embede give Dem vel Aarsag dertil?"

„Anna har aldrig fundet, at jeg kunde have Anledning til at være i daarligt Humør," sagde Karner, idet han greb Emmas Haand og kyssede den, „hun er kold og ligegyldig for mine Sorger, ene hos Dem møder jeg Velvillie og Deeltagelse, og jeg er dobbelt taknemlig derfor. Vidste jeg blot, at der fandt nogetsomhelst Forhold Sted mellem Anna og denne Dreng! dersom min Mistanke bekræftedes, og det kunde ske, naar De vilde være aabenhjertig mod mig, Emma! for Deres Øie kan intet blive skjult, oplys mig om alt, og skulde der være noget, som De ikke kan sige, saa antyd det blot, jeg vil forstaa Dem og giver Dem mit Æresord paa ingensinde at røbe Den, der gav mig Lys i dette Punkt."

„Jeg vil ikke nægte," svarede Emma høit og langsomt, „at der, som De formoder, jo finder et vist Forhold Sted mellem Anna og Jakob; jeg har været indviet deri lige fra dets første Begyndelse, jeg vil ogsaa, siden De saa ivrigt ønsker det, betro Dem, hvad jeg veed, og give Dem Beviser for mine Ord. Men jeg synes, der kommer Nogen paa Trappen, jeg beder Dem, Karner, gaa hen og undskyld mig, hvis det er Bud til et af disse kjedelige Spillepartier, som Hendes

Høihed ynder saa meget, siig, at jeg er syg og kan ikke komme."

I det Øieblik Karner gik, traadte Emma tilbage til Gardinet, der skjulte Jakob. „Ja eller nei?" hviskede hun. „De har Valget."

„For Himlens Skyld, Emma, gjør det ikke!" bad han.

„Betro mig Gordons Plan!"

„Nei!" hviskede han i den frygteligste Kamp mellem Pligt og Frygt. „Jo, jo! jeg vil fortælle Dem alt."

Hendes Øine straalede, medens hun begjærlig opfangede hver Stavelse af disse Ord, hun tog sit Lommetørklæde op fra Gulvet, som hun før havde ladet falde, og satte sig igjen ligeoverfor Karner, der imidlertid havde affærdiget Tjeneren.

„Det Forhold, Karner, som De frygter mellem Jakob og Anna, har fundet Sted fra begges Barndom, altid saae man dem sammen, deres Følelser for hinanden vare dengang de inderligste og reneste, et Menneske kan nære. Siden Annas Giftermaal har Jakob kun været her ganske faa Gange, aldrig truffet hende alene, endog selv søgt at forebygge det. Anna, veed jeg, nærer blot en søsterlig Velvillie for ham, intet videre, og om end hans Følelser for hende skulde være af en noget dybere Natur, saa ytre de sig dog kun i en tilbedende Hengivenhed, som jeg synes snarere maa smigre end forurolige Dem. Anna kjender Deres Mistanke, hun har bedt Jakob om ikke at komme her oftere, De vil faa Leilighed til at overbevise Dem om, hvor strengt han opfylder hendes Ønske. De indseer af dette, hvor liden Aarsag der er til at vredes paa Jakob eller at mistro Anna, gaa ned og overbevis Dem om, at

han ikke er tilstede, og afbed dernæst deres Forseelse hos min Søster."

Karner mumlede nogle Ord og bladede i en opslaaet Bog; Emmas Ord havde ovet en synlig Beroligelse paa ham. Lidt efter forlod han Stuen med et tilfreds og opklaret Aasyn.

Da Jakob traadte frem af sit Skjul, var hans Ansigt meget blegt; han skjælvede, medens han takkede Emma, fordi hun havde tilintetgjort Karners Mistanke. En halv Time senere gik han bort, og Emma var indviet i alle Gordons Planer. Der spillede et haanligt Smil omkring hendes Læber, medens hun satte sig ned og skrev nogle Linier, hun ringede og befalede Tjeneren at besørge Brevet til Kammerjunker Harder.

Næste Eftermiddag, lidt før Aften, gik Gordon igjennem Aaberg Have. Han kom fra Fyrstinde Antonovnas Værelser, og det Udtryk, der hvilede over hans Træk, var koldt og mørkt. Han mødte Emma i en af Gangene. Efter at have hilset, indlod han sig i Samtale med hende. Emma var i de første Øieblikke noget forlegen, hun betragtede Gordon med et speidende Blik, da han bød hende Armen og bad om Tilladelse til at ledsage hende, men den rolige Tone, hvori han talede, gav ogsaa hende hurtig den sædvanlige Sikkerhed tilbage.

„Det er ret heldigt, at jeg traf Dem, Gordon!" udbrød hun. „Jeg har længe ønsket en Samtale med Dem uden Vidner."

„Det gaaer netop mig ligesaa," sagde han smilende, „vi ville begge faa Grund til at glædes over dette Møde."

„Erindrer De en Tid," begyndte Emma, „hvori

dette hyklede Venskab, dette Skin af Artighed, vi i den senere Tid saa omhyggelig iagttage imod hinanden, ikke blot fremgik som en Fordring, den gode Tone havde paa os, men i det mindste fra min Side som Ytringer af en dybere Følelse."

„Om jeg erindrer det, Frøken Halberg!" gjentog han rolig, „hvorfor tvivler De derom? Jeg har bestandig hørt sige, at man erindrer Lykken længere end Sorgen."

„Spar disse Talemaader til Den, der bedre veed at vurdere dem, end jeg," ytrede hun, „jeg minder Dem blot om den Tid for at spørge Dem, om jeg dengang et eneste Øieblik har krænket Dem, eller hvorved jeg ellers kan have saaret Dem? Svar mig oprigtigt, er der skeet noget af alt dette?"

„Nei! jeg erindrer ikke, at det er skeet."

„Nu vel," vedblev hun, opægget ved den Kulde, hvormed han talede. „Jeg vil da skaane Dem for Erindringen om, hvorledes det behagede Dem at bryde dette Forhold. De beskæmmede mig, Gordon, De lønnede min Hengivenhed med Kulde, med Ligegyldighed, og jeg lovede at hævne mig." Hun tav et Øieblik og betragtede ham stift og speidende.

„Tal kun videre!" sagde Gordon rolig, „De har vist mere at sige."

„Det har jeg ogsaa," svarede hun triumferende, „jeg var blot bange for at trætte Deres Taalmodighed med den Smule, jeg vilde tilføie. Deres Tilbøielighed," vedblev hun dæmpet, „er senere falden paa en mere ophøiet Gjenstand, De har raadet denne Dame og hendes Familie til at forlade Danmark, De har forelagt hende Planen, hvorledes Flugten skulde gaa

for sig, berammet Stedet, beredt alt og alene glemt, at jeg, Deres Veninde, var Medvider i Historien; De burde dog ikke have forbigaaet mig med denne Tavshed, Hr. Gordon!"

„De har Ret," svarede han med samme Ro og Fatning som hidtil, „jeg indseer min Forsømmelse; da De imidlertid selv har fundet det Umagen værd at forske efter Lys i mine Planer, saa er det heldigt, at jeg just mødte Dem her, for at kunne tilføie, hvad Jakob iaftes enten glemte eller ikke vidste Besked om. Som De nylig sagde, er alt beredt til Flugt, imorgen forlader Fyrstinde Antonovna Aaberg, for i Stilhed at berede sig til Afreisen, om otte Dage vil hendes Vogn komme til Væderso Kro, medens Madsalunes Kutter venter nede bag Klitterne for at føre dem til det Sted, de ønske. Nu veed De alt."

Emma stirrede med et mistroisk Blik op paa ham, hun saae det sædvanlige spottende Smil omkring hans Læber, men der var noget i denne kolde Tone, i denne Aabenhjertighed, som forfærdede hende.

„Frygter De da slet ikke for, at jeg lægger Dem Hindringer i Veien?" spurgte hun heftig. „Er jeg da saa ubetydelig i Deres Øine, at De troer det umuligt for mig at tilintetgjøre alle disse Forberedelser? Gordon! den Spot, De selv i dette Øieblik tillader Dem, skal jeg vide at gjengjælde."

„Det beroer paa Dem selv!" svarede han, „men De vil ikke røbe, hvad De veed, til noget Menneske; det forsikrer jeg Dem om." Gordon ledsagede sine Ord med et Blik, en Mine, der tilintetgjorde ethvert Haab hos Emma om at se ham ydmyget. Hun havde forhen elsket denne trodsende Koldsindighed, denne urokkelige

Bestemthed, nu frygtede hun den. „Hør mig tilende!“ sagde han, „lad os et Øieblik forandre Samtalens Gjenstand, jeg vil da betro Dem endnu en Hemmelighed, som angaaer Dem selv, Deres Søster, Deres hele Familie.“

„For to og tyve Aar siden kom Deres Fader til Aaberg. Hans Formue var tilintetgjort ved Processer, han manglede Penge til at skaffe sig den nødvendige Besætning paa Herregaarden, han var flere Gange nødt til at sælge Stykker af sine Jorder for at udrede de kongelige Skatter og Renter, som hæftede paa den. Pludselig forandredes hans Kaar, han fremtraadte i Besiddelse af Rigdomme, hvis Kilde blev en Gaade for Alle. Selv De kjender vel næppe Grunden til denne hurtige Velstand? Jeg skal fortælle Dem den, tag kun igjen min Arm, lad os rolig følge langs med Klitterne. Seer De denne Bakke hist?“ spurgte han, pegende paa et høit, fremragende Punkt i Nærheden. — „I mørke Nætter, naar Skyerne slukte Maanelyset, og Vinden bar ind mod Landet, listede en Mand sig ned til Kysten og skred, til Trods for Storm og Uveir, rolig og langsom frem og tilbage paa Stranden. Han hørte ikke de Fortvivledes Angstraab eller deres Bønner om Hjælp. Hvad Havet greb, det døde i Havet. Manden var alene, hans Haand udstrakte sig efter de Skibbrudnes Lommer, men ikke for at frelse dem. Det, Søen kastede ind paa Land, tilhørte ham. Han havde Strandingsret paa Kysten. Gik han endnu videre? jeg vover ikke at tro det, kun saa meget er vist, der fandtes dengang flere Døde i hans Distrikt end i Naboernes.“

„Det Uhyre!“ hviskede Emma.

„Tys!“ sagde Gordon, „forband ham ikke, „det var Deres Fader.“

„En Vinter var han saaledes gaaet sin vante Gang langs med Stranden, skjøndt han allerede var bleven rig ved det, han havde plyndret. Det var en mørk og stormfuld Nat. Da stævnede et Skib ind paa Revet, knustes, og næste Morgen grove de tre lemlæstede Lig op af Sandet, som Søen havde skyllet iland. Styrmanden, hans Hustru og et lille Barn havde et Lykketræf reddet, de førtes op paa Herregaarden. Konen var imidlertid saa forslaaet, at hun døde kort efter, Barnet blev udsat mellem Fremmede, Styrmanden forlod Aaberg ligesaa fattig som han kom derop, og denne Mand, det var Deres Faders Broder.“ Han tav her nogle Minuter og gik med langsomme Skridt henad Sandet. Emma skjælvede, hun var næppe istand til at gaa længere.

„Det er umuligt, det er ikke sandt, hvad De fortæller.“

„Hvert Ord er sandt!“ svarede han, „De kan selv spørge Halberg derom, hvis De tvivler; men min Historie er endnu ikke tilende. Deres Moder havde længe anet den Maade, hvorpaa han erhvervede sig sine Rigdomme. Tilgiv, at jeg berører den Uenighed, som stedse fandt Sted mellem Deres Forældre. I et saadant Øieblik truede hun med at ville aabenbare alt, og han indsaae Nødvendigheden af at forekomme dette Skridt. Man sagde, at hun var sindssvag, hvem veed det, hvad hun oplevede, var i ethvert Fald nok til at fremkalde en saadan Tilstand. Pludselig forsvandt hun. Det hed sig, at hun var bragt ned til en Sindssygeanstalt i Sønderjylland. Ingen vidste noget bestemt at sige.

Kort efter fortalte Rygtet, at hun var død. Folk mumlede en Deel herom, og saa glemte de hende, Kammerraaden bar Sorg og trak paa Skuldrene, naar hendes Navn blev nævnet. Imidlertid levede Deres Moder indtil for en Maaned siden."

„Min Moder!" gjentog Emma med et Udtryk af Rædsel. „De lyver, — jeg mener, De tager feil, Gordon, det er ikke muligt."

„Deres Moder levede for en Maaned siden," gjentog Gordon langsomt og bestemt, „Madsalune traf hende i de mørke, fugtige Kjældere under Thim Slot. Der har hun tilbragt Tiden, siden De sidst saae hende. I mange Aar har Guds Sol lyst over hendes Hoved, uden at hun saae den, Dagene vare en bestandig Nat for hende; adskilt fra det menneskelige Selskab, var denne gyselige Hule hendes Bolig, dens Mure have gjenlydt af hendes Skrig, af hendes Forbandelser, den har modtaget hendes sidste Suk. Det var Deres Fader, som paa en saadan Maade sikrede sig hendes bestandige Tavshed. Nu er hun død. Hun overgav Madsalune de Papirer, hvorpaa hun havde nedskrevet, hvad hun led, og han har igjen betroet mig deres Indhold. Min Historie er her tilende, jeg seer, at den har angrebet Dem mere end den, De nylig fortalte mig. Lad os vende tilbage. Hvad jeg har sagt, vil De let kunne faa Vished om; de Papirer, jeg omtaler, vil De vel nødig se offenliggjorte, samme Dag jeg forlader Danmark, skal de blive Dem tilsendte, men, ikke sandt, til Gjengjæld tør jeg nok stole lidt paa Deres Tavshed; De vil ikke være den, der røber Gordons Planer for noget Menneske?"

Emmas Kraft var brudt, der var ikke Spor af den

nylig saa stolte, triumferende Mine tilbage; hendes Arm skjælvede i hans, en dødelig Mathed hvilede over alle hendes Lemmer. „Hvis det er sandt, Gordon! hvad De har sagt," udbrød hun hulkende, „og jeg kan jo næppe tvivle derpaa, hvis han, jeg kaldte Fader, er Ophavsmanden til denne rædsomme Historie, saa er jeg den Ulykkeligste af Alle. — Jeg vil tie," hviskede hun med en sagte Stemme, „ikke en Stavelse skal nogensinde komme over mine Læber; men disse Papirer, min arme, min ulykkelige Moders eneste Arv, lovede De ikke, at Madsalune skulde give mig dem, Gordon. — Dem faaer jeg jo, naar De reiser?" —

„De skal faa dem alle!" svarede han bevæget, „kom, Emma, lad os gaa; Gud veed, det er meget imod min Villie, at det skulde komme saa vidt mellem os."

Han mere bar end understøttede den halv Afmægtige. Da de skiltes ved Havelaagen, greb hun hans Haand og hviskede: „Jeg er i Deres Magt, Gordon! men jeg veed det, De vil ikke bruge den til min Fordærvelse."

„Vær De rolig, Frøken Halberg! De kan stole paa mig, ti blot med hvad De selv veed, saa skal Deres Hemmelighed være sikker i mine Hænder." Saaledes skiltes de.

Det var blevet Nat, en skyfri Himmel hvælvede sig over Jorden, Maanens blege Skive steg op af Havet, Tusinder af Stjerner smilede ned til Gordon, medens han skred hen over Veien til sin Faders Bolig.

Gordon vandrede alene gjennem Egnen, ingen Larm, ingen forstyrrende Virksomhed stillede sig imellem de Tanker, der vækkedes i hans Indre. Alting forekom ham smukt og værdifuldt, en tilfreds Stemning hvilede

over ham, Billeder af en lys og herlig Fremtid vinkede ham imøde.

„Saa leder dog dette vilde, planløse Liv til et Resultat," udbrød han med sin rolige Stemme. „Min Tilværelse uden Maal, uden nogen bestemt Tragten, er dog ikke forfeilet, som jeg saa ofte troede. Jeg forlader nu Danmark for bestandig; denne søde Antonovna vil skabe mig en Virkelighed, endnu bedre end den, der hidtil levede i mine Drømme. Der boer en Vished i mit Bryst, for at det vil blive saaledes."

Han gik med hurtige Skridt ned mod Huset. Da han kom til Hjemmet, stod den gamle Huusholderske i Vinduet og stirrede ud mod Veien, som om hun ventede ham. Der laa noget ængsteligt i den dæmpede Tone, hvormed hun bød ham velkommen.

„Hvor er Fader?" spurgte han, „han er da ikke syg?"

„Landinspekteuren er gaaet tilsengs for lidt siden," svarede Konen, „han var ikke ret vel iaften; men gaa kun ind til ham, han har flere Gange spurgt efter Dem."

Gordon aabnede Døren, Lampens Skin faldt paa hans Faders indfaldne Træk; men han saae disse Træk opklares af den inderligste Glæde, idet han traadte ind. Den Gamle reiste sig iveiret, vinkede Gordon hen til sig, slyngede sine Arme om hans Hals, og medens han stift og tavs betragtede ham, rullede Taarerne ned over hans Kinder. Den lille Hund krøb med en glad Tuden hen til Gordon og slikkede hans Haand.

„Du er dog ikke syg?" spurgte han sagte og bevæget.

„Nei, Gudskelov! Johan, jeg føler mig ret frisk nu, siden Du er her; jeg veed ikke, hvordan det kan være, men jeg har aldrig længtes efter Dig saa meget som iaften. Hvor længe vil Du nu blive her hjemme denne Gang?"

„Otte Dage!" svarede han med en blød og kjærlig Stemme, og dette kolde, strenge Aasyn var nu aldeles forandret i en barnlig Ømhed, medens hans Blik hvilede paa den gamle Mands Træk. „Om otte Dage maa jeg atter bort," gjentog han langsomt.

„Nu otte Dage er jo en lang Tid; sid ned, min Søn, flyt din Stol nærmere herhen, vi ville tale lidt sammen, det er saa længe siden, vi sidst havde Leilighed dertil. Fortæl mig noget."

„Hvad skal jeg fortælle Dig, Fader? Det gaaer mig godt, og jeg har et Haab, næsten Vished om, at den Tid er nær, hvor et Liv uden Sorger, en Tilstand fuld af Lykke venter mig."

„Stol ikke for meget paa Haabet, min Søn!" vedblev den Gamle med en dyb og alvorlig Stemme. „Hvad er det vel, denne Skygge, som vi kalde Haab, og hvorpaa vi grunde vore Glæder? Et Pant paa Guds Godhed, en Stjerne i Natten, en Bro over Sorgen, ja vist! en Tilstand, hvor Himlen og Helvede ere Naboer. Du byggede som Barn paa dette Fepalads af Ønsker, af Fantasiens og Regnbuens Farver, og dit Blik mødte overalt en straalende Sol, enhver Gjenstand forgyldt med Glæde, medens Sirenen i dit Indre hviskede, at det stedse vilde vedblive at være saaledes. Du levede med denne Forjættelse, Du saae Rosen blomstre uden Torne og Lykken spire i ethvert af dine Fjed, som Græsset om Vaaren. Men Du blev ældre og mødte

Storme, og din Sol gik efterhaanden ned bag Skyer, Modgang og Ulykker kjølnede dit varme Hjerte. Du lever for at skuffes.

Du bygger som Mand paa dette Haab, i Venskab og Kjærlighed, Du kæmper med dit Skib for at naa Havn; Du stoler paa Fremtiden, fordi Øieblikket svigter Dig, og dine Følelser ville sløves paa Egoisme, paa Lavhed eller Last, Du øiner allerede Havnen, ja, Du øiner den, min Søn! men saa kommer Stormen og kaster dit Skib tilbage, og Bølgerne tørne oprørte imod Dig, og medens Du kæmper, medens Du trodsig og fast hæver din Pande mod Sorgen, saa bygger Du igjen, og bygger for at skuffes.

Og naar nu Tiden gaaer, naar Livets Blomstringstid er endt, naar Støvet er faldet af Sommerfuglens Vinger, naar Stormene have berøvet Træet dets Blade, og de nøgne Grene begynde at vise sig, medens den kolde Vinter stykkevis nedriver dit Tempel i Grus, da vil Du endnu haabe; Du har levet med Haabet fra Barnevuggen til din Grav, det gaaer med Dig til Døden, og Du seer da, at Gudinden smilede spottende og svandt, hver Gang Du længtes efter at trykke hende til dit Bryst. Jo, det er afgjort, Søn," vedblev den Gamle, med et smerteligt og bittert Smil, „Haabet er Himmelens skjønneste Gave."

„Din Alder dømmer strengt," sagde Gordon bevæget, „maaske Tiden og et lignende Maal af Sorger som dine vil bringe mig de samme Anskuelser, for Øieblikket deler jeg dem ikke."

„O nei, kjære Johan! Det maa Du ikke heller, vær glad og tilfreds, lad mit vrantne Lune for alting ikke berøve Dig din Tillid; saaledes som jeg, dømmer

blot Den, der staaer ved Maalet af sit Liv, Den, som har seet Verden og kjender den." Gordon svarede ikke, han stirrede tavs ind i Lyset. Den Gamle betragtede ham længe med et rørt Blik. „Mine Ord have forstemt Dig, Johan!" udbrød han, „og det var mindst min Hensigt. Hvad tænker Du paa?"

„Du kjender ikke Verden," svarede Gordon med dyb Alvor og hævede sit Blik op til den Gamle. „Fader! Du kjender ikke engang din egen Søn ret."

„Jo, Johan, jeg kjender Dig. Hvad Du troede skjult for Alle, saae din gamle Fader forlængst tilbunds i, jeg har forsket og sporet, jeg har ledt, til jeg fandt en Vei i Mørket, men hvorfor skulde jeg bedrøve Nogen? jeg har tiet og skal aldrig lade mig mærke med, hvad Du ikke vil have bekjendt. Jeg er glad, min Søn, for hvordan end alting er, saa veed jeg, at Du dog har fulgt mine Lærdomme, Du er et godt Barn, der er Ingen, som har sagt andet om Dig." Den Gamle hævede sig iveiret, slog sine Arme om Sønnens Hals og kysfede hans Pande. „Johan! Du er min Stolthed, min Glæde, det eneste Haab, som ikke svigter, jeg velsigner den Stund, da Du saae Lyset."

Gordon skjulte sit Hoved ved Oldingens Bryst, han græd. — „Gjentag din Velsignelse, min Fader!" hviskede han, „gjentag den, thi jeg kommer iaften for at tage Afsked med Dig."

XIII.

Dagen, som var bestemt til Fyrstindens Flugt, nærmede sig. Rolig og besindig havde Gordon beredet alt dertil, ingen Tanke af Frygt eller Mistillid afbrød hans Tro til et heldigt Udfald. Madsalunes Kutter laa nede under Kysten. Det nødvendigste Reisetøi var allerede bragt ombord, man ventede blot Flygtningerne for strax at gaa under Seil. Men Dagen kom, og Dagen gik, Fyrstindens Vogn blev borte. De udsendte Speidere vendte tilbage uden at kunne give nogen Underretning, og Gordon tilbragte Natten i Væderso Kro, i en meget urolig Stemning. I en Sag, der angik ham selv, frygtede han aldrig, Farer og Vanskeligheder vare ham bekjendte, selv Øieblikkets uheldige Tilfælde vidste han at benytte til sin Fordeel, men her kom det an paa Flere, det beroede isærdeleshed paa en Kvinde, om denne Plan skulde lykkes, og hans Sjæl ængstedes af Frygt for, at hun skulde findes ubestemt og vankelmodig i Handlingens Time. Mod Morgenstunden kastede han sig paa en Hest og red ind igjennem Heden ned til Horsens for at faa Underretning om, hvorledes det stod til.

Dagen var lunmerhed, Efteraarets varme Sol faldt brændende paa hans Hoved, Hesten stønnede under det fortvivlede Ridt, dens vilde Rytter sporede den til. Det blev Aften og Morgen igjen, inden han naaede Byen. Han gav sig næppe Tid til at ordne sin Dragt, men ilede op paa Palaiet. Alt var stille og roligt i dets Nærhed, Schweitzeren fortalte, at Herskabet var hjemme. Han mødte en gammel Tjener paa Trapperne og gik ind i Forgemakket, der altid pleiede at være opfyldt af

Antonovnas talrige Betjente; idag var det tomt, han ventede, Ingen lod sig tilsyne, hans Skridt gjenlød i den store Sal, medens han gik til Døren, den var kun halv tillukket, og han traadte ind i Antonovnas Audiensgemak. Ogsaa dette var tomt og viste en oplukket Dør til det næste Værelse. Hans Gang var ikke hørlig paa det bløde Gulvtæppe, og Gordon standsede overrasket, da han kom til Døren.

Klaveret var slaaet op, et Nodeblad laa paa Pulten, men Antonovna sad ikke foran det. En lille hvid, lakeret Sofa i Rococostil, betrukket med mørkegrønt Atlask, stod ligeoverfor Vinduet, men Antonovna sad ikke i den, hun var ligesom ubevidst sunket ned i en halv liggende Stilling, paa en Fodpude af Hermelin foran Sofaen, og støttede det bøiede Hoved med den ene Haand, medens hun i den anden holdt en Gjenstand, som hendes Blik ufravendt betragtede. Solen faldt ind igjennem de sammentrukne Gardiner, en af dens Straaler brød sig paa Væggen, i Rammen af et stort Oliemaleri, Billedet af hendes ulykkelige Fader, en anden større, mere kraftig Straale udbredte et mildt, dæmrende Skær over den forkortede Profil af Fyrstindens Ansigt og blændende hvide Nakke, og dette halvskjulte, bortvendte Aasyn viste et fugtigt Øie, et bedrøvet, smertefuldt Udtryk.

Gordon studsede i første Øieblik, i det næste laa hans hele Sjæl forenet i det Blik, med hvilket han betragtede dette Rigdommens, Yppighedens forkjælede Barn, med al dets Poesi i Væsen og Manerer; han vilde have trukket sig tilbage, tavs og ubemærket som han var kommen, hvis ikke Fyrstinden i det samme havde seet iveiret, og hendes Blik mødt hans. Hun udstødte et Udbrud af Forundring, og idet hun reiste sig, faldt en lille Guld-

kapsel ud af hendes Haand og viste Billedet af en ung, smuk Mand.

Et eneste Blik lod Gordon bemærke dette, han saae den Rødme, hvormed Antonovna optog Billedet, men ingen Mine i hans Ansigt forraadte, hvad han selv følte i dette Øieblik.

„Jeg havde ikke ventet at finde Deres Høihed her idag," udbrød han med større Kulde, end Øieblikkets Stemning indgav ham, „og jeg vover at udbede mig de Grunde, der have bevæget Dem til at opsætte Deres Reise."

Antonovna gik hen til ham og greb hans Haand. „Er De vred?" spurgte hun, medens disse sorte, straalende Øine mildt og bedende hvilede paa ham. „Er De virkelig vred, Gordon? Der er dog saa meget, som taler til min Undskyldning; kom, tag Plads! Min Broder har ikke været rigtig vel i disse Dage. Frygt, Tvivl og Ængstelse for vor Plans heldige Udfald har i høi Grad angrebet hans svagelige Helbred, ogsaa hos mig tiltog denne Frygt, jo nærmere Tiden kom, hvori der skulde handles; det forekom mig, at vi vare robede, Kammerherre Playards og Fru v. Salderns hemmelighedsfulde Ansigter gjorde næsten min Formodning til Vished. Det var mig umuligt at tage bort igaar. Jeg er bange for at flygte."

„Bange!" gjentog han med et bittert Smil. „Virkelig! Med denne Spøg vil Deres Høihed kun opfordre mig til at erindre Dem om det ugrundede, en Anden vilde maaske sige det barnlige i en saadan Frygt. Jeg gjenkjender Dem ikke længer i denne villieløse Ubestandighed. Fra først af udviklede jeg min Plan for Dem, for at De skulde prøve, vælge eller forkaste den, som

De fandt rigtigst, da lagde De Deres Skjæbne i mine Hænder og tillod mig at handle for Dem. Det er skeet, jeg har beredt alt for at sikre dette Udfald, for at sikre Deres Fremtid Held og Lykke; enhver Forhindring er bortryddet, derfor gjælder denne Svaghed og Frygt ikke længer, der er nu ikke Leilighed til Tvivl eller Beregning, det forekommer mig overhovedet, at der slet intet er at beregne for Dem. Hvad vover De vel? Hvis Flugten mislykkes, vil man føre Dem tilbage igjen, man vil omhyggelig bestræbe sig for at dølge denne Sag for Alle, jeg derimod vover Livet."

Studsende og forbavset hørte Fyrstinden disse kolde, skærende Ord, hendes Aasyn antog efterhaanden al den Værdighed, der var hendes Væsens naturlige Udtryk.

„Hr. Gordon!" udbrød hun, „De synes at glemme, til hvem De taler i denne Tone; jeg er ikke vant til at lade mig foreskrive Love eller Betingelser af noget Menneske. Hvad berettiger Dem til at føre dette bydende Sprog, eller hvem er vel De, der troer at kunne befale mig og min Familie Underkastelse i Deres Planer, naar jeg ikke finder for godt at adlyde?" — Ethvert Spor af Ømhed var i dette Øieblik tilbagetrængt hos Antonovna. Den Værdighed og Majestæt, hvormed hun talede, det fornemme, bydende Blik, lod alene den kongelige Dame tilbage, men Gordon stod uanfægtet deraf; han besad en Koldblodighed, en Ro og Ligevægt i Sjælen, som intet var istand til at forandre.

„Hvem jeg er," gjentog han med det dybeste Alvor, „jeg er, hvad Deres Høihed i Øieblikket synes at glemme, et villigt Redskab til at arbeide for Deres Lykke, et Menneske med en milelang Taalmodighed; men denne Taalmodighed har dog tilsidst en Grændse."

„Det gjør mig ondt at have prøvet den saa længe," svarede hun. „Jeg ønsker nu at være alene."

„Som De befaler! jeg gaaer for at give Dem Leilighed til at fortsætte de Betragtninger, min Nærværelse afbrød, men jeg kommer igjen, — Antonovna! jeg kommer tilbage for at høre Dem angre hvert Ord, De nylig talte."

Han vendte sig med samme uforanderlige Rolighed for at gaa; men Fyrstindens Kraft var i dette Øieblik udtømt, den nylig saa stolte Skikkelse sank sammen, hendes Øine svømmede i Taarer, hun ilede hen imod ham og standsede ham. „Nei, ikke saaledes, Gordon," bad hun med en blød og bævende Stemme; „gaa ikke fra mig i Vrede; jeg har ikke fortjent disse bitre Ord; o, jeg forstod Dem strax, da jeg saae det Blik, De kastede paa dette Portræt. De kunde tvivle om mig, Gordon!"

„Nei!" svarede han tillidsfuld og bevæget, medens denne fine Skikkelse med et bankende Hjerte og glødende Kinder laa i hans Arme. „Nei, tro ikke, at jeg tvivlede om Dem, jeg anseer det for umuligt, at mit Bryst kan rumme en saa ussel Følelse. — Lad os ikke videre omtale dette Billed, jeg ønsker hverken at se det eller at vide Originalens Navn; det kan ikke bringe mig til at frygte, thi det er langt lettere at vedligeholde end at erhverve Deres Kjærlighed."

„Jo, De maa se det," svarede hun, „De har før ønsket det; man har sagt, at jeg har endeel tilfælles med denne smukke Mand; se, Gordon, det er Prinds Ivan, min kjære, ulykkelige Broder, som blev dræbt paa Schlüsselburg." Hun holdt med et vemodigt Smil Portrætet hen for ham. „Denne lille Kapsel gjemmer

mine kjæreste Erindringer," vedblev hun, „De skal se dem alle." Hun aabnede et Laag paa den modsatte Side af Portrætet, og en visnet Blomst laa kunstigt sammenlagt indenfor Glasset. „Denne lille, blegnede Blomst blev mig givet i et yndigt, begeistret Øieblik af en Mand, hvis Værd Ingen i hele Verden vurderer høiere end jeg, en Mand, som jeg idag maaske har fornærmet, men som ogsaa var haard og ubillig mod mig. De har ikke glemt Blomsten, Gordon, Deres smukke Øine sige, at De erindrer den lykkeligste Time af mit Liv. Vær nu god igjen, De er den første Mand, der vovede at modsige mine Meninger, eller at vise Ligegyldighed imod min Villie; men jeg er ikke vred derfor. Kald mig atter Antonovna, smil til mig som før, saa vil jeg adlyde Deres Befalinger."

Den samme ubetydelige, faldefærdige Hytte, som nu kaldes Væderso Kro, var 1781 et meget anseeligt Værtshuus, til hvilket talrige Gjæster, baade af Omegnens Bønder, og af de i Nærheden boende Herremænd, jævnlig søgte. Et uhyre stort Maleri, hvorpaa man saae en Mand i en Ligkappe, med et Viinglas i Haanden, var indfattet over Døren. Værten havde faaet det tilsendt fra sin Søn i Hovedstaden, og da han syntes, at de zirlige gothiske Bogstaver, som betegnede den forrige Eiermands Navn, meget bidroge til at pryde Skiltet, lod han dem blive staaende, malede selv et Viinglas i Ligdragerens Haand og skrev ovenover:

„OlE Rasm Os Eens vers Huus."

Nogle Aftener efter at Gordon havde forladt denne Kro, hvor han forgæves ventede den fyrstelige Familie,

var et talrigt Selskab forsamlet derinde. Paa en Bænk ved Vinduet sad to Sømænd, fordybede i en Samtale, der lod dem blive udeeltagende for alle de øvrige Gjæsters Nærværelse. Af og til reiste den Ene sig op og saae ud af Vinduet, som vendte ind mod Alheden, han vedblev at speide og lytte, som om han ventede Nogen udefra. Lidt efter gik han tilbage igjen, med et stedse mørkere og mere vrantent Udtryk. Den Ene af disse Sømænd var Madsalune, den Anden Samson Goliath.

„Det varer ellers lovligt længe, før de komme," udbrød omsider Madsalune. „Bare der ikke er kommen noget iveien igjen. Jeg troer, det er bedst, Du gaaer ned og seer lidt til vor Baad, Samson; kanske de ere dragne sønden om Klitterne. Er der noget paafærde, saa varsko mig blot."

„Det skal jeg!" sagde Samson, og saa tømte han sin Thevandspunsch og gik.

Strax efter kom de tre Mænd ind, der efter deres Ydre lod til at være Prangere. De spurgte efter Værten og talte længe med ham, medens deres Blikke med en vis speidende Opmærksomhed syntes at dvæle paa Smugleren. Lidt efter toge de Plads ved det Bord, hvor han sad, og indlode sig i Samtale med ham. Hans Svar paa deres Spørgsmaal vare korte og affærdigende, der laa et misfornøiet og utaalmodigt Udtryk i Madsalunes Ansigt denne Aften.

„Hvad siger De om Veiret, Hr. Sømand?" udbrød endelig Den, der sad ham nærmest, „det har truet med Regn den hele Eftermiddag."

„Det kan gjerne være!" svarede han koldt, „jeg seer, at De har frygtet Regnen paa Deres Reise hertil."

„Hvorfor det?" spurgte den Fremmede. „Vi Prangere ere ellers vante til en vaad Trøie."

„Hvis De ikke havde været bange for en Byge, vilde De vel ikke have skjult Deres røde Trøie saa omhyggeligt," svarede Madsalune haanligt og pegede hen til det Sted, hvor man gjennem Mandens Overfrakke skimtede en rød Kjole; „eller maaske er det Skik nu, at Prangere bære den samme Mundering som Ringkjøbings Politibetjente?"

„Deres Bemærkning og Syn er lige godt, Hr. Madsalune," ytrede den Fremmede rolig, „mine Kammerater bære en Klædning af samme Stof, og da De nu lader til at kjende os, ville vi strax bede Dem om at følge med vor Vogn, som venter udenfor; vi have Ordre til at arrestere Dem. Det kan ikke nytte at tænke paa Modstand, De vil blot derved forværre Deres Sag."

„I har en Maade at bede paa, som jeg umuligt kan afslaa," svarede Smugleren koldblodig. „Men jeg maa dog først vide, hvilke Grunde der er til at fængsle en Mand, som ikke er overbevist om nogen letsindig Handling."

„Man vil ikke længe lade Dem blive i Uvidenhed derom, naar vi komme til vort Bestemmelsessted," ytrede Manden, som lod til at være den Fornemste, „gjør derfor ingen Indvendinger, jeg haaber, De respekterer Hans Majestæts Vaaben." Med disse Ord tog han et lille Messingskilt frem af Frakken. Smugleren kastede sit Blik om i Værelset, idet han reiste sig fra Bænken. Han skød Bordet noget længere fra sig og stod med Ryggen mod Vinduet.

„Det kan ikke nægtes," sagde han i samme spottende Tone, „at dette Tegn maa respekteres. Deres

Messingskilt bærer Hans Majestæts Vaaben, jeg har kun mit eget at vise til Gjengjæld." Han rev hurtig sin Pijækkert op og trak to skarpladte Pistoler frem af Lommen. „Disse to smaa Tingester indeholde en uforbøielig Fode for to Mand, mit Skud pleier sjeldent at feile, og den af Jer, som bliver tilbage, vil vel næppe vove sig ubevæbnet imod mig. Jeg ønsker Dem en behagelig Tilbagereise, mine Herrer, og beklager, at jeg ikke har Tid til at gjøre Jer Selskab."

De tre Politibjente stode som maalløse og hæftede til Stedet. Ingen af dem gjorde noget Tegn til at angribe Smugleren; idet han gik, udbrød den Ene pludselig i en høi Latter, Døren blev revet op, to Mænd grebe bagfra Madsalune i Armene og vristede ham Pistolerne af Hænderne, et Øieblik fandt der en rasende Kamp Sted, men de fem Mænd overvældede ham, bandt ham og førte ham ud til Vognen, som derpaa i ilsom Fart kjørte bort.

En Time senere roede en Baad fra Stranden ud til Smuglerkutteren. Hunden gøede, en Mand steg op ad Faldrebstrappen og lod derpaa en af Vagten kalde det øvrige Mandskab ud fra Køierne.

„Folk!" udbrød han, da Matroserne dannede en Kreds om ham, „jeg vil lade Jer vide, at vi denne Gang ikke have behov at vente længer. Betjentene have fanget Madsalune iaften og vare nær ved ogsaa at faa fat i mig."

Forbavselse og Harme udbredte sig i alle de Tilstedeværendes Miner. „Saa gid da ogsaa —"

„Hold Mund, David!" vedblev Samson, „jeg taler! Er der nogen af Jer her, som ikke vil lade begge sine Arme og Been hugge af for at frelse ham? — Du,

Jakob! behøver ikke at svare, jeg kjender dine Tanker." Et almindeligt Brøl lød fra Mandskabet. „Jeg hører, at vi ere af ens Religion," tog Samson igjen tilorde, „og jeg vil derfor gjøre en Krydstur ind ad Land til imorgen, saa skal vi nok faa at vide, hvor de have ført ham hen; saa henter jeg Jer, I Folk fra Strandmaagen, og jeg tænker da, at vi skulle vise dem derinde, hvad vi due til. Sidder han i Ringkjøbing Fængsel, rive vi det ned eller løsne Murene ved at tænde en Brand, som skal være istand til at svide Haarene paa dem; have de ført ham videre bort, slaa vi dem ihjel, — taler jeg tydelig? Ikke sandt, vi ere jo færdige? En saadan Mand som Madsalune skulde sidde i et Tyvehul, hvad synes I? I veed jo, at der ikke er en saadan Gut til i hele Verden."

„Jeg tænker heller ikke, at de vove at gjøre ham noget," bemærkede Tømmermanden paa Kutteren.

„Det kommer af, at Du er saa dum, Asmus, talte jeg tydelig nok? Nu vil jeg først prøve, om jeg kan frelse ham uden Jeres Hjælp og komme godt derfra, for jeg rækker ikke min Haand længere ud, end at jeg kan hale den tilbage igjen; Jakob fører imidlertid Kommando her, skulde de komme herud fra Land og gaa Jer for haardt paa Livet, saa have vi nogle fæle, sorte Tønder med Pulver dernede, læg en Brand til dem, saa sprænge I Strandmaagen i Luften. Jeg veed ikke, om jeg har udtrykt mig tydelig nok? har I fattet, hvad jeg mener?"

Det enstemmige Hyl, som atter lød, overbeviste Samson om, at hans Ord vare blevne forstaaede.

Lidt efter drog Samson sig tilbage paa Halvdækket, hvor han blev siddende i Samtale med Jakob, indtil han omsider forsvandt i Kahytten.

Nogle Dage senere saae man paa Veien til Ringkjøbing to Mænd gaa ved Siden af hinanden. Den Ene var høi og bredskuldret, han bar en graaspraglet Kjole, som var et ubetydeligt Stykke for kort til ham; om Halsen havde han et ikke ganske hvidt Tørklæde, Beenklæder af Seildug, paa enkelte Steder plettede med en Smule Tjære, men forresten hvide og rummelige. Mandens Hat var bredskygget og spidspullet, lidt rødlig og bulet. Hans Hænder vare blottede, særdeles store og næsten sodbrune. Der laa en umiskjendelig Værdighed i den Maade, paa hvilken han skred frem, ved hvert Skridt svingende en tyk Spadseretok, som havde en vis Lighed med en Haandspage. Den, som gik ved hans Side, var klædt i kort Trøie og bar en blank Hat, paa hvilken der var fæstet en bred Tresse, der skulde betegne ham som Tjener.

„Tag mig mit Lommetørklæde, Jonas!" raabte den Forstomtalte, „jeg kan ikke faa Armen saa langt tilbage; men pas paa, at det kommer til at sidde i de samme Folder igjen." Tjeneren greb ned i Herrens Baglomme og tog et stort, rødtærnet Silketørklæde, som han, da det blev leveret tilbage, satte saaledes, at mere end det halve hang ud af Kjolen.

„Det begynder at blive noget nederdrægtigt hedt idag," tog Herren atter tilorde; „jeg troer, jeg trækker Trøien af."

„Det gaaer Pinedød inte, Styrmand!" forsikrede Tjeneren, „hvad vilde Folk vel tænke, som vi mødte?"

„Du kan have Ret, Jonas, men hold blot Mund med dine Eder, de passe sig ikke i vor nuværende Stilling; se paa mig, hvorledes sidder mit Tøi? Seer jeg fornem ud?"

„Halskluden er dreven en Smule agter om; bi lidt, lad mig rette den."

„Saa, godt! giv mig en Skraa, Jonas; agter ud, og hold din Mund, jeg hører en Vogn komme."

Tjeneren adlød, Herren fortsatte sin Tale med sig selv. „Det skulde gaa forbandet til, hvis nogen kjendte Samson Goliath i den Udhaling; hele Mandskabet ombord svoer sig fordømt paa, at jeg lignede en Greve; der seer man, hvad Tøi kan gjøre. Vend Dig om, Jonas, efter dem, der komme bag os."

„Det er en af disse nymodens Vogne med Ruf over," forklarede Tjeneren, „saa vidt jeg seer, sidder Kammerjunkeren fra Thim derinde."

„Vel, vel, Du! hold Dig en halv Favn mere agter, jeg vil prøve, om vi kunne komme op at kjøre med den Mand." — Jonas adlød, Samson stillede sig paa den ene Side Veien for at oppebie Vognen.

Harder havde allerede faaet Øie paa de to Vandringsmænd, før han naaede dem. Da Samson traadte hen mod Vognen og strakte sin Haand ud, til Tegn paa, at han ønskede at tale, befalede Harder Kusken at holde.

„Deres Velbyrdighed skulde vel inte være tilsinds at lade en Kammerat af Dem kjøre et lille Stykke Vei med," udbrød han i den blideste Tone, han kunde give sin barske Stemme. „Jeg har sendt min egen Karosse forud og er imidlertid bleven djævelsk træt formedelst det, at jeg inte er vant til at bruge mine Been paa den Maade."

„Hvem er De, min Ven?" spurgte Kammerjunkeren, som Mandens rolige og fripostige Væsen i en vis Grad forbavsede.

„Jeg er en fransk Greve," svarede Samson med den dybeste Alvor.

„Virkelig!"

„Jeg vil lade mig grønsalte, hvis jeg ikke er en fransk Greve," gjentog Samson uden at forandre en Mine, „tænker De kanske, at det er Løgn? De kan faa mine Papirer at se. Vil De lade mig komme op at kjøre eller ikke? Jeg holder ikke videre af, at Folk griner mig op i Øinene."

„Med Fornøielse, min Herre," svarede Harder, som ventede sig Morskab af dette Selskab, „vær saa god at stige ind til mig."

„Godt!" sagde Smugleren. „Jonas, op forud ved Styrmanden, og lad os saa komme afsted igjen." Samson skrævede nu med det ene Been ind i Vognen, trak det andet efter sig og tog Plads ved Siden af Harder, hvorpaa de atter kjørte.

„Det er da en djævelsk fix Indretning med saadan en Kahyt," bemærkede han, „jeg skal lade mig gjøre en af samme Slags, naar jeg kommer hjem til Frankrig. Folkene der ville rigtignok glo ved at se mig med en saadan Karosse."

„Jeg troede, at disse Kjøretøier allerede længe havde været bekjendte der," bemærkede Kammerjunkeren, med den største Anstrengelse for at synes alvorlig, „jeg antog endog, at man havde dem langt bedre."

„Bedre?" gjentog Samson, i den Tanke, at han havde forløbet sig, „man har dem tyvetusinde Gange bedre, jeg mener blot, at de have en anden Skabelon, hvert Land har jo nu sin Maneer at takle paa."

„Deres Excellence har formodenlig opholdt Dem længe her i Landet," bemærkede Harder igjen efter

en lille Pavse, „siden De taler vort Sprog saa godt!“

„Jeg er ikke Excellence,“ svarede Samson fortørnet, „jeg har sagt Dem een Gang, at jeg er Greve. Hvad Sproget angaaer, saa taler jeg alle mulige Slags Tungemaal lige godt, og De kan sværge Dem fordømt paa, at jeg har seet mig om i Verden.“ — Efter disse Ord bankede Samson Jonas i Ryggen med sin Stok og forlangte en frisk Skraa. „Jeg skal sige Dem, Kammerat, jeg æstimerer ikke Penge meer end et Stænk af Søen, saadan en Satans Mængde har jeg, jeg reiser blot for min Fornøielse; idag vil jeg et Par Mil sønderpaa for at besøge en Kammerat, jeg har, som ogsaa er Greve og Adelsmand.“

„Turde jeg maaske spørge om dennes Navn,“ sagde Harder, „jeg er personlig bekjendt med de fleste Familier i Omegnen, det var derfor muligt, at Deres Ven ogsaa hører til mine.“

„Hans Navn,“ gjentog Samson med den størst mulige Freidighed, „jeg vil være fordømt, hvis jeg kan komme paa det nu i Øieblikket, det er reent gaaet mig af Glemme. Sei Du, Jonas!“ raabte han, „hvad er det, den Greve hedder, som jeg sagde Dig imorges, at jeg vilde tage ind til?“

„Greve!“ gjentog Jonas, som ikke besad samme Aandsnærværelse som Samson, „hvem mener De?“

„Ja, det er just Navnet, jeg ikke kan komme paa,“ vedblev Smugleren og blinkede med Øinene, „kan Dit Bæst ikke huske, at jeg talte med Dig derom imorges.“

„Aa jo!“ udbrød Tjeneren glad, i det Haab at have fattet Samson, „han hed Stoffer Madsen.“

„Rigtig!“ raabte Smugleren, uden at bekymre sig

om Harders Latter, „Stoffer Madsen var det. Men hvad Djævlen er det? Dernede har vi jo alt Ringkjøbing for os, og vi skulde have været en halv Mil udenom. Nu siger jeg Deres Velbyrdighed mangfoldig Tak for Kjøreturen, vil De lade holde lidt, medens vi komme ned?"

„De maa absolut følge med mig ind i Byen, Hr. Greve," bad Harder og gav Kusken et Vink at kjøre stærkere til, „jeg vilde gjerne forestille Dem for nogle af mine Venner."

„Det faaer at blive til en anden Gang," svarede Samson, som nu begyndte at fatte Mistanke.

„Men jeg lader Dem ikke komme ud," ytrede Harder bestemt, „De skal kjøre med til Byen."

„Ja, hvis der bare ikke var andet iveien," svarede Smugleren koldblodig og reiste sig i Vognen. „Jonas, hal ind paa Hestenes Skjøder! Hvis Deres Velbyrdighed nu ikke straxt gjør Plads, trykker jeg Dem min lille Finger ind i Brangstruben, saa faaer De Hoste; prøv blot!" Med disse Ord lagde han begge sine Hænder om Harders Hals, og det saa eftertrykkeligt, at denne gispede efter Luft, derpaa tog Samson sin Stok og skrævede ud af Vognen. Jonas var allerede sprunget ned, og de to Mænd gik derefter saa rolige og ubekymrede tilbage ad den Vei, de nylig havde kjørt, som om intet var forefaldet. Harder og Kusken vedblev længe at stirre hen efter dem. Da endelig Vognen kjørte videre, stod Samson stille og brast i Latter.

„Seer Du, Jonas! det var en Kjøretur, som vi kunne være bekjendte; havde jeg fulgt med Kammerjunkeren ind til Byen, vilde vi knap være slupne saa let, jeg syntes, at han til Slutning begyndte at fatte

Mistanke om, at jeg ikke var den Mand, jeg udgav mig for. Lad os nu faa en Bid Brød og en Dram, saa gaa vi til Ringkjøbing om en halv Times Tid, naar det bliver nærmere mod Aften."

Noget senere droge Samson og hans Følgesvend ind i Byen. „Hold Dig bag ved mig, Du!" raabte Styrmanden med en Stemme, som om han kommanderede Maagen i en Storm, „se paa mig, Jonas, hvad ligner jeg nu?"

„En livagtig Greve," svarede denne trohjertig, „mig tykkes blot, Styrmand svaier lidt vel stærkt med Hovedet; Folk staaer og gloer efter os i Dørene."

Samson skred veltilfreds ned ad Gaden, han svingede sin frygtelige Spadseresтok med al mulig Ynde, saae bestandig ligefrem, fordi det stive Halstørklæde forbød ham at dreie Hovedet til Siden; ved hvert Skridt klippede hans graa Kjole bagtil ud og ind ligesom Bladene paa en Skrædderſax. Pludselig standsede han udenfor en Tobaksbutik.

„Sei, Jonas! spring ind i den Krambod og hent mig for et Par Skilling hollandsk Mellemskraa, jeg vil imidlertid vente Dig her." Jonas adlød. Da han kom tilbage, fortsatte de deres Gang ned til Gjæstgiverstedet. At Værten der, efter den Maade, Samson Goliath forstod at fremstille sig paa, maatte være særdeles forekommende, er indlysende. Det stemte overens med Smuglerens Plan at benytte sig deraf. Han indbød ham til at deeltage i det bestilte Maaltid. Medens de spiste, faldt Talen, som naturligt nok var, paa Byen og dens Anliggender.

„Hvad gives der egenlig for godt nyt eller seværdigt i denne By?" spurgte den Fremmede, medens

han for syvende Gang fyldte Værtens Glas og tømte sit eget.

„Jeg veed ikke noget, naadige Hr. Greve!" svarede Gjæstgiveren. „Det eneste skulde da være den nye Sprøite, vi har faaet i disse Dage eller det pæne Uhrværk til Kirken."

„Hvad Satan kommer Uhrværket og Sprøiten mig ved," sagde Samson bister. „Troer I ikke, jeg har seet saadan noget paa mine Reiser? Er der intet nyt fra Fængslerne?"

„Jo, jo!" raabte Værten, fornøiet over endelig at vide noget, der lod til at interessere den fornemme Gjæst. „De have fanget den berømte Smugler Madsalune."

„Hm, hm! Madsalune? Hvad er det for en Karl?"

„Aa, det er en græsselig Krabat, den samme, han har været slem efter Toldbetjentene og Strandrytterne. Forgangen Sommer kom han herned til Ringkjøbing og rev hele Toldbodpakhuset ned for at faa fat paa nogle Varer, de havde konfiskeret fra ham. Der blev en Mængde Folk undlivet ved samme Leilighed."

„Der lyver Du i din Hals!" raabte Samson, som glemte sig selv i Øieblikkets Heftighed, „hvordan kan Du sige, at der blev Nogen undlivet den Nat? — Jeg har hørt, den hele Sag gik meget fredelig af," tilføiede han mere betænksomt.

„Ja, jeg gjentager kun, hvad de fortalte i Byen, naadige Herre!" sagde Værten, „jeg selv skal inte kunne sige Madsalune noget ondt paa."

„Troer Du, at en Fremmed som jeg kan faa den Klør at se? Jeg er dog nysgjerrig derefter," spurgte Samson.

„Aa ja, hvorfor ikke? Slutteren kommer hver Aften herover for at spørge nyt og faa sig en Dram; han har saamænd allerede staaet i syv Maaneder paa den sorte Tavle ude i Skjænkestuen, mig tør han ikke afslaa en Bøn. Naadig Herre behøver heller ikke at frygte for at gaa ind til Madsalune; for igaar Aftes sagde de, at han laa lige og skulde til at dø. Han er formodenlig allerede færdig nu."

„Hvad! Madsalune død!" brølte Samson med en Tordenstemme, som rystede Husets Vægge. „Jeg vil være fordømt, Mand, hvis jeg ikke, naar Du igjen binder mig en Løgn paa Ærmet, knuser hvert Been i Dig!"

Værten krøb skjælvende tilbage i Vindueskrogen, da han saae det Raseri, som bemægtigede sig hans Gjæst ved Tidenden om Smuglerens Død. „Vorherre bevare os! naadige Hr. Greve! jeg fortæller bare, hvad jeg selv har hørt. Vi kunne jo gaa over til Arresten, naar De har spist, for at se, om det er sandt."

„Ja, kom," sagde Samson, „lad os gaa strax; vi ville ogsaa se paa den nye Sprøite og Uhrværket til Kirken, men først maa vi vide, hvorledes det staaer sig med den Madsalune, Du taler om."

Fornøiet over den blidere Stemning, hans Gjæst efter nogle Øieblikke atter var kommen i, tog Værten sin Hue, og de fulgtes over til Arresten.

Da Slutteren var bleven underrettet om Grunden til Deres Komme, og Værten med et Par Ord havde tilhvisket ham, hvad Samson Goliath var for en betydelig Person, tilbød han strax at føre dem op til Madsalunes Fængsel. Fyren er desværre død, Hr. Greve," udbrød han bedrøvet. „For et Par Timer siden kom Doktoren

og sagde, at han troede nok, det var forbi med ham. Der er Ingen, som kan tage sig det nærmere end jeg; for om han ogsaa holder sig en otte Dages Tid til, saa kunde der dog tjenes langt mere ved at have ham levende, der vil nu ikke komme nær saa mange for at se ham. Jeg har saamænd havt ligesaa stor Profit ved at vise Madsalune frem i de tre Dage, han har siddet her, som en hel Maaneds Løn kan beløbe sig til."

Samson Goliath blev blodrød i Ansigtet ved at høre disse Ord, han betragtede Slutteren med et rasende Blik, men svarede ikke paa hans Bemærkninger. Den bedrøvede Slutter hentede Nøglerne, og de tre Mænd stege op til Madsalunes Fængsel. „Siden Deres Naade er fra Frankrig," begyndte Slutteren underveis, „saa kjender De vel min Broder derovre, som boer i Paris og har været Tjener hos Ministerens?"

„Ja vel kjender jeg ham," svarede Samson uden at betænke sig; „han slaaer sig ret godt igjennem."

„Herregud! gjør han det? Vi har saamænd ikke hørt fra ham i fem Aar, Deres Naade kunde rigtignok gjøre mig en Tjeneste, hvis De vilde besørge mig en Skrivelse til ham."

„Tys, Kræsten!" afbrød Værten, som besad langt større Takt, „hvad tænker Du paa, troer Du, at saadan en fornem Mand vil have noget med det at bestille?"

„Naa naa!" sagde Samson, „det kan endda blive godt, skriv Du kun Brevet og send det over til min Tjener, han skal nok aflevere det, naar vi komme hjem." Slutteren fremsagde en Mængde Taksigelser, som tilsammen undgik Samsons Øre, thi han stod i dette Øieblik for Madsalunes Lig.

Inde i Raadhussalen, paa et stort Bord, laa

Smugleren, indsvøbt i et grovt Lagen. Hans Ansigt var, saa vidt den indbrydende Skumring tillod at se, just ikke blegt, men stivt og ubevægeligt i alle dets Træk. Samson Goliath traadte hurtig hen til ham, hans Øine syntes at træde ud af deres Huler, saa skarpt og forskende var det Blik, hvormed han betragtede ham. Men som han saaledes stod, opklaredes paa eengang hans mørke Ansigt, han vendte sig om mod de to Andre, der havde standset lidt indenfor Døren.

„Jeg har lagt ham herop iaften," fortalte Slutteren, „fordi jeg tænkte, at han mulig kunde komme til sig selv i en bedre Luft end nede i hans Fængsel. Desuden kan Folk ogsaa bedre se ham her. Den første Dag begyndte han at skrante, han vilde inte æde, og den anden Dags Morgen bad han mig kalde Doktoren. Jeg forstod ikke ret, hvad de talte sammen, for det var Tysk, men jeg kunde nok se, at Doktoren trak paa Skulderen, da han følte hans Puls. Imorges blev han bestandig værre, og i Eftermiddag gav han et Hjertesuk, da jeg kom ind for at se til ham, og faldt sammen. Doktoren meente, at frisk Luft vilde bringe ham tillive igjen, han sagde, at det kunde være den faldende Syge, han havde. Troer Deres Naade, at jeg beholder ham?"

„Jeg vil være fordømt, hvis jeg troer det," svarede Samson hurtig. „Jeg forstaaer mig ligesaa godt paa Kunsten som Doktoren, den Karl vil ikke give Dig stor Fortjeneste. Men lad os komme bort. Du kan sende Brevet, vi talte om, over i Gjæstgivergaarden, hvor jeg logerer, men det maa ske iaften, for jeg reiser imorgen tidlig. Er der noget mærkværdigt at se i de andre Arrester?"

„Nei, Deres Naade! slet intet, vi har blot en Tyv og en gammel Natmand i denne Tid."

Slutteren og Værten gik til Døren. Samson fulgte dem, men idet han vendte sig, stak han behændig en lille Pakke ind under Liglagenet, der indhyllede Madsalune. Derpaa forlod han Arresten og gik. „Det bliver nu for sildigt at se den nye Sprøite og Uhrværket," sagde han paa Hjemveien, „vi vil opsætte det, til jeg om fjorten Dage kommer tilbage til Byen. Sørg nu for en god Aftensmad til mig; jeg er meget sulten."

Hvis Nogen havde været tilstede i Raadhussalen, efter at Døren var laaset, vilde han have seet Madsalune aabne Øinene og derpaa forsigtig hæve Hovedet for at overbevise sig om at være alene, han reiste sig langsomt op fra Bordet og undersøgte ivrigt den lille Pakke, Samson havde stukket til ham. Da han løste Klædet, den var omviklet med, faldt en lang, skarp Fil og en lille Pistol ud, Madsalune udbrød i en tilfreds Latter. Han skjulte begge i sin Klædning og lagde sig atter ned paa Bordet.

Nogle Timer efter, da Vægteren raabte elleve udenfor Arresten, forlod han sit Leie, listede sig sagte hen til Vinduet, hvor han begyndte paa at overfile den ene af de Jernstænger, som hindrede ham i at komme ud. Dette Arbeide var næsten fuldbragt, da der lød Skridt i Gangen udenfor. Madsalune studsede et Øieblik, men da han kun hørte Fodtrin af en enkelt Gaaende, tog han Pistolen op af Lommen, lagde den hen for sig i Vinduet og vedblev at overfile Jernstangen.

Enten Slutteren nu havde hørt den uundgaaelige Larm, som Smuglerens Arbeide gjorde, eller han vilde se, om Fangen var kommen til sig selv igjen, det er uvist,

men hans Nøgleknippe raslede, Skaaderne faldt fra, han aabnede Døren. Madsalune havde lagt Filen bort og var traadt fra Vinduet for at give den Anden Tid til at komme ind.

Da Fangevogteren saae ham træde hen imod sig, udstødte han forskrækket et Skrig og vilde være flygtet ud af Døren igjen, dersom Smugleren ikke havde stillet sig iveien for ham.

„Du maa være rolig," udbrød han dæmpet, idet han hævede Pistolen i Linie med Slutterens Hoved, „her gjælder det Liv eller Død, gjør Du Allarm, saa dræber jeg Dig."

„Aa Herre Jøsses! hvad gjør De ved mig, kjære Hr. Madsalune? Jeg stakkels Mand, som har en Kone med sex Børn, hvoraf de to ikke engang ere konfirmerede."

Smugleren bandt hans Hænder og Fødder med det Klæde, hvori Samson havde indpakket Filen, puttede ham et Stykke af Lagenet i Munden for at hindre ham i at gjøre Allarm, lukkede Døren indvendig og brød derpaa den overfilede Jernstang af. „Du kommer til at sidde her til imorgen," sagde han til den Bundne, medens han stak Pistolen i Lommen og beredte sig til at krybe ud, „men Du kan trøste Dig med, at dit Leie ikke har været nær saa ubekvemt som mit."

Med disse Ord svang han sig ud ad Vinduet, naaede lykkelig Jorden og var frelst.

Samson Goliath havde i flere Timer staaet i Vinduet ligeoverfor. Da han saae Madsalune komme frem, udstødte han et Frydeskrig, kaldte paa Jonas, som efter Aftensmaaltidet var falden i Søvn paa en Stol, og paa samme Tid som Fangen, krøb den foregivne Greve og dennes Tjener igjennem Vinduet.

„Vor Herre ske Tak, at Du kom saa vidt!“ udbrød Samson og slog begge sine Arme om Madsalunes Hals, „lad os nu se at komme bort, før de mærke noget.“

De snege sig hurtig igjennem Byen og naaede Landeveien. Jonas blev sendt forud for at melde Jakob det heldige Udfald af Samsons Tog, og de to Smuglere skrede frygtløse og rolige fremad. Samson Goliath havde fyldt sine Lommer med Levningerne af Aftensmaden og en Flaske Viin, hvilket han tilbød Madsalune, medens han fortalte de Tildragelser, han den foregaaende Dag havde oplevet.

Næste Morgen fandt man efter megen Søgen Fangevogteren bunden og kneblet paa Gulvet. Den Maade, paa hvilken Madsalune havde iværksat sin Flugt, forundrede alle. Der blev affærdiget Stikbreve efter ham og udsat Belønning for hans Paagribelse, men al Umage var forgjæves. Arrestforvareren fik ikke senere nogen Fortjeneste ved at forevise sin Fange til de Nysgjerrige.

XIV.

Der har bestandig hvilet et uigjennemtrængeligt Slør over Aarsagen til, at Gordons Plan til Prindsessernes Flugt mislykkedes. Kammerherre Playard, som nu er død, var En af dem, der ivrigst, men tillige skaansomst modarbeidede den. Uden at Antonovna eller hendes Søskende anede det, blev Madsalune fængslet under Skin af det Indbrud, han tidligere var mistænkt for; vi have seet, hvorledes det gik Samson, der ventede Flygtningerne

med sin Baad, og efter at saaledes Flugten var umuliggjort, lod man Fyrstindernes Vogn kjøre ned til Væderso Kro, hvorfra den igjen vendte tilbage til Horsens. Strax efter lod Kammerherre Playard sig melde, Audiensen varede længe, hvad de forhandlede blev aldrig bekjendt. Blot det veed man, at Ingen af Fyrstehuset efter den Tid turde forlade Horsens uden Hofchefens Ledsagelse.

Emma opholdt sig paa Aaberg, da hendes Fortrolige underrettede hende om denne Begivenhed. Hun følte, hvilken Ydmygelse Gordon derved maatte lide, men frygtede tillige for, at Mistanken til Den, der havde robet Planen, skulde falde tilbage paa hende. Hver Gang hun tænkte sig de omtalte Papirer i Madsalunes Eie, bevægedes hun af en heftig Skræk; hun indsaae, at hendes Fremtid vilde være tilintetgjort, naar disse offenliggjordes. Derfor nedlod hun sig til at vise Petersen Velvillie. Ham havde hun udseet til at tilveiebringe disse Papirer, Maaden, paa hvilken det skete, var hende ligegyldig. Hun havde allerede hans bestemte Løfte i denne Henseende.

En Aftenstund vendte Petersen tilbage fra Ringkjøbing, hvortil han var sendt som Postbud. Han slentrede langsomt hen ad Veien med Brevsækken over Skuldrene, medens hans Indre var beskjæftiget med Haab og Drømme, som dog Fremtiden aldrig skulde opfylde. Medens han saaledes gik, reiste der sig pludselig en lang Skikkelse op fra Lyngen, og Niels Skyttes blege Træk stirrede ham imøde. „Er det Dig, Hans Petersen?“ udbrød han og kom hen til ham med Bossen i Haanden. „Det var godt, Du kom, jeg har længtes efter Dig den hele Aften.“

Besynderligt nok var det, at den stakkels Vanvittige altid havde baaret en vis Hengivenhed til Petersen, man saae ham bestandig at være rolig i dennes Nærværelse.

„Hvad tager Du Dig for, Niels?“ spurgte han, „Du driver dog vel aldrig Krybskytteri igjen?“

„Nei, vist ikke, nu gaaer jeg blot paa Jagt efter Kammerjunkeren fra Thim, Du veed nok hvorfor?“

„Hvad vilde Du da vel gjøre den Kammerjunker, naar I engang traf sammen?“ spurgte Petersen med et lumsk Smil.

„Jeg vil spørge ham, om han veed, hvor mange Tænder fem Snese Katte har, eller hvor mange Kløer der gaaer paa en Pose fuld af Ugler. De skulle sønderslide hans Krop. Saa vilde jeg brænde min Bøsse af og skyde ham gjennem Hjertet. Men det er ikke let at naa saa vidt. Jeg har søgt efter ham i lang Tid, men han slipper altid fra mig. Iforgaars Nat skulde Du have været med mig, Hans! Du kan tro, jeg saae noget, som var værd at gaa efter.“

„Hvad var det?“

„Jeg saae en Ligskare,“ hviskede den Vanvittige, „ikke saadan en rigtig en, som man ellers seer om Natten, jeg har været imellem Gravene og kjender nok dem, der komme fra den Kant. Du maa ikke sige det til Nogen, men det var levende Mennesker Allesammen.“

Seminaristen blev opmærksom ved disse Ord, der begyndte at gaa et Lys op for ham. „Det har Du nok drømt, lille Niels!“

„Jeg vil sulte ihjel, dersom det ikke er sandt,“ ytrede den Anden, „Du kan selv faa dem at se, for de

komme sammen hver Nat. Jeg mødte dem ogsaa igaar og fulgte bagefter lige til Kesten Ryles Hytte."

„Hvad tager da den Ligskare sig for?" spurgte Petersen.

„De snyde Kongen og kyse Folk," sagde Skytten. „Den Kiste, de bære, er fuld af Tøi og Kaffesække. Du maa gjerne følge med ned imellem Klitterne en Aften, saa skal jeg vise Dig dem. Vil Du med strax? Det er en rar Nat til at se Syner i."

Seminaristen indvilligede, den Vanvittige kastede sin Bøsse over Skulderen og gik foran ham ned til Klitterne.

Det blev efterhaanden mørkere i Veiret, Havgusen reiste sig, dens fugtige Aande gjennemblødte de Vandrendes Klæder. Petersen kunde ikke se en Alen frem for sig, han maatte aldeles lade sig lede af den Vanvittige og fortrød næsten, at han var fulgt med. Denne lod til at vide fuldkommen Besked med Veien. Uden at bryde sig om Mørket, vadede han hurtig gjennem Engen og advarede Seminaristen forud for enhver Hindring, de mødte. Saaledes skrede de fremad næsten en Time. Petersen var drivvaad, han rystede af Kulde, hans Frygt tiltog ved denne Stilhed, i dette Mørke og ved Tanken om det farlige Maal, de nærmede sig til. Hans Kræfter vare næsten udtømte, da Niels dreiede ind mellem Klitterne og gav ham Tegn til at følge efter. Nu maatte de atter en Tid lang, undertiden paa Hænder og Fødder, bestige de steile Bakker, og Petersen begyndte endelig at holde alt, hvad Skytten havde fortalt, for Ytringer af en forvirret Hjerne, da Niels pludselig vendte sig om og pegede paa en fremragende Klit, som hævede sig ligefor dem, idet han hvislede:

„Der skal vi op, saa kan Du se, hvad de tage sig for. Blot ingen Støi, og følg varsomt efter mig, der er Huller rundt om, og de Skibbrudne, som ere begravede her omkring, række Armene op efter de Veifarende, der komme forbi dem paa denne Tid af Døgnet." Petersen fulgte hurtig efter Skytten. De naaede Klittoppen.

Dybt under deres Fødder dannede der sig en smal, indesluttet Lavning, som førte ind til den Hule, der i det foregaaende blev kaldt for Fandens Kjedel, midt paa den fri Plads overraskedes Petersen af et Syn, der i høi Grad tiltrak sig hans Opmærksomhed.

Belyste af et Baal og to store Fakler, der stode nedplantede i Jorden, havde henved tolv høie Skikkelser nylig været ifærd med at opkaste en Art Brønd, dækket med Brædder. De vare just færdige og hentede derefter en rummelig Ligkiste, som de fyldte med forskjellige Pakker og Sække, der droges frem fra det opkastede Hul, hvilket igjen tildækkedes med Brædderne og skjultes med Græstørv og Sand. Da dette var fuldført, blev Ligkistens Laag bundet fast. Mændene satte sig ned i en Kreds paa Jorden, medens to af dem hentede Levnetsmidler og en stor Romdunk frem fra Hulen, som de gave sig ifærd med. Det var den berygtede Ligskare, der i flere Aar uforstyrret havde huseret i Egnen og givet Stof til Frygt og Samtaler.

„Seer Du!" udbrød den Vanvittige, som hidtil havde holdt sig stille, „jeg bildte Dig ikke noget ind, som Du før sagde. De have gravet deres Synder op for at bære dem ned til Kesten Ryles Hytte, saa komme Kjøbmandsvognene og hente dem derfra igjen. Nu spise de og drikke Rom til, jeg vilde gjerne ned til dem for at faa lidt med."

Skjøndt Afstanden fra Smuglerne til Klittoppen, paa hvilken Niels og Seminaristen stod, var temmelig stor, naaede dog hans Ord til en af Mændenes Øren. Han saae sig om til alle Sider.

„Hvem er I deroppe?" raabte han. „Svar, eller jeg skyder."

„Skyd kun!" skreg Niels, „jeg har ogsaa en Bøsse og træffer ligesaa godt som Du."

Manden drog en Pistol frem under Kappen, hævede den op mod den mørke Linie, Niels dannede paa Klitten, og skød. Da Røgen drev bort, stod den Vanvittige uskadt paa samme Sted.

„Du duede ikke til at træffe min Kammerjunker," skreg han.

„Det er den gale Niels Skytte," ytrede en af Mændene, „kom ned til os, saa skal Du faa noget at spise."

„Ja, men I maa love mig ikke at skyde, naar jeg kommer nærmere," bad han og steg med disse Ord ned ad den steile Klint med en vidunderlig Sikkerhed.

Da den Gale kom ned til Smuglerne, opfordrede de ham til at tømme deres Dunk, han adlød og drak saa længe, til han segnede omkuld og blev liggende uden Bevægelse paa Jorden. Forsamlingen forlod lidt efter Stedet. Baalet og Faklerne bleve slukkede, otte Mand løftede den tunge Kiste op paa deres Skuldre og bortfjernede sig lydløst og stille paa en Sti, som førte ud mellem Klitterne, til Landeveien. De slæbte den Vanvittige et Stykke med og lode ham endelig tilbage i en Lavning, saa at ethvert Spor af den natlige Forsamling kort efter var forsvundet.

Petersen blev en Tid lang siddende i sit Skjul, af Frygt for at der skulde være Nogen tilbage, som kunde iagttage ham; da han endelig mærkede, at alt var stille, krøb han frem, saae sig forsigtig om til alle Sider og listede sig langsomt og skjælvende hen over Klitterne. Det varede længe, inden han fandt ud til Landeveien. Natten var mørk, og en fugtig Taage indhyllede alle Gjenstande. Da han omsider kom ind i Engene og derfra til Veien, gav han sig til at løbe, saa hurtigt han kunde, til han naaede sit Hjem.

Alt hvad han denne Nat havde været Vidne til, blev øieblikkelig betroet Kammerraaden; denne fattede strax, at Madsalune maatte staa i Forbindelse med Skaren og underrettede Karner derom for ved hans Hjælp at faa det fornødne Antal Folk til at gribe Smuglerne. Næste Dags Aften samledes i al Stilhed en Mængde Bønder og væbnede Strandryttere paa Aaberg, som under Anførsel af Karner og Kammerraaden droge ned til Brostedet ved Husby, hvor der allerede engang tilforn havde været gjort Jagt paa Smuglerne. Selv Petersen deeltog i Toget. Emma lod ham kalde op, før han tog bort, og paalagde ham endnu engang at anvende alt for at faa Madsalune grebet. „Der skal ikke være noget Offer i min Magt," tilføiede hun, „uden at jeg vil bringe Dem det, naar mit Ønske er opfyldt. Gaa min Ven! jeg sidder her og tæller Minuterne, til De vender tilbage."

Det blev et daarligt Veir den Nat, Regnen styrtede ned, Stormen foer med langtrukne Hvin hen over den flade Hede. Det nærliggende Vesterhavs hule Drøn blandede sig derimellem.

Karner havde posteret sine Folk i smaa Patrouiller langs med Klitterne, medens Halberg besatte Bakkerne ved Broen med Bønder. Saaledes ventede de i spændt Forventning paa de Kommende. Det varede ikke længe, før de hørte et stærkt Fodtrin; til samme Tid saaes Ligskaren i dens sædvanlige afmaalte Gang at skride hen imod Broen. Kammerraadens Hjerte bankede, medens han dog, fast besluttet paa at vove det yderste for at faa Madsalune i sin Magt, havde grebet en af de skarpladte Pistoler, han bar hos sig. I samme Øieblik Skaren naaede Broen, faldt flere Skud i Nærheden, og som et Lynglimt fore to Ryttere ind over Broen. „Flygt! flygt!" skreg en høi og lydelig Stemme. „Kisten i Aaen, vi ere forraadte, Broen er besat, og Karner kommer bag os med sine Strandryttere." De skjulte Bønder styrtede ved dette Raab ind paa Broen for at hindre Smuglerne i at undløbe, i det samme jog Karner hen til Stedet i Spidsen for Strandrytterne og Toldbetjentene, saaledes at al Flugt syntes umulig.

Men Smuglerne vare modige Folk, hærdede i Kamp og Farer. Uden Betænkning adløde de deres Anførers Bud, den tunge Kiste foer ned i Dybet tilligemed dens kostbare Indhold, under et vildt Skrig kastede de sig derpaa ind mod Bønderne, som spærrede Veien. Petersen havde trængt sig hen til Rækværket paa Broen, han troede ikke, at den Rytter, der havde befalet til Flugt, kunde være nogen Anden end Madsalune, han indsaae, hvor meget der var afhængigt af dette Øieblik, drog en Pistol, tog nøiagtigt Sigte paa Manden og fyrede.

Saa snart Madsalune saae, at hans Folk ikke formaaede at trænge gjennem Bøndernes Række, sporede han sin Hest lige ind mod Klyngen for paa denne Maade

at bane de Andre Vei. Til samme Tid faldt Seminaristens Skud, Kuglen foer ind i Bringen paa den steilende Hest. Madsalune blev kastet bag over, han saae sig rasende om efter Skytten, men denne var forsvunden. Samson syntes at have ventet et saadant Tegn til Angreb, han affyrede begge sine Pistoler paa Mængden og jog derefter med et rasende Hyl ind paa Bønderne. Uden at agte Karner eller hans Ledsagere, dreiede han flere Gange sin Hest omkring mellem dem, skaffede Smuglerne en vid Aabning til at trænge igjennem og stillede sig derpaa alene imod Forfølgerne. Hans Hest sank under ham, et vanvittigt Raseri syntes at have grebet Manden, han sprang af og styrtede ind mod Betjentene. Alle vege tilbage for det dræbende Slag af hans frygtelige Haandspage. Da han havde banet sig Vei hen til Broens Rækværk, stod han et Øieblik stille, kastede Hovedet tilbage og oversaae Slagmarken med et tilfreds Brøl, derefter sprang han ud over Rækværket, ned i Aaen. Et Stykke nedenfor Broen havde Strandrytterne under denne Kamp været heldigere. To af Smuglerne bleve overvældede, bundne og kastede paa en Vogn, som kjørte dem ind til Ringkjøbing. Da Morgenen brød frem, gjenkjendte man Kirsten Ryle i den Ene; hun havde til dette Tog iført sig en fuldstændig Mandfolkedragt. Den Anden var en gammel Matros, der i mange Aar havde været omtalt og kjendt som Smugler.

Medens dette fandt Sted, listede Seminaristen sig hen til Madsalunes Hest, hans Hjerte bankede, medens han bøiede sig ned mod Jorden for at søge efter Smugleren. Denne var forsvunden, men hans Haand fik fat i en lille Vadsæk, der var spændt bag paa Sadlen, han

løste den og ilede hurtig bort fra Kampplads'en. Da han havde tilbagelagt et Stykke Vei, naaede han et enligt Huus, bankede paa og traadte ind. Beboerne, en fattig Væver og hans Hustru, vare, skrækkede af Skuddene ved Broen, staaede op og trængte ind paa Seminaristen med Spørgsmaal om Grunden til denne natlige Larm. Han forklarede dem med faa Ord alt og bad om Lov til at hvile sig lidt i deres Hytte. Da Manden havde ført ham ind i et andet Værelse og sat et Lys for ham, foregav han Træthed og lukkede omhyggeligt Døren af. Derefter foretog han en Undersøgelse af Vadsækkens Indhold, fandt en Rulle Papirer, stillede Lyset i Skjul af en stor Dragkiste og gav sig til at gjennemlæse alt. Hvad han opdagede lod til at interessere ham, hans blege Ansigt rødmede, han smilte, rev sig i Haaret og læste igjen. To Timer efter forlod han Væverens Hytte og gik grundende tilbage til Aaberg.

XV.

Nogle Maaneder efter gjorde en Sag megen Opsigt i Egnen. Kirsten Ryle sad endnu i Arresten, der blev anlagt Sag mod hende, og Kammerraad Halberg havde flere Gange været inddraget i Forhørene, uden at man egenlig kunde forklare sig Aarsagen dertil. Strax efter at Frøken Emma havde forladt Aaberg, udbad Seminaristen sig en Samtale med Kammerraaden, i denne betroede han ham, hvad han var kommen til Kundskab om af Madsalunes Papirer, og endte med at forlange en fabelagtig Pris for sin Tavshed.

Halberg stod maallos ved denne Tidende, han skjælvede foran det Billede, Seminaristen i en bestemt og kold Tone afslørede for ham. Alt, hvad han i hint lange Tidsrum, der var gaaet imellem Forbrydelsens Time og nærværende Øieblik, havde lidt, viste sig nu frugtesløst. Han havde levet sig ind i det Haab, at Forbrydelsen bestandig vilde vedblive at være skjult. Et eneste Øieblik forstyrrede alt. I samme Grad som Petersen hidtil var bleven behandlet med Ringeagt, frygtede han ham nu, fordi han kjendte alle de skjulte Spirer i hans Karakteer, som blot ventede paa en Leilighed til at bryde frem, han forudsaae, at disse vilde blive heftige og fordærvelige i deres Ytringer.

Det var ham ikke muligt i Øieblikket at give noget sammenhængende Svar paa Seminaristens Fordring, og denne gik bort efter at have forlangt en bestemt Erklæring inden to Dage. Men endnu før denne Frist forløb, var Halberg aldeles forandret, han lod Petersen komme for sig, hørte ham med tilsyneladende Rolighed gjentage, hvad Papirerne indeholdt, nægtede paa det bestemteste at opfylde enhver af hans Fordringer og befalede ham ufortøvet at forlade Aaberg, han kunde saa benytte Papirerne, som han fandt for godt. Seminaristen troede næppe sine egne Øren. Han udstødte ingen Trusel, svarede ikke et Ord, men gik stiltiende bort, indpakkede sine faa Eiendele og forlod Aaberg samme Aften. Han gik ned til Ringkjøbing, lod sig melde hos Herredsfoged Selmer, fortalte denne alt og betroede ham Papirerne. Selmer havde i flere Aar været Kammerraadens personlige Fjende. Skjøndt den Proces, der tidligere var ført mellem dem angaaende et Engstykke, faldt ud til Fogdens Fordeel, blev dog al fremtidig Nytte deraf

tilintetgjort, idet Halberg ledede Grøftevandet fra sine høiereliggende Marker ned derover, uden at dette kunde formenes ham. Det var derfor en kjærkommen og længe ønsket Leilighed til Hævn, og han besluttede at anvende den i fuldeste Udstrækning.

Kammerraaden havde desuagtet valgt den klogeste Udvei, han kunde finde. Efter at være kommen til rolig Besindelse, indsaae han strax, at han ikke vilde være sikker for Petersen, selv om han indrømmede hans øieblikkelige Fordringer. Det var ikke rimeligt, at disse i Tiden vilde være tilfredsstillende for et Menneske, hvis Karakteers Hovedtræk var Egennytte, han maatte stedse befrygte, at Seminaristen vilde gjøre sin Hemmelighed gjældende for et eller andet Øiemeds Skyld. Desuden følte han, efter et kort Overlæg, hvor usikre og ufuldstændige de Beviser maatte være, som kunde bringes tilveie imod ham. Kirsten Ryle var det eneste levende Vidne, han behøvede at frygte. Han havde besøgt hende i Arresten, forstaaet at sikre sig hendes Tavshed ved Tilbud og Løfter om Hjælp i Fremtiden. Smuglerkonen gik saa meget villigere ind herpaa, deels fordi hun indsaae, at hun efter Ligkarens Opløsning vilde være berøvet sin fornemste Næringsvei, deels fordi hun aldrig havde havt noget synderligt tilovers for Petersen, der ovenikjøbet var Skyld i den lange Arrest, hun maatte finde sig i.

Rygtet herom udbredte sig i Byen og dens Omegn, Folk talede ikke om andet, Kammerraadens Forhold under hele Sagen indtog de Fleste for ham; den Ro, den tillidsfulde Tryghed, med hvilken han udholdt ethvert Forhør, kunde umuligt andet end være den Uskyldiges Særkjende. Trods den Iver, med hvilken Undersøgelserne

dreves af Herredsfogden, hengik en rum Tid, uden at de ledede til noget. Han forudsaae endelig, at Sagen omsider aldeles vilde vende sig til Kammerraadens Fordeel, hvis ikke Madsalune, den eneste, der endnu kunde afgive en fuldstændig Forklaring, vilde optræde imod ham. Det gjaldt blot om at skaffe sig Kundskab om hans Opholdssted. Forgæves henvendte Seminaristen sig til Kirsten Ryle, gjorde hende betydelige Tilbud, hvis hun vilde angive dennes Opholdssted eller formaa ham til at indfinde sig, der blev lovet ham fuldkommen Tilgivelse for hvad han tidligere havde begaaet. Kirsten Ryle afslog alt, nægtede at vide Besked om, hvor Madsalune var at finde, hun meente, at han havde forladt Landet; Kutteren var for lang Tid siden gaaet under Seil, og man havde senere ikke hørt det mindste til den eller Folkene. Halberg triumferede; en tyngende Byrde var taget fra ham ved Visheden om, at hans Fjende intet formaaede; han gik ikke længer blot forsvarsvis tilværks, men indgav en Klage over de Krænkelser, han havde lidt, og fordrede, at denne for ham saa ydmygende Sag snarest mulig maatte bringes til Ende. Han lod til at have vundet Spillet. Selmer fandt omsider, efter at han med utrættelig Iver havde anstillet alle de Undersøgelser, der kunde lede til nogen Oplysning, at Sagen vilde falde ud til Kammerraadens Fordeel, Kirsten Ryle kunde heller ikke overbevises om noget. Han var nødt til at afgive sin Kjendelse. Dagen blev bestemt, Retssalen aabnedes og fyldtes med en Mængde Mennesker, der alle vare begjærlige efter at høre Udfaldet paa denne Sag. Kammerraaden stod imellem en Klynge af sine Bekjendte, med en høitidelig Værdighed og i den tillidsfulde Bevidsthed, at han denne Dag skulde feire

sin største Triumf. Selmer blegnede af Harme, medens han reiste sig fra sit Sæde for at oplæse den affagte Kjendelse og saae det haanlige Blik, Halberg betragtede ham med. Hans Læber skjælvede, idet han udtalte de Ord, der aldeles frikjendte hans Fjende. Værelset gjenlød af Lykønskninger, forbitret paabød Dommeren Rolighed, og det blev igjen stille som før.

I samme Øieblik lød en Stemme, saa dyb og kraftig, at Salen gav Gjenlyd deraf:

„Den Dom er falsk!"

En almindelig Forbavselse greb Mængden, Alles Blikke søgte den Dristige, der vovede at ytre sig saaledes. Man saae en høi, kraftig Mand, rolig siddende i Vindueskarmen, med sammenslyngede Arme, dinglende Been og en Mine saa uforsagt og ligegyldig, som om hans Bemærkning angik den ubetydeligste Ting i Verden.

„Hvem vover at tale saadan?" spurgte Selmer. „Er her Nogen tilstede, som troer sig istand til at bevise denne Paastand, saa lad ham træde frem for os."

„Dommen er falsk!" svarede Manden atter, „hvis jeg ellers udtaler mig tydelig nok." Med disse Ord sprang han ned fra sin Plads og gik derefter frem for Skranken.

„Hvem er Du?" udbrød Dommeren, medens han iagttog den bestemte Rolighed, hvormed den Fremmede udholdt Mængdens Blikke og de Ytringer af Uvillie, der lød fra det Sted, hvor Halberg stod, omringet af sine Venner.

„Mit Navn, Deres Velbyrdighed!" svarede Manden langsomt, „gjør ingenting til Sagen, det vil kanske sig ikke engang klinge godt i Deres Øren, hvis jeg nævnede

det, jeg beder kun om Forlov til at være forbandet paa, at De denne Gang har dømt forkeert; han derhenne, som staaer og rangler op til Væggen for ikke at falde overende, er knap saa uskyldig, som de gode Folk tro. Jeg er Mand for at snakke med om den Sag."

„Dit Navn, dit Navn!" raabte Selmer med en Glæde, som han forgæves søgte at skjule. „Er Du Smugleren Madsalune?"

„Vorherre give det var saa vel!" raabte Manden leende, „for saa var jeg da den Bedste af dem, her ere forsamlede. Nei, de kalde mig ikke andet end Samson Goliath i daglig Tale, men det Navn er ogsaa godt, jeg er Styrmand ombord paa den lille Kutter Strandmaagen. Kanske sig De skulde have hørt mig omtale," tilføiede han.

„Nei!" svarede Dommeren, „jeg veed aldrig, at jeg har hørt Dig nævne før nu."

„Det gjør heller ikke noget, Deres Velbaarenhed! er der ingen af de gode Herrer, som vil sige god for mig?"

„Det vil jeg!" raabte en kraftig Stemme blandt Forsamlingen, og en Mand traadte frem. Han var iført en gammel Uniform, hvori der sad et Dannebrogstegn, hans Ansigt var solbrændt og af et særdeles vildt og forvovent Udtryk. Det var denne Toldrytter, som allerede er omtalt under Navn af Mogens Truelsen, og med hvem Samson brødes ved Aastedet.

„Aa! er det Dig, Mogens?" ytrede han glad og rakte den Anden sin Haand. „Velkommen her, Du!"

„Jeg vil sige god for Samson Goliath, med Liv og Blod!" udbrød Strandrytteren, henvendt til Dommeren, „skjønt han tidt har prøvet paa at røve mig begge Dele."

„Du har da ogsaa gjort dit Bedste ved mig," meente den uforbederlige Smugler. „Jeg fik en slem en den Nat nede ved Skodborg, Mogens! se engang, lige fra Nakken til Diet."

„Den har Du betalt saa vel, sidst vi mødtes ved Husby, Du knuste næsten to af mine Fingre med din Spadsereſtok, her seer Du Mærket."

Selmer bød Tavshed, men Samson gav ham ikke Tid til Spørgsmaal, det var hans Vane at holde en Tale tilende, naar han først var kommen tilorde. „De venter paa Beviser for hvad jeg har sagt. Dem skal De faa, men Deres Velbaarenhed tillader vel, at jeg indretter mig en Smule, jeg kan ikke saa godt klare for mig i denne Dragt."

Medens han talede saaledes, trak han den graaspraglede Kjole af, som blev omtalt paa hans Vandring til Madsalunes Fængsel, løste Halsbindet og Flipperne og lagde hver Deel forsigtig over Skrankerne. „Det hjalp," vedblev han ufortrødent, „nu er jeg klar til at komme frem med hvad jeg veed."

„Min Fader var Strømpekræmmer og Hørkræmmer herovre, — hvad, De leer, Deres Velbaarenhed! kan en Strømpekræmmer ikke ogsaa være et Menneske, og en Hørkræmmer en ærlig Mand? Folk fortalte, at jeg lige fra Barn af har været en Kjende vild og gudsforgaaen, derfor skikkede de mig tilsoes, saa snart jeg vel var konfirmeret. Jeg foer i mange Aar paa lange Reiser; da jeg fik Lyst til at se Danmark igjen, vare mine Forældre døde, vort Huus solgt, Ingen kjendtes ved mig. Imidlertid havde jeg ogsaa en Broder, der var endeel Aar ældre end jeg, ham gave de mig tilsidst Besked om skulde bo et Sted nede i Slesvig.

Jeg besluttede at gaa derned, skjøndt vi som Børn aldrig vare komne synderlig godt ud af det. Jeg maatte reise mangen forbandet Mil tillands, inden jeg kom til hans Huus, og havde ikke stor Fornøielse af det alligevel. Han var bleven en fornem Mand og tog mod mig som en Tigger; hans fine Frue slog Rynker paa Næsen ved at være sammen med den grove Sømand. Vi To mødte siden hinanden paa et Sted, hvor hun ikke sad saa godt i det."

„Men alt dette vedkommer jo ikke Sagen!" udbrød Dommeren, da Samson gjorde et Øieblik Pavse, medens han forsynede sig med en frisk Skraa.

„Bi bare lidt, Velbaarenhed! jeg maa klare Tingen fra Begyndelsen af. — Da jeg havde betydet min fornemme Broder, at jeg gav ham Døden og Djævlen, reiste jeg igjen og svor paa, at jeg aldrig mere skulde sætte min Fod paa hans Grund. Jeg blev ved at fare, til jeg fik Fod paa eget Dæk ved at gifte mig med en Skipperenke, hvis Mand var gaaet overbord i en Storm under Island. Det var en lykkelig Tid, jeg tjente svære Penge, og min Kone seilede med paa alle Reiser. Det kan nu være en Snes Aar siden, da jeg en Vinter var fragtet ned til Tønningen. Under Jylland begyndte det at sætte op med en forrygende Storm, saa at vi med Nød og næppe holdt os klar for Kysten. Ved Nattetid tog Uveiret til, og jeg vidste ikke mere, hvordan vi vare farne. Ligesom vi troede os sikrest, saa gav det et Bump, derefter tørnede Skuden mod Revene, duvede ned i Grunden, hævede sig op igjen og splintredes i tusinde Stykker. Saa tog Vandet fat i os, to Mand drev ud efter og gik tilsøes igjen, forstaa mig vel, som Fiskemad. Motter gik ogsaa paa de lange Reiser, men

jeg og mit Barn, den liden Orm, blev verfet ind mod Kysten, op paa Sandet. Da jeg kom til mig selv igjen og havde spyet Saltvandet fra mig, for jeg havde nok faaet en lovlig stor Portion tillivs, saae jeg et Ansigt stirre paa mig og følte en Haand i min Lomme, hvori jeg havde stukket alle mine Penge. I det samme fik jeg et Slag for Panden af en Knippel, saa voldsomt, at det vilde have splintret Enhver, der ikke var bygget af saa godt Tømmer som jeg. Saa drattede jeg med Respekt at melde overende. Men den Mand, der ransagede min Lomme, og ham, der gav mig det omtalte Knups, staaer derhenne. Det var min Broder."

Efter disse Ord fulgte en almindelig Tavshed i Retssalen. Mængdens Blik hvilede paa Halberg. Han prøvede paa at svare, men Stemmen svigtede ham, han mægtede ikke at bortvende sit Blik fra Samson Goliaths høie Skikkelse. Midt under denne Spænding, i denne dybe Tavshed, erindrede han dog, hvor meget der beroede paa nærværende Øieblik.

„Du har talt syndige Ord, Mand! og plettet en Uskyldig med dine Løgne, Du kan ikke bevise din Anklage."

„Anton!" sagde Smugleren, „den Nat, jeg saae Dig sidste Gang, medens mine Folks Dødsskrig og mit Barns bønlige Klager lød omkring mig, medens jeg laa og ventede Døden, da svor jeg ved ham deroppe, som raader over Vind og Hav, at dersom vi nogensinde stødte sammen igjen, skulde jeg tage Hævn over alt, hvad Du øvede. Nede i Kjælderen under Thim har jeg lovet din Kone det samme. Som Barn var din første Handling at fravende mig vore Forældres Kjærlighed, jeg blev udstødt af min Familie og skikket afsted for din

Skyld, Du snød mig for min Arv, og da jeg, efter mange Aar, med et kjærligt Sind, kom ned for at se til Dig, lukkede Du dine Døre og jog mig bort; husker Du det? Taler jeg tydeligt nok? Selv idag vil Du ikke vedkjendes din Broder, derfor skal jeg skaffe de Beviser, som Du forlanger, lad mig bare faa talt tilende."

„Hvor længe jeg laa og sundede mig efter den omtalte Velkomst, skal jeg lade være usagt, for jeg saae ikke paa Klokken. I lang Tid befandt jeg mig som i en Dos, under hvilken jeg af og til saae et Glimt af et retskaffens Fruentimmer, hvis Aande lugtede stærkt af Gammelrom, hun gik og pleiede mig. Det er hende derhenne med det kjønne Ansigt. Jeg mener Kirsten Ryle. Da jeg ret kom til mig selv igjen, sad jeg overskrævs paa en Raa og skar Fald i en Blok, jeg kan strax bande tilstrækkeligt paa, at jeg først paa dette Sted kunde huske, hvordan det hele var gaaet til. Siden har jeg faret med Madsalune, og han bliver vel den Sidste, der skal kommandere Samson Goliath; Lykken fulgte mig, thi Himlen er retfærdig, vi smuglede med Held. Det var Historien, nu komme vi til Beviserne. Halloi, David, træd an!"

Paa dette Raab, som Samson udstødte gjennem den hule Haand, trængte en firskaaren Matros med et vildt og koparret Ansigt frem af Mængden og stillede sig ligeoverfor Skranken. „Du har vel hørt den Tale, jeg har holdt," spurgte Samson; „tør Du række dine Fingre frem paa, at det er sandt?"

„Ja vel, Styrmand, strax!" svarede Matrosen ligegyldig.

„Du var altsaa Vidne til det, denne Mand har oplevet?" spurgte Dommeren.

„Nei, ingenlunde, Deres Majestæt!“ ytrede Matrosen med et ærbødigt Buk, „jeg har blot hørt Samson fortælle det om Natten, naar vi havde Vagt sammen, men jeg veed da nok, at Styrmand ikke farer med Løgn! Han har rigtignok aldrig ladet sig mærke med, at det var hans Broder, der spillede ham den Streg, men jeg vil alligevel gjøre Ed derpaa!“

„De seer nok, at David er et Dyr, Deres Velbaarenhed!“ bemærkede Samson, „et reent Dyr, der ikke veed, at man kan have Grund til at fortælle noget og tie med noget.“

Der laa i Somandens raske, bestemte Maade at udtale sig paa saa megen Ro og overbevisende Magt, at den paatrængte sig alle. Hans jævne, ligefremme Ord gjorde en langt større Virkning end den meest studerede Tale. Det var ogsaa tydeligt at se den Bevægelse, enhver Sætning bragte den Anklagede i. Ikke alene af den dødelige Bleghed, der overfoer hans Træk, men det ængstelige, skulende Blik, de halvaabne Læber talte et forstaaeligt Sprog til Forsamlingens Erkjendelse.

Kirsten Ryle havde overværet den hele Forhandling; da Samson traadte frem, kastede hun et frygtsomt Blik over mod Halberg, og fra dette Øieblik syntes denne Kones Fatning bestandig at aftage. Ikke desto mindre fragik hun dog, da hendes Tilstaaelse blev æsket, alt, hvad Smugleren havde sagt, men det skete paa en saa ubestemt, forlegen og tvetydig Maade, at det ikke kunde være tilfredsstillende for Dommeren.

„Hvis Deres Velbaarenhed bare vilde lade mig give Kesten en lille Formaning,“ sagde Smugleren, da hun tav, „saa skal jeg nok bringe hende paa bedre Tanker.“

Dommeren tillod det, og Samson henvendte sig ganske høit til Smuglerkonen.

„Jeg har nu kjendt Dig i mange Aar, Kesten, og det kan gjerne være, Du har havt ret god Profit derved. Dersom Du bliver ved at holde med ham derhenne i andet end hvad der er sandt, saa veed Du, hvad jeg mulig kunde have at sige Dig, naar vi engang traf sammen alene. Forstaaer Du? Men hvis Du vil tilstaa Sandheden, som et honnet Fruentimmer, og ikke lade saa mange Løgne fare igjennem din forbandede Hals," tilføiede han, „saa veed jeg et Sted, hvor der venter et Anker Rom og en Dunk Genever paa Dig, de skulle være dine, kjære Kesten!"

Smuglerkonen blev bestandig mere bevæget, medens Manden talede. Hun betænkte sig nogle Minuter og hævede derpaa sin Stemme:

„Samson Goliath har rørt mig, Deres Velærværdighed! jeg kan ikke modstaa længer. Gud bedre det for Dem, Hr. Kammerraad! men nu bliver jeg rigtignok nødt til at sige min Hjertens Mening."

Halbergs Ansigt fortrak sig. „Kirsten!" skreg han, „Kirsten! betænk hvad I siger."

„Det kunde ogsaa være, der kom to Dunke Genever istedetfor een," bemærkede Samson tørt.

„Ja, Deres Velærværdighed!" sagde Kirsten Ryle, „Retten maa have sin Gang, jeg kan ikke nægte, at alt, hvad Samson Goliath har sagt, er sandt, Ord til andet. Den hele Historie har sin Rigtighed. Nede i Deiberg Sogn boer en Ratmand, som de kalde Bunken, han har fulgt efter ham mangen Nat, naar han gik til Stranden og fiskede og vendte Lommerne paa de Skibbrudne. Fruen fik Nys derom, græd og vred sine Hænder for

ham, truede tilsidst med at sige, hvad hun vidste. Saa kaldte han hende tosset og satte hende ned i Kjælderen ved Thim, og jeg pleiede hende, for at der ikke skulde ske hende det, som værre var."

Mere sagde Kirsten ikke, men det var ogsaa tilstrækkeligt. Den hele Sal var som uddøet, ikke et Menneske rørte sig.

Halberg var segnet tilbage, han holdt sig krampagtig fast i Skranken og stirrede omkring sig, som om han ikke ret fattede, hvad der var foregaaet, indtil han endelig sank sammen med et klagende Skrig. Han segnede bevidstløs ned og blev baaren bort af de hidilende Betjente.

Dette sidste Optrin øvede en mægtig Virkning paa de Tilstedeværende, selv Samson var rørt. Smuglerkonen vedblev sin Forklaring: „Det Barn, som Samson reddede fra sit Skib, har der endnu ikke været Tale om, her staaer han. Se, Samson! der har Du din Søn igjen." Med disse Ord lagde hun sin Haand paa Seminaristens Skulder.

„Min Søn!" gjentog Samson forbavset. „Fy for den slemme Syge! Det var da en forbandet Løgn, lille Kesten. Jeg skulde have en Skriver til Søn, en Prokurator! Undskyld, Deres Velbaarenhed! Enhver kan være skikkelig paa sin Maade, og en Prokurator kan for saa vidt være ligesaa god som enhver Anden, jeg vil bare ikke være Fader til ham. Men hvis det alligevel er sandt, at det Hvidkaalshoved hører mig til, som Kesten siger, nu vel! saa lad ham følge med ombord paa Maagen, ikke sandt, David, han vil vist være velkommen nede blandt Jer."

„Aa ja, Styrmand!" svarede Matrosen og viste sine hvide Tænder, „lad os faa ham ombord, — Magsveir,

tolv Favne Vand, surret til et Brædt, — skures med en Haandfuld Salt i Ryggen, en Kanonkugle om Halsen, saadan noget, det vil give Løier."

Petersen gyste, han forbandede det Misgreb, ved hvilket han havde haabet at forbedre sin Skjæbne. Dommeren hævede Retten.

Natten kom. Halberg laa i sit Fængsel, paa Sengen, Lægen og en Betjent vaagede ved hans Side. Der var i faa Timer foregaaet en paafaldende Forandring med ham. En døende Bleghed udbredte sig over alle hans Træk, han talede uafbrudt med sig selv. Henimod Midnat blev han mere rolig, sank tilbage paa sit Leie og syntes at slumre. De to Mænd forlode ham sagte og lydløst. Da den sidste Skaade blev skudt for Døren, reiste han sig og kastede et speidende Blik omkring i Mørket. Han foer hen til Vinduet og prøvede paa at bryde de svære Jernstænger af, som spærrede det, da han endelig var overbevist om det umulige heri, gik han tilbage og satte sig paa Kanten af Sengen.

Maanens blege Straaler faldt ind igjennem Gitteret til ham, Natten udenfor var mild og stille; hvor stor en Modsætning mellem denne høitidelige, slumrende Ro og det kæmpende Kaos, der larmede i Synderens Bryst! Næste Morgen, da Væggen rødmede af Solstraalerne, medens Svalen udenfor sang paa Taget, rugede Døden i det mørke Fængsel, og den indtrædende Fangevogter foer tilbage, idet han kom for at afhente Synderen til et nyt Forhør. I et Halstørklæde, knyttet fast til en af Jernstængerne i Vinduet, hang Kammerraad Halberg, bleg og stiv. Han havde kvalt sig selv.

XVI.

Aaberg stod øde og ubeboet; omtrent samtidig med Kammerraadens Død indtraf en Hændelse, der satte hele Egnen i Forbavselse. Toldinspekteur Karner blev funden dræbt nede i Moserne ved Madum. Aftenen tilforn var han reden tilbage fra Ringkjøbing, fulgt af en Toldrytter, som boede et Stykke udenfor Byen. Endskjøndt de ivrigste Undersøgelser bleve anstillede, ledede disse dog til intet, det var ikke muligt for Herredsfogden at komme paa mindste Spor om Gjerningsmanden, ikke heller dvælede der bestemt Mistanke imod Nogen, da Smuglerne, de Eneste, man kunde antage for at staa i fjendtligt Forhold til den Dræbte, siden hint sidste Tog mod Ligkaren vare aldeles forsvundne.

Anna, den ungdommelige Enke, formaaede næppe at modstaa disse Skjæbnens dræbende Slag. Underkuet af Smerte, fortabt i en trøsteløs Sorg, syntes hun ikke at ændse de rige Frugter, hendes foregaaende Liv nu bragte, i den venlige Deeltagelse, hun overalt mødte. Flere af de anseeligste Familier tilbøde hende Ophold i deres Huus, men hun afslog det for at tage ned til en Barndomsveninde, der boede i Nærheden af Herregaarden. Den uforstyrrede Ro og Ensomhed, hun her nød, bidrog vel meget til at holde de friske Saar aabne, men den ledede dog ofte og uformærkt en lønlig Tanke hen til ham, der fra hendes Barndom alene havde været Gjenstand for Haab og Planer, som Skjæbnen tilintetgjorde. Jakob var fraværende, hendes Længsel kaldte ham forgæves tilbage, han var uvidende om alle de Forandringer, den sidste Tid havde medført.

Skjøndt der aldrig havde fundet nogen nøiere Forbindelse Sted mellem Gordon og Harder, syntes den senere Tid dog at bringe dem nærmere til hinanden. Harders Uvillie havde tidligere ved flere Leiligheder lyst frem gjennem enhver Samtale; Gordon følte sig tilbagestødt og indrettede sin Opførsel derefter. I Harders Øine var ethvert af hans Medbeilers Fortrin en Feil, hans Held hos Antonovna forøgede denne Bitterhed. Nu derimod havde han sine Grunde til at vise sig venligere mod Gordon, der var for meget beskjæftiget med sig selv, hvis Blik var for hildet i alt, hvad der laa indenfor hans Kjærligheds Cirkelslag, til at antage denne Velvillie, denne forekommende Udmærkelse for en Maske.

En Aften var et stort Selskab forsamlet paa Thimgaard, hvor Ritmester Harder, Kummerjunkerens Fader, boede. Gordon havde flere Gange modtaget Ritmesterens Indbydelse til at besøge ham, men bestandig undslaaet sig derfor med en eller anden Undskyldning; ogsaa denne Gang vilde han ikke være kommen, uden efter Fyrstindens gjentagne Bønner. Selskabet var meget talrigt og meget blandet, dog saaes der kun meget faa Borgerlige, thi Ritmesteren var Aristokrat og antog Adelen for den eneste agtbare Stand i Verden. Med Gordon fandt han, at man vel kunde gjøre en Undtagelse, den Udmærkelse, Fyrstinden viste ham, hævede ham i Alles Øine. En Dame, der ellers pleiede at være Sjælen i Ritmesterens Selskab, savnedes denne Aften, det var Emma Halberg. Saa snart Rygtet om den ulykkelige Vending, hendes Faders Sag havde taget, naaede til Hoffet, dalede hendes Sol, hendes Veninder trak sig tilbage, Overhovmesterinden lod hende vide, at hun

maatte søge sin Afsked. Under disse Ydmygelser forlod Frøken Halberg Horsens. Harder var den Eneste, der ikke forandrede sin Opførsel mod hende. I det sidste Øieblik, de tilbragte sammen, sagde Emma: „Vor fælles Plan er strandet, jeg har arbeidet forgæves for det Maal, jeg sigtede til. Lov mig, at De forliger Dem med Gordon; lad ham i Fremtiden ikke ane den Uvillie, De føler mod ham, jeg beder derom for Deres egen Skyld, De vil selv vinde derved." Hun indlod sig ikke paa at besvare Kammerjunkerens Spørgsmaal om Grunden til denne forunderlige Bøn. Han lovede alt, og Emma reiste.

Der var altsaa Selskab paa Thimgaard, et Selskab i gammel Stil, hvor man kom sammen for at spise og drikke, hvor Samtalen først begyndte efter Bordet, da Damerne vare flygtede, og Herrerne befandt sig i en mere eller mindre Utilregnelighedstilstand, som gjorde Spøgen fri, hvori ethvert Sømmelighedshensyn forsvandt, og det mest profane var det mest søgte, indtil endelig den høieste Beruselse indtraadte, og en Tilstand fulgte efter, der lod Mennesket forsvinde og Dyret blive tilbage.

Den, som ivrigst hyldede Vinen, var en ung Baron, nylig kommen tilbage fra en fleraarig Udenlandsreise. Kammerjunkeren sad ved hans Side, allerede temmelig beruset.

„Tag dit Glas, Harder!" udbrød Baronen i en dæmpet Tone, men dog saa lydeligt, at den naaede de Nærmestsiddendes Øren, „jeg drikker denne Skaal til Ære for den smukke Fyrstinde Antonovnas Tilbeder."

„Hvad angaaer det mig?" svarede Kammerjunkeren, „jeg takker ikke derfor."

„Hvorledes?“ spurgte den Anden forundret, „er det Beskedenhed, der forbyder Dig at tilstaa, hvad Rygtet allerede sagde mig, før jeg kom hjem. Du skulde ikke være den Begunstigede?“

„Paa min Ære, nei!“ hviskede Harder, „jeg er det ikke, derhenne ved det næste Bord sidder En, som har større Grund til at takke for din Skaal end jeg.“ Han pegede paa Gordon og tilføiede: „Det er ikke værd vi tale mere herom.“ Men Sagen interesserede Baronen for meget, til at han skulde agte paa denne Ytring, han reiste sig op fra Bordet og kastede et langt, dvælende Blik over til det Sted, hvor Gordon sad, i Samtale med Kammerherre Playard og et Par Andre, der ikke havde deeltaget i Mængdens Lag.

„Jeg maa gjøre denne Herres nærmere Bekjendtskab!“ sagde Baronen, idet han atter satte sig. „Den, Fyrstinden skjænker sin Gunst, kan umuligt være noget almindeligt Menneske. Men hvorledes kan det alligevel være Tilfældet? Jeg sad overfor ham ved Bordet og lagde Mærke til, at han satte sit Glas urørt ned, da vi før drak din Skaal som Fyrstindens Frelser; jeg synes da, efter det Du fortæller, at han burde være den Villigste til at takke Dig.“

„Saae Du det?“ udbrød Harder og sprang op fra Stolen. „Lieutenant Gordon!“ raabte han, uden at agte Baronens Forsøg paa at holde ham tilbage, og med en Stemme, der øieblikkelig bragte de Øvriges Larm til at forstumme. „Man fortæller, at De før vægrede Dem ved at deeltage i den Skaal, Selskabet gjorde mig den Ære at drikke, fordi jeg havde været saa heldig at frelse Hendes Høihed Fyrstinde Antonovna. Maa jeg udbede mig Deres Grunde derfor?“

Gordon havde, uagtet han var noget bortfjernet fra det Sted, hvor Harder og Baronen sad, hørt det meste af deres Samtale. I det Øieblik, Fyrstindens Navn første Gang nævnedes, blev han bleg, det var ham pinligt at høre hende omtales saaledes. Dog fortsatte han Underholdningen med Kammerherre Playard. Da Harder tav, og den almindelige Opmærksomhed af dem, som endnu havde saa megen Samling tilbage, var rettet paa ham, vendte han sig om mod Bordet og udbrød:

„Lad disse Grunde bero, Kammerjunker Harder, til en bedre Leilighed end nærværende Øieblik, saa skal jeg ikke undslaa mig for at tilfredsstille Dem. Deres Forfatning nu er næppe saaledes, at De rolig vilde kunne høre paa, hvad jeg mulig kunde have at sige."

„Min Forfatning!" gjentog Harder med en rasende Heftighed, „hvad angaaer den Dem, min Herre? Jeg, Kammerjunker Harder, nedlader mig til at spørge Dem, forhenværende Lieutenant Gordon, som kun Hensyn til visse Forhold aabnede Adgang i min Familie, hvorfor De ikke vilde drikke den omtalte Skaal, saavel som alle de Øvrige."

En almindelig Stilhed fandt Sted overalt i Salen efter disse Ord. Man indsaae, at de maatte give Anledning til et afgjørende Skridt. Alles Øine hvilede tavse og spørgende paa Gordon.

Han havde reist sig fra Bordet, han betragtede Harder en Stund med et tilintetgjørende Blik, men dette forsvandt igjen, og han sagde kold og rolig:

„Paa denne Opfordring svarer Gordon, at han aldrig drikker en Skaal, der med saa ufortjent Ret tilegnes en Anden, som denne. Den samme ubetydelige Gordon har fremdeles Kammerjunkerens, Adelsmandens

Ære saaledes i sin Magt, at han med et Ord kunde tilintetgjøre den for bestandig, det beroer alene paa ham i dette Øieblik at gjøre ham til en bestandig Spot for sine Venner, for sine Undergivne, men det gider han ikke, han finder det ikke Umagen værd."

Hans Stemme var rolig og fast, intet tilkjendegav det, som arbeidede i hans Bryst, undtagen en dyb Rynke i hans Pande og hans Læbers Bleghed. Ogsaa Harder blegnede ved disse Ord. Han sprang op fra Stolen, men Gordon stod i samme Øieblik ved hans Side, hans Haand omfattede den Andens Arm, han drog ham med sig hen i Vinduesfordybningen og sagde:

„Blot to Ord for Deres egen Skyld, saa skal De have Lov til at gjøre hvad De vil. Da Deres Skaal blev udbragt som Fyrstindens Frelser, tog jeg mit Glas med de Øvrige for ikke at volde Opsigt; at jeg satte det urørt ned, kan De nok begribe. Det var mig, der frelste Fyrstinden, mig, der bar hende ud af Vognen. Hvor var De dengang? Tvivler De om mine Ord, kan De faa Vidner paa dem, men jeg seer, at De tvivler ikke. Skjøndt Hr. Kammerjunkeren er drukken, er han bleven saa hvid, som en kalket Væg. Hvis De nu foretrækker, at jeg skal fortælle Selskabet Historien, saa kan det gjerne ske, hvis ikke, vender De Dem øieblikkelig om og gjør mig en Undskyldning. Dernæst gaaer jeg min Vei, siden ikke engang Gjæsten er sikker i Deres Huus."

„Nei, Gordon," svarede Harder, „jeg vil ikke retfærdiggjøre Dem, jeg kan ikke gjøre det, hvorledes De saa end vil benytte Deres Hemmelighed. Lad mig tale ud. Fra det første Øieblik, vi saaes, har jeg hadet Dem, uden at kunne gjøre mig selv noget Regnskab hvorfor;

Deres tilbagevisende Adfærd, Deres anmassende Overlegenhed var mig ufordragelig. Jeg søgte at bekæmpe denne Uvillie mod Dem, og det lykkedes mig tildeels, saa længe vore Interesser, vore Maal ikke førte os paa samme Veie; men De blev min Medbeiler; jeg elskede den ophøiede Dame, til hvis Hof jeg hører, og De var tilstede hin Aften for at le over min Ydmygelse. Jeg nærmede mig til Frøken Halberg, hun viste sig kold og tilbageholdende, saa længe De værdigede hende Deres Opmærksomhed. Et Tilfælde har gjort, at jeg blev antaget for Fyrstindens Frelser, hendes Hofdamer paastode det, da jeg traf dem inde hos Smuglerkonen, og min Tavshed i Øieblikket blev antaget for Tilstaaelse. Ogsaa deri har De hovmestereret mig; min Ære, min Fremtid hviler i Deres Hænder, og denne Bevidsthed er mig ufordragelig. Lieutenant Gordon! jeg hader Dem, med den Mands Heftighed, som seer alle sine Planer modarbeidede og forstyrrede af en Anden; ogsaa hvad De tvinger mig til at agte i Deres Opførsel, hader jeg, der gives kun een Udvei til at ende denne Følelse paa, — De kjender den, De vil ikke undslaa Dem derfor, vi maa slaaes; og hvis De vægrer Dem, Gordon, saa fornærmer jeg Dem igjen, jeg fortæller til Alle, at De er Fyrstindens begunstigede Elsker; hvert et Sted, vi mødes, skal give Anledning til en ny Fornærmelse."

„Det er nok," sagde Gordon. „De behøvede ikke at sige saa meget, for at faa Deres Ønske opfyldt. Vi To mødes snart igjen. De kan lide derpaa, og jeg skal nok sørge for, at det skeer paa en Plads, hvor Vaaben og Vilkaar ere ligere skiftede, end de have været idag." Efter disse Ord hilste Gordon de Tilstedeværende og forlod Salen.

„Men hvad Djævlen betyder dog alt dette?“ spurgte Baronen. „Du skylder os Regnskab for alle disse Hemmeligheder, Harder, og jeg forlanger det af Dig, i de Tilstedeværendes Navn.“

„Jeg ønsker helst, vi vælge en anden Leilighed til en saadan Erklæring,“ svarede Harder, „kun det skylder jeg Sandheden at tilføie, at jeg har taget feil og forløbet mig mod Gordon. Han er en Hædersmand, der gjør ethvert Selskab Ære.“

Et Stykke vesten for Borris slynger Skjernaa sig igjennem Heden. Paa dette Sted er den meget grund og omgiven af temmelig høie Bakker, til alle Sider indfattede af den grønligbrune Lyng. Langs med Aaen hælde endeel Ellebuske sig ud over Vandet, der i travl Mumlen risler hen over de nedfaldne Stene eller ind mellem de høie Siv, som staa paa Bredden. Den nøgne Sandvei løber op mellem Bakkerne. Alting har et fredeligt, høitideligt Udseende der, intet forstyrrer Stedets Stilhed, undtagen Faarehjordernes Brægen eller Hyrdedrengens Toner paa Skalmeien.

Samme Aften, som Selskabet samlede sig paa Thimgaard, sad tre Mænd ved Bredden af denne Aa. De havde tilbragt Dagen med at fiske. Deres Medestænger laa ved Siden af de fyldte Kurve, medens de under fortrolig Samtale nøde et simpelt Maaltid, henslængte i Lyngen. Rørdrummen sukkede mellem Sivenes hvislende Rør, ovre i Vesten trak en Regnbyge op og truede med en vaad Nat, men de tre Mænd syntes ikke at agte derpaa. Der var et vildt, eiendommeligt Præg udbredt over deres mørke, solbrændte Ansigter, som særdeles godt passede med det Sted, de havde valgt til Hvile. Deres Klæder vare meget pjaltede, sammensyede af de forskjelligste

Stoffer, deres Been blottede og kraftfulde. Ved den Enes Side laa et langt Gevær; et stort Krudthorn tilligemed Kuglepungen og Jagttasken betegnede denne Mand som Jæger.

„Ja!" udbrød den Ene under Samtalens Løb, idet han satte Proppen i den tomte Blikflaske og puttede den i en Rift paa Trøien, der tjente ham til Lomme. „Det bliver saa vel det bedste, at vi alle Tre gaa ned til Kirsten Ryles Hytte; der maa han komme forbi inat, for Frøkenen sagde, at han var til Gilde hos Ritmesteren; jeg tænker, at vi denne Gang ikke skulle tage feil som sidst, nu da Bunken gaaer med. For Du kjender jo Gordon fra den Tid, I stødte sammen i Sorte Kro, ikke sandt?"

„Jo, jeg kjender ham!" bekræftede Skytten, som under Samtalen havde iagttaget en bestandig Tavshed. „Det var ogsaa en Dumhed af Abraham Musen, at han gav sig ilag med Toldinspekteuren fra Aaberg istedetfor denne Gordon. Det kunde let have blevet os en dyr Spas."

„Aa!" meente den Omtalte, „mig tykkes da, at jeg traf ham godt nok, lige i Hjertet, han gav ikke et Knyfra sig siden. Det er løierligt, at den Sag gik saa stille hen, der er Ingen, som har os mistænkt for det ringeste."

„Det piner mig alligevel," ytrede Manden, som først havde talt. „Vi fik heller ikke en Skilling for det; dengang jeg kom til Frøkenen, havde hun nok allerede hørt, at det var den Feile, vi gave os i Kast med, for hun var færdig at besvime, medens jeg talte med hende. Marren maa vide, af hvad Grund hun er saa strix paa at komme denne Gordon tillivs, han maa have haandteret

fælt med hende. Men hvorfor ligger Du der, Bunken, uden at mæle et Ord den hele Tid? Du er vel aldrig ræd for at tage en Haand med i den Hanke? Jeg skulde da mene, at Sagen var saa lige for Dig som at skyde et Dyr i en anden Mands Hegn."

„Ræd!" gjentog Bunken med et foragteligt Blik paa Taleren. „Jeg er justement glad over at være med ved denne Leilighed, I skal se, hvem af os Tre der gjør det bedst med Gordon."

„Saa lad os komme derned," sagde Abraham Musen, medens han tog sin Kurv; „Aftenen falder paa, og vi have en lang Vei for os." De tre Natmænd beredte sig til at forlade Stedet, Bunken blæste Fængkrudtet bort fra Panden paa sin Bosse, hældte nyt paa istedet og svøbte et gammelt Tørklæde om Laasen for at beskytte den mod Regnen, som nu begyndte, derpaa kastede han den over Skulderen og fulgte de Øvrige ned mod Ruinerne af Thim Slot.

Det var en barsk og kold Nat, Vinden peb igjennem det blegede Græs, Skyerne fløi hen under den taagede Himmel i ilsom Fart, medens Gordon, strax efter hint Optrin, red bort fra Thimgaard for at begive sig til Hjemmet. Han var i en nedtrykt Stemning, en Tilstand, som han meget sjeldent i sit Liv havde sporet noget til; den øde Sumpvei, Uglen, der skreg over Heden, Egnens vilde og udyrkede Udseende og dens Mangel paa menneskelige Boliger gjorde et dybt Indtryk paa ham, en mægtig og uforklarlig Anelse om det Mørke, der truede i Fremtiden, syntes at opfylde hans Tanker. Det var den samme Egn, han engang tidligere vandrede igjennem, da den forekom ham skjøn og tiltrækkende. Hele den poetiske Ynde, hans lykkelige Kjær-

lighed dengang udbredte over den, var nu forsvunden, han saae blot Mørke og Tilintetgjørelse for sig, og ligesom hin Nat dvælede Tanken atter ved mangt et oplevet Øieblik og fremtryllede Billeder af den svundne Tid. Hans Liv stod klart for ham, han saae dets Vaar, dets Glands henveiret, under unyttige, frugtesløse Anstrengelser, dets Blomster tilintetgjorte uden at bringe Frugt, og mere bittert og forstemmende end alt dette, var den Bevidsthed, at han ikke længer havde noget Haab, noget, hvorpaa han tillidsfuld kunde støtte sig i Fremtiden. Han sporede Hesten til et fortvivlet, rasende Ridt og foer afsted, for meget beskjæftiget med de mørke, bevægede, hverandre modsatte Følelser, der gjennemstrømmede hans Indre, til at agte paa Veien. Regnen, der uafbrudt havde holdt ved i flere Timer, piskede ham i Ansigtet, Stormen og Havet brølede omkaps med hinanden, Maanen stod i Næ, alting var mørkt omkring ham. Saaledes var han kommen ind paa en Sti, der slyngede sig ned igjennem Heden, til en af de mange Bøndergaarde, som laa adspredte paa den, da Hesten, stønnende og udmattet, sank sammen under ham, idet han sporede den over en Grøft, der gjennemskar Veien. Faldet var saa heftigt, at Gordon kastedes langt ud over Dyrets Hoved. Bedøvet og sandseløs blev han liggende i Grøften, hans Kræfter vare udtømte, han formaaede ikke at reise sig.

Omtrent paa samme Tid listede tre mørke Skikkelser sig hurtig hen over Stien; de saae Hesten, der, efter igjen at være kommen paa Benene, blev rolig staaende paa Stedet; da de fandt Gordon bevidstløs udstrakt i Grøften, udbrød den Ene i en tilfreds Latter, medens han hviskede til sine Kammerater:

„Saa gik vi dog ikke forgæves dengang, her ligger nok Krabaten, som vi skulle expedere."

„Mig tykkes, at han allerede har Ende paa det," mumlede den Anden og bøiede sig ned over den Afmægtige. „Men vi maa alligevel lade ham smage Kniven, saa have vi forrettet hvad vi skulde."

„Hør, Abraham!" tog Skytten tilorde og traadte tæt hen til Natmanden, der allerede havde taget en Foldekniv op af Lommen, „lad mig sige Dig noget. Sidste Sommer reddede den Mand, som ligger der, mig fra en svær Fortræd nede i Sorte Kro, jeg lovede ham da at gjengjælde det, som jeg kunde bedst, naar Leilighed engang skulde falde saaledes. Derfor har jeg nu fulgt med Jer herned inat. Han er allerede slemt faren, og I skal derfor lade ham ligge i Fred, hvis I ikke vil have med mig at bestille."

Natmændene udstødte et rasende Hyl, deres heftige Gemytter opirredes ved Bunkens Trusel; uden at agte det truende Bøsseløb, som sænkedes foran dem, stillede den Ene sig hen mod Skytten.

„Derfor listede Du altsaa vor Hemmelighed fra os, lumske Hund!" raabte han, „derfor sledskede Du for os og drak os fulde? Godt, Bunken! lad mig se, hvad Du gjælder for."

Og medens endnu de sidste Ord dvælede paa hans Læber, bukkede han sig og foer med en lynsnar Bevægelse hen imod Skytten. Men denne sprang koldsindig et Skridt tilbage, sænkede Bøssen og knuste Natmandens Hoved med et Skud Rævehagel. Et Suk, et høit Spring, og den Ulykkelige sank ned i Lyngen. I samme Øieblik hævede han Kolben iveiret for at forsvare sig mod den Anden, men Natmanden var hurtigere, han sprang ind

paa ham bag fra og borede ham med al sin Kraft en Kniv dybt ind i Siden, derpaa løb han bort og forsvandt med hæse Skrig i Heden. Da Gordon igjen aabnede sine Øine, laa Skytten udstrakt i Lyngen ved hans Side, Natmandens Blod havde overspræitet hans Klæder. Forfærdet hævede han sig iveiret og lod et spørgende Blik dvæle paa Bunken, hvem den blege Morgenskumring, som efterhaanden kom frem paa Himlen, kastede sit Skær paa. De forvirrede Billeder, der foregøglede hans Fantasi, syntes at blive Virkelighed. Men Bunken smilede og sagde, idet han søgte at reise sig overende:

„Det slog dog til alligevel, kjære Herre! skjøndt Ingen af os tænkte det, da vi sidst mødtes; det var mig, som De gav fri for den Thimgaards Forvalter den Aften, han vilde negle mig nede i Sorte Kro; jeg gjengjælder det nu saa godt jeg kan." Han gjorde ham derpaa bekjendt med de to Natmænds Anslag, og hvorledes han havde tilintetgjort det. Først i dette Øieblik bemærkede Gordon de store Blodpletter paa Bunkens Klæder og reiste sig hurtig for at yde ham Bistand, men Bunken rystede paa Hovedet.

„Lad mig ligge," ytrede han rolig, „jeg har selv stoppet Saarene til med Mos. Min Kammerat meente mig det bedre, end han vidste. Naar det bliver en Smule mere lyst, vil jeg se at naa ned til Kirsten Ryles Hytte, hun kan nok kurere mig. Reis De i Guds Navn Deres Vei, gode Herre! jeg er glad over, at det lykkedes mig at være Dem til Gavn. Siden De er saa god at ville hjælpe mig, saa kunde De svøbe dette Klæde omkring min Bøsselaas, den tager Skade af Morgenduggen."

Bevæget og ryſtet opfyldte Gordon hans Bøn og ilede derpaa ned til den nærmeſte Bondegaard for derfra at bringe Bunken den Hjælp, han ſaa høilig trængte til. Da han kom tilbage med Folk, laa Skytten ſtiv og rolig udſtrakt i Lyngen, han havde ſtukket Bøſſen ind under ſig for at vogte den for Fugtighed, hans Øine vare lukkede. Han aabnede dem aldrig mere.

To Dage efter red Gordon ned til Horſens. Den ſidſte Tids Hændelſer havde efterladt et dybt Indtryk paa hans Sind. Det var ikke længer den ſorgløſe, ligegyldige Mine, der prægede ſig i hans Træk, ſom tilforn, en kold Alvor lyſte ud af hans Øine, hans Kinder havde tabt deres forrige friſke Farve, der var noget mørkt i hans Væſen, en vis Uro i hans Indre, ſom han forgæves ſøgte at undertrykke; men den ſamme Kraft, den ſamme Beſtandighed i Beſlutninger, den ſamme Udholdenhed i at udføre dem, var endnu hans Eiendom.

Henimod Aften naaede han Byen og lod ſig melde hos Fyrſtinden. Antonovna ſad i det ſamme Værelſe, hvor vi allerede engang tilforn have ſeet hende. Hun læſte; Lampens Lys bredte et mildt Skær over hendes nedbøiede Hoved og mørke, fyldige Haarfletninger, idet Gordon traadte ind. Ogſaa i hendes Træk ſyntes Kummer at have tegnet en læſelig Skrift, men maaſke dette lidende Præg, der mildnede det ſtolte Blik's Glands, denne vemodige Mine, blot gjorde hende yndigere for ham. Ethvert andet Udtryk end den meſt levende Glæde var imidlertid forſvunden, da hun reiſte ſig og gik ham imøde.

„Hvor jeg glæder mig over at ſe Dem igjen," udbrød hun i en blød og bævende Tone, „kom, ſid ned!

fortæl mig, hvorledes De har levet, og hvorfor De lod disse mange Dage gaa bort uden at se mig." Hun trak en Lænestol hen til ham, rullede Divanbordet tilside, lagde sin Haand i hans, idet hun med et straalende Blik saae ham ind i Øinene.

„Nei, Antonovna! ikke saaledes," svarede Gordon med et bittert Smil og rystende Stemme. „Jeg kommer ikke for at hilse paa Dem, ikke for igjen at fortælle Dem Optrin af et eventyrligt Liv, jeg selv bedrøves over. Mit Mod er svundet, mit muntre Lune er borte, jeg vil skynde mig at forkorte det mørkeste Øieblik af min Tilværelse, thi dette er Timen, hvori jeg siger Dem Levvel. Denne Gang er Reisen lang og Maalet fjernt, vi sees aldrig oftere."

„Nei, Gordon, kjære, kjære Gordon! siig dog ikke det," sagde hun, idet Taarerne zitrede i hendes Øine, „der er ingen Time skabt for at skille os. Jeg har tænkt paa Deres Ord, prøvet dem, overveiet dem, men vi kunne ikke saaledes ophøre at være til for hinanden. Jeg forlader denne By, naar De vil have det, jeg følger Dem, hvorhen De gaaer, Deres Veie ere ogsaa blevne mine Veie, og det koster mig ikke længer nogen Overvindelse, thi jeg befæster kun min Lykke ved dette Skridt, siig blot ikke, at vi skulle skilles."

„Offeret er fuldkomment!" hviskede han for sig selv, medens han stod fortabt i Beskuelsen af denne yndige Kvinde, der halv knælende hvilede foran ham; men han bekæmpede dette Øiebliks Følelser med al den Kraft, han eiede, og om end hans Stemme, da han atter talede, i Begyndelsen var usikker og skjælvende, saa blev den efterhaanden rolig og bestemt.

„Søde, kjærlige Antonovna!" sagde han og hævede

hende op til sig, „lad mig i denne Time tale til Deres Fornuft, til denne rige, omfattende Aand, der altid forstod mig og gik ind paa mine Grunde. Sid ned, hør mig med Taalmodighed. Jeg har fortalt Dem de fleste Hændelser af mit Liv; det er tilbragt under en planløs, unyttig Anvendelse af Kræfter og Evner for at naa Maal, der bestandig forekom mig uden Værd, efter at Øieblikkets Nydelse var forsvundet. De veed, at jeg temmelig ung blev ansat paa et af de Vagtskibe, der laa stationerede nede ved Holsteen. Den Tone, der herskede mellem de fleste Embedsmænd der, den Ringeagt, hvormed enhver Borgerlig blev behandlet blandt en Adel, der med latterlig Stolthed forfægtede sin Stands Privilegier, var mig modbydelig; flere Gange maatte jeg finde mig i at se yngre Officerer, ved Hjælp af mægtige Beskyttere, Familieforhold eller begunstigede af et tvivlsomt Stamtræ, blive mig foretrukne i Avancement; jeg tog Afsked fra den danske Søetat og gik til Frankrig, som samme Aar, ved at deeltage i de nordamerikanske Koloniers Frihedskamp, var kommen i Krig med England. Admiral d'Estaing gav mig Kaperbrev, og fra den Tid har jeg under Krigen ført en lille Seiler i de nordlige Farvande. Mit hele Liv i denne Periode var vildt og flygtigt som det Element, jeg befoer, jeg greb Glæden, hvor den tilbød sig, saae Fremtiden sorgløs imøde og troede, at det bestandig skulde vedblive saaledes. Alt dette har jeg allerede fortalt Dem, men De veed endnu ikke, at Gordon og Smugleren Madsalune var en og samme Person."

„Hvorledes!" udbrød Antonovna, idet hun foer op og, støttende begge Hænder til Bordet, betragtede ham med et Blik, der udtrykte den høieste Grad af Over-

raskelse. „De, Gordon! er den Mand, man kaldte Madsalune?“

„Ja!“ svarede han, „den samme Gordon, en Fyrstinde skjænkede sin Tilbøielighed fremfor den talrige Skare, der forgæves beilede om den, drev en heftig, uimodstaaelig Trang til Eventyr, til Afvexling, at slutte en Forbindelse med Vestlandets Handlende, der gjorde ham til Smugler. Spørg mig ikke om Grunden til dette Skridt, hvilke Grunde gives der for alle de hinanden modstridende Drifter og Følelser, som rummes i et Menneskes Bryst. Se!“ vedblev han og tog et sammenlagt Papir op af sin Brevtaske, „denne lille, fine Handske gjemmer jeg som et Minde fra den Aften, da dette rige Hjertes Følelser gjorde sig gjældende mod den fattige Smugler, der forfulgt og flygtende anraabte Dem om Hjælp paa Aaberg.“

Antonovna havde længe siddet maalløs og stirret paa ham med en Overraskelse, der afprægede sig i enhver Mine. „O, Gordon!“ udbrød hun og sank, uden længer at kunne beherske sig selv, til hans Bryst, „forunderlige Mand! allerede dengang syntes jeg, at Deres Stemmes Toner havde en dybere Klang, Deres Ansigt et saa forskjelligt Udtryk fra alle Andres, at jeg maatte have gjenkjendt det.“

„De glemmer min Forklædning. Den store Paryk og Skæget har bestandig gjort mig ukjendelig for Alle, selv de fleste af mine Folk paa Kutteren ville ikke tro, at Gordon og Madsalune er den Samme. Der er ingen Andre end min gamle Fader, som har opdaget mig under Maskén. Men jeg vil gaa videre i det, jeg har at sige: — Tilfældet skaffede mig Deres Bekjendtskab; hvad jeg følte og bevægedes af fra det første Die-

blik, behøver jeg ikke at gjentage, det har staaet tydeligt tilsyne i mit Aasyn, i mit hele Væsen; men jeg elskede Dem, Fyrstinde, med al den Varme, med al den Inderlighed, med al den Tilbedelse, en Mand nogensinde følte for en Kvinde; min Natur forandredes, mine forrige Tilbøieligheder trættede og kjedede mig, Kjøbmændene savnede Madsalune, deres Varelagere stode tomme, indtil jeg efterhaanden aldeles opgav Smugleriet og lod min Pleiebroder indtage min Plads, naar Kutteren krydsede i Nordsøen, medens jeg var her. Antonovna! De blev det skjønne Billede, fuldkomnere, rigere udstyret end det, min dristigste Fantasi formaaede at danne, der stillede sig imellem mig og mine Sorger, der stod ved min Side, naar jeg savnede Kraft til at beherske mig, der lærte mig, barnligt troende og tillidsfuldt, at tilbede den Gud, paa hvem jeg hidtil havde tvivlet. Alt det skjønne og gode, der stundom rørte sig i mit Indre, har De kaldt til Liv; hver Dag, jeg har tilbragt i Deres Nærværelse, lod mig dybere og mere levende erkjende min Lykke, denne Lykke, som jeg nu staaer i Begreb med at frasige mig. Se, Antonovna! jeg synes at være rolig i dette Øieblik, De hører, at min Stemme ikke skjælver, mine Øine ere tørre, medens Deres svømme i Taarer; veed De Grunden? Veed De, at Fortvivlelsens Iskulde fremgaaer af Lidenskabens Skjød? — Antonovna! Du, mit skjønne Ideal, min Sjæls Tilbedte! vi maa skilles; for os har Livet ikke flere Roser end dem, vi allerede brød tilsammen, og dem, som Erindringen derom bestandig skjænker os. De kan ikke flygte med mig; jeg maa nu gjentage Deres egne Ord fra hin Aften: Deres Slægt, Deres ophøiede Navn har Fordringer paa Dem, som ikke kunne ringeagtes. Med Deres øvrige Familie

kunde De have unddraget Dem dette tvungne Ophold her for at ombytte det med Frankrig; men hvad vil Verden sige, Antonovna! naar De forlader Hoffet for at følge en Eventyrer, en hjemløs Mand, der ikke er andet, end hvad han blev ved Deres Kjærlighed? Hvad vil hin indre Stemme sige, der bestandig vidste at vælge det Rette? — Tro mig, Selvbebreidelsens Taarer ere bitre, Angeren kommer uindbuden, jeg vil skaane Dem for begge. Vort Forhold har skjænket mig alt, hvad Livets bedste Lykke kunde skjænke, det har været reent og dadelfrit til enhver Tid, det har aldrig ytret sig i nogen lysky eller svag Handling, deri vil Fremtiden lægge sin Velsignelse. Men hvem siger, at det bestandig vilde vedblive at være saaledes? Hvor er Kraft i Verden, som aldrig blev parret med Svaghed, eller Lidenskab, som ikke undslap Fornuftens og Besindighedens Tøiler? For dette maa jeg vogte Dem; jeg vil ikke bringe Anger ind i Deres Liv, derfor maa vi skilles. — Saaledes bliver der bestandig Sympathi imellem os," tilføiede han bittert. „Politik og Familiehensyn gjorde Dem til et Offer, og Pligten mig, men det sommer sig ikke for en Mand at klage. Jeg er bundet, lænket, tilintetgjort, sønderslidt, men hvad siger det? Hvad Magt ligger der vel paa min Skjæbne!"

„Eller hvad Magt ligger der vel paa et Hjerte, som vil briste? Det skulde De sige, siig heller det, Gordon!" udbrød hun, og Taarer, bitre, brændende Taarer strømmede med alle ungdommelige Følelsers Heftighed ned over Fyrstindens Kinder, og hendes blege Læber dirrede, som de gjøre, naar man med Magt søger at tilbageholde Graaden.

„Nei!" svarede han langsomt, og hans Stemme

rystede, medens han talede; „det vil ikke ske. Øieblikkets Smerte er bitter, den maa gjøre sin Ret gjældende, men jeg forlader Dem med den Vished, at der vil komme en Tid, hvori De bedre vil erkjende og takke mig for dette Øieblik. De vil leve og indse, at jeg handlede rigtigt; denne Trøst skal give mig Kraft, dette Haab skal holde mig opreist, medens jeg gaaer min Vei alene. Levvel, Antonovna!" hviskede han, og hans brændende Taarer faldt paa den fine Haand, som han trykkede til sine Læber. „De er saa smuk, saa god; jeg bringer Dem dog et stort, et uhyre Offer; jeg vilde ønske, at Sundhedens og Ungdommens friske Farve aldrig mere vendte tilbage i disse Kinder, jeg vilde ønske, at denne lille, hvide, feberagtige Haand laa stiv og kold, med Dødens klamme Fugtighed i min, hellere end at skilles saaledes. Men det maa ske. Lad Deres Tanker engang imellem følge mig! jeg vil aldrig bede til Gud, uden for Deres Ro, for al den Lykke, Jordlivet kan skjænke. Antonovna, min skjønne, min eneste Antonovna, Farvel!"

Taarerne styrtede ud af hans Øine, medens han slyngede sin Arm om hende og bedækkede hendes Mund, hendes Øine og Kinder med glødende Kys. Hun prøvede forgæves paa at tale; med et mat og bevidstløst, omtaaget Blik stirrede hun paa ham og segnede endelig tavs og bleg om i hans Arme.

En Stund stod han endnu, fortabt, hensunken i Synet af hende, det hele Aasyns Udtryk vidnede om denne mageløse Kjærlighed, hans Bryst nærede. Derpaa bar han hende hen paa Divanen, ringede hurtigt paa Klokken og forlod Værelset. Da Fyrstinden atter vaagnede i sine Damers Arme, søgte hendes længsels-

fulde Dine ham forgæves, Gordon var borte. Hun saae ham aldrig mere.

I Slutningen af December Maaned rede tre Mænd hen ad en smal Vei, der fører fra Væderso Kro ned til Klitbakkerne ved Havet. Det var en fugtig, kold Morgen, Luften var tyk og taaget, en fin, tæt Støvregn havde uafbrudt vædet Jorden i flere Timer og gjorde Veien næsten ufremkommelig, idet den opløste en Mængde Tøsne, der var faldet Natten iforveien. Rytterne rede tavse og hurtige ved hinandens Side, der hvilede et særdeles alvorligt Udtryk i deres Træk. De To vare Gordon og den gamle Kammerherre Playard, den Tredie en Eskadronskirurg fra Horsens.

Gordon havde bestemt denne Dag til sit Møde med Kammerjunker Harder. Alle hans Sager vare ordnede, den lille Kutter ventede nede ved Kysten, beredt til at gaa under Seil ved første Vink. Hans Ansigt var meget blegt, men bar et roligt, tillidsfuldt Udtryk; man saae ham beredt til at møde, hvad Skjæbnen havde besluttet.

Da de vare komne nærmere ind under Klitterne, red Kammerherre Playard tæt hen til hans Side og udbrød:

„Lieutenant Gordon! lad mig tale nogle Ord med Dem, medens det endnu er Tid. Jeg er en gammel Mand, der mener Dem det vel, og De maa tilgive, at jeg berører en Sag, som ikke vedkommer mig. Kammerjunker Harder har fornærmet Dem, og jeg kjender bedre end mange Andre de Grunde, der bevægede Dem til at modtage hans Udfordring, men De har valgt en

grusom, en altfor skrækkelig Maade til at afgjøre Striden paa. Det er udenfor al Tvivl, at Ingen af Dem levende forlader Kamppladsen, ved saaledes at skyde paa hinanden over Tørklædet; De berøver en Fader sin eneste Søn, han Dem et Liv, der kunde blive til Velsignelse for Dem selv, til Glæde for Deres Venner. Betænk Dem derfor, kjære Gordon! overlad til mig at forandre denne Duels barbariske Betingelser, Deres Ære fordrer næppe dette Offer. De burde gjøre det, om ikke for Deres egen Skyld, saa dog med Hensyn til En, der tager den inderligste Deel i Deres Skjæbne."

„Nei, kjære Greve!" svarede Gordon bestemt, „det kan ikke ske. Jeg indrømmer gjerne, at en Duel, hvori Færdighed eller et blot Tilfælde bestemmer Sagen, kun meget ufuldkomment er istand til at yde en Krænket den Fyldestgjørelse, han søger; men der gives Fornærmelser, som alene kunne udslettes med Blod, og i et saadant Tilfælde anseer jeg Duellen for et Middel, der enten skaffer Hævn eller bestandig sikrer for en Gjentagelse. Lad os derfor ikke videre dvæle ved dette Punkt, jeg er beredt til at møde min Skjæbne. Vi ere paa Pladsen."

De vare nu komne ind i den af Klitterne indesluttede Dal, hvori vi tilforn saae Ligkaren at færdes. Det klarede i Veiret, en skarp Nordvestvind reiste sig og fordeelte Taagen. Gjennem en Kløft mellem to Bakker saae man Vesterhavets udbredte Flade, og paa dette vuggede sig den lille Kutter i sagte Duvninger. Det franske Flag var heiset paa Storseilets Gaffel. Rytterne vare stegne af deres Heste, Kammerherre Playard tog to Pistoler frem af Sadelhylsteret, Gordon stod med sammenslyngede Arme, med et koldt og roligt

Blik stirrende ud paa Havet. Harder var endnu ikke kommen.

Og ligesom hin Nat, hævede sig en lang, mager Skikkelse oppe paa Klittoppen, og den vanvittige Niels Skytte saae speidende ned i Dalen. Han havde fulgt efter de Ridende i nogen Frastand. Et tilfreds Smil spillede om hans Læber, han klemte sin Bøsse fastere i Haanden.

„Der har jeg Kammerjunkeren fra Thim," udbrød han dæmpet. „Det varede længe nok, før vi To traf sammen." Og som han sagde dette, ladede han sin Bøsse, lod to Kugler glide ned i Løbet, sank paa Knæ og tog et langt, fast Sigte paa Gordon, der endnu blev staaende ubevægelig i samme Stilling, saaledes at han vendte Ryggen mod Klitten, hvor Niels laa.

I samme Øieblik kom Kammerjunker Harder og hans Sekundant ridende ind paa Pladsen, Niels saae det, lo atter og trykkede af. Et mat, huulttonende Skrald lød igjennem Klitterne, Gordon udstødte et svagt Skrig og sank sammen. Den Vanvittige udbrød i en skraldende Latter og sprang ned af Klitten med den rygende Bøsse i Haanden, lige hen til Stedet, hvor Playard og Kirurgen i en maallos Forbavselse vare beskjæftigede med den Faldne.

„Der skød jeg en Høg!" skreg Niels, idet han jublende trængte sig ind i Kredsen. „Jeg traf Dig godt, Kammerjunker fra Thim. Hurra! nu har den gale Niels Skytte hævnet Johanne."

Skuddet havde truffet Gordon i Ryghvirvelen, Redning var umulig. Der laa han, denne stolte, overmodige Mand, som troede at kunne beherske Skjæbnen. Dødens taagede Skygge traadte for hans Blik, det

stirrede stift og dunkelt hen i Luften uden at hæfte sig paa nogen bestemt Gjenstand; hans ene Haand knugede sig krampagtig om en Busk Hjelmrør, den anden hvilede rolig i Sandet. Men end ikke Livets sidste, bitre Smerte formaaede at forandre dette Ansigts bestemte Træk; den sædvanlige Ro laa endnu derover; omkring Munden saaes et trodsigt Smil, som om han selv i dette Øieblik spottede over sin Skjæbne. Kammerjunker Harder stod ubevægelig fæstet til Stedet. Playard bøiede sig ned over den Døende, Gordon hævede sin Haand og vinkede ham nærmere til sig. Der foer en dyb og heftig Bevægelse gjennem hans blege, stivnede Træk, som Døden allerede rugede over. „Antonovna!" hviskede han, saa sagte, at det kun naaede Playards Øre, „lad hende aldrig vide, hvorledes jeg endte." — — — Han udstødte et langt, dybt og sagte Suk; alle hans Lemmer skjælvede, det var Livets sidste Ytring, hans Øine lukkede sig, langsomt og fast. Gordon døde.

Vintersolen lyste ned blandt Klitterne; Dalen fyldtes med Folk, det var Kutterens vilde Mandskab, der styrtede ind paa Pladsen. En høi, blaaklædt Skikkelse laa bøiet over Liget; alle hans Ansigts Muskler spillede med en frygtelig Vildhed, to store Taarer rullede ned ad hans Kinder.

„Madsalune!" skreg han, „Madsalune! hører Du ikke, det er mig, gamle Samson Goliath, der kalder Dig; se engang op, alle dine Drenge staa rundt omkring; siig os blot et Farvel!" Men Gordons Læber vare forstummede. Det var mærkeligt at se de forskjellige Udtryk, som hvert Øieblik afvexlede i Samsons Ansigt, medens de Tilstedeværendes Blikke vare rettede paa ham; han reiste sig, og idet han traadte hen til den Vanvittige,

der var bleven staaende, støttende sig til sin Bøsse, syntes en eneste vild, tøileslos Følelse af Hævnlyst at gjennembæve ham.

„Niels!" udbrød han med en dyb, skjælvende Stemme, „dersom jeg vidste, at der blot var en eneste Gnist af menneskelig Forstand i dit Bryst, saa skulde jeg splitte dine Lemmer ad som Sand for Vinden, forstaaer Du? Svar mig oprigtigt, veed Du, hvad Du har gjort? Kan Du tænke, hvem Du her har myrdet?"

„Nei, Samson!" svarede Niels, og et Lysglimt syntes pludselig at gjennemfare den Ulykkeliges Sjæl, Taarerne strømmede ned over de blege, indfaldne Kinder, han græd som et Barn. „Jeg veed slet ikke, hvad jeg har gjort, Du maa gjerne undlive mig, hvis Du synes det, for jeg seer nok paa Dig, at det ikke var Kammerjunkeren fra Thim, jeg traf. Johanne sagde dog, at det var ham, den Aften vi mødtes."

„Der staaer han, Du vilde myrde!" raabte Samson heftig og førte den Vanvittige tæt hen til Harder, „tag nu ret Kjende paa ham til en anden Gang, og træffer Du ham, hvis dit Skud ikke feiler, saa betaler jeg ethvert Krudtkorn, Du brugte, med en Sølvdaler. Jeg skulde selv gjøre det af med Dem, Herre!" vedblev han og tilkastede Harder et Blik, der funklede af Raseri, „men Madsalune forbød mig det, han kjendte Samson Goliaths Natur og paalagde mig, ikke at gaa fraborde, før jeg havde hørt Skud. „Nu, Manne!" raabte han til Matroserne, der tavse og omringende Gordons Lig, hidtil havde staaet uden Bevægelse. „Løft ham op i Jeres Arme, bær ham ombord, han skal ikke længer ligge paa denne forbandede Kyst, der kun blev til for vor Fordærvelse; fire Mand frem, I Andre følge efter og skifte."

„Min Ven!“ udbrød Kammerherre Playard, „hvorhen har Du ifinde at føre Lieutenant Gordon? Du maa lade dine Folk bringe ham op paa Aaberg, til vi have underrettet hans Fader om, hvad her er foregaaet.“

„Nei, gamle Herre!“ svarede Samson bestemt, „han skal ikke til Aaberg, mine Folk skulle ikke føre ham op i denne forbandede Rede; han skal ombord paa det Skib, der bestandig har adlydt hans Kommando, medens han gik iblandt os. De kalder ham Gordon! det maa I om, blandt os hedder han Madsalune, det er et Navn, der tidt har gjort Engelskmandens Kinder blege. Afsted, Folk! hvad staa I og glo paa?“

Somændene løftede Gordons Lig op fra Jorden og bare ham langsomt og under dyb Stilhed ned til Stranden. Strax efter heisede Kutteren sine Seil og forlod Kysten.

Ti Maaneder senere fandt en usædvanlig Bevægelse Sted i Horsens. Det var om Aftenen. En uhyre Menneskemasse havde forsamlet sig omkring det russiske Palais, alle tilstødende Gader vare oplyste. En høi, med sort Fløiel betrukket Ligvogn kjørte langsomt bort fra Slottet, hen til Kirken. Fyrstinde Antonovnas Lig blev bisat i en aaben Begravelse, tæt ved Alteret. Lægerne angave en Nervesvækkelse som Grunden til hendes Død. Der vare Enkelte, som ikke deelte denne Mening. — Dette skete den 20de Oktober 1783.

Nogle Mile øst for Thimgaard ligger et smukt Huus, midt i en rig og blomstrende Natur. Lyngen fortrænges her af frodige, grøsrige Marker, Buske og Træer omgive Haven, den Vandrende føler sin Opmærksomhed uvilkaarligt hendraget til Stedet, det synes at være et Fristed mod Sorger, en Bolig for huslig Lykke og Velsignelse.

Nogle Aar efter Gordons Død boede her et ungt Par i en fredelig, stille Ro. Uanfægtet af Verden og dens Tillokkelser, syntes de alene at være til for hinanden, kun at leve for hinanden. Livets Storme forstyrrede dem ikke, en uafbrudt Glæde blomstrede i deres Nærhed. Dette Huus tilhørte Jakob Gordon og Anna. Aaberg var kommen i fremmede Hænder. Anna vilde ikke tilbringe sit Liv paa det Sted, til hvilket saa mange mørke, bitre Minder knyttede sig. Saaledes havde de her levet i flere Aar, deres Kjærlighed var ikke en Lænke, der knyttede dem til Sorg og skuffede Forventninger, den syntes at ligge udenfor Tidens Herredømme og forenede dem blot inderligere med hinanden.

En Aftenstund kom en gammel Mand gaaende hen ad Veien, der førte til Huset. Hans Haar vare hvide, hans Ansigt mørknet af Solen, barskt og strengt i dets Udtryk og meget rynket. Han bar en simpel Somandsdragt og støttede sig til en tyk Stok, der meget lignede en Haandspage. Han stod et Øieblik stille udenfor Huset og traadte derpaa ind. Jakob sad i Værelset, han gyngede en lille, rødmusset Dreng paa sine Knæ. Anna var beskjæftiget i Kjøkkenet. Da den Fremmede kom ind i Stuen, syntes Gordon ikke straxˇ at kjende ham, men efter et Øiebliks Betænkning sprang han overrasket op og sluttede Somanden i sine Arme med en kjærlig Hilsen.

„Jeg vilde dog engang se ned til Dig, Jakob Gordon!“ udbrød den gamle Mand bevæget, „og høre hvordan det gik Dig. Fra den Dag i December er Du den Eneste i hele Verden, jeg bryder mig om.“

„Det skal Du have Tak for, min kjære Ven. Se, Anna! kjender Du denne Mand? Det er Samson Goliath.“

„Aa nei!“ sagde den Fremmede, „kald mig ikke Samson længer, det er nu forbi med den Tid; jeg er kun en gammel, svagelig En, der ikke duer til noget synderligt mere i Verden. Siden Han døde, Jakob, har det aldrig været rigtig fat med mig. — Det seer saa lunt og venligt ud her, Du lever vel godt, kan jeg tænke?“

„Ja, Gudskelov!“ ytrede Gordon og slyngede sin Arm om Annas Liv, „jeg er lykkelig!“

„Sikken lille En!“ vedblev den gamle Mand og løftede smilende den lille Dreng op i sine Arme, „det er vel din Søn, Jakob?“

„Ja, det er min egen, lille Johan Gordon!“

Somanden blev dybt bevæget ved dette Navn, han kyssede den Lille, en Taare faldt paa Barnets Kind, medens han langsomt hviskede: „Gud velsigne Dig, for det Du kaldte ham saaledes, Jakob! Du har et stolt Navn, Du lille Hvalp! Gid Du maa blive til saadan en Mand som han, der bar det før Dig, hvis jeg ellers taler tydeligt nok?“

Den gamle Somand tilbragte flere Dage i Gordons Huus, og den Stemning, som herskede der, syntes ogsaa at virke paa ham, han blev blidere og mere venlig end tilforn, den lille Johan var bestandig ved hans Side, han legede med Barnet og taalte godmodig alle dets Luner. Den tredie Dags Morgen tog han Afsked og

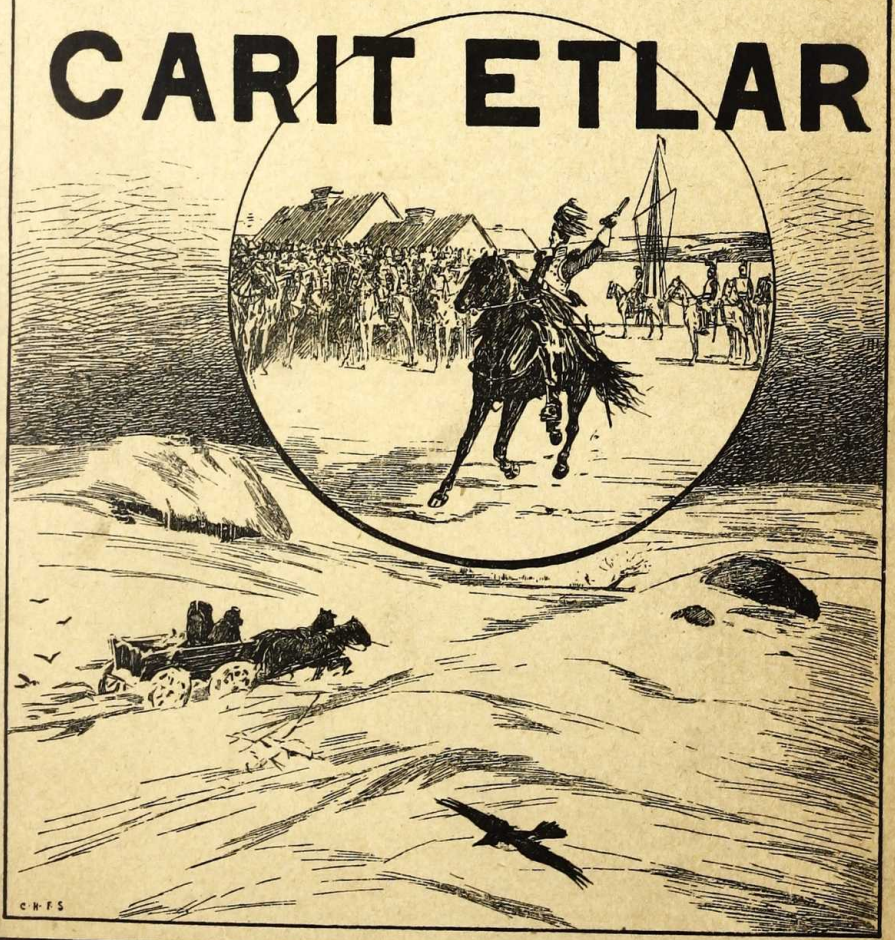
gik. Hvert Aar ved Løvfaldstiden vendte han tilbage og tilbragte bestandig nogle Dage i Gordons Huus.

Engang ventede de ham forgæves, Jakob blev urolig over hans Udeblivelse, og omtrent paa samme Tid drev Vraget af en lille Kutter ind blandt Klitterne ved Husby, paa Landet. Fiskerne meente, at dette Skib tidligere havde tilhørt Madsalune. Det var imidlertid uvist, men den gamle Sømand kom aldrig oftere for at besøge Jakob Gordon.

REISENDE

AF

CARIT ETLAR

V. Pio's Boghandels Forlag.

Skrifter

af

Carit Etlar.

(Carl Brosbøll.)

14. Bind.

Reisende.

Kjøbenhavn.
V. Pio's Boghandels Forlag.
1890.

Reisende.

Fortællinger

af

Carit Etlar.
(Carl Brosbøll.)

Kjøbenhavn.
V. Pio's Boghandels Forlag.
1890.

Tredie Udgave.

Sally B. Salomons Bogtrykkeri (Møller & Thomsen). Kjøbenhavn.

Reiſende.

For endeel Aar siden reiste jeg om Vinteren igjennem Vesteregnen af Jylland for at besøge min Broder, som dengang boede i Varde. Det var et ualmindeligt barskt og raat Veir samme Vinter. Sneen fog i store Skyer hen over den nøgne Egn, vi kjørte igjennem, skjulte Veien, optaarnede sig over ethvert Dige, omkring Kæmpegravene, Bøndernes Huse og enhver Gjenstand, der gav en Smule Læ for den bidende og skarpe Nordvestvind, som blæste ind fra Havet. Disse Ubehageligheder vare imidlertid af ringe Vægt for mig; jeg var lykkelig over at gjense alle disse bekjendte Steder, over den friske Luft, over de langtrukne og hule Drøn, som af og til lød ind fra Vesterhavet, over Heden, over alt. Hestene pustede, Kusken bandede, jeg sang, han fortvivlede, jeg var fornøiet, sjæleglad, — kort sagt, jeg var ung dengang.

Veien valgte vi, som vi kunde bedst, over Enge og Moser, mellem Bakker og Buske; det tykke Snetæppe, som bedækkede Jorden, skjulte den indkastede Vei, Grøfter og Diger, som betegnede denne.

Paa hin Side Foldingbro vare vi endelig nødte til at standse. Vognen blev flere Gange siddende fast i den løse Sne, Kusken forsikrede, at det var umuligt

at drive de trætte Heste længere frem. Denne Ytring blev formodenlig fremkaldt ved Synet af et lille Huus, som laa i et Bosseskuds Afstand foran os, halv skjult af en Række Bakker, og fra hvis sorte Skorsteenspibe en lyseblaa Røg, blandet med en gjennemtrængende Duft af brændt Lyng, hvirvlede ned over Taget. Stormen syntes paa samme Tid at tage til, det begyndte at blive Aften. Kirkeklokken i Gjørding ringede til Solnedgang. Vi besluttede da at søge Nattely og opsætte vor Reise.

Det omtalte Huus laa nede i en langstrakt Dal, som deeltes af et bugtet og rørbegroet Aaløb, der nu var tilfrossen og halv skjult af Sneen, men hvis Bredder betegnedes ved en Række forvoxede og uanseelige Pile- og Ellebuske. Det var et af disse smaa Krosteder, som i de sidste Aaringer efterhaanden ere forsvundne, ligesom de fleste andre af Vesteregnens Eiendommeligheder. I min Barndom fandt man dem derimod temmelig hyppigt, med deres halv sammenstyrtede Brønde, med Rækværket langs Muren, fuldt af udskaarne Sindbilleder og Navne, og et prangende Skilt over Indgangen, bemalet med ubegribelige Hieroglyfer. — Storken byggede paa Taget, i hvilket en Sværm pibende Spurve havde dannet sig dybe Huller til deres Reder. Istedetfor Fortov var Veien omkring Stedet sædvanlig belagt med et tykt Lag afmeiet Lyng, der tjente til at udbedre de dybe Hjulspor, som havde dannet sig i Sandet, og hvorigjennem man maatte vade for at naa Indgangen. Man gjenfandt paa hin Tid i denne Egn, og jo længer man kom ned mod Havet, saare mange af de romantiske Eiendommeligheder, som Walter Scott har vidst at fremdrage i sine Skildringer af det skotske Høiland: den ærlige og trofaste Almuesmand, gjentagne Typer for en Johanne Deans,

Meg Merilles, Smuglerne, Taterne, disse flygtige og lovløse Taagens Børn; og hvis Kong Richards Farfader paa sit Hjemtog var reden over Jyllands Heder, vilde han have kunnet smykke sin Hjelm med ligesaa smuk en Gyvel som den, der gav hans Stamme sit Navn, og som han plukkede paa Skotlands Heder.

Da Vognen holdt ved Krostedet, kom en Mand frem i Døren, aabnede de to Halvlaager, som lukkede denne, og lettede paa sin Hue for at byde os velkommen.

Det var Værten, som her fremstillede sig, i en spraglet Nattrøie, rød, ulden Vest og snevre Hjortelæders Knæbeenklæder, hvis oprindelige gule Farve Tid og Brug havde forandret til Sort. Paa Fødderne bar han Træsko, fodrede med Halm, der stak ud paa begge Sider. Hans Hoved var bedækket med en rød Hue, som endte i en Dusk over det venstre Øre, og under hvilken en Rigdom af askefarvede Haartotter viste sig i Linie med Øienbrynene. Han havde en fyldig og kobberfarvet Næse, en bred og kloftet Hage, besat med et kort og graaligt Skæg.

Medens jeg steg ned af Vognen, blev han staaende i Døren og holdt en stor Pudelhund fast i Halsbaandet, idet han forgæves tysede paa den.

„Kom I kun," sagde han til mig. „I skal ikke være ræd; det er Grydemandens Karo, han bider ikke, formedelst han ingen Tænder har."

Med denne Forsikring drog han sig noget tilbage og gjorde Plads for mig i den smalle Dør.

Inde i Stuen blussede et stort Baal paa Skorstenen og kastede, i Forening med en Lampe, som hang ned fra Loftet, et rødligt og stærkt Skjær paa de nærmeste Gjenstande. Nærmest Ilden sad en Bondekarl, der

nylig havde strikket paa en Uldstrømpe og nu bødede paa denne ensformige Beskjæftigelse ved at indtage et Maaltid Melkegrød af et stort Leerfad, som han holdt mellem Knæene. Paa Væggen, modsat Døren, hang fire Skilderier i store, sorte Trærammer. Det ene var et Bryllupsdigt, omgivet med brændende Hjerter, Duer og Forglemmigeier, og tilegnet Kroværtens Forældre, paa deres Bryllupsdag „af Lauft Espesen, Skoleholder, 41 Aar." En Sløife af rødt Silkebaand var ophængt over Rammen. Denne lille falmede og krøllede Sløife, der vist skrev sig fra samme Høitidsdag, havde udentvivl en mere veltalende Historie at fortælle end hele Digtet. Det andet Skilderi, med et Fastelavnsris over, forestillede en vild udseende Rytter paa en steilende Hest. Underneden læste man følgende Forklaring: „Albrecht, Herzog zu Friedland, Obrister Veldhauptmann, wie auch deß Oceanischen und Balthischen Meeres General." Det tredie Billede viste den ubesmittede Jomfrues Flugt paa et Æsel, med en opgaaende Sol, som en gul Oblat, i Baggrunden. Paa det fjerde Billede saae man Fridolin, greben af to halvnøgne Uhyrer, der søgte at kaste ham ind i en gloende Ovn. Det sidste Billede skjultes for en Deel af kolorerede Chokoladevignetter og et Nytaarsvers: „Til min kjære Moster," fasthæftede mellem Glasset og Rammen.

Fra disse og lignende Mærkværdigheder blev Opmærksomheden bortdragen ved den høirøstede Samtale mellem flere Personer, der sad ved Bordet. Den Ene var en høi Mand med kulsorte Øine, Haar og Kindskæg, som i Forbindelse med en ualmindelig mørk Hudfarve gav hans Ydre et sydlandsk Præg, og hvortil hans Livlighed og de heftige Armbevægelser, der ledsagede hans

Tale, fuldkommen svarede. Han sad paa en Stol udenfor Bordet, saaledes at Lyset fra Loftet faldt lodret ned over hans Skikkelse. Hans Dragt bestod af en mørk Overfrakke med graa Katteskinds Krave; indenfor denne kom to Veste tilsyne, den ene halvt knappet over den anden. Nedenfor Vesten viste sig et Par sorte Læderbeenklæder, der endte i Knæstøvler, forsynede med store, blanke Sølvsporer. I den ene Støvle havde han stukket en med Messinggreb forsynet tyk Stok, som vexelvis tjente til Støtte og Pisk, og hvis Snært var snoet rundt om Skaftet. Han havde lidt før vor Ankomst endt et Maaltid, hvoraf Levninger endnu stode paa Bordet foran ham, og var i dette Øieblik ifærd med at tillave en Thevandsknægt, hvortil Værten bragte de fornødne Bestanddele.

Ved Vinduet ligeoverfor ham sad en anden Mand med lyst Haar, klippet saaledes, at en Dusk faldt ned midt i Panden og en over hvert Øre. Hans Ansigt var koparret og solbrændt, dets Træk listige og forslagne. Han røg af en kort, hollandsk Kridtpibe og udstødte i lange Mellemrum en fin og sparsom Røgstribe gjennem den tilspidsede Mund. Foran sig havde han et lille Udvalg af Barbeerknive, Foldeknive, Saxe og Syetuier, som han aabnede og lod gaa om blandt de Tilstedeværende for at anspore deres Kjøbelyst.

Det var især mellem disse to Personer, Underholdningen blev ført, eller rettere sagt kun af den Førstnævnte, thi de Andres Ord fremkom mere i Form af Spørgsmaal og Opfordringer end som Bidrag til Samtalen.

„I er altsaa ikke barnefødt her i Danmark?“ ytrede den Lyshaarede.

„Jo vist, men derfor stammer jeg alligevel fra et varmere og bedre Klima end det, man kjender hertillands."

„Fra Spanien?"

„Ja, mere endnu, fra Rytterregimentet Algarve, som kom herind i Landet i 1808."

„Aa, fortæl os lidt derom," bad Værten.

„Ja, hvad vil I vel, at jeg skal fortælle? — Det var et Rytterregiment, der var værd at se paa, allesammen brune eller sorte Hingste, prægtige Dyr, godt maalt elleve Kvarteer, Øine som den gloende Ild, og Halerne opbundne med røde Uldbændler, som naar man rider Fastelavn ind hertillands."

„Men Folkene?"

„Nu ja, Folkene havde sort Skæg og trekantede Hatte med røde Fjer i. En af dem var Fændrik, og det var min Fader. — Det gik ham ellers mærkværdigt nok, samme Mand, inden han kom saa vidt, og siden I holder af at høre Historier, skal I faa den med. — Hent mig lidt mere Rom til min Punsch, Vært!"

De Tilstedeværende samlede sig i en Kreds om Bordet. Værten bragte en fyldt Romflaske, og Prangeren gjengav derefter paa sin Maade Indholdet af følgende Historie.

Doktoren fra Sindbjerg.

I Sommeren 1808 sendte Napoleon en fransk Armee ind i Jylland under Anførsel af Marschal Bernadotte, Prinds af Pontecorvo, for at hjælpe os mod Sverige, med hvem vi dengang laa i Krig. De Fremmede besatte Østkysten af Landet, nede fra Holsteen op til Aalborg, medens man ventede paa de Forberedelser, som bleve trufne til at gjøre en Landgang i Skaane. Størsteparten af denne Hær bestod af Spanske, der meget imod deres Villie vare dragne saa langt fra Hjemmet, til Kamp for en Sag, som de ikke begreb, og for hvilken de endnu mindre kunde have nogen Interesse. Allerede inden de naaede op i Jylland havde den almindelige Utilfredshed, baade over Toget og den franske Overbefaling, givet sig Luft. Man paastaaer saaledes, at det var spanske Soldater, der under Bernadottes Ophold i Kolding stak Ild paa hans Bolig for at indebrænde ham, i al Fald er det vist, at det smukke og gamle Koldinghuus Slot, til hvilket flere, baade historiske og romantiske Minder knytte sig, ved denne Leilighed blev forvandlet til den øde og sørgelige Ruin, som endnu i vore Dage reiser sine graa og forvitrede Tinder høit og truende over Egnen, som de før beherskede.

Medens Spanierne opholdt sig i Danmark, forefaldt i deres eget Hjem Begivenheder, hvis Følger fremkaldte et fuldstændigt Udbrud af den almindelige Misfornøielse.

Napoleon havde nemlig tilveiebragt et Thronskifte, ved hvilket hans Broder Joseph blev udnævnt til Konge i Spanien. Bernadotte erholdt Budskab herom tilligemed Befaling til strax at lade den spanske Deel af Hæren sværge den nye Konge Troskab. Soldaterne, der allerede havde modtaget en ufuldstændig eller forvansket Underretning om de forefaldne Begivenheder, nægtede at adlyde Bernadottes Opfordring; de stimlede sammen i Gaderne, paastode, at man bedrog dem, forbandede Franskmændene og reve de trefarvede Kokarder af deres Hatte. Paa flere Steder steg denne sydlandske Lidenskabelighed, der vexlede imellem Forbandelser, Taarer og Klagesange over det skjønne og fjerne Castilien, til aabenbart Oprør, man sloges og dræbte hinanden i Gaderne.

I Horsens laa dengang Rytterregimentet Algarve, under Befaling af Generalmajor Kindelan. Rytterne samlede sig paa Torvet, nægtede at aflægge Eden, trængte ind i Kommandantens Bolig, det saakaldte Lichtenbergs Palais, for at bemægtige sig Standarterne, og efter en rasende og heldig Kamp om disse saae man Regimentet henimod Aften forlade Byen, under Anførsel af en spansk Ritmester la Costa og fulgt af et langt Tog Pakæsler, paa hvilke Bagagen tilligemed Kvinder og Børn havde faaet Plads. Medens de droge igjennem Gaderne ned mod Sønderport, hilste de Borgerne, trykkede deres Hænder, blottede deres Hoveder for Damerne, som kom tilsyne i Vinduerne, og tilraabte dem Afskedshilsener i

det blode og fremmede Sprog, hvis Betydning man fattede uden at forstaa Ordene.

Vist er det, at disse Fremmede fra Syden have befæstet sig i en vedvarende og venlig Erindring overalt, hvorhen de kom. Den udmærkede Holdning og Værdighed, som hvilede over enhver af deres Handlinger, deres milde, fredsommelige Karakteer, deres smukke, vemodige Sange, deres beskedne Fordringer og den Nøiagtighed, hvormed enhver af deres Fornødenheder blev betalt, endelig denne forunderlige Tilbøielighed, de bestandig ytrede til at give sig af med smaa Børn, vare saare forskjellige Egenskaber fra dem, vi kjende fra tidligere og senere Fremmedes Ophold i Jylland.

Det var la Costas Hensigt at begive sig til Snoghøi for derfra at tage over Beltet til Fyen og gaa ombord paa den engelske Flaade, som krydsede i Store Belt, beredt til at modtage Flygtningene. Da Regimentet kom til Søen, havde man skaffet Færgerne og Baadene bort. Strax efter bleve Spanierne indhentede og omringede af franske og jydske Dragoner, som opfordrede dem til at nedlægge deres Vaaben. La Costa betænkte sig nogle Øieblikke, derpaa red han frem i Spidsen for Regimentet, hilste paa den danske Oberst og erklærede, at alle her tilstedeværende Spaniere kun havde handlet efter hans Tilskyndelse og Befaling; hvis der altsaa var begaaet nogen Brøde, var Skylden hans; han var ogsaa rede til at sone den. Med denne Erklæring vendte han sig tilbage til sine Landsmænd, bøiede sit Hoved mod dem og udbrød:

„Hils Spanien fra la Costa!"

Derpaa tog han Tøilen i den høire Haand, greb en af Sadelpistolerne med den venstre og skød sig igjennem Hovedet.

Regimentet blev afvæbnet og ført ind til Fredericia. Der ligger ogsaa la Costa begravet paa den katholske Kirkegaard. Over Graven satte Spanierne et lille, sortmalet Trækors, paa hvilket hans sidste Ord stode skrevne:

„Hils Spanien fra la Costa."

Det lykkedes dog nogle Enkelte af de Flygtende at unddrage sig deres Forfølgere og Fangenskabet i Fredericia. Blandt disse var en ung Fændrik ved Navn Leon Cardoval. Da han hørte Larmen af de kommende Ryttere og indsaae, at det var umuligt at naa over til Fyen, vendte han sin Hest ind ad Landet, drog Sabelen og huggede sig igjennem Dragonerne.

Det var i August Maaned. Mørket og det bakkede Land, han jog hen over, skjulte ham, han undslap og vedblev at ride, til Hesten sank sammen under ham i Nærheden af en stor Gaard mellem Fredericia og Lillestrand. Her tog han ind, blev gjæstfrit modtagen og holdt sig skjult, indtil der Aaret efter sluttedes Fred, og de spanske Regimenter forlode Landet.

Herremanden, i hvis Huus Leon opholdt sig, var meget rig. Aaret iforveien var hans Kone død og havde efterladt ham en eneste Datter, en ung Pige paa sexten Aar, et blødt og kjærligt Gemyt, opofrende og bestandig redebon til at glemme sig selv for at erindre Andre.

Hvorledes det gik til, veed Ingen, men det skete saaledes, at Leon, som i Begyndelsen af sit Ophold paa den fremmede Gaard var sorgfuld og bedrøvet, som i hele Timer kunde sidde paa Skrænten og stirre ud over Søen, længselsfuld og drømmende om det solvarme Land, han havde forladt, glemte omsider sin Sorg og Længsel for at betragte Karens sorte og straalende Øine

eller for at lytte til hendes Stemme, der var saa blød og inderlig, naar hun trøstede ham og beklagede hans Skjæbne. Det er ogsaa vanskeligt at forklare, hvorledes det blev dem muligt at gjøre sig forstaaelige for hinanden; thi han kunde kun sit castilianske Sprog og lærte heller aldrig fuldkomment at udtrykke sig i noget andet, og det forstod hun ikke; maaske var det Toner og Musik, han benyttede som Tolk for hvad han tænkte og følte, og hver Gang han i hendes Nærværelse hævede sin bløde og klangfulde Stemme, kom der større Liv i hendes Ansigt, hendes Øine straalede, hun smilede, bøiede sig over mod ham og lyttede, med foldede Hænder, tavs, andægtig og lykkelig til disse Toner.

Saaledes forløb omtrent et Aar. Leon syntes ikke mere at tænke paa at forlade Egnen, han jagede og fiskede med Herremanden, deeltog i Opsynet over Gaardens Drift, sang for Karen eller red og spadserede med hende og var vel seet overalt, hvor han viste sig. Hvorvidt den Gamle anede, at der fandt et Forhold Sted mellem Datteren og den Fremmede, er uvist, han havde idetmindste hidtil aldrig gjort Hentydning dertil eller forlangt nogen Indskrænkning i den synlige Fortrolighed, de viste hinanden.

Det var en Formiddag, den følgende Sommer, da Leon gik ind til Herremanden og bad om Lov til at meddele ham en Sag, som længe havde ligget ham paa Hjerte.

„Sæt Dig ned, min Ven, og stop Dig en Pibe, saa falder Talen bekvemmere," sagde Herremanden.

Leon blev staaende, han var i dette Øieblik blegere end sædvanlig, og Stolen, som han støttede sig til,

rystede under hans Hænder. Det kostede ham synlig Anstrengelse at faa Ordene frem, og hans Stilling var saa meget pinligere, som han ikke var det Sprog mægtig, hvori han talede. Imidlertid fattede han sig, og gjort modig ved det venlige Blik, hvormed Herremanden betragtede ham, vedblev han:

„Jeg elsker Eders Datter, Herre! — hvad siger I dertil?"

„Ja, dertil er jo ikke stort at svare," ytrede den Gamle. „Bliv Du kun ved, for Du har vel mere at fortælle."

„Det har jeg ogsaa," sagde Leon. „Jeg elsker Karen, og jeg har elsket hende fra den første Dag, jeg saae hende; men I har taget mig i Eders Huus, af en Flygtning har I gjort en Ven, I bør ikke være uindviet i denne Hemmelighed; jeg kommer derfor til Eder for at fortælle alt og bede om Eders Samtykke til vor Forbindelse!"

„Naa, saa Du agter at forbinde Dig med Karen," ytrede Herremanden med en uforandret mild og venlig Stemme. „Ja ja, Leon, lad os tales ved om det. Sæt Dig ned, som jeg siger, stop en Pibe og smag den nye Tobak, jeg har faaet hjem. Du vil forbinde Dig med Karen, og jeg kan da tænke mig, at Du i al Stilhed har seet Dig om efter en Eiendom, hvortil Du kan føre hende. Jeg mener, saadan en lille Gaard paa en fem, sex Heste, en Snes Høveder, Ager og Eng og en Smule Skov til, hvor I ville bo i Fremtiden, og som kan ernære Eder."

Leon tav nogle Øieblikke, før han fattede Herremandens Spot.

„Ligger din Gaard langt herfra?"

Leon kastede et sørgmodigt og bønligt Blik over paa den Gamle, idet han svarede:

„Jeg har ikke seet paa nogen Gaard."

„Ja ja, det faaer at være, men Du har dog idetmindste vel tænkt Dig en Maade, hvorpaa Du agter at ernære Dig og Karen i Fremtiden?"

Spanieren tav, han sænkede sit Hoved og vovede ikke at slaa Øinene op til den Gamle. Herremanden vedblev:

„Du svarer mig ikke, — Du har altsaa ikke mere at sige? — Godt, saa er det bedst, at Du ogsaa faaer min Mening at vide. — Som Du nylig sagde, har jeg taget Dig i mit Huus, da Du kom hertil som Flygtning, og ikke havde noget andet Skjul eller Tilhold. Det har været mig kjært, at det behagede Dig saa vel her, at Du ikke tænkte paa at forlade mig senere. Det skal ogsaa staa til Dig at blive, saa længe Du lyster. Her er Plads nok til os Begge. Du er en brav, trofast og mandig Karakteer, en god Selskabsbroder, en fortræffelig Skytte, kort sagt, i Adfærd og Væsen just en Mand efter mit Hoved. — Men Du er fattig, min Søn! og har hverken Begreb om de Mesommeligheder, der ere forbundne med selv at maatte erhverve sig sit Udkomme, eller Evne til at overvinde disse. Det vilde derfor være mere end letsindigt handlet af en Fader at knytte sin Datters Skjæbne til din, og Du kommer til at opgive dette Ønske. Jeg spørger ikke, om Barnet elsker Dig, thi i hendes Alder holder jo en lille Pige af den hele Verden, hun har sit Ideal fix og færdig og modtager den Første den Bedste, hun møder, Gaaseurt eller Lilie, lige meget, den Kommende er et Billede af hendes første Ungdoms Drøm, eller, hvis det skulde

knibe, bringer hun Drømmen til at lempe sig efter ham. Blot eet er uafgjort, hvem hun ved denne Leilighed skuffer meest: sig selv eller den Anden. — Hvad nu Karen angaaer, saa har jeg allerede bestemt en Brudgom for hende, jeg mener vor Nabo, Herremanden paa Nebbegaard. Det er en velhavende Mand, lidt villielos og maaske ogsaa lidt indskrænket, men jeg holder for, at det kun saare sjeldent er de gode Hoveder, som give de bedste Ægtemænd. Min tilkommende Svigerson er idetmindste en jævn, besindig og i sine Handlinger en høist agtværdig Person. — Efter at jeg nu har betroet Dig det, lille Leon, saa indseer Du nok selv, at Du kommer til at slaa de Tanker af Hovedet og søge at glemme Karen."

„Naar I vidste, hvor høit jeg elsker hende," ytrede Leon med en Stemme, der skjælvede og næsten kvaltes af hans Bevægelse, og med disse Ord sank han ned foran Herremandens Fødder og strakte ydmygt og bedende Hænderne op mod ham. — „Hav Medlidenhed med mig, jeg kan ikke leve uden Karen."

„Ja, i saa Fald blive vi nødte til at bestille din Begravelse, for jeg giver ikke mit Samtykke til Eders Forbindelse, det kan Du lide paa."

„Er det Eders sidste Ord, Herre?" spurgte Spanieren.

Herremanden studsede over det vexlende og heftige Udtryk i dette Spørgsmaal, imidlertid svarede han rolig og dæmpet som før:

„Ja, idetmindste for Øieblikket, og naar Du blot giver Dig Tid til at tænke lidt herover, saa vil Du selv indsee, at jeg ikke kan svare Dig anderledes."

„Troer I da virkelig, at Karen vil blive lykkelig med Den, I har valgt for hende?"

„Det er vanskeligt at besvare, min Søn; maaske ikke i Begyndelsen, men siden efter tager man i et saadant Tilfælde sædvanlig sit Parti. Jeg taler af Erfaring her. Min salig Kone lod i Begyndelsen af vor Forening ikke heller til at holde synderlig af mig, hun var lidt overspændt og romantisk og forlangte bestandig mere, end hun selv var istand til at yde, forlangte Poesi af Verden, hvor den ikke har andet end Prosa; hun talte til mig om Himlen, mens jeg gik og tænkte paa Jorden, om Blomster og Foraar, mens jeg grublede over Vaarsæd og Kaalrabiplanter. Siden efter, da hun blev ældre og fik bedre Forstand, gik det over, hun lærte at finde sig i Tingene som de faldt, og da vi saa bleve mere velhavende og fik det Barn, levede vi overmaade lykkelig sammen. — Gaa Du nu, min Ven! fat Dig, — Leon, hører Du? — vær dog ikke saa bedrøvet, man vænner sig til alt; tro Du mig: gjennem det forsvindende og flygtige, som Livet indeholder, gives der kun een Magt, som forstaaer at befæste sit Herredømme, — det er Vanen. Kjærlighed gaaer over, Ærgjerrighed slukkes, Venskab kølnes, men Vanen overvinder alt, lærer os at taale og udholde alt. — En anden Gang, naar Du er bleven roligere, ville vi tale mere om den Sag. — Gaa nu, og siig til dem dernede, at vi spise lidt tidlig til Middag, for jeg vil ned og se til Høvfolkene paa Rugmarken."

Nogle Dage efter denne Samtale gjorde Herremanden et stort Selskab, hvortil de fleste af Omegnens Beboere og endeel af Officererne fra Fredericia bleve indbudne. Hans Hensigt var at benytte denne Leilighed til at aabenbare sit Valg af en Svigerson, i den Tro at Leon derved skulde bringes til at glemme den unge Pige.

Karen havde ikke viist sig ved Middagsbordet, hun lod sige, at hun var syg. Da Faderen kom op paa hendes Værelse, fandt han hende bleg og grædende paa Sengen. Hun paastod, at det var hende umuligt at komme ned, og den Gamle forlod hende da med den Beslutning at opsætte sin Plan til om Aftenen.

Efter Middagsbordet spredte nogle af Gjæsterne sig i Haven, Andre toge Plads paa den Steentrappe udenfor Havesalen, hvor Kaffebordet stod dækket; man røg Cigarer, lo og spøgede, den livligste Stemning var udbredt over Selskabet. Herremanden sad ved Siden af sin tilkommende Svigerson og underholdt sig med ham i et ivrigt, men tillige saa dæmpet Sprog, at Samtalens Gjenstand blev ubekjendt for Alle; imidlertid lagde man dog Mærke til, at det næsten uafbrudt var den Gamle, som førte Ordet, medens den Unge derimod syntes at indrømme alt med et Buk, et Smil eller en kort og enfoldig Latter.

Ovre bag Bræstrup Skove gik Solen ned og efterlod et stærkt og rødligt Farveskjær paa den dybe og mørkeblaa Himmel. Resedaen og Hyazinterne udenfor Trappen sendte en Strøm af Vellugt ind i Salen. Myggene sværmede i bølgende Skyer hen over Græsplænen, Kirkeklokkerne ringede Solnedgang i de samme dumpe og ensformige Toner, hvormed de besynge hele vort Livs Poesi, den begyndte og den endte Smerte. Der hvilede en dyb Fred, en idyllisk Ro over denne Aften, som meddeelte sig Jagttageren og opfyldte Sindet med Velbehag og Lykke.

Herremandens Samtale blev afbrudt, idet en Bondekarl kom tilsyne i Haven. Da han saae Selskabet paa Trappen, tog han hurtig sin røde Hue af Hovedet og

ſtandſede, undſeelig og forlegen, medens han ſyntes at overveie, om han ſkulde vende om igjen eller gaa videre.

Det var en lille, krumrygget Perſon med en Pande ſaa rund og hvælvet ſom en Capuzinerabes, Hænder i Smag med ſamme Dyreſlægt og et lyſt, krøllet Haar, der groede ud over begge Tindinger, hvilket Lavater henregner til Enfoldighedens Kjendemærker. Jøvrigt ſyntes hans Anſigtsfarve at vidne om en fortræffelig Sundhed og dets Træk om en urokkelig Selvtilfredshed.

„Hvad vil Du, Søren?“ ſpurgte Herremanden.

„Jeg vilde gjerne tale med Ham ſelv; — men det kan ogſaa være til ſiden,“ ſagde Karlen, ſom i det Øieblik, han blev tiltalt, gjorde et dybt Buk og i det ſamme næſten inſtinktvis holdt Haanden over et ſtort Hul, ſom Tid og Brug havde dannet paa hans røde Hue.

„Kom Du kun nærmere og forret dit Ærinde.“

Karlen gik to Skridt fremad, holdt ſine Øine hæftede paa Jorden, gyngede forlegen Overkroppen frem og tilbage og vedblev:

„Jeg vilde blot ſige Husbond, at den blakkede Ko, ſom vi kjøbte nede i Smidſtrup til Kyndelmisſe, har faaet ſig en rødblisſet Kalv iaften.“

Tilhørerne braſt i Latter. Den gamle Herremand deelte deres Munterhed. Søren ſlog for første Gang ſine Øine iveiret for om muligt at udfinde Aarſagen til denne ubegribelige Lyſtighed.

„Har hun det, Søren! — Naa, hvordan gik det ſaa?“

„Aa jo, temmelig ſtolt endda.“

„Godt! lad hende faa noget riſtet Grovbrød med Salt paa og et Par Potter Øl. — Har Du mere at ſige?“

„Nei, ikke andet end at Hr. Leons spanske Hingst har holdt saadan Staahei i Stalden i Eftermiddag."

„Saa tag din Pisk og faa den til at blive rolig."

„Ja, nu er den stille nok, Husbond, for Hr. Leon har trukket den ud af Stalden."

„Lad ham det," sagde Herremanden.

„Han sadlede den og snørede en stor Vadsæk paa den."

„Det har han Lov til."

„Ja vist, Husbond," vedblev Karlen med tiltagende Betænkelighed. — „Men saa red han sin Vei."

„Det kan jo heller Ingen forbyde ham."

„Nei, aa nei; men da han saa kom ned til Ledet ved det gamle Steendige, stod lille Jomfru Karen der."

„Ja, og saa hilste han vel paa hende, ikke sandt, Søren?"

„Jo, det er vist nok; nu er Husbond ved det," ytrede Søren, idet han under det derpaa følgende Smil viste to smalle, farveløse Læber og en mørkebrun Tandrække. — „Saa hilste han paa hende, og saa krøb lille Jomfru Karen op paa Diget, og saa satte Hr. Leon hende foran sig paa Hesten og svøbte sin store Rytterkappe om hende."

„Nu, videre, videre!"

„Ja, saa er der ikke videre, Husbond, andet end at de red over ad Pjedsted til, saa stærkt som den sorte Hingst kunde sætte afsted."

Der var noget i denne Beretning, der blev given i en rolig, monoton og langtrukken Tone, som jog Blodet fra Herremandens Kinder. Han sprang op af sin Stol og udbrød:

„Det er ikke muligt, hvad Du her fortæller, Du maa have taget feil, Søren."

„Aa nei, Husbond, det forholder sig som jeg siger, den sorte Hingst er jo farlig stærk, han kunde nok bære dem begge To."

Herremanden svarede ikke paa denne Bemærkning, han ilede op i Karens Kammer.

Værelset var tomt og i Uorden. Skuffer og Skabe stode aabne, endeel af Karens Klædningsstykker syntes ogsaa at mangle. Alt tydede paa, at den omtalte Flugt virkelig havde fundet Sted.

„Men det er jo Galskab, det er umuligt!" raabte den Gamle, — „løbe bort fra sit gode Hjem uden Gangklæder og Lintøi, uden Midler, uden at have noget Sted at ty til, og det blot af Kjærlighed til en tosset Pige, som ikke engang er fuldvoxen. — Han maa have drukket for meget ved Middagsbordet."

Under Herremandens Fraværelse var Rygterens Fortælling bleven udbredt blandt alle Gjæsterne, man samledes i veltalende Klynger nede i Havesalen og imødesaae med spændt Forventning den Gamles Tilbagekomst.

Midt i Kredsen dannede den ulykkelige Elsker, Herremanden fra Nebbegaard, et høist komisk Billede og Centrum for Alles Blikke. Hans Hoved, der uden nogen synlig Hals kom frem mellem Skuldrene, indpint af et stort, hvidt Halstørklæde og kunstnerisk tilbageslaaede Flipper, dreiede sig fra den Ene til den Anden med et spørgende, ubestemt og raadvildt Udtryk. Stemningen var imod ham, Ingen tiltalte ham eller syntes at have Deeltagelse for hans Smerte.

„Ja, mine Herrer!" udbrød den Gamle, idet han traadte ind, „I have vel hørt det Allesammen. Leon har løftet lille Karen op paa sin Hest og er reden sin Vei med hende. Hvad enten det nu er deres Hensigt

at blive borte for bestandig eller at komme hjem igjen, til vi spise Aftensmad, saa tænker jeg, at ogsaa vi kunne finde vor Morskab ved at stige lidt tilhest og gjøre Jagt paa Flygtningene. — Have I Lyst, saa følg med!"

Et enstemmigt Bifald besvarede Herremandens Opfordring. Hestene bleve trukne frem og sadlede, og et Kvarteer senere saae man en talrig og støiende Rytterskare, ledsaget af to spættede Støverhunde, begive sig ud fra Herregaarden, ned ad Pjedstedveien.

Lidt efter kom Maanen frem over Egeskoven ved Trelde, fulgt af en enlig, gul og blinkende Stjerne. Frøerne kvækkede i Moser og Kjær, en varm og tæt Taage steg op fra de lavtliggende Marker omkring Fjorden. Over den hele Egn var udbredt en almindelig Fred og Stilhed, i hvilken man kun hørte disse dæmpede, ubestemte Lyd, som tilhøre Natten og Mørket, og Rytterskaren, som kom sprængende hen ad Landeveien og bragte Lænkehundene til at gø, idet den red forbi de adspredt liggende Bondergaarde.

Da Selskabet kom ind paa Hovedlandeveien, som fører fra Fredericia til Veile, deelte det sig i to Hold, hvoraf det ene, anført af en Officeer fra Fredericia, drog sydpaa, det andet derimod, i hvis Spidse Herremanden og hans Svigerson befandt sig, red mod Nord, op til Skjærup og Vindinge.

Den Gamle var i det sidste Kvarteer bleven usædvanlig alvorlig og tavs, medens han grublede over, hvad der dog kunde have bevæget Karen til at flygte bort med Leon. Han var imidlertid ikke istand til at løfte Sløret for denne Gaade og afbrød flere Gange sine Betragtninger med det gjentagne:

„Det er alligevel umuligt, de kunne ikke være flygtede bort. — Men hvis de dog skulde have prøvet derpaa, saa gjøre vi Holdt, naar vi komme til Poul Qvist i Skjærup, og spørge os for, om Nogen har seet vore Gavtyve, derefter skikke vi de Andre hjem, og saa bliver Svigerson og jeg ved at ride Fanden i Vold, til vi faa dem fat. Men, som jeg siger, jeg troer hverken Leon eller Karen istand til at handle saa taabeligt. Maaske sidde de begge To i dette Øieblik i Ro og Mag hjemme ved Aftensbordet og le ad os."

Den gamle Mand var en af disse begunstigede Naturer, der ere bestemte til at opnaa megen Lykke i denne Verden, fordi de bestandig tage Tingen som den falder og ikke gjøre sig unødvendige Skrupler over noget. Han havde altid staaet udenfor Lidenskabernes Indflydelse og fattede dem derfor ikke heller. Om Kvinden besad han det falske og slette Begreb, som det attende Aarhundrede testamenterede det nittende. Af Kjærligheden havde han kun begrebet dens jordiske Deel, ligesom han i sit Ægteskab mere havde seet en bekvem Forbindelse af fælles Fordeel og fælles Person end af fælles Sjæl og Sympathier. Han havde derfor ogsaa bestandig besiddet uden at begribe, aldrig forstaaet at bringe nogen Poesi ind i sit Forhold, aldrig gjort sig Forestilling om, at der skal mere til at hæve Skatte end blot at eie den Jord, hvori de skjules.

Imidlertid red Leon og Karen ind mellem Bakkerne ved Vindinge. Den sorte Hingst havde hidtil retfærdiggjort Røgterens Roes og vedblev, uagtet sin dobbelte Byrde, tilsyneladende utrættet at ile fremad i det jævne og hurtige Trav, den eengang havde begyndt. Karen klyngede sig fast til Leon, tavs og mægtigt greben af

de forskjellige Indtryk, denne Aftens Begivenheder saa nødvendig maatte bevirke. Dog var det hverken Frygt eller Tanken om det Offer, hun bragte sin Elsker, som fremkaldte denne vemodige Stemning hos hende; hun begreb ikke engang ret sit Offers Storhed, fattede ikke heller, at det vistnok var ham, der havde forsikret hende om sin Kjærlighed, men derimod alene hende, der hidtil havde bevist den; hun tænkte blot paa, at hun fra nu af vilde bringe ham al den Lykke, der stod i hendes Magt, og hævede sit Blik mod Himlen, medens hun bad om Hjælp og Styrke til at udføre dette Forsæt.

Leon talte, medens han betragtede hende med sine gjennemtrængende og straalende Øine, der udtrykte den inderligste Ømhed, han tilhviskede hende Ord med denne bløde, dæmpede og vibrerende Stemme, hvormed Kjærligheden tolker sit blødeste Sprog, og som fandt et mægtigt Echo i hendes eget Hjerte.

„Se nu, min Elskede!“ sagde han, „nu ride vi To igjennem den lange Skov, fra Mørket til Lyset, fra Tvang til Frihed, og derfor skal Du ikke være bedrøvet eller bange. Natten ruger vel over os, men i mit Bryst er det solvarmt og lyst. Se paa mig og glem ikke, at Kilden til al min Begeistring ligger i dine Øine. Lad os bede til Gud, at den Følelse, som iaften bevæger os, maa vare ved vort hele Liv, eller at vort Liv ikke varer længere end vor Kjærlighed. Tal til mig, lad mig høre din Stemme, fortæl mig hvad Du tænker.“

„Hvad skal jeg svare?“ hviskede hun. „Det gaaer mig Stakkel med mine Følelser som med dit smukke Sprog: jeg forstaaer det uden ret at kunne udtale det. — Du spørger om mine Tanker, Leon! nu ja, jeg

frygtede nylig og spurgte mig selv, om jeg ikke havde tabt noget i din gode Mening, fordi jeg saa villig lyttede til dine Ord og fulgte Dig iaften."

Leon blev dybt greben af den Ydmyghed og Selvfornægtelse, som laa i dette Skriftemaal.

„Nei, nei!" hviskede han, „tro ikke det. Man kan begribe, ja tilnød agte Den, der er istand til at staa imod, ak, men det burde Du dog vide, man kan alene elske Den, der forstaaer at give efter."

Saaledes udfoldede de i denne Time deres Hjerters friske og fagreste Blomster for hinanden. Han lyttede til hende, som hun ellers pleiede at lytte til hans Sange. Han forstod hende ligesaa meget igjennem sig selv, som igjennem hendes Ord. Det er ogsaa bestandig den eneste Maade, paa hvilken Kvinden aabenbarer sig for os, eftersom Følelsen ikke lader sig opfatte af Forstanden, og vi bedømme hende sædvanlig kun saa slet, fordi vi forstaa hende saa slet. Er det ikke saaledes Tilfældet, at det samme Instrument, som under den Uvidendes Hænder enten forbliver aldeles stumt eller kun frembringer Mislyd, under den Kyndiges fortryller os med sine Harmonier? Et lykkeligt Blik lod ham se tilbunds i denne rige Sjæl, i Dybet, hvor alle Skatte gjemmes, ligesom Perlen kun findes paa Bunden af Havet, synlig for den Ene, medens den Anden alene seer Skummet paa Overfladen.

Natten skred frem. Stjernerne lyste og sluktes igjen, efterhaanden som den gulrøde Stribe, der viste sig paa den østlige Horizont, forstørredes. Fuglene vaagnede. En kold Vind foer hen over Egnen. Natteduggen hang paa Blade og Straa og drysede ned paa Flygtningene, idet de rede hen under Træerne. Inde mellem Buskene

kom et Raadyr tilsyne, strakte sit spidse Hoved op mod de Kommende og forsvandt derpaa med et Spring inde i Tykningen, idet den kastede sit Blik tilbage mod et lille Lam, som fulgte efter. Karen var sovet ind, træt af at drømme og lægge Planer for den uvisse Fremtid, hun gik imøde; hendes Hoved hvilede paa Leons Bryst, hun klyngede sig op til ham, tryg og rolig.

Han derimod deelte ikke længer denne tillidsfulde Ro. I den sidste Time forekom det ham, at Hestens Aandedrag blev kortere, dens Skridt var ikke saa sikkert som før, den slog med Hovedet og snublede flere Gange over Stene og Trærødder paa Veien, et sikkert Tegn paa, at den begyndte at blive træt.

Et saadant Feiltrin vakte Karen. Hun slog sine Øine op og saae sig omkring med en ubeskrivelig Forundring, sandsynligvis fordi hendes Drømme ikke havde det ringeste tilfælles med den Virkelighed, hvori hun vaagnede.

„Hvor langt ere vi komne, Leon?“ hviskede hun.

„Vær uden Frygt,“ svarede han, idet han søgte at blive Herre over den bekymrede Mine, som hans Aasyn udviste. „Jeg haaber, at vi snart skulle naa til Stedet.“

„Du mener da, at vi kunne sætte vor Lid til den Mand, vi tage til?“

„Ja, jeg antager det idetmindste.“

„Hvorfra kjender Du ham?“

„Den første Gang, vi mødtes, glemmer jeg aldrig; det var i Lunden bag din Faders Have, samme Aften Du gav mig denne Ring. — Kan Du saa erindre, naar det var?“ tilføiede han smilende, „Du ilede tilbage til Gaarden, og jeg vilde ogsaa gaa bort, da jeg i det samme saae en Skikkelse komme frem fra en Busk, hvor-

fra han udentvivl havde været Vidne til alt, hvad der foregik imellem os. Det var en høi Mand, paafaldende bleg og mager og klædt i en gammelbags lang Frakke. Han stottede sig til en Stok og blev rolig staaende, som om han ventede paa mit Komme.

„Hvad gjør De her, Herre?" spurgte jeg forbavset.

„Ingenting," svarede han.

„De har altsaa beluret vor Samtale," ytrede jeg, opbragt over den Kulde, hvormed han talte.

„Nei!"

„De har idetmindste hørt, hvad her foregik."

„Ja!" vedblev han med samme Ro, og endnu inden jeg fik Leilighed til at svare, rakte han mig en kold og mager Haand og tilføiede:

„De har intet at frygte af mig; tvertimod, behøver De nogensinde Hjælp, saa rid op ad Horsens til og spørg efter Doktoren fra Sindbjerg."

„Hvem er De da?" vedblev jeg forundret.

Den Gamle rystede paa Hovedet og vendte sig for at gaa.

„Husk blot paa, hvad jeg har sagt," ytrede han og gik ned ad Gangstien, som fører til Kirkegaarden.

„Siig mig da idetmindste Deres Navn," bad jeg, idet jeg fulgte efter ham op paa Høien.

„Farvel!" sagde han og vinkede afværgende med Haanden uden at vende sig om mod mig. Da han kom til Kirkegaardsmuren, saae jeg ham bestige en smuk og vælig Hest, som en Bondedreng havde holdt for ham. Han red bort, rolig og langsom, og tilsyneladende uden at have bevaret nogen Erindring om, hvad der var foregaaet imellem os. — Det var vort første Møde. — Omtrent en Maaned efter red jeg i et Ærinde for din

Fader op til Agersbøl. Mit Møde med den Ubekjendte faldt mig ind, og da Hændelsen nu atter havde bragt mig i hans Nærhed, besluttede jeg at søge Underretning om ham. Jeg tog op til Østersnede og forespurgte mig om Doktoren. Hans Opholdssted var bekjendt for Alle, man fortalte en Mængde Historier om det forunderlige Liv, han førte, om hans ensomme Spadsereture, paa hvilke man bestandig saae ham ledsaget af en gammel, graa Kat, der rolig og besindig rettede sine Skridt efter hans. „Han er bestemt ikke rigtig i Hovedet," meente Nogle. „Det er den klogeste Mand i hele Sognet," paastode Andre. — Vist er det, at Manden imod sin Villie havde ledet den almindelige Opmærksomhed paa sig i en usædvanlig Grad, og jeg fik Lyst til at blive nærmere bekjendt med ham. Jeg red op til Stedet, der blev mig betegnet som hans Bolig, en lille Gaard i Udkanten af en Skov og halv skjult af et høit Gjærde af Pil og Røn. En smal og tilsyneladende længe ubetraadt Vei førte ind til Porten. Krager og Stær fløi omkring mellem Træerne; alt var tavst, øde og ligesom uddøet i Nærheden. Jeg bankede flere Gange paa, før Porten blev aabnet, endelig kom en gammel Kone tilsyne, spurgte i en tvær og barsk Tone, hvad jeg vilde, og paastod, uden at vente paa Svar, at jeg vist var reden feil. Jeg nævnede mit Navn, forklarede, at jeg havde et Ærinde til Doktoren, og efter flere Underhandlinger fik jeg hende endelig til at lukke Porten op og lade mig komme ind. Jeg bandt min Hest i Gaarden, hvor Græs, Løvetand og Gaaseurter skjulte den forfaldne og sunkne Brolægning, og fulgte efter Konen, som dvælende og uvillig førte mig ind i et mørkt og skummelt Værelse, opfyldt med Reoler, Bøger, tørrede Planter og Skeletter. Her

saae jeg den forunderlige Gamle, fordybet i Læsning og klædt i samme Dragt som ved vort første Møde. Han reiste sig ikke ved min Ankomst, tog blot et Par store Stangbriller fra Øinene og satte en stygg, graa Kat, som havde ligget paa hans Skjød, ned paa Gulvet, idet han med et næsten umærkeligt Nik og uden nogensomhelst Indledning spurgte, hvad jeg vilde.

Jeg svarede, at jeg var kommen for at hilse paa ham, da min Vei hændelsesvis havde bragt mig i hans Nærhed. Manden trak paa Skulderen og kastede et Blik hen til Døren, hvor Konen imidlertid var bleven staaende med Hænderne paa Ryggen.

„Det var ogsaa noget at gjøre en saadan Forstyrrelse for," ytrede hun spottende.

„Birthe!" sagde Lægen i en irettesættende Tone, som imidlertid ikke bragte Konen til Tavshed.

„Jeg troede, at det var Bud fra den gamle Præst i Snede, ellers kunde De have faaet Lov til at banke længe."

„Birthe!" gjentog han og vendte sig derpaa til mig med det Spørgsmaal:

„Har De ikke andet at sige?"

„Jo, maaske," svarede jeg. „Jeg har et Raad at udbede mig af Dem."

Manden gjorde et Tegn til Konen, som gik og slog Døren haardt til efter sig, idet hun forlod os.

„Tal da!" sagde han, efter at vi vare blevne alene.

Der var noget i denne Mands Alvor, i hans sørgmodige Væsen, som indgød Tillid, og jeg betroede ham alt, hvad der angik vort Forhold.

„Det kjender jeg jo allerede," svarede han.

„Nu vel!“ vedblev jeg, „hvad raader De mig til at gjøre?“

„Jeg har ikke lovet at give Dem Raad.“

„Jeg erindrer det,“ svarede jeg, „men De tilbød dog at hjælpe mig, naar jeg var stedt i Nød, og derfor kommer jeg til Dem idag.“

„Det kalder han Nød,“ mumlede Manden med et spottende Skuldertræk.

„Jeg har tænkt, at jeg burde underrette Herremanden om mit Forhold til Karen.“

„Gjør det.“

„Troer De, at han giver os sit Samtykke?“

„Nei!“

Jeg blev opbragt over denne udeeltagende og hjerteløse Kulde og beklagede, at jeg havde ladet mig forlede af hans Ord og den uopfordrede Bistand, han tilbød mig, til at besøge ham idag. Han lod ikke til at skjænke min Harme større Opmærksomhed end det, jeg tidligere havde ytret. Medens jeg talte, tog han Bogen, som han nylig havde været beskjæftiget med, begyndte at læse og syntes efter nogle Øieblikkes Tavshed fuldkommen at have glemt min Nærværelse. Jeg forlod Værelset uden at tage Afsked, steg tilhest og vilde atter forlade Gaarden, da den Gamle pludselig kom tilsyne i Gaardøren. Han holdt den ene Haand over Øinene til Skygge for det stærke Sollys, den anden strakte han ud mod mig, nikkede og hviskede:

„Jeg kan ikke give Dem noget Raad, men husk blot paa mine Ord.“

„Hvilke Ord?“

„Naar ingen Anden veed Hjælp for Dem, saa kom til mig, ikke før.“

„Og vil De i et saadant Tilfælde være istand til at hjælpe mig?“ spurgte jeg.

„Jeg vil forsøge det,“ svarede Doktoren, hilste med Haanden og drog sig tilbage, endnu inden jeg havde forladt Gaarden.

„Det er hele mit Bekjendtskab til denne Mand,“ vedblev Leon i en sorgløs Tone; „jeg tyer nu til ham igjen idag, siden hans Huus i ethvert Tilfælde vil yde os et sikkert Skjulested. Skulde hans Bistand senere ikke slaa til, saa tage vi over Horsens til Kjøbenhavn og derfra med et Skib til mit Hjem; den Pengesum, jeg bærer hos mig, vil være tilstrækkelig for os i denne Henseende; naar vi først komme der, — Karina! min unge, min deilige Drøm! saa smiler Solen, saa synger Fuglen, der er det godt og herligt, der ville vi elske hinanden, inderligt, trofast som nu, der skal Du le og juble og være velsignet for al den Lykke, Du giver mig.“

Karen lod sit Svar bero med et straalende og taknemmeligt Blik og et af disse Smil, der paa engang vise Formens og Aandens Skjønhed. Der var i dette Øieblik, medens Morgensolens klare Lys faldt hen over Begge, et saa fromt og hengivent Udtryk i dette Barns Ansigt, Omridset af hendes Kinder saa blødt og harmonisk, det Smil, der aabnede hendes Læber og viste to Rækker smaa og hvide Tænder, saa friskt, saa uskyldigt, saa livsglad, som om denne Reise gjaldt en Fest og ikke et ubestemt og meer end tvivlsomt Maal.

Paa engang kastede Hesten Hovedet til Siden og pidsede Ørerne, som om den lyttede. Leon blev opmærksom ved denne Bevægelse, hævede sig i Stigbøilerne og lod sit Blik glide hen over det lille Skovstykke, de nylig vare komne ud af. Oppe paa Bakkerne, der mod Nord

skjule Dalen ved Greis, saae han to Ryttere komme frem af Morgentaagen og tilsyneladende ride i samme Retning som han. En ubestemt Frygt gjennemfoer ham. Han sagde intet, men paaskyndede blot Hestens Skridt. Det afkræftede Dyr stønnede og vedblev sit Løb.

Karen havde lagt Mærke til det vexlende Udtryk i hendes Elskers Ansigt og den gjentagne Opmærksomhed, han viste de to Ryttere. Et Spørgsmaal svævede paa hendes Læber, men Leon forekom det og udbrød:

„Seer Du den hvide Bygning hist, det er Sindbjerg Kirke, lidt længer til venstre, nede imellem Træerne, ligger den Ubekjendtes Huus. Røgen stiger op fra Skorstenen i den klare Luft; det er, som om de ventede vort Komme."

Der gik atter et Kvarteer, fra Leons Side under en tiltagende Uro og Ængstelse. Hans Hest var træt, den standsede flere Gange og snappede efter Veiret, og imidlertid vedbleve de to Ryttere at vise sig i bestandig kortere Afstand. Karen anede intet, hun lyttede til Lærkens og Solsortens Sang og betragtede Skyerne og det vexlende Landskab, over hvilket Morgensolen udbredte sit klare Lys.

De vare komne forbi Kirken, og det omtalte Huus viste sig i nogen Afstand, omgivet af en Trægruppe, da Leon med et pludseligt Ryk dreiede Hesten igjennem en Overkjørsel, der førte fra Landeveien ind paa en Rugmark. Det ædle Dyr adlød sin Rytters Villie, men efter at det havde gjort nogle faa Skridt igjennem den endnu uhøstede Rug, udstødte det en dæmpet og smertelig Vrinsken, vaklede og faldt. Leon havde været forberedt herpaa. Endnu før Hesten styrtede, løftede han Karen ned paa Jorden, derpaa sprang han selv af og betragtede

nogle Øieblikke med en smertelig Deeltagelse det faldne og stønnende Dyr, hvis halvbrustne Øine vedbleve at være rettede paa ham.

„Den vil dø og aldrig mere faa det skjønne Spanien at se," udbrød han endelig. „Stakkels Dyr! — Og Du, mit unge Barn! græd ikke, jeg spænder Vadsækken af, saa gaa vi tilfods det lille Stykke Vei ned til Doktorens Huus; maaske jeg derfra kan faa Hjælp sendt op til Hesten."

Karen klappede Hestens Hals, Leon tog Vadsækken og Pistolerne, der sad i Sadelhylstret, derefter forlode de Stedet og gik langs med det tætte Hegn, som førte ned til Gaarden, og hvis Træer og Buske aldeles skjulte dem for Enhver, som passerede Landeveien.

Da Leon var kommen nogle Skridt bort, vendte han sig tilbage for at se efter Hesten. Stedet var tildeels allerede skjult af den høie Rug, men imellem denne syntes han, at Dyret strakte sit mørke Hoved iveiret, som om det saae efter ham. Han var dybt bevæget, men søgte at skjule sin Stemning for Karen. Lidt senere naaede de Doktorens Port, som efter en gjentagen Banken aabnede sig for dem.

Den gamle Huusholderskes skarpe og kolde Ansigt havde et endnu mørkere Udtryk end forrige Gang, medens hun lod sine Øine hvile paa Karen. I den bevægede Stemning, Leon var, og i Haab om at fremkalde et gunstigere Indtryk for sin Ledsagerske, greb han den Gamles tørre og rynkede Hænder og beholdt dem fasttrykket i sine, idet han udbrød:

„Jeg kommer atter til Eder, og ikke sandt, De vil være god og venlig mod denne unge Pige, som har haabet og stolet paa Deres Bistand."

Disse Ord, der bleve udtalte med hans Stemmes blødeste og bønligste Tone, lode ikke til at udøve nogen Virkning paa den Gamle. Hun drog sine Hænder tilbage og svarede koldt og skærende:

„Forrige Gang kom De alene, denne Gang kommer De med En til, Gud veed, hvor Mange jeg skal lukke op for næste Gang."

Hun vilde sandsynligvis være bleven ved i denne Tone, hvis ikke den gamle Doktor i det samme havde ladet sig tilsyne i Døren og afbrudt hende.

„Birthe!" udbrød han.

Derpaa vinkede han ad Flygtningene.

Leon ilede ham imøde og tilhviskede ham nogle Ord. Den Gamle lod til at studse, han vendte sig mod Husholdersken og udbrød:

„Luk Porten og lad Ingen komme ind!"

Leon tog Karen ved Haanden og førte hende ind i Stuen.

Her var alt i samme Forfatning som før, blot med den Undtagelse, at Værelset forekom de Indtrædende endnu uhyggeligere, idet et af Rullegardinerne var nedladt for at holde Morgensolens Skin ude. En enkelt Straale trængte ind fra Siden af Gardinet, den viste Karen de lange Næt af Spindelvæv, som hang ned fra Loftet, og Støvet, som havde samlet sig paa Bøger og Møbler. Den gamle Mand bar sin sædvanlige Dragt: en uformelig, lang Frakke, graa Uldsokker, der vare trukne op over Benklæderne, og mørke Klædessko, omgivne med en Rand af Læder. Paa Hovedet havde han en sort Silkekalot, der tildeels skjulte hans tynde og hvide Haar. Hans tilsyneladende Affældighed var saaledes som Leon havde antydet, kun eet havde han

forglemt: det rolige, kolde og overlegne Udtryk, som Prøvelse eller Selvtænkning havde efterladt i hans Ansigt. Enhver Stol i Værelset, undtagen den, hvorpaa han selv pleiede at sidde, var bedækket med Bøger og Papirer, disse lagde han ned paa Gulvet for at skaffe Karen Plads, derpaa stillede han sig foran hende og betragtede hende nogle Øieblikke med et stirrende og ufravendt Blik. Under denne Jagttagelse foregik der en paafaldende Forandring i hans Træk, hans Øienbryn trak sig sammen, Musklerne omkring Munden skjælvede, han mumlede nogle uforstaaelige Ord og udbrød derefter, henvendt mod Leon:

„Hvad ønsker De saa?"

Leon fortalte, hvad der var foregaaet paa Herregaarden, hans Samtale med den Gamle, det modtagne Afslag og Planen til at forlove Karen med Herremanden fra Nebbegaard.

„Jeg grublede længe paa Udvei til Frelse," vedblev han, „men der viste sig ingen; da alt slog os feil, vore Haab og vore Bønner, flygtede vi igaar Aftes bort fra Herregaarden."

„Tilfods?"

„Nei, paa den samme Hest, der hidtil trolig bar mig gjennem det halve Europa. Den hjalp os hertil, men det er ogsaa den sidste Tjeneste, den vil yde mig; oppe ved Rugageren sank den sammen, styrtede og døde. Vort eneste Haab staaer nu til Dem. De har lovet mig Hjælp. — Kom til mig, sagde De, naar ingen Anden kan hjælpe, og i dette Øieblik kan ingen Anden hjælpe os, thi medens jeg her taler, komme vore Forfølgere, Karens Fader og hendes Brudgom, ridende ned til Gaarden for at søge os."

Doktoren svarede ikke, og der fandt en almindelig Tavshed Sted i Værelset nogle Øieblikke, efter at Leon havde ophørt at tale.

„Hvorledes kan jeg hjælpe?“ mumlede han endelig halvhøit.

„Ja, hvorledes vil De vel, at saadan en enlig gammel Mand, som Herren, skal kunne hjælpe Dem?“ gjentog som et Echo den gamle Kone, der havde stillet sig indenfor Døren med Hænderne under Forklædet.

„Birthe!“ udbrød Herren.

„Jeg har stænget Porten, som De bad om,“ vedblev hun heftig. „Det er vel bedst, at jeg koger Dem lidt Kaffe?“

„Ja.“

„Det vil vare en god Stund, inden den bliver færdig, for jeg har endnu ikke sat Vandet til Kog.“

„Birthe!“

Birthe gik og slog Døren til efter sig. Den tidligere Stilhed fandt atter Sted i Værelset, medens den Gamle, med Hovedet støttet i begge Hænder, lod til at være hensunken i en dyb Grublen. Karen sad i nogen Frastand foran ham, anstrengt af Reisen, bleg og sørgmodig.

„Ikke sandt, Herre!“ udbrød Leon, „De vil holde Deres Ord og frelse os?“

„Men hvorledes skal jeg kunne forsvare det? — Frelse en Datter fra hendes egen Fader!“

„Forsvare det!“ gjentog Leon heftig. „Ak, Herre Doktor! De, som har læst saa meget og kjender de gamle Sagn, mindes De ikke Historien om den stakkels Lærke, som forfulgt af en Høg skjulte sig i Folderne af en Drengs Brystdug? Drengen kastede Fuglen hen til Høgen, og

Athenienserne dømte ham til Døden. Denne stakkels, lille Pige er den forfulgte Fugl, vil De lade hende dræbe? — Det er jo heller ikke mod Faderen, De skal beskytte hende, men mod Ulykken."

Den Gamle syntes at indsee Rigtigheden heraf, han nikkede, men blev hindret i at svare ved en lydelig Banken paa Porten.

„Der komme de," raabte Leon. „Nu Deres Ord, ja eller nei; skjul hende og vær velsignet!"

Karens bønlige og taarefulde Øine, som ufravendt vedbleve at være hæftede paa den Ubekjendte, syntes at bevæge ham, han lagde sin Haand paa hendes Hoved, idet han sagde til Leon:

„Gaa ud og nægt dem Adgang! — Lad heller Birthe gjøre det."

Leon gik. Strax efter saae man den gamle Huusholderske skride hen over Gaarden til Porten, just som en ny og heftigere Banken forkyndte de Ventendes Utaalmodighed. Hendes Ytringer tabte sig paa Grund af Afstanden, derimod hørte man den gamle Herremands kraftige og selvtilfredse Latter, idet han svarede:

„Naa, saa Herren nægter at lukke os op, gamle Pulverhex! Det er ellers morsomt nok. Jeg kunde rende den Smule Port ind med mine Skuldre, hvis jeg vilde, men jeg foretrækker at gaa lovformelig tilværks. Nu bliver Svigerson her, mens jeg rider over til min gamle Ven Sognefogden, som boer her næst ved, jeg skal se at faa ham til at tage sin Vogn med, og saa kan Hun hilse mine to Gavtyve derinde, at vi ret strax skulle opgjøre hele vort Mellemværende.

Efter denne Erklæring red den Gamle tilbage mod Østersnede. Herremanden fra Nebbegaard blev derimod

holdende som Vagt udenfor Porten. Han steg af Hesten, svøbte sig omhyggelig ind i Ridekappen og satte sig ned paa en Steen med Tøilen om Armen og Ryggen støttet til et gammelt Asketræ. Lidt efter sank hans Hoved ned paa Brystet, og trættet af det lange Ridt, Nattevaagen og de forskjellige Sindsstemninger, som han i de sidste tolv Timer havde været et Bytte for, hensank den unge Herre i en tryg og vederkvægende Søvn.

Leon var endnu ikke vendt tilbage. Den gamle Læge gik op og ned ad Gulvet med Hænderne paa Ryggen. Karen sad ved Vinduet, hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og græd. Den Gamle gik hen til hende og lagde sin Haand paa hendes Hoved.

„Græd ikke, mit Barn!" sagde han. „Det kan blive godt endnu."

„O nei!" svarede hun. „De hørte jo, hvad min Fader sagde. Han er reden hen efter Fogden, han vil komme tilbage og tage mig med sig, skille mig fra Leon, og min Skjæbne vil da blive som min stakkels Moders!"

„Hvorledes blev da din Moders Skjæbne?" spurgte han med en dæmpet og noget usikker Stemme.

Karen tav, hun rystede blot paa Hovedet.

„Fortæl mig om din Moder!" vedblev Lægen, idet han stillede sig foran hende.

„Har De maaske kjendt hende?"

„Jeg veed det ikke bestemt, men Folk fortalte dog, at hun var lykkelig."

„Folk vidste ikke bedre, — min Moder var ikke lykkelig."

„Hvorfor ikke?" spurgte den nysgjerrige Gamle med større Deeltagelse, end han tidligere havde viist. „Havde hun da ikke en Mand, der holdt af hende?"

„Jo.“

„Et fredeligt Hjem?“

„Jo.“

„Blide Kaar, Overflod i alt, hvad fattedes hun da for at være lykkelig?“

„Ak, Herre!“ svarede Karen sørgmodig, „jeg troer ikke, at Lykken saa meget bestaaer i Overflod som i en Tilværelse, der stemmer overens med vore Tilbøieligheder. — Min Moder smilte ligeoverfor Verdens Øine, medens hun i Stilhed fortvivlede. Hendes Tilværelse var en lang Række af Kvaler, af skjult Kummer, af undertrykte Klager.“

Karen tav, den Gamle havde atter indtaget sin sædvanlige Plads, da hun lidt efter kastede sit Blik hen paa ham, sad han med Hovedet bøiet ned over Bordet og skjulte Ansigtet i sine Hænder, medens de heftige Trækninger, som gjennemfoer ham og hans korte og stønnende Aande vidnede om en dyb og heftig Smerte.

„Mine Ord bevæge Dem,“ udbrød Karen; „De er rørt, De græder jo.“

„Solen gjør ondt i mine Øine,“ svarede han, idet han dreiede sig mere om mod Mørket. „Fortæl Du kun videre, — hun var altsaa ulykkelig, — ulykkelig som jeg,“ mumlede han, „fortabt?“

„Ja!“ vedblev Karen. „Verden var hende ikke god, men hun vidste at skjule sin Skjæbne. Hvad hun led, det saae Ingen, det er bestandig forblevet en Hemmelighed mellem Gud og hendes eget Hjerte. Den Aften, hun døde, kaldte hun mig hen til sit Leie og hviskede: — Jeg døer, mit Barn, som jeg har levet, ubemærket og næsten uden at savnes af Nogen. Det virksomme Liv, hvortil alle din Faders Interesser knytte sig, vil

være istand til at trøste ham, og over Dig vil Tiden snart øve samme Virkning. Men foruden Eder er der endnu En, som i dette Øieblik beskjæftiger mine Tanker, en nær Paarørende, — en Slægtning, som jeg ikke har seet siden min Ungdom. Man fortalte dengang, at han var død, — jeg troer det ikke. Men siden han og jeg skiltes, er der aldrig gaaet nogen Dag bort, hvori han ikke har levet i min Erindring, og hvori jeg ikke bad til Gud for ham. Naar jeg er død, er der Ingen, som vil gjøre det, bed derfor Du fra nu af for ham i mit Sted, — glem det ikke. — Det var de sidste Ord, min Moder talte; da Fader om Aftenen kom hjem fra Marken, var hun død. — Og denne Slægtning, som hun aldrig nogensinde tidligere havde omtalt, og hvis Navn hun først røbede, maaske uden selv at vide det, i Øieblikket, hvori hun udaandede, denne Mand, — forstaaer De, Herre! det var for ham, hun led, ham, paa hvem hun bestandig tænkte; han var Skyld i hendes hele Ulykke."

Den Gamle hævede sit Hoved op fra den bøiede Stilling, hans Ansigt var blegt, hans Læber zitrede, ethvert Træk røbede den umiskjendeligste Smerte.

„Jeg forstaaer Dig nok," svarede han og nikkede med Hovedet, „men maaske han dog ikke var saa skyldig, som Du troer. — Nævnede din Moder ikke denne Mands Navn?"

„Jo, men det var hendes Hemmelighed," svarede Karen nølende.

„Hed han maaske Verner?" spurgte han hviskende.

„Hvorledes! De — De har kjendt ham?"

„Ja, mit Barn!" raabte han, og med disse Ord slyngede han sine Arme om Karens Hals og trykkede hende

heftigt til sit Bryst. „Jeg har kjendt den Mand, din Moder omtalte, og Du skal ikke sørge mere. De banke paa Porten derude, hører Du, men lad dem komme; nu skal jeg frelse Eder begge."

I dette Øieblik syntes der at være foregaaet en fuldstændig Forvandling med den Gamle, hans Øine straalede, hans sammensunkne Skikkelse hævede sig, en svag Rødme farvede hans furede Kinder. Han gik hen til Vinduet, aabnede det og raabte ned i Gaarden med en Stemme, der ikke røbede det ringeste af den tidligere Svaghed:

„Luk Porten op, og lad de Fremmede komme ind."

Birthe vendte sig forbavset om mod Vinduet, hun gjenkjendte ikke sin Herre i denne bestemte og kraftige Røst. Imidlertid adlød hun øieblikkelig og aabnede med Leons Hjælp Porten for Fogden og de to Herremænd.

Da Karens Fader, idet han kom ind i Gaarden, fik Øie paa Leon, standsede han sin Hest foran ham og brast i Latter:

„Naa, er Du der, din Skjælm! det maa jeg sige, Du forstaaer min Sjæl rigtignok at volde Folk Ulejlighed og tænker kun lidt paa, at jeg er en gammel Mand, siden Du faaer mig til at ride hele Natten omkring efter Dig. Og saa at bære sig saa dumt ad! — Fy for en Ulykke, Leon! hvem skulde have troet det om Dig? — ride nordpaa, hvor det var umuligt at slippe bort! — hvorfor Djævlen tog Du ikke hellere ind til Fredericia, derfra kunde I have ladet Eder sætte over med Færgen til Strib og langt lettere være slupne fra os, naar galt skulde være. — Jeg vil ikke tale om Azor, din rare Hingst, som Du rendte fra hist oppe i Rugmarken istedetfor at sørge for at faa den aareladt, den

skal vi da ikke faa mere Gavn af hjemme. — Naa, hvor er saa Karen? Lad os komme ind til hende, for at Svigerson kan faa hende at se, han længes efter hende."

„Nei, jeg renoncerer," ytrede Herremanden fra Nebbegaard.

„Hvad for noget!" raabte den Gamle, idet han med et spottende Blik maalte den blege Skikkelse, som stod foran ham, træt og gabende, indsvøbt i sin lange Ridekappe. „Hvad skal det betyde."

„Ja, jeg kan ligesaa godt sige det strax," vedblev den Unge, blinkende med sine søvnige Øine. „Naar jeg ikke kan have min Kjæreste for mig selv, og naar Nogen understaaer sig at give sig af med hende," — —

„Hvad saa?" spurgte Leon og traadte ham et Skridt nærmere.

Den unge Herremand gjorde hurtig et Skridt tilbage, svøbte sig tættere ind i Kappen og svarede:

„Saa kan han gjerne beholde hende for mig. — Jeg renoncerer."

„Ja, den Snak skal vi nok komme ud af," ytrede den Gamle med et Skuldertræk. „Svigerson trænger til et godt Glas varm Punsch og saa en lille Luur. Naar han vaagner op igjen, vil han nok have betænkt sig. Før os nu indenfor, Leon, og lad mig faa talt med lille Karen, hun længes bestemt ogsaa efter mig."

Da de to Herremænd og Leon kom ind i Forstuen, bleve de standsede af Huusholdersken, som stillede sig i Veien for dem og sagde til Karens Fader:

„Min Herre ønsker at tale nogle Ord i Enrum med Dem alene. Behag at træde ind til ham."

„Ja nok!" svarede den Gamle. „Han kan forresten

gjerne spare sig Uleiligheden, for om saa Eders Herre var Gudfader selv, fik han mig dog ikke rokket i min Beslutning. — Bliv kun her, Svigerson! det skal være afgjort i en Fart. Lad mig se, at Du og Leon ikke komme i Totterne paa hinanden, mens jeg er borte."

„Jeg renoncerer," svarede Herremanden.

Da den Gamle kom ind i Værelset, varede det nogle Øieblikke, før han var istand til at bemærke Doktoren, som havde reist sig og indbød ham til at tage Plads.

„Naa, saa det er Dem, gode Herre! som giver de to Gavstrikke Skjul og nægter at udlevere dem. — Det gjør mig min Sjæl ondt, at De har havt saa megen Uleilighed, for nu kommer De dog til at finde Dem i, at jeg tager dem med mig begge To, lige for Deres Næse."

„Det vil vise sig," svarede Lægen.

„Hvad for noget! Tvivler De maaske derom?"

„Ja!"

„De har da formodenlig ifinde at hindre det."

„Ja!"

„De!" gjentog Herremanden, idet han satte begge Hænder i Siden og maalte den affældige Skikkelse, som stod foran ham, med en ubeskrivelig Ringeagt. Doktoren traadte ham et Skridt nærmere og vedblev kold og rolig:

„Kjender Du mig?"

„Naa, saa vi ere allerede blevne Dus. — Aa ja! det er formodenlig paa Svogerskabets Vegne; lad gaa. Nei, Herre! jeg kjender Dem ikke."

„Se ret paa mig," vedblev den gamle Mand med en dyb og høitidelig Stemme, idet han drog Gardinet op og stillede sig i Lyset foran den Anden.

„Nei, Herre!" vedblev Herremanden, der imod sin Villie dog følte sig paavirket af den Andens Alvor. —

„Jeg kjender Dem ikke. — Og alligevel, jeg maa have seet Dem før.“ — Hans Ansigtstræk undergik pludselig en sælsom Forandring, hans Øine syntes at udvide sig, han blev bleg, hans Læber dirrede, medens han tilføiede: — „De ligner En, — som er død, som er glemt for mange Aar siden.“

„Ja, Frederik!“ vedblev Lægen, „Du har sagt det. En, som er glemt, skjøndt han endnu ikke er død. Jeg er din Broder, kjender Du mig ikke mere?“

„Jo vist, jo vist, jeg kjender Dig, Stemmen, Øinene, Ansigtet. — Verner! min Broder! — men det er alligevel Spilfægteri altsammen. Du kan ikke være levende, for jeg har din Dødsattest hjemme i min Pult, og jeg har ladet lyse efter Dig i alle Aviser.“

Lægen strakte ham sine Hænder imøde, idet han hviskede:

„Det er alligevel mig. Kom, sid ned og hør, hvad jeg har at sige, saa vil Du ikke tvivle mere.“

Herremanden adlød, tavs og villig, den Anden vedblev:

„Jeg tog bort, som Du veed, med Skibet fra Flensborg, det forliste under Sydamerika, de Andre omkom, jeg derimod drev iland paa Ruffet, blev reddet og tilbragte flere Aar under en afvexlende Skjæbne, der ikke lod mig Leilighed til at sende Underretning til Eder i Hjemmet. Omsider viste Lykken sig, ved et af disse Tilfælde, der ligge udenfor menneskelig Beregning, til min Gunst, jeg erhvervede mig en Formue og kom tilbage til Danmark igjen. Ingen kjendte mig; som Du nylig sagde: jeg var glemt eller idetmindste bleven en Fremmed for Alle. Vore Forældre vare døde, min Eiendom var i din Besiddelse, og Du havde jo Ret

dertil, siden Du gjemte min Dødsattest i din Pult. — Det var en Sommeraften, da jeg kom op til Herregaarden, jeg glemmer det aldrig. Jeg listede mig ned i Lunden bag Haven og blev der et ubemærket Vidne til en Samtale mellem to Personer, den Ene var Dig, den Anden var en Kvinde. Du sad ved hendes Side, hun hvilede sit Hoved paa din Skulder.

„Jeg forstaaer Dig," svarede Herremanden uden at slaa Øinene op, „det var Christine, din Forlovede, som imidlertid var bleven min Kone, fordi hun og hendes gamle Moder efter din Død ikke havde noget Sted at ty hen eller nogetsomhelst Middel til deres Udkomme. — Det var alligevel ikke alene af den Grund, hun tog mig, da jeg havde forklaret hende alt. Da hun hørte, at Du var død, og havde grædt sig et Par Aar derover, begyndte hun at holde af mig; vi giftede os og fik det lille Barn, og hun var saa omhyggelig for al min Bedrift og gjorde mig det tilpas paa enhver Maade, det skal Enhver være Vidne til, som nogensinde har seet vort kjærlige Forhold. Jeg har ogsaa været en rigtig god Mand imod hende, det kan Du lide paa. Jeg sagde hende aldrig imod, gik af Veien for hende, lod hende skjøtte sig selv og gjøre hvad hun vilde. Hun havde sine magelige Dage og fuldt op af Stads og Tjenestefolk, saa det var umuligt andet, end at hun maatte skjønne derpaa. — Hun holdt meget af mig, den Sjæl! det veed Gud hun gjorde, og hun har mangfoldige Gange forsikret mig om, at jeg var den eneste og bedste Ven, hun havde. Kan Du tænke Dig noget større Bevis paa et Fruentimmers Kjærlighed?"

„Nei!" svarede Verner og rakte Broderen sin Haand. „Jeg troer, at Du var elsket, som Du siger."

„Mærkværdigt nok var det, at hun alligevel ikke ret vilde trives hjemme hos mig. — Hvad Du?"

Verner tav nogle Øieblikke, før han vedblev:

„Den Aften, jeg nævnede, hørte jeg Eders Samtale, og jeg vidste da, at der intet mere var tilbage for mig. Jeg drog bort igjen, stille, lydløs og ubemærket som jeg var kommen, skjulte mig i denne Afkrog og har aldrig seet Christine siden."

„Men hvad har Du nu ifinde, da Du giver Dig tilkjende for mig?" spurgte Herremanden ængstelig. „Er Du bleven vred, fordi jeg tog din Kjæreste fra Dig, vil Du forlange din Eiendom tilbage og sætte mig fra Gaarden, som jeg har dyrket saa godt op og anvendt hele mit Livs Omhu paa? Saa streng kan Du da ikke være, vel Verner?"

Verner slyngede sin Arm om Broderens Hals, medens han svarede:

„Ak, min Broder! hvor Du kjender mig slet, siden Du er istand til at tro dette. Hvad er Gaard og Gods vel for mig, en gammel, rystende Mand, der kun har Længsel efter en Grav og lidt Haab om Erstatning bag denne for det, jeg maatte savne hernede."

„Savne!" gjentog Broderen forundret, „Du sagde jo, at Du havde tjent mange Penge, mens Du var borte i fremmede Lande. I ethvert Tilfælde kunne vi jo dele Gaardens Indtægter. — Seer Du, Verner, jeg kan ogsaa nok komme ud af at give Dig en vis aarlig Andeel af Udbyttet, enten in natura eller efter Kapitelstaxten. Du kan faa det med mig, som Du vil."

„Nei, nei!" svarede Doktoren med et vemodigt Smil. „Behold Du hvad Du har! Denne Dag har nu givet

mig al den Lykke, som Verden har tilbage for mig. Jeg forlanger ikke mere."

Herremanden tog denne Ytring til Indtægt for sig, smilte tilfreds, idet han slog Broderen paa Skuldren og udbrød:

„Jeg er ogsaa meget lykkelig over at have fundet Dig, det kan Du lide paa, men det er alligevel ikke nok, Du skal fordre mere endnu."

„Det har jeg ogsaa isinde. Jeg forlanger, at Du skal give lille Karen til Leon og lade ham arbeide for Dig, naar Du ikke længer er istand dertil."

„Er det det hele?" raabte Herremanden med et tilfreds Smil. „Og Du fordrer virkelig ingen anden Godtgjørelse eller Afgift af Gaarden?"

„Nei, nei, min Broder!"

„Saa er Du den ædleste Sjæl, jeg nogensinde har kjendt. Det er som Christine altid sagde, Du var langt bedre end Nogen vidste. Ja, Du kan tro, Verner! hun og jeg har siddet mangen lang og kedsommelig Vinteraften og snakket om Dig. Det var altid en sikker Maade til at faa hende i godt Humør, naar jeg fortalte om din og min Barndom og saadanne forslidte Historier. Saa smilte hun og saae saa kjøn og taknemlig ud. — Altsaa, vi give Herremanden fra Nebbegaard Reisepas, han har desuden allerede renonceret, den Skralling! saa gifte vi Børnene, og saa beholder jeg, Gud ske Lov og Tak, Spanieren bestandig hos mig. Det er en Karl efter mit Gemyt. Du flytter med op paa Gaarden, der skal Du faa dine magelige Dage."

„Nei, jeg bliver her. I denne Afkrog har jeg engang fundet mit Hjem og vil ikke kunne passe for noget andet."

„Til Bryllupet skal Du da idetmindste være med."

„Ja vist, til deres Bryllup vil jeg komme og ovenikjøbet forlange en Gave af Dig ved samme Leilighed."

„Forlang hvad Du vil. Det er vel en god Rideheſt, Du trænger til. Jeg har en deilig ſortblisſet med —"

„Nei! Du misforſtaaer mig, Broder! Hvad jeg ønſker er blot det lille Portræt af Chriſtine, ſom hang i Taarnværelſet, da jeg var hjemme. Medens Du beſad Originalen, har jeg i mange Aar ikke havt andet end dette ſelvgjorte og ſlette Billede af hende."

Med disſe Ord drog han et Forhæng af grønt Taft tilbage fra et lille Skilderi, der viſte et kvindeligt Bryſtbillede i Profil, udklippet af ſort Papir.

„Det er ſku overmaade kjønt," ſagde Herremanden uden at ſe paa Portrætet. „Hvem ſkal det foreſtille?"

„Du erindrer vel nok det Billede, jeg mener?" tilføiede Verner uden at beſvare Broderens Spørgsmaal.

„Ja vist, naturligvis, det huſker jeg godt. Gud veed forreſten, hvor det er blevet af. Jeg har ikke ſeet det i mangfoldige Aar, det ligger ſagtens forvaret i en eller anden Skuffe i den ſtore Dragkiſte, ſom vi flyttede op paa Loftet efter hendes Død, men vi finde det nok. — Du ſkal ogſaa faa et ſtort og kjønt Portræt af mig, hvis Du bryder Dig om det. Saa bliver da alting ved det gamle, og jeg vil nu lade Børnene komme ind."

Han rakte Broderen Haanden og aabnede Døren. Leon, Karen og den unge Herremand traadte ind.

„Naa, der have vi Dig, Du rare Pige! ſom løber bort fra din Fader. — Kom kun nærmere. Herind med Jer! Til Straf for din Forſeelſe, — ingen Græden, Tørklædet fra Øinene, — hør førſt Dommen! — Til Straf fordi Du løb bort med Leon, ſkal Du nu for-

dømmes til at blive sammen med ham til din Dødsdag, hjemme paa Gaarden. Derom er denne Mand og jeg blevne enige, og Gud naade Jer, hvis I prøve paa at løbe bort igjen."

Karen og Leon udstødte et jublende Frydeskrig. Leon greb Herremandens Haand. Karen derimod ilede hen til den gamle Læge, der udbredte sine Arme mod hende og trykkede hende til sit Bryst. Den unge Pige følte en brændende Taare paa sin Pande, medens han holdt hende omslynget og hviskede:

„Glem ikke ham, som den Døende nævnede i sine Bønner. Siden han voldte Moderen saa megen Sorg, maa han idetmindste kunne bringe Datteren Glæde."

„Naa, Frossenpind!" raabte Herremanden til sin forrige Svigerson. „Hvad siger Du dertil, er Du bedrøvet over deres Glæde?"

„Nei!" svarede Ynglingen alvorlig og værdig, idet han rakte Leon sin Haand. „Jeg renoncerer."

„Og alt dette kan I nu takke ham for," vedblev den gamle Herremand og slog sin Arm om Broderens Skulder. „Ham alene. Det er den braveste Karl af os Allesammen, og om I vil vide hans Navn, saa er han ingen Anden end —"

„Jeg er Doktoren fra Sindbjerg," svarede Verner.

„Du har dog voldet mig megen Sorg," sagde Herremanden paa Hjemveien til Leon. „At Du løb din Vei med Karen, det vil jeg tilgive, men at Du spolerede din rare Hingst, som var os til saa stor Gavn paa Gaarden, det glemmer jeg aldrig."

Da Prangeren tav, lagde han sig tilbage paa Stolen, medens Forsamlingen ytrede sit Bifald over hans Fortælling.

„Den af de omtalte Personer, som især interesserer mig, var dog la Costa," bemærkede en af Tilhørerne.

„Synes I saa godt om ham?" svarede Prangeren smilende. „Aa ja, det var ogsaa en resolut og uforfærdet Mand, det fik han endda Leilighed til at bevise, medens han laa i Kvarteer i Horsens. Har I Lyst til at høre længer paa mig, skal jeg fortælle Jer, hvad jeg veed om ham."

Dette Tilbud blev optaget med almindeligt Bifald.

„Gaa saa ud først, Du der, med Strikkestrømpen, og se til mine Heste, jeg synes de rumstere saadan derude. Jeg skal nok vente, til Du kommer tilbage."

Karlen nikkede og adlød stiltiende.

„Det var Synd, han skulde have den gode Stol at sidde paa," tilføiede den listige Pranger. „Det var blot for at faa den, jeg skikkede ham bort, Hestene holde sig min Sjæl nok rolige, men naar man har redet saa lang en Vei som jeg, saa synker Blodet ned i Benene, og man trænger til at gjøre sig det lidt mageligt."

Med disse Ord trak han Stolen til sig, lagde begge Been op paa den, tilberedte en ny Thevandspunsch og gav derefter et kort Grundrids af følgende Historie.

En Mands Regimente.

Medens Dragonregimentet Algarve laa indkvarteret i Horsens, saae man en tidlig Morgenstund fire spanske Officerer samlede i Lichtenbergs Palais, hvor Regimentets Chef, Generalmajor Kindelan, dengang boede. Generalen havde kaldt disse Officerer til sig for at raadslaa med dem om de Forholdsregler, der burde tages for at standse den misfornøiede og truende Stemning, som daglig ytrede sig i Regimentet.

Vinduerne i Salen stode aabne ud mod Torvet, Sollyset faldt i en skraa Retning hen over de broncerede Forziringer og Ornamenter paa Væggene og farvede den tætte Sky af Tobaksdamp, som udstrømmede fra de tændte Cigarer. Imidlertid fandt Raadslagningen Sted, efter at Generalen til Indledning havde skildret de Forhold, under hvilke man for Øieblikket befandt sig.

„Som jeg siger," vedblev han i Samtalens Løb, „det lader sig ikke nægte, at Kong Josephs Valg har i Hjemmet vakt nogen Misfornøielse mod de Franske. Medens Castanos og Palafox reise Oprørsfanen til Gunst for Ferdinand den Syvende, erklærer Juntaen i Andalusien de Fremmede aabenbar Krig, og Kleresiet sender hemmelig en katholsk Geistlig til Danmark for at underrette den

spanske Overgeneral, Marquis Don Pedro de la Romana, om de stedfundne Begivenheder. Bernadotte har hidtil gjort alt muligt for at skjule Tilstanden for Soldaterne, tilbageholdt enhver Underretning, endog private Breve, men det onde er ulykkeligvis kun derved blevet værre, idet man fæster Lid til ethvert Rygte, det usandsynligste og meest forvanskede. Soldaterne stimle sammen paa Gader og Beværtningssteder, saa snart Nogen, der er vort Sprog mægtig, tilbyder at forklare, hvad danske Blade have uddraget af engelske Aviser om vore Anliggender i Hjemmet. Marquis Romana har forgæves opfordret til Fred og Enighed, den vakte Misfornøielse tiltager daglig og synes i den sidste Tid kun at vente paa en tilfældig Anledning for at give sig Luft i Handling."

Generalen tav nogle Øieblikke, Ingen svarede ham. Idet han lod sine Øine glide hen over de Omkringsiddende, saae han de tre Officerers Blik at være rettet paa sig, mørkt, strengt og forskende som en Dommers.

Stemningen havde bestandig været imod General Kindelan; han var en Fremmed blandt det Folk, han befalede over; man troede ham ikke ret, og hans senere Adfærd skulde ogsaa fuldkommen retfærdiggjøre den almindelige Uvillie. Ubestemt og vaklende, uden Dygtighed hvor det kom an paa at handle, besad han derimod i Smaating den Svages hele Egensind og Paastaaelighed. Da han ikke modtog noget Svar, vedblev han:

„Jeg behøver vel ikke at omtale det farlige i et saadant Udbrud af de Meniges Misfornøielse, eller hvor frugteslos enhver Modstand fra deres Side vilde blive; hvad der derimod i længere Tid har været Gjenstand for min Bekymring, er, at Regimentet Algarves Befalings-

mand, den hæderlige gamle Don Felipe Diaz de Ortega, under de nærværende Forhold ikke synes at være sin Post voxen, og at den tiltagende Ulydighed netop søger sin Styrke i hans Svaghed. Don Felipe indrømmer det selv. Vi vide Alle, at han uhelbredet og lidende efter et Skudsaar, fulgte med Armeen herop. Det barske Klima i Norden har udentvivl forøget hans Svaghed, og i dette Brev erklærer han sig ude af Stand til at opretholde Fred og Orden og anmoder mig om indtil videre at vælge en anden Befalingsmand i hans Sted. Derfor, mine Herrer! har jeg ladet Dem kalde, jeg venter nu at høre deres Raad og Mening."

Det vilde være unødvendigt at følge Samtalens Gang under de Forhandlinger, som denne Opfordring gav Anledning til. Man søgte, efter tilsyneladende indbyrdes Overenskomst, at bibringe Generalen et gunstigere Begreb om Dragonernes Stemning, fremhævede de indberettede Overdrivelser og var endelig enig med ham i at sætte en ny Befalingsmand i Don Felipes Sted.

„Det beroer altsaa blot paa, at vi blandt Regimentets ældre Officerer vælge en Mand, der vil være denne Post voxen," sagde Generalen.

„Og hvorfor mener Eders Excellence just en ældre Mand?"

„Naturligvis, Don Benavidos, fordi jeg hos ham forudsætter en større Erfaring og den Besindighed, paa hvilken det i Særdeleshed her beroer."

„Maaske," svarede den Tiltalte, en gammel, arret Krigsmand. „Mig forekommer det dog, at en Yngre vilde være endnu bedre paa sin Plads her, hvor alt beroer paa Bestemthed og Kraft til at handle."

„Kjender De da maaske en Mand, hos hvem disse Egenskaber ere forenede?"

„Ja!"

„Hans Navn?"

„Don Antonio la Costa."

Et Udbrud af Forundring lød fra Tilhørerne.

„Ritmester la Costa!" gjentog man. „En Spiller!"

„Jeg nægter det ikke," svarede den Gamle.

„En Garvers Søn!"

„Det kan være."

„En Fremmed!"

„Ja, denne sidste Egenskab vil rimeligvis ikke være nogen Hinder i Eders Excellences Mening," vedblev den Gamle. „Jeg skal desuden ikke kunne sige, om la Costa er en Fremmed af Fødsel, jeg veed blot, at han er en Spanier i Sind og Tanke."

Generalen gik hen til et Bord for at tænde en frisk Cigar. I dette Øieblik bøiede en af Officererne sig over mod Don Benavidos og hviskede:

„Men betænk dog, De fordærver jo alt for os ved dette Valg."

„Tværtimod!" svarede den Gamle i samme dæmpede Tone, „lad mig blot raade."

Hvad enten nu Grunden maatte søges i den Anseelse, Benavidos besad blandt sine Kammerater, eller i den tillidsfulde Sikkerhed, hans Ord fremkaldte, saa var denne korte Ordvexling, der foregik ubemærket af Generalen, tilstrækkelig til at forandre de to Officerers Modstand til en eftergivende Tavshed, under hvilken alene Kindelan og Benavidos vedbleve Samtalen:

„De kjender da Ritmester la Costa meget nøie?" spurgte den Første.

„Ja, Excellence! vilde jeg vel ellers vove at anbefale ham til Eder? Jeg har tjent med la Costa ved Armeen i Biscaia, under Felttoget i Catalonien, under Don Benito de Arguelo, og hvad han i den Tid har udrettet, vil jeg ikke fortælle Dem, fordi man selv maa have været Vidne dertil, for at kunne tro det. Prøv ham, Excellence! De vil finde Deres Forventninger overtrufne, hvor høit De end stiller dem. La Costa er alt, hvad det behager ham at være, en Slagsbroder og en fuldendt Verdensmand, en uegennyttig, opofrende og hengiven Kammerat, en Mand i Styrke, i Klogt og Mod, i alt hvad en Mand er istand til at yde, og hvis De aldrig har opdaget disse Egenskaber hos ham, saa kommer det deraf, at han, ligesom Regimentsfanen, kun udfolder sig, naar det gjælder, og hvis han ikke svarer til min Roes, saa giver jeg enhver af de her Tilstedeværende Ret til fra idag af at tvivle paa mit Ord og paa min Ære."

„Og en saadan Skat har Regimentet Algarve besiddet, uden at jeg vidste det ringeste derom."

„Ja, sligt hændes undertiden," sagde Benavidos.

„Jeg længes efter at gjøre Ritmesterens Bekjendtskab, thi jeg tilstaaer, at jeg hidtil næppe kjender ham af Udseende."

„Han har idag Vagt i Eders Excellences Palais."

„Hvad mene De hertil, mine Herrer?"

„Intet!" svarede den Ældste af de to Officerer. „Benavidos maa selv tage Ansvaret paa sig, siden han kjender la Costa saa nøie."

„Velan! vi ville da betragte vor Raadslagning som endt; jeg ønsker at tale med Ritmesteren. Ved Vagtparaden i Formiddag skal jeg have den Ære at meddele Eder min Bestemmelse."

De tre Officerer hilste og forlode Salen. Lidt efter gik Generalen ud i Forhallen, til Officerernes Vagtstue. Han fandt Capitainen liggende paa en Træbænk, med Kappen sammenrullet under Hovedet. I samme Øieblik, Kindelan udtalte hans Navn, sprang han op, som om en Fjeder havde sat ham i Bevægelse, rettede sig og hilste med en Soldats Holdning og Anstand.

Som en Modsætning til de fleste øvrige Spaniere var la Costa temmelig høi og slank. Han havde et langt, brunt og magert Ansigt, en bred og fremspringende Pande, paa hvis Overflade mindre Tiden end gjennemlevede Lidenskaber havde tegnet en dyb Rynke, mørke, kloge og bestemte Øine, en stor Mund og en kroget Næse. Hans sorte Haar var klippet saa tæt, at man skjelnede den blaalige Hovedbund. Uagtet dette Hoved hverken i dets Træk eller Form var paafaldende regelret eller indtagende, besad det dog et eiendommeligt Udtryk og en udpræget Karakteer, som uimodstaaeligt fængslede Blikket og indgød Overbevisning om, at man ikke havde noget almindeligt Menneske for sig. Hans Holdning forraadte en sikker Følelse af Bestemthed og Kraft, hans Mine syntes at tilkjendegive Bevidstheden herom. Den dybe Fure og de letbevægelige Muskler over hans dybtliggende Øine tydede paa et heftigt Gemyt, utæmmeligt i dets Lidenskaber, urokkeligt i dets Beslutninger, despotisk i dets Handlinger. Og dog udelukkede dette Vartegn til sine Tider ikke en vis Blidhed eller det Præg af Godmodighed, som er egent for alle stærke og kraftige Naturer.

Kindelan betragtede i nogle Øieblikke la Costas Skikkelse, der forekom ham saa tillidsfuld i dens rolige og alvorlige Tavshed. Derefter sagde han:

„Hr. Ritmester! et Ord, hvis De behager."

La Costa spændte Sabelen fastere, tog sin trekantede Hat i Haanden og fulgte efter Generalen.

„Behag at tage Plads," vedblev denne, da de kom ind i Salen. „Vi ville tale lidt med hinanden. De er Ritmester la Costa?"

„Ja."

„Saavidt jeg hører, er De ingen født Spanier."

„Nei, Excellence! jeg er født i Perpignan."

„Deres Forældre?"

„De bleve dræbte under Revolutionen."

„Og hvorfor forlod De selv Frankrig?"

„Fordi jeg blev bedragen af en Dame."

„Ah, for en Andens Skyld?"

„Nei, for Egenkjærlighedens Skyld."

„Og denne Dame —?"

La Costa saae op paa Generalen med en ironisk Mine, idet han svarede:

„Synes Eders Excellence ikke, vi gjorde bedst i at afbryde her?"

„Hvorfor?"

„Fordi jeg vel skylder Eder Regnskab for mine Handlinger, men ikke for mine Følelser. — Jeg antager heller ikke, at det var for at høre mine Ungdomshistorier fortælle, at Eders Excellence gjorde mig den Ære at kalde mig."

„Besvar kun trøstig mine Spørgsmaal," ytrede Generalen med et Smil, hvorunder han forgæves søgte at dølge, at han følte sig beherskет af den modtagne Tilrettevisning. „Deres Fortrolighed vil maaske ikke være saa ilde anbragt, som De mener, siden det her gjælder Deres Lykke."

Ritmesteren lod til at være uimodtagelig for dette Lokkemiddel. Han vedligeholdt sin kolde og overlegne Mine, medens han svarede:

„Det er dog et Spørgsmaal, om Eders Excellence vil være istand til at skabe den. I min Alder maa en Mand enten allerede have søgt sin Lykke, kæmpet for den og vundet den, eller ogsaa have lært at undvære den."

„Nu vel, til Sagen da: De har formodenlig bemærket, at der i den senere Tid finder en tiltagende Misstemning Sted i Regimentet?"

„Ja vist!" svarede la Costa, „jeg har bemærket det; man er noget misfornøiet."

„Og uden Grund, Regimentet har dannet sig Skrækkebilleder og Forestillinger, som ere blottede for al Virkelighed."

„Det er muligt. Jeg veed blot, at man er misfornøiet."

„Hvorledes mener De, at man bedst skulde raade Bod herpaa?"

„Hvis Misfornøielsen, som Eders Excellence antager, ikke har nogen Grund, saa tænker jeg, at den falder bort af sig selv. Skulde der derimod virkelig være gyldig Anledning til den almindelige Uvillie, saa —"

„Nu, bliv ved, hvorfor standser De?"

„Saa er det Regimentets Chef, men ikke mig, der maa vide at raade Bod herpaa."

„Men hvis nu Chefen tilfældigvis ikke skulde være istand dertil?"

„Hvis en Mand ikke længer er istand til at opfylde sine Pligter, saa pleier han at søge eller at modtage sin Afsked."

Generalen smilede tilfreds. La Costa syntes just at gaa den Vei, han ønskede. Han vedblev:

„De mener da, at en Anden vilde være istand til at opretholde den nødvendige Fred og Orden i Regimentet?"

„Eders Excellence misforstaaer mig. Hvis jeg havde sagt en Anden, vilde mine Ord kunne fortolkes som en Anklage mod den nuværende Chef. Jeg mener blot, at man for at være en Mand altid maa kunne udføre det, man paatager sig."

Men De søger jo bestandig at undvige mig, Hr. Ritmester! De besvarer mine Ord med Fraser og Talemaader. Behag at ytre Dem mere uforbeholdent."

„Jeg venter blot paa, at Eders Excellence noget nøiere skal betegne mig, hvorom Talen egenlig er."

„Nu vel da! troer De, at en behjertet og duelig Chef under de nærværende Forhold vilde kunne standse den vakte Misfornøielse og vedligeholde Orden og Lydighed i Regimentet?"

„Ja, ganske vist, derom er jeg overbevist; men som sagt, det maatte ogsaa være en behjertet og modig Mand, thi om det end lykkes den Feige at blive løftet op i Ørnens Rede, saa kan Eders Excellence være overbevist om, at han ikke vil sove rolig i den. Det maatte være en Mand, som forstod at vinde sine Soldaters Hengivenhed."

„Ja, det indrømmer jeg."

„Deres Tillid."

„Det er vist."

„Deres Beundring og Høiagtelse."

„Men inden det lykkes ham at skaffe sig en saadan Erkjendelse, kunde det maaske være for seent at høste Frugterne af den."

„Behøves der da saa lang Tid hertil?“ spurgte den uvidende la Costa.

„De maa selv kunne besvare Deres Spørgsmaal, Hr. Ritmester! Hvor længe mener De?“

„Jeg mener, at han ikke behøvede mere end fire og tyve Timer til at skaffe sig al den Erkjendelse, han behøver.“

General Kindelan reiste sig, støttede begge Armene paa Bordet og betragtede la Costa stivt og forskende, medens han udbrød:

„Og De troer virkelig, at en Mand i fire og tyve Timer vil kunne udrette saa meget?“

„Eders Excellence finder maaske, at man burde slaa noget af paa denne Frist. I saa Fald er jeg ogsaa villig til at indrømme det.“

Generalen tav nogle Øieblikke, medens han grublende gik op og ned ad Gulvet med Hænderne paa Ryggen. Pludselig standsede han foran Ritmesteren, der imidlertid var bleven rolig siddende og havde fulgt hans Bevægelser med et Smil og en Mine, som tilkjendegav den trygge Bevidsthed om, at det fra nu af var ham, som beherskede Situationen.

„Endnu et Spørgsmaal, Hr. Ritmester! og jeg beder Dem at overveie det noie, før De svarer.“

„Det pleier jeg altid, Eders Excellence!“

„Chefen for Regimentet Algarve, Don Felipe de Ortega, har ansøgt om sin Afsked.“

„Ja, jeg veed det, han er syg og svagelig.“

„Tør De overtage denne Post i hans Sted?“

„Ja!“ svarede la Costa uden at tøve.

„Vil De være istand til at opretholde den fornødne Mandstugt og Orden, saaledes som De nylig omtalte?“

„Det antager jeg."

„Og De mener for Alvor, at De kun behøver fire og tyve Timer til at erhverve Regimentets Tillid, Hengivenhed og Beundring, selv om Stemningen hændelsesvis iforveien skulde være noget imod Dem?"

La Costa svarede for tredie Gang med sit korte og bestemte Ja.

„Godt, min Hr. Ritmester! vi ville lade det komme an paa en Prøve. Ved Paraden i Middag skal Deres foreløbige Udnævnelse finde Sted. Men husk, hvad De før sagde: En Mand maa altid være istand til at udføre de Forpligtelser, han paatager sig."

„Frygt ikke, Eders Excellence!" svarede Ritmesteren smilende. „Jeg har en ypperlig Hukommelse."

Med disse Ord reiste han sig, hilste og forlod Salen.

Samme Middag blev la Costa udnævnt til Chef for Regimentet Algarve, under Forbehold af den senere Bekræftelse, der skulde indhentes fra Fyrsten af Pontecorvo. Rygtet herom havde allerede udbredt sig ved de to Officerer, som vare tilstede under Forhandlingerne hos Generalen. Man misbilligede næsten enstemmig dette Valg, til Trods for den gamle Benavidos' Forestillinger. En Mængde forskjellige Rygter om la Costas Fortid bleve pludselig satte i Bevægelse, flere ældre Officerer vare forbigaaede ved Udnævnelsen; Misundelse, krænket Stolthed, Egennytte og lignende Følelser, der bestandig trænge sig frem paa Overfladen af de oprørte Lidenskabers Strøm, forøgede den almindelige Uvillie, men endnu mere virkende var den Omstændighed, at la Costa var en Fremmed, ovenikjøbet en Franskmand, og Hadet mod de Franske havde aldrig ytret sig mere

levende, høiroſtet eller retfærdigere end nu. Grunden hertil var følgende:

I Slutningen af Juli Maaned ſendte Marſchal Bernadotte Romana Befaling til at lade de ſpanſke Regimenter ſværge den nye Konge Troſkab. Generalen vægrede ſig under forſkjellige Paaſkud ved at lade denne Befaling kundgjøre, men da Bernadotte gjentog ſin Opfordring i et beſtemtere Sprog, udſtedte han fra Hovedkvarteret i Nyborg Ordre til Cheferne angaaende Edfæſtelſen. Dermed var Løſenet givet til en aabenbar Modſtand; Ærens Kamp begyndte mod Intereſſernes. Soldaterne nægtede under Truſler, Klager og Forbandelſer at aflægge Hylding til Kong Joſeph. Den Fornedrelſe, ſom man anſaae forbunden med Eden, vakte pludſelig en overſtrømmende Begeiſtring for det ſkjønne og fjerne Fædreland og Raſeri over den Afmagt, ſom laa i enhver mulig Ytring af Modſtand. En letbevægelig Indbildningskraft fremkaldte de meeſt overdrevne Foreſtillinger om Forholdene i Hjemmet, man higede efter Frelſe og var i Uvidenhed om, hvorfra den ſkulde komme. Under denne almindelige Fortvivlelſe var Følelſen af det vanærende i at give efter dog meeſt fremherſkende. I Sjælland og Fyen udbrød et fuldſtændigt Oprør, Alarmtrommen gik igjennem Gaderne og kaldte Soldaterne til Vaaben; man nedſkød de franſke Officerer og ſønderrev Fanerne.

Diſſe og lignende Optrin foraarſagede en almindelig Skræk blandt de ærlige Borgermænd, der, medens Europa ſkjælvede under Napoleons Fodtrin, aldrig havde ſeet Røgen af en fjendtlig Leir og ikke hørt andre Skud end de, der bleve løsnede ved et Bryllupsgilde eller af en fredelig Skipper, ſom kaldte ſine Paſſagerer ombord,

naar hans Jagt var færdig til at seile til Kjøbenhavn. Borgernes Frygt viste sig imidlertid ugrundet. Midt under Indflydelsen af de ophidsede Lidenskaber vedligeholdt Spanierne deres blide og fredsommelige Adfærd mod Indvaanerne. Den Aften, de droge bort, omfavnede de deres Værter, kjærtegnede Børnene, forærede dem deres Amuletter, — smaa Punge, der gjemte en Bly- eller Messingmedaille med Afbildninger af Kristus og Maria, — græd og toge Afsked som fra kjære og dyrebare Slægtninge.

I det nordlige Jylland lykkedes det den franskfindede General Fririon at aflokke enkelte Regimenter en betinget Ed. I Horsens derimod nægtede man overalt at adlyde. Kindelan var i denne Anledning, omtrent otte Dage før denne Fortælling begynder, ankommen til Staden, uden ret at kunne danne sig noget Begreb om den ophidsede Stemning, men derimod med fuldkommen Tillid til den gode Virkning af hans Nærværelse. Han kaldte Don Felipe til sig og stødte paa den første Klippe, idet den gamle Spanier besvarede hans Opfordring med at bede om sin Afsked fra Regimentet.

Samme Dag, Kindelan ankom fra Randers, indtraf fra Fyen en anden Reisende med mindre Pomp og mindre Fordring paa Opmærksomhed, skjøndt han bragte en langt mere velkommen Tidende. Det var et Bud fra Romana med Underretning om, at engelske Krigsskibe krydsede i Store Belt, beredte til at modtage de spanske Regimenter, og at man i al Stilhed skulde sætte sig i Bevægelse i tre Divisioner, bemægtige sig Kystfartøier, Færger og Pramme og søge Overgange ved Snoghøi, Rosenvold og Lyngsodde for derefter at drage til Nyborg, hvor Frelsen og Befrielsen ventede.

Den nedtrykte Stemning forvandledes ved dette Budskab til den høieste Glæde for disse ulykkelige Sydens Børn, hos hvem alt var Lidenskab, mægtig og glødende som den Sol, hvorunder de fødtes. Tanken om Flugt besjælede Alle. Der blev i Stilhed aabnet Forbindelse med de Nord for Horsens adspredte Regimenter, skjøndt flere af disse havde aflagt Eden. Medens man saaledes overveiede og forberedte sig, syntes Freden for en Stund atter at være vendt tilbage, de ophidsede Gemytter vare blevne beroligede; en skuffende Ro, der bedaarede Kindelan, en Hvile og et Aandedrag før Kampen, et Havblik inden Stormen begyndte.

Hvad der atter forstyrrede denne Hvile var, at Planen til Flugt stødte paa uventede Hindringer. Officererne i de forskjellige Regimenter handlede uden Enhed. Man fattedes en Anfører til at lede Foretagendet; de, som havde opkastet sig dertil, følte sig lammede ved Modsigelse og Forræderi. Denne Bevidsthed gjorde de Standhaftige modløse, vakte Bekymringer paany og bragte de fattede Beslutninger til at vakle.

Under Fred og Ro tilhører Magten bestandig den Kloge, under oprørte Lidenskaber derimod den Dristige. Udrustet med begge disse Egenskaber viste la Costa sig i dette Øieblik paa Skuepladsen: en Fremmed, hvem den almindelige Mening desuden gjorde til Landsmand af de forhadte Undertrykkere, en Ubekjendt, men som dog bar sit Rygte fra tidligere Bedrifter, ligesom en Krigers bærer sine Ar. Man hilste ham ikke, idet han red ned ad Fronten efter at være udnævnt til Chef, ingen Stemme hævede sig for at give sit Bifald tilkjende; flammende Øine, mørke Miner, truende Aasyn, en huul og betydningsfuld Mumlen mødte ham, hvorhen han

vendte sig. Kindelan var forbavset, overrasket ved denne umiskjendelige Stemning, hans fortrædelige Ansigt vendte sig mod la Costa for at erfare Virkningen paa ham. Ritmesteren syntes, forunderligt nok, ikke at bemærke noget. Af alle Tilstedeværende var han den Eneste, hvis Aasyn vedligeholdt et sorgløst og ligegyldigt Udtryk. Han sad med en skjødeslos Ynde paa sin rødbrune Hingst og saae til alle Sider, som om denne Udnævnelse angik den ligegyldigste Sag i Verden. Der laa noget ophøiet i denne Mands milde og værdige Ro ligeoverfor Faren, man erkjendte uvilkaarligt, at en saa heroisk Selvtillid nødvendig maatte være en Frugt af overlegne og prøvede Evner, og midt i sin egen Bestyrtelse og raadvilde Forsagthed modtog Kindelan, ved at betragte la Costa, en Tillid til hans Mod, en Forvisning om hans Talent og Dygtighed, som ingen tidligere Forsikring havde været istand til at tilveiebringe. Da Dagsbefalingen var oplæst, hilste Ritmesteren og red bort fra Paradepladsen i Selskab med Generalen.

En Time senere forlod la Costa sin Bolig for at gaa op til Gjæstgivergaarden paa Nørregade, hvor Officererne spiste til Middag.

„Det er sienſynligt," sagde han underveis til sig selv, „de ønske Krig med mig, alle disse brave Folk; — nu vel! de skulle faa deres Lyst styret. Ingen vovede at hilse mig, ikke engang min egen Eskadron, og alt stammer fra Officererne, det er altsaa med dem, man maa begynde. — Tag Eder nu iagt, mine Herrer! det gjælder den Første, jeg møder."

Ritmesteren havde just tilendebragt denne Monolog, da han saae to af sit Regiments Officerer komme ud

af en Gadedør foran ham. La Costa forstærkede sine Skridt, naaede dem, hilste og sagde:

„Mine Herrer! hvis Deres Gang gjælder mig, saa glæder jeg mig over at være kommen Dem i Forkjøbet."

„Nei, Hr. Ritmester!" svarede den Ældste af de to Officerer med hele den alvorlige Værdighed, som hans Nation saa fuldkomment forstaaer at lægge i Udtryk og Stemme. „Vor Gang gjælder ikke Dem; hvorfor antog De det?"

„Jh nu! jeg formodede, at det maaske var Deres Hensigt at hilse paa mig som Deres nye Chef."

„Vi gaa til Spisebordet og ere altsaa i dette Øieblik fritagne for Tjenesten."

„Vil det da sige det samme som at være fritagne for Høfligheden?"

„O! hvad Høflighed angaaer, saa ere vore Begreber herom udentvivl ligesaa forskjellige som den Nation og det Land, vi tilhøre."

„Det er muligt," svarede la Costa med sit venlige Smil. „Jeg er uheldigvis saa fremmed for Dem, at jeg hverken kjender Deres Nation eller Land. Hvad mig selv derimod angaaer, saa har jeg aflagt nogle Beviser paa, at jeg hører til de Modiges Nation, og mine Forældre ere fra Ny-Castilien, der hvor man gjør de gode Klinger."

„Og vi!" udbrød den yngste Officeer med en Heftighed, som han forgæves søgte at beherske, „vi To ere fra et Land, hvor man forstaaer at bruge de gode Klinger."

„Jeg troer Dem," svarede la Costa, „især siden De selv forsikrer mig derom."

„Min Herre! hvis jeg forstaaer at tyde det spottende

Smil, som De behager at vedligeholde, saa finder De maaske ikke denne Forsikring tilstrækkelig?"

„Tværtimod," svarede la Costa med et ubeskriveligt Udtryk af Ironi. „Jeg holder mig ubetinget til deres Ord, især siden Andre maaske endnu ikke have havt Leilighed til at kunne bekræfte det."

„Nu, ved Sanct Jago! det beroer kun paa Dem selv at faa enhver Bekræftelse, som De ønsker," ytrede Officeren med tiltagende Raseri.

„Nei, tillad mig, nu tager De atter feil, det vil ikke bero paa mig, især hvis De vedbliver at tale i denne lydelige Tone, der bringer de Forbigaaende til at standse og vende sig efter os. — Foruden det, at man altid beviser en slet Smag ved at tale høit, vil den Bekræftelse, De nylig tilbød, derved ophøre at være en Hemmelighed og følgelig kunne støde paa Hindringer. Jeg nægter imidlertid ikke, at Begyndelsen af vor Samtale forekom mig saa interessant, at jeg længes efter at fortsætte den, kun skal jeg, siden De nu eengang synes at ynde dette høirøstede Sprog, tillade mig at foreslaa en mindre iagttaget Plads end den aabne og befærdede Gade. Min Vært har bag sin Gaard en lille, indelukket Have, hvori jeg undertiden pleier at spadsere, det er et Sted, som ypperlig vil egne sig for Dem."

„Og naar vil man kunne træffe Dem der?"

„Sædvanlig efter Middagsbordet. Idag, f. Ex., naar Klokken er fire, vil jeg ganske bestemt være der og glæde mig til Deres Besøg, hvis De iøvrigt ikke skulde ønske en længere Frist."

„Hvem af os gjælder denne venlige Indbydelse?" spurgte den ældre Officeer.

„De sætter mig virkelig i Forlegenhed ved dette

Spørgsmaal," vedblev la Costa med sit evige Smil. „Jeg indseer, at jeg vilde begaa en Uhøflighed, ved at foretrække En af dem."

„De mener altsaa os Begge?" spurgte Officeren overrasket.

„Jeg vil overlade det til Dem selv at afgjøre det. Jeg gjentager blot, at mine Ytringer nylig ikke gjaldt Nogen særlig af Dem, og at jeg vilde være i Tvivl om, hvem der tilkom Fortrinet. Altsaa, mine Herrer! det bliver ved Aftalen, Klokken fire, og dermed ville vi lade den Sag være afgjort. Her er Gjæstgivergaarden."

„Endnu et Ord, Hr. Ritmester!" udbrød den Ældste af de to Officerer. „De synes ved Deres Indbydelse at have glemt, at Marschal Bernadotte ikke ynder slige Sammenkomster, og at han har fastsat Degradation, ja i et senere Dekret endog Dødsstraf for Enhver, der indlader sig herpaa, det være sig som Vidne eller Deeltager."

„Jeg glemmer intet," svarede la Costa. „Tværtimod, jeg beklager kun, at De ikke selv har erindret denne Omstændighed lidt tidligere, siden den pludselig synes at have saa megen Vægt hos Dem."

„De misforstaaer mig. Jeg meente blot, at De sandsynligvis havde overseet denne Hindring med Hensyn til de Vidner, vi kunde ønske ved det omtalte Møde."

„Ak, min Herre!" svarede la Costa med et sørgmodigt Smil, „hvis jeg havde agtet paa Hindringer, vilde jeg i dette Øieblik ikke være Chef for Regimentet Algarve. Med Hensyn til de omtalte Vidner er jeg saa heldig, strax at kunne fritage Dem for enhver Bekymring. Jeg har nemlig beordret en Vagtmester for hver

af Eskadronerne til at møde hos mig Klokken tre i Eftermiddag for at afhandle de Meniges Lønninger med dem. Det er tre Vidner, et for Enhver af os. Idet vi befale dem at være tilstede ved vor Sammenkomst, ville de være fritagne for ethvert senere Ansvar, og vi have da ikke heller behov at gjøre vore Venner deelagtige i Hemmeligheden."

La Costa var saa veltalende, det var desuden ikke muligt at indvende noget imod Rigtigheden af hans Grunde.

Officeerstaffelet var denne Middag imod Sædvane meget stille og ensformigt. Efter nogle forgæves Forsøg paa at bringe en ligegyldig Samtale istand, hendøede den omsider aldeles, man spiste, drak og bortfjernede sig; imidlertid lagde Ritmesteren dog Mærke til, at han og de to Officerer under Maaltidet vare Gjenstand for en mere end almindelig Opmærksomhed, som om man allerede havde en Anelse om Gjenstanden for den stedfundne Aftale imellem dem. Da han kom hjem, fandt han Vagtmesterne ventende hos sig. La Costa modtog de Meddelelser, han ønskede, og indviede dem derpaa i det aftalte Møde.

„Klokken er endnu kun lidt over tre," sagde han, „jeg har altsaa Tid til at gaa til Generalen for at bringe Regimentets Lønningssag i Orden. Jeg haaber at faa den afgjort endnu idag, behag imidlertid at vente mig her, til jeg kommer tilbage."

Kindelan var just staaet op fra Middagsbordet, da Ritmesteren lod sig melde.

„Jeg kommer igjen," sagde la Costa, tilsyneladende uden at bemærke det fortrædelige Udtryk, hvormed Generalen modtog ham.

„Ja, jeg seer det," svarede Kindelan.

„Jeg haaber dog ikke at være Eders Excellence uvelkommen?"

„Aa nei, thi jeg formoder, at De har noget vigtigt at meddele mig."

„Netop."

„Noget, der ikke taaler Opsættelse?"

„Ganske vist, Eders Excellence har fuldkommen Ret i denne Formodning," svarede la Costa smilende.

„Til Sagen da, hvis De behager. — Nu! — De tøver, jeg troer De betænker Dem."

„Nei, jeg venter."

„Hvorpaa?"

„Behag at tage Plads, for at jeg ogsaa kan have Lov til at sætte mig, thi Eders Excellence glemmer jo at byde mig en Stol, og jeg er meget træt."

Kindelans Ansigt viste en høi Grad af Overraskelse, men tillige et Smil, der indeholdt al den Opreisning, Ritmesteren kunde ønske. Han drog en Stol hen til la Costa og vedblev:

„Det var altsaa med Deres Ærinde, at vi skulde beskjæftige os."

„Ja vist," sagde la Costa, „med Regimentets tilgodehavende Lønning."

„Regimentets Lønning," gjentog Kindelan skuffet. „Er det virkelig ikke af anden Grund, De kommer?"

„Nei. Men jeg kan heller ikke tænke mig en Sag af større Vigtighed. Soldaterne maa give Afkald paa de første Nødvendigheder, og man bekymrer sig ikke derom, de fattes Penge, og man nægter at betale dem deres Løn, finder Eders Excellence ikke, at en saadan Gjenstand har nogen Betydning, især i en Tid som denne?

De forlanger Ro og Lydighed, De maa min Tro selv gjøre Deres Deel for at skaffe den tilveie."

„Det er noget tidligt, at De beder om Hjælp hos mig."

„Det er ikke Hjælpen, men Pligten, jeg her paakalder; jeg kommer heller ikke for at bede, thi man beder om en Naade, men man fordrer sin Ret, og hvis det ikke var Hensigten at vise Retfærdighed, saa undrer det mig, at man valgte mig til Chef, at man troede mig bestemt og frygtløs nok til at skaffe Eders Excellence Ret imod et heelt Regiment, uden at De skulde have samme Forpligtelser mod dette. Man har lovet den tilgodehavende Løn udbetalt i Begyndelsen af Juli Maaned, og idag skrive vi den anden August, det er altsaa et Løfte, jeg erindrer om, et Tilsagn, en ligefrem Pligt, og Anførerne have flere Pligter end alle Andre."

„Jeg giver Dem nogen Ret i disse Bemærkninger, men der er for Øieblikket intet at gjøre ved denne Sag, Regimentet faaer at vente."

„Men Regimentet vil ikke vente og behøver det ikke heller. At være Algarves Chef har jeg forstaaet saaledes, at man overdrog mig at varetage saavel dets Rettigheder som dets Forpligtelser, og siden det nu er vist, at disse stakkels Soldater have fem Ugers Løn tilgode, har jeg lovet, at de skulde faa den betalt endnu imorgen."

„Men, min Herre Ritmester —"

„Imorgen!" gjentog la Costa uden at forandre en Mine. „Jeg kommer altsaa for at anmode Eders Excellence om at give Kvarteermesteren Befaling til at rette sig herefter."

„Men betænker De, med hvem De taler, Hr. Ritmester?"

„Hvad mener Eders Excellence?"

„Dette Sprog, denne Tone! — det lader til, at vi To have taget feil af hinanden."

„Vi! — nei, det er vist kun Eders Excellence, der har taget feil af mig. Men hvorledes det end forholder sig, saa haaber jeg, at De idetmindste har den Godhed at betragte mig for lidt mere end et Redskab til at ave en Flok oprørske Soldater. Hvis ikke, saa desværre for Eders Excellence."

„Ah, De truer mig endogsaa."

„Nei, jeg advarer kun."

„Og hvad mener De med dette desværre for mig."

„Jeg mener, at De snart vil blive bragt ud af Vildfarelsen."

Kindelan var i lige Grad opbragt og raadvild, han gik nogle Gange op og ned ad Gulvet med Hænderne sammenslyngede paa Ryggen. Imidlertid vedblev la Costa uden Medlidenhed:

„Jeg kalder det et slet Regimente at benytte Magten til at undertrykke Retfærdigheden, og det er heller ikke saa besynderligt, at man begynder at blive utaalmodig herover. Eders Excellence bemærkede udentvivl selv Stemningen ved Paraden i Middags."

„Ja, mod Dem."

„Ganske vist, mod mig idag, men den skal jeg nok forstaa at beherske; vil Eders Excellence ogsaa kunne det, hvis den vender sig mod Dem imorgen?"

Disse sidste Ord syntes, uagtet det personlige i deres Hentydning, at gjøre et dybt Indtryk paa Kindelan. Efter svage Naturers Sædvane betænkte han sig heller

ikke saa meget paa at indrømme la Costas Ret, som at tilstaa, at han selv havde Uret.

„Nu, Hr. General!" vedblev Ritmesteren, „De vil altsaa give Kvarteermesteren Deres Ordre?"

„Men saa tov dog lidt, min Herre! man maa dog have Tid til at overveie Sagen. De iler og jager, som om det kom an paa at løbe Storm."

„Ak, Excellence!" svarede la Costa smilende, „lad os ikke tale om at løbe Storm, thi i saa Fald vilde jeg maaske være bedre paa min Plads end —"

„End jeg paa min, mener De formodenlig, tal kun ud, De har hidtil ikke skaanet mig. Og hvilken Plads vilde De vel i et saadant Tilfælde tildele mig?"

„Naturligvis Hærførerens: — efter os Andre. Men vi befinde os ikke i Krigen, der tager man, her ønsker man, som De hører, der gjælder det Mod og Klogt, her —"

„Her gjælder det Skrig og Skraal, ikke andet."

„Tværtimod, her gjælder det fremfor alt Eders Excellences Ære."

„Hvorledes min Ære? hvis De endda havde sagt Deres Ære, vilde jeg være tilbøielig til at give Dem Medhold efter dette ubetænksomme Løfte, De har givet Folkene."

„Eders Excellence tager feil," sagde la Costa. „Idet De nægter Rytterne Penge til at betale deres Fornødenheder med, tvinger De dem til at borge, laane, tage, til at efterlade Spanierne et plettet Navn i det fremmede Land, som modtog os venligt og gjæstfrit, og derfor siger jeg nok engang: det er ikke saa meget min som Deres Excellences Ære, hvorom her er Talen."

Generalen havde i denne Samtale havt megen Anledning til at føle sig krænket, han, som dog var Herren ligeoverfor den nyskabte Tugtemester, vel at mærke, rigtignok kun paa samme Maade Herre, som Eieren er Herre over den indesluttede Løve. Paa den anden Side følte han en vis dorsk Beroligelse ved at kunne støtte sig til denne Jernmand, og han besad idetmindste Klogt nok til at erkjende Nødvendigheden af en Raadgiver, en Veileder, medens han, som et Vrag paa Oceanet, var prisgiven for Stormen. Han veiede sin Fordeel, der altid før havde gjort Udslaget i hans Beslutninger, han begreb, at han burde opgive noget af sin Værdighed, heller end at lade det komme til et Brud, og det endelige Svar, han gav Ritmesteren, var derfor fra hans Side ligesaa meget beregnet paa at hæve enhver Misforstaaelse, som betegnende for hans Natur.

„Ja, ja da," sagde han, „siden De beder herom, og siden jeg agter Dem for høit til at kunne ønske, De skulde bryde Deres Ord, vil jeg udstede Ordre til Regimentskvarteermesteren om at udbetale Lønningen imorgen; men dermed venter jeg da ogsaa, at enhversomhelst Anledning til Strid og Utilfredshed vil være hævet."

La Costa trak paa Skuldrene og reiste sig for at tage Afsked. I samme Øieblik bragte Tjeneren Generalen et Brev og tilhviskede ham nogle Ord, der uden Tvivl bevirkede, at Kindelan strax brød Seglet for at gjøre sig bekjendt med Brevets Indhold. La Costa var standset ved Døren. Han saae Generalen knuge det modtagne Brev sammen i Haanden og stampe i Gulvet, medens han udbrød:

„Der have vi atter noget nyt. Denne Dag synes bestemt til blot at bringe mig Ubehageligheder."

„Da jeg formoder, at dette Brev ikke angaaer mig, vil jeg tage mig den Frihed at anbefale mig hos Eders Excellence," sagde la Costa.

„De tager feil, min Herre, Brevet angaaer netop Dem."

„Ja, selv i dette Tilfælde nødes jeg til at gaa, siden man venter mig i en Anledning, som ikke taaler Opsættelse."

„Men jeg siger Dem, at De maa tøve," ytrede Generalen med større Heftighed end han hidtil havde viist. „Se her! behag selv at læse."

Han rakte Ritmesteren det sammenkrøllede Brev. La Costa aabnede det og læste:

„En Ven af Fred underretter herved Eders Excellence om, at der i denne Eftermiddag, Kl. fire, vil finde en Duel Sted mellem Ritmester la Costa, Don Tadeo Uriola og Don Cerdan de Pontero, Officerer i Regimentet Algarve."

„Hvad har De hertil at svare?" spurgte Kindelan, da la Costa stiltiende rakte ham Brevet tilbage.

„Ikke synderligt," ytrede Ritmesteren. „For det første vilde jeg i Generalens Sted aldrig lægge nogen Vægt paa anonyme Angivelser; siden dernæst denne Brevskriver fortæller, at Duellen skal finde Sted Klokken fire, og Klokken nu kun mangler fem Minuter heri, saa indseer Eders Excellence selv, at jeg maa skynde mig for at kunne komme til rette Tid."

„De antager da, at jeg vil give mit Minde til denne Duel?"

„Nei, Excellence! det antoge vi ikke, og derfor bad vi Dem heller ikke om Tilladelse dertil."

„Hvorom er Striden opstaaet?"

„Det erindrer jeg min Tro ikke mere," svarede la Costa smilende. „Jeg troer, det var et Sted i Cervantes, vi bleve uenige om."

„Men denne Kamp kan ikke finde Sted. De kjender udentvivl Forbudet mod Dueller. Jeg vil ikke, at De slaaes, og som Deres Foresatte forbyder jeg Dem det herved. — Nu veed De min Mening."

„Ja, Excellence!" svarede la Costa i samme bestemte og dæmpede Sprog som hidtil. „Men nu skal De ogsaa høre min Mening. Duellen maa finde Sted; jeg beklager, at De er bleven underrettet herom, men jeg kan umulig undgaa at slaaes. Som min Foresatte har De vel Ret til at befale over mine Ord, tildeels ogsaa over mine Handlinger, men i en Sag som denne foretrækker jeg at raade selv, og naar det gjælder om Æren, saa anseer jeg Eders Excellence ikke for min Overmand; i dette Punkt tænker jeg vi ere Lige."

La Costa hilste og gik til Døren, men Kindelan traadte iveien for ham, bleg, aandeløs og heftig.

„Hvorledes!" raabte han. „De vover at trodse mig?"

„Jeg vover at redde mit gode Navn og Rygte, siden Eders Excellence maaske senere vil have nogen Nytte deraf."

„Nei, nei, ved alle Helgene! det skal ikke ske, De bliver her," raabte Kindelan med al den Heftighed, der undertiden træder istedetfor Lidenskab, og det Raseri, som i afgjørende Øieblikke udgjør Enkeltes Mod. „Og siden De tvinger mig til at benytte min Myndighed, skal De ogsaa erfare Følgen deraf."

Han aabnede Døren og kaldte. En Officeer kom tilsyne.

„Min Herre!“ vedblev Generalen, „modtag Ritmester la Costas Kaarde. Han er Deres Arrestant.“

En Dødsbleghed gik over la Costas Ansigt, idet Officeren gjorde Mine til at træde nærmere. Under hans sammentrukne Bryn saae man et glødende og fortærende Blik, medens hans Haand knugede sig fast om Kaarden. Men i næste Sekund vendte hans Besindighed tilbage, han traadte hen til Generalen, der ved denne Bevægelse uvilkaarlig gjorde et Skridt mod Vinduesfordybningen. La Costa dæmpede sin Stemme og udbrød, næsten hvisken de:

„Det vover De, min Herre! at gjøre mod mig, der kom til Dem, ikke fordi jeg behøvede Deres Hjælp, men fordi De trængte til min. De vover at krænke, at ydmyge den Eneste, der besad Mod nok til at være Deres Ven! — Saa hør da nu mit sidste Ord: — Hvis De fængsler mig, og jeg ikke slipper løs, og denne Duel ikke finder Sted endnu idag, saa har De fornærmet mig, plettet min Ære, og veed De, hvad jeg da vil gjøre? — saa siger jeg mig fri for Dem, for Tjenesten, for Herredømmet, jeg anklager Dem aabenlyst for Fronten af hele Regimentet, jeg sønderbryder min Kaarde og kaster Stumperne for Deres Fødder, og naar jeg da først har vendt Dem Ryggen, gad jeg nok seet, hvem der i Fremtiden vil vove at tage Deres Parti. Evneløs og raadvild vil De blive henveiret som en Fjer i Stormen uden at vide, hvorhen De flagrer, eller hvor De synker. — Har De forstaaet mig? — Ja, rynk kun Brynene, min Hr. General! betragt den Eneste, der nogensinde har vovet at sige Dem Sandheden. — De kan tro, der skal mere end rynkede Øienbryn til for at skræmme mig. Hr. Ritmester! tag min Kaarde, som

Generalen sagde, jeg er Deres Arrestant. Lad os gaa. Nu have vi talt længe nok. Det er paa Tiden, at man ogsaa tænker lidt paa at handle."

Med disse Ord hilste la Costa og forlod Værelset, fulgt af Officeren. Generalen blev staaende nogle Øieblikke og saae efter dem.

„Det er jo en Djævel og intet Menneske," mumlede han endelig. — „Lad dem handle som de ville. Jeg veed jo ikke selv, hvad jeg skal gribe til. Strid og Ufred overalt, hvorhen man vender sig. Jeg er inderlig led og kjed af det hele."

Det var to Timer senere, da flere Officerer havde forsamlet sig i Baghuset af en stor Gaard, der laa paa Raadhuspladsen og tilhørte en Kjøbmand Bønnelykke. Denne Mand var en af Byens rigeste Borgere, opofrende, uegennyttig, hæderlig og anseet, og havde under de Fremmedes Ophold bestandig den største Indkvartering af Spanske. Mørket begyndte at bryde frem, der var tændt Lys i Værelset, som efterhaanden fyldtes af en tæt Tobaksdamp.

Man var i denne Forsamling beskæftiget med aldeles at ødelægge la Costas Rygte. Hans ubegribelige Forsvinden og den derved forhindrede Kamp syntes ogsaa at tilbyde hans Fjender en gyldig Anledning til at nedbryde den Rest af Anseelse, han endnu havde tilbage. Det Optrin, der om Middagen havde fundet Sted mellem de tre Officerer, var ikke længer nogen Hemmelighed. Efter at Ritmesterens Modstandere havde indfundet sig paa det bestemte Sted og forgæves ventet ham i henved en Time, sendte de Vagtmesterne bort, idet de tillagde hans Udeblivelse Grunde, som de maaske selv betvivlede, men som dog ved Omstændighederne fik et

Skin af Sandsynlighed. Vagtmesterne, der ikke havde nogen Anledning til at dølge den Besked, man gav dem, udbredte Historien videre, og saaledes vare næppe to Timer forløbne, før Flertallet af Regimentet vidste, at dets nye Chef havde modtaget en Udfordring af to Officerer og gjort sig usynlig, just som Kampen skulde finde Sted. De Udtydninger, som denne Adfærd gav Anledning til, især under den nærværende ophidsede Stemning, behøve vi ikke at omtale.

I det omtalte Selskab denne Aften anssaae Enhver sig altsaa fuldkommen berettiget til at tvivle om la Costas Mod. Man talte om høitidelige Demonstrationer imod den paatvungne Chef, brød Staven over Kindelan, der ved sit Valg havde sat en Plet paa Regimentets Ære, og vexlede kun disse og lignende Udbrud for at lovprise Ritmesterens Modstandere, der havde vovet at fremstille sig som de første Offere for den gode Sag.

Begge disse Officerer vare tilstede i Forsamlingen og nøde deres Triumf med et Maadehold, der var saa meget større, som det sikkert kostede dem megen Overvindelse at dølge Glæden over den billige Pris, for hvilken deres Martyrkrone var erhvervet. Den ulykkelige Ritmester blev betragtet som fuldkomment fortabt, ingen Stemme vovede at hæve sig til hans Forsvar, selv Benavidos vidste intet at sige, han sad paa en Stol, forstemt og grublende og lyttede til de Øvriges Samtale.

„Hvad nu angaaer," udbrød en Officeer, „at vi have besluttet ikke at taale ham længer som Regimentets Chef, saa anseer jeg det for unødvendigt at spilde Tiden med at udtænke Forholdsregler herimod; la Costa har udentvivl gjort sig usynlig ved at flygte; vi ville aldrig mere faa ham at se."

„Aa ja, hvorfor ikke," tog Benavidos tilorde. „Jeg troer, at han har aflivet sig selv, hængt en Mollesteen om sin Hals og kastet sig i Horsens Fjord, hvor den er dybest, altsammen af Frygt for en Duel, skjøndt han dog, som bekjendt, har deeltaget med Hæder i elleve Feltslag."

„Jeg siger ikke nei dertil," ytrede den Første frimodig. „I al Fald anseer jeg det for vist, at han ikke oftere vil komme tilsyne."

„Og hvis det nu dog skete?"

„Saa vilde han strax efter blive gjort usynlig igjen og det for stedse. Men han vover det ikke."

„Aldrig!"

„Aldrig!" gjentog et enstemmigt Chor i Forsamlingen.

I dette Øieblik blev Døren lukket op, og la Costa traadte ind, bleg og bestemt, med opløftet Hoved, rolig og fattet som altid.

Et almindeligt og levende Udbrud af Overraskelse hilste ham; derefter fulgte den dybeste Tavshed, under hvilken Vreden og Hadet, som den dæmmede Flod, syntes at stige. La Costa traadte midt ind i Officerernes Kreds og lod sine mørke og straalende Øine glide hen over Enhver af de Tilstedeværende, medens han ligesom ventede paa Udbruddet af den Vulkan, som truede med at ryste alt omkring ham. Der var imidlertid noget i Ritmesterens Blik, i hans afmaalte Hilsen, i hans kolde og alvorlige Mine, som beherskede de vakte Lidenskaber. Da han saae Benavidos, som smilede og syntes at gotte sig over den almindelige Overraskelse, nikkede han til ham og udbrød derpaa med denne rolige og klare Stemme, over hvilken ingen Sindsbevægelse

eller Fare nogensinde havde kunnet berøve ham Herredømmet:

„Jo længer jeg betragter Dem, mine Herrer! desto mere begriber jeg, at jeg maa være kommen til Uleilighed her. De se Allesammen blege og forstyrrede ud. Det er ogsaa kun tvungen af Omstændighederne, at jeg viser mig i dette Øieblik."

„Det formodede jeg," ytrede Don Cerdan Pontero, Ordføreren, som nylig havde gjort la Costa til en Umulighed. Ritmesteren vendte sig imod ham og svarede:

„Behag at tie, min Herre! Jeg har gjort mig til en Regel aldrig at afbryde Nogen og gjør Fordring paa samme Ret for mig. Deres Formodninger have desuden idag flere Gange været saa forskjellige fra Sandheden, at man for Eftertiden ikke vil kunne lægge synderlig Vægt paa dem."

„Siig os blot, hvad De søger her?" udbrød en Anden.

„Hvad søger en Mand, hvis Person man krænkede og hvis Navn man vanærede? Jeg kommer som Anklager mod Eder alle, siden jeg ikke veed at nævne nogen Enkelt, og jeg spørger Officererne af Regimentet Algarve, om det var af Frygt for ikke at kunne overvinde mig med Magt, at man tyede til List, eller af hvilken anden Grund En af Eder i Eftermiddag har tilskrevet General Kindelan et Brev, hvori han underretter ham om en mellem mig og disse to Herrer opstaaet Strid. Som sagt, jeg kjender ikke denne Angiver, thi han vovede ikke at laane sit Navn til sin Handling, maaske befinder han sig her i denne Kreds, og i saa Fald vil jeg fortælle ham, at han kun har viist sine Venner en slet Tjeneste. Generalen befalede mig at opgive det aftalte Møde;

da jeg nægtede det, fordrede han min Kaarde og lod mig arrestere. Jeg bad, jeg tiggede, jeg truede for at faa Lov til at slippe, han afslog det, og der var da ikke andet tilbage for mig end at sprænge Jernstængerne og bryde ud igjennem Vinduet. Det har jeg gjort, men det tog Tid, og derfor kommer jeg lidt silde."

„Og Du har selv seet dette Brev?" spurgte Benavidos.

„Ja, Generalen gav mig det til Gjennemlæsning. Det var skrevet paa godt Castilianst og maa altsaa hidrøre fra en af Officererne i Regimentet, fra en af Deres Venner, Don Cerdan de Pontero, siden jeg ikke tør sige fra en af mine, og siden jeg har for megen Agtelse for Dem til at tro, at De selv er Forfatteren. De maa besidde en venlig Aand, som har givet vor Hemmelighed Vinger, men som sagt, den har dog kun viist Dem en slet Tjeneste ved denne Leilighed. Jeg har nu fremført min Klage, den indeholder formodenlig tillige al den Retfærdiggjørelse, jeg behøver. Jeg har indfundet mig her, beredt til at holde mit Løfte til Eder, mine Herrer! og jeg forsikrer Eder om, I skulle ikke have tabt ved at vente. — Men Sagen haster; thi naar Generalen erfarer min Flugt, vil han sandsynligvis lade mig søge og atter kunne lægge os Hindringer iveien. Altsaa! — dersom det behager Eder!"

„Hvad mener De?" spurgte Don Cerdan, hvis Ansigtsfarve under la Costas Forklaring var bleven mærkværdig bleg.

„Jeg mener, at vi endnu iaften afgjøre det Mellemværende, som Deres omtalte Ubekjendte, eller Tilfældet, hvis De foretrækker denne Talemaade, forhindrede i Eftermiddag."

„Jaften?"

„I dette Øieblik, efterſom vi ſandſynligvis ſenere ville blive hindrede deri ved Generalens Udſendinge."

„Og hvilket Sted har De tænkt Dem?"

„Min Tro! det første det bedſte; her f. Ex. Dette Værelſe vil være tilſtrækkelig rummeligt for os. Hvis De ikke har videre at erindre mod mit Ønſke, vil jeg dernæſt foreſlaa alle de Tilſtedeværende, os Tre undtagne, at forlade Stuen for ikke at blive deelagtige i Følgerne."

„Altſaa en Duel uden Vidner?"

„Viſt ikke, Høiſtærede! jeg har jo mine Vagtmeſtre."

„Hvor?"

„Her. Behag blot at ſe."

Med diſſe Ord aabnede la Coſta Døren og kaldte. De tre Vagtmeſtre, ſom havde ventet i hans Bolig om Middagen, kom tilſyne og ſtillede ſig i en Række indenfor Døren, idet de hilſte Officererne.

„Med hvilke Vaaben ſkulle vi ſlaaes?"

„Med dem, De ſelv foretrækker," ſvarede den høflige Ritmeſter. „Valget er mig ligegyldigt."

„Det forekommer mig dog, at her ikke kan være Tale om noget Valg," ytrede Don Tadeo, den Ældre af la Coſtas Modſtandere, „efterſom den første Lyd af Skudvaaben vilde røbe alt."

„Vil en Dragonſabels Klirren, i denne beførdede Gaard, da ikke ogſaa røbe os?" bemærkede Cerdan.

„Jo, udentvivl! De have Begge Ret, man maa finde paa en Udvei. Og ſiden nu vore Grunde til Utilfredshed over hinanden ved Dagens Hændelſer ere ſtegne til det Omfang, at de ikke kunne affones med ringere end

en Kamp paa Liv og Død, saa antager jeg, at dette vort gjensidige Ønske letteſt lader ſig opfylde ſaaledes: Don Tadeo og Don Cerdan beſtemme indbyrdes, med hvem jeg først skal have den Ære at maale mig. Den Valgte og jeg tage da hver ſin Pallask og blive her, de Øvrige gaa bort, vore Sekundanter ſtille ſig udenfor Døren, aflaaſe den, derpaa ſlukke vi Lyſene og afgjøre ſaa Kampen, ſom vi kunne bedſt."

„Men det bliver jo værre og værre. — I Mørke!"

„Ja, Høiſtærede! i Mørke eller uden Lys, jeg ſeer ingen ſynderlig Forſkjel heri. Faren er maaſke ſtørre for hver Enkelt af os, men De vil ikke have Ret til at indvende noget herimod, ſiden Udſigten til at ſeire dog bliver paa Deres Side. Hvad mig angaaer, ſaa vil jeg maaſke paa denne Maade ikke faa Leilighed til at maale mig med Dem Begge, men den Tilbageblevne vil heller ikke kunne beklage ſig herover."

„Og hvad troer Du, at Generalen vil ſige til alt dette?" ſpurgte Benavidos.

„Ak, min kjære Ven!" ſvarede la Coſta, „det kan være mig temmelig ligegyldigt, ſiden jeg ſandſynligvis ikke vil faa det at høre. Men hvor uberegnelig end Slutningen kan blive paa dette Optrin, ſaa mener jeg blot, at man vel tør ſætte Livet ſom Indſats, naar Æren er Gevinſten, og Du bør desuden erindre, at det ikke er mig, der har valgt den Rolle, jeg nødes til at ſpille."

Saa ualmindeligt og barbariſk la Coſtas Forſlag end var, faldt det dog aldeles i Spaniernes Smag og blev modtaget med et almindeligt Bifald. Ritmeſteren havde pludſelig vundet Stemningen for ſig. En halv Time tidligere ſkulde man have anſeet det for umuligt

for ham, saaledes at gjøre sig til Herre over Forholdene. Ene, blandt disse mørke, hadefulde Aasyn, der stirrede ham imøde overalt, freidig og frygtløs paa Grund af det Herredømme, som Fortrolighed med Faren og Bevidstheden om Kraft til at beherske den, giver os, rørede hans hele Ydre en Overlegenhed, der paatrængte sig Alle. Han var saa forekommende i sin Adfærd, saa logisk i sine Slutninger, saa eftergivende mod enhver Fordring, og han vidste desuden Raad for alt.

Efter at hans Plan var bleven antagen, beredte man sig til at udføre den. Møblerne bleve flyttede ind i et Sideværelse, medens la Costas Modstandere trak Lod om, hvem der først skulde stille sig imod ham; efter at dette var afgjort, vilde Officererne gaa bort, da Ritmesteren pludselig standsede dem, idet han sagde:

„Tov lidt, mine Herrer! før De gaa, har jeg endnu en Fordring til Dem, og jeg antager ikke, at Nogen vil vægre sig ved at opfylde den, siden det er til Deres Ære, jeg henvender mig. — Man har i Eftermiddag sendt disse tre brave Vagtmestre bort fra mit Hjem, da jeg ikke kom tilbage til bestemt Tid, og medgivet dem en Forklaring angaaende Grunden til min Bortgang, som, hvor falsk og uværdig den end var, dog allerede har udbredt sig i Regimentet. Jeg opfordrer derfor først Don Tadeo Uriola og Don Cerdan de Pontero til at tage deres Udsagn tilbage og dernæst de øvrige Tilstedeværende her til at bekræfte de gyldige Aarsager til min Udeblivelse."

„Min Herre!" svarede Don Cerdan med en Iver og Livlighed, der ubegribelig nok først havde gjort sig bemærkelig hos ham fra det Øieblik, Lodtrækningen bestemte Tadeo til Ritmesterens Modstander. „Deres Ønske

er saa billigt, at jeg gjør mig en Glæde af at tilstaa, at de Formodninger, vi før troede at kunne tillægge Deres Udeblivelse, beroede paa en fuldstændig Feiltagelse. Jeg gjør denne Erklæring saavel i mit eget som i Don Tadeos Navn."

Disse Ord bleve henvendte til de tre Vagtmestre, som hilste med Haanden hævet op mod Hatten. Derefter gjorde Don Cerdan en dyb Bøining mod la Costa.

„Hvad os angaaer," ytrede Benavidos, der øiensynlig længtes efter at faa Ordet, „vil jeg, som den Ældste her, tilstaa min Forundring over, at en saadan Erklæring skulde gjøres behov. Naar man, som Ritmester la Costa, har deeltaget i alle vore store Feltslag og udført saa hæderlige Bedrifter som han, maa man efter min Mening være hævet saa uendelig høit over ethvert Forsøg paa at nedsætte ham, at det ikke bliver ham, men hans Bagtalere, som have en Æreserklæring behov."

„Men, min Herre! —" udbrød Don Cerdan.

„Ja, hvis mine Ord skulde behøve nogen Fortolkning," vedblev den gamle Ritmester, „skal jeg tilføie, at jeg iaften kun tøvede her i Selskabet for at tilbyde Dem og Don Tadeo den Opreisning, De søgte hos la Costa. Det vil efter al Sandsynlighed nu ikke længer gjøres nødig."

La Costa var under hele dette Optrin bleven staaende midt paa Gulvet, tilsyneladende ufølsom for alt omkring sig. Hans Ansigt røbede aldrig, hvad der foregik i hans Indre. Da Benavidos tav, vendte han sig mod Vagtmesterne og udbrød:

„Naar De kommer tilbage til Deres Kammerater, mine Herrer Vagtmestre! og fortæller dem, hvad De her

har hørt, kan De tilføie fra mig, at mit Ærinde hos Generalen angik Regimentets Lønning. Jeg har udvirket, at enhver Mand vil erholde sit Tilgodehavende betalt imorgen tidlig."

„Virkelig?" udbrød Benavidos."

„Ja, fordi det var for sildigt til at det kunde finde Sted endnu idag. — Og nu os To," vedblev han, henvendt mod Don Tadeo. „Lad os gjøre vort bedste og sørge for, at Den, der er tilstede, kommer til at betale for den Fraværende."

Officererne hilste, Benavidos slyngede sin Arm om la Costas Skulder og omfavnede ham, idet han bortfjernede sig med de Øvrige. Idet de gik, betragtede de la Costa og hans Modstander med en levende Deeltagelse og forlode Værelset som man forlader et Dødsleie, eftersom det var sandsynligt, at Begge vilde komme til at bukke under i den vilde og rædsomme Kamp, som nu forberedtes. De tre Vagtmestre bleve derimod staaende ubevægelige og tavse indenfor Døren. Idet la Costa spændte Sabelbæltet af, aabnede han sin Uniformskjole, saaledes at man saae hans blottede Bryst komme tilsyne indenfor Linnedkraven. Derpaa viklede han et Tørklæde fast om sin Pallask, omtrent paa Midten af Klingen, og snoede Tørklædets to Ender fast til Haanden, saaledes at Sværdet kun lod sig benytte i dets halve Længde. Dette kunde han saa meget trøstige gjøre, siden den forestaaende Kamp, paa Grund af Mørket, ikke saa meget vilde gaa ud paa at afbøde som at føre Stødene. Don Tadeo fulgte hans Exempel. De to Modstandere forlode derpaa hinanden og stillede sig hver i sin Side af det tomme Værelse. Vagtmesterne bortfjernede sig nu, alvorlige og dybt grebne af det forestaaende Optrin. Den

Sidste af dem tog Lysene med sig og gjorde Korsets Tegn, idet han forlod Værelset.

Under den høitidelige og lydløse Stilhed, som nu fulgte efter, hørte man Døren blive lukket ilaas. Paa Gangen udenfor tilkjendegav ingen Bevægelse, intet Ord Nærværelsen af syv Mænd, hvis Hjerter syntes at banke hørligt under den Spænding og Forventning, som dette Øieblik gav Anledning til. Fra Forhuset derimod blev denne dybe Tavshed afbrudt ved en Kokkepiges skingrende Sang og ved Gadedørsklokken, som lød fra Kjøbmand Bønnelykkes Krambod.

I samme Øieblik, Vagtmesterne bortfjernede sig med Lyset, gjorde la Costa et Skridt til Siden, der bragte ham hen i den nærmeste Krog af Værelset. Her bøiede han sig, indtil han sad paa Hug, og lyttede nu i denne Stilling, der baade dækkede den største Deel af hans Legeme og tillige hindrede ethvert Angreb fra Siderne, paa sin Modstanders Bevægelser.

Don Tadeo syntes at være forsvunden. Ritmesteren hørte intet.

„Han nærmer sig," tænkte han, „Fordelen vil altsaa være paa min Side. Man maa dog se at faa at vide, hvor han er."

„Jeg gjør Dem opmærksom paa, Don Tadeo!" udbrød han høit, „at jeg i dette Øieblik trækker min Kjole af og svøber den om min venstre Arm for at betjene mig deraf som et Skjold."

„Godt!" udbrød Tadeo fra en Afstand, der røbede, at han endnu ikke havde gjort noget Skridt fremad. „Jeg gjør da ligesaa. De er en hæderlig Mand, Ritmester la Costa! Gud veed, hvorledes vi To ere blevne hinandens Fjender!"

Den snilde la Costa dæmpede sin Stemme ved at gjøre et Talerør af den hule Haand for ikke at lede Tadeo paa Spor om den Plads, han indtog. Derpaa svarede han:

„Det skal jeg sige Dem, naar De har fældet mig."

„Ikke før?"

„Maaske lidt før."

„Naar da?"

„Naar jeg har fældet Dem."

Efter denne Samtale blev det atter stille i Værelset, og nu var la Costa overbevist om, at Tadeo nærmede sig. Han syntes at skimte en mørk Skygge, som bevægede sig forbi det nedrullede Vinduesgardin, der modtog et svagt Lysskær ovre fra Forbygningen. Alle hans Evner vare i dette Øieblik mangfoldiggjorte, hans Syn skarpere, hans Hørelse uendelig finere. Han tog ikke feil. Tadeo kom langsomt og forsigtigt nærmere, men standsede strax efter igjen, uvis om, hvor han skulde søge sin Modstander. Imidlertid var Lyset atter forsvundet, det tidligere Mørke skjulte alt.

Da Tadeo naaede den modsatte Væg, vedblev han at følge denne og nærmede sig derved Hjørnet, hvor Ritmesteren stod efter at have afført sig Kjolen. La Costa hørte sin Modstanders korte og gispende Aandedræt, gjorde pludselig et Skridt fremad og førte et Stød i Retning mod ham. Den bløde Modstand, Klingen mødte, fulgt af et svagt Udraab fra Tadeo, tilkjendegav, at han havde truffet. I samme Nu gjorde Tadeo et Udfald, som la Costa modtog i den fremstrakte Arm, hvorom han havde viklet Kjolen. Derpaa traadte Tadeo tilbage og undslap saa betimelig, at la Costas næste Udfald ramte i Luften.

„De er saaret," udbrød han, da han mærkede, at hans Klinge var fugtig.

„Roes Dem ikke deraf," ytrede Tadeo heftig. „De streifede kun Huden paa min Arm. Jeg føler det ikke engang."

„Saa meget desto bedre for Dem," svarede la Costa. „Men vi spilde Tiden. Nu stiller jeg mig midt paa Gulvet; kom hen til mig. Don Cerdan venter."

Efter disse Ord traadte han med lydelige og bestemte Skridt frem i Værelset. Men Tadeo kom ikke. Han svarede:

„De har selv foreslaaet denne Duel, hvori det blot beroer paa at myrde, ikke at kæmpe; — velan! saa ville vi da myrde."

Der laa saa megen Smerte og Fortvivlelse i denne Stemme, at la Costa rørtes derover.

„Som De vil," var hans Svar, idet han, ringeagtende ethvert Dækningsmiddel, blev staaende opreist, foroverbøiet, lyttende og beredt.

Tadeo nærmede sig atter. La Costa hørte ham, gjorde et hurtigt Udfald i Høide med hans Bryst, men traf ikke. I det samme følte han sig saaret i den venstre Overarm.

„Vi ere kvit!" udbrød Tadeo triumferende, medens han atter forsvandt. „De kan ikke nægte det."

„Men hvorfor Djævlen flygter De da bestandig istedetfor at blive staaende?" ytrede la Costa. „De tvinger mig jo til at tro, at De er bange."

Saaret brændte, la Costa pressede det sammen ved at snøre Kjolen fastere om Armen, derefter lyttede han paany og søgte om Tadeo i Mørket.

Den uafbrudte og nødtvungne Aarvaagenhed i Forbindelse med Modstanderens snigende og usynlige Bevægelser, forøgede det uhyggelige og spændende i denne Kamp. Tadeo følte sig efterhaanden i høi Grad paavirket heraf, hans Aandedræt blev kortere, stønnende og pibende. En kold Sved perlede paa hans Pande, den opløftede høire Arm, som han holdt henstrakt foran sig, skjælvede, en tiltagende Mathed overvandt ham og lammede hans Skridt i den Grad, at han kun med Møie slæbte sig fremad langs med Væggen. I denne Tilstand følte han, at alt beroede paa en hurtig Afgjørelse, og han opgav derfor den Forsigtighed, som han hidtil havde anvendt i at søge sin Modstander. Ritmesteren syntes at imødekomme hans Ønske, thi idet han gik forbi Vinduet, udbrød han:

„Dette varer mig for længe, vi maa ogsaa tænke lidt paa dem derude."

Med disse Ord greb han det nedrullede Gardin og rev det bort fra Vinduet. Et dæmpet Lysskær trængte ind i Værelset, saaledes at det fra nu af ikke længer var muligt at tage feil af hinanden. Det var ikke heller Tadeos Hensigt. Endnu inden la Costa atter havde beredt sig til Forsvar, styrtede han hen imod ham. Ritmesterens overlegne Ro og Koldblodighed havde aldrig bestaaet en større Prøve. Han gjorde et Skridt tilbage, bøiede sig og holdt sit Hoved og Bryst dækket med den indsvøbte venstre Arm, i hvilken han modtog Tadeos første Udfald. Da han søgte at gjengjælde det, bøiede Tadeo sig pludselig, sprang ind mod la Costa, omslyngede ham, idet han modtog et nyt Stød, og nu begyndte en vild og heftig Kamp, hvori det ikke var muligt at opdage andet end to sammenslyngede Legemer, som gispende,

bølgende, lynsnare i deres Bevægelser hævedes og sank sammen, næsten Bryst mod Bryst, og vædedes af hinandens Blod, idet Enhver søgte at bibringe Modstanderen det sidste og afgjørende Saar, der skulde ende Kampen.

Udenfor, paa Trappen, havde Spanierne imidlertid forandret Stilling. I den Forventning, som hvert Minut forøgede, stode Officererne i en Halvkreds omkring Døren; man lyttede, man hørte tydeligt de Kæmpendes Fodtrin i Værelset og den svage Klang, hver Gang Sablerne mødtes.

Nede fra Gaden trængte paa samme Tid en lydelig Musik op til Bygningen; det var Tappenstregen, der under Spaniernes Ophold i Horsens hver Aften drog igjennem Byen, indtil den standsede paa Torvet, hvor en af de vagthavende Officerer oplæste en latinsk Bøn, medens Soldaterne sloge Kreds omkring ham. Musiken spillede i dette Øieblik en af disse blode, vemodige Melodier, som ere blevne bekjendte fra hin Tid, og hvoraf enkelte endnu have bevaret sig i Jylland.

Pludselig udstødte Tadeo et Skrig, der bragte den udenfor staaende Don Cerdan til at skjælve. Han gjenkjendte Stemmen, han tvivlede ikke om, at den tilkjendegav la Costas Seir, og hørte desuden Benavidos bekræfte denne Formodning. Sagen forholdt sig saaledes:

Medens Tadeo omslyngede Ritmesteren og søgte at ramme ham i Brystet, optog la Costa Stødet med sin Arm. Klingen trængte ind i Klædet, og endnu inden det lykkedes ham at drage den ud igjen, gjorde la Costa en uformodet Bøining med Armen indad, greb om Tadeos Haand og klemte den sammen, med en Kraft og Hurtighed, der tilintetgjorde enhver Modstand. I dette Øieblik udstødte Tadeo sit Skrig, thi han følte,

at Striden nu var saa godt som tilende, han befandt sig aldeles værgeløs ligeoverfor sin Fjende, prisgiven til dennes Naade.

„Se saa!“ sagde la Costa, idet han satte Tadeo Klingen paa Brystet. „Nu er De min.“

„Ja, ja!“ hviskede Tadeo, huult og stønnende. „Gud være mig naadig. — Stød til!“

„Nei!“ svarede la Costa, „det er kun de Feige, der dræbe den Værgeløse. — De burde kjende mig bedre. — Kom herhen, længere fra Døren, saa skal jeg besvare Deres Spørgsmaal fra før af. Nu skal De faa at vide, hvorfor vi sloges.“

Tadeo betragtede ham med den dybeste Overraskelse og lod sig villig drage hen til den modsatte Side af Værelset. Her udbrød la Costa dæmpet og hurtigt:

„Hvad er det egenlig, der har vakt denne almindelige Uvillie mod mig? — I beklage Eder over, at jeg er en Fremmed, og jeg erklærer, at jeg er en ligesaa god Spanier som Nogen af Eder. I frygte for i mig at se en Hindring for Eders Planer, og dog er det netop dem, som jeg agter at fremme. — Regimentet ønsker at komme bort for at frelse sig ombord paa de engelske Krigsskibe; man har lagt Planer dertil og forkastet dem igjen, man spilder Ord og man spilder Tid, larmer og bevæger sig uafbrudt uden at komme fra Stedet, og dog beroer det her alene paa at handle. Der maa være En, som leder alt, siden det er umuligt, at To kunne gjøre det, En, som befaler, for at de Øvrige kunne vide, hvem de have at lyde. Jeg vil føre Eder eller ogsaa gaa tilgrunde derved. For at faa Ret hertil maatte jeg være hævet, enten ved mine Fortjenester eller ved min Stilling. Tilfældet kom mig i denne

Henseende til Hjælp, jeg er Eders Chef, jeg skal vide at forskaffe mig al den Tillid, baade til mit Mod og min Dygtighed, som behøves; jeg har allerede begyndt herpaa. — Og derfor sloges vi iaften."

Tadeos Overraskelse røbede tydelig, at han af enhver Forklaring mindst havde ventet denne. Han blev staaende nogle Øieblikke, støttende sig til sin Pallask, som om han overveiede disse korte og afbrudte Sætninger, hvori la Costa havde udtrykt sig.

„De vil frelse os?" udbrød han endelig, „tilsværg mig det ved Deres Ære."

„Hvorfor skulde jeg sværge?" svarede la Costa. „Hvis man ikke troede mit Ord, vilde man da fæste Lid til min Ed?"

„De anseer altsaa endnu en Flugt for mulig?"

„Alt er muligt, naar man blot forstaaer at vælge de rette Midler."

„Ja vist, ja vist!" sagde Tadeo, og henreven af de overstrømmende Følelser, som hans uformodede Frelse, Ritmesterens rolige og hjertelige Ord og Begeistringen over hans Adfærd nødvendig maatte fremkalde i dette Øieblik, slyngede han med hele sin sydlandske Heftighed Armen om la Costas Skulder og trykkede ham til sit Bryst, idet han udbrød:

„Jeg troer Dem trygt og uforbeholdent, jeg stoler paa Dem og beder Dem fremfor alt om Tilgivelse. — O, Madonna! hvor vi have taget feil af Dem."

„Det mener jeg ogsaa," svarede la Costa smilende. „Men nu maa vi tænke paa de Andre hiistude."

Han gik hen til Døren, der paa samme Tid blev aabnet, idet Cerdan stak Hovedet ind og udbrød:

„Naa, Don Tadeo! De lader os vente længe. Har De gjort det af med ham?“

„Ikke ganske,“ svarede la Costa. „Jeg ansaae det for en Pligt at bevare lidt af mit Liv for Dem og haaber, at det, der er tilbage, vil slaa til.“

„Og Don Tadeo?“

„Don Tadeo er overvunden,“ svarede Spanieren, idet han traadte frem. „Jeg blev kun frelst ved Ritmester la Costas Naade.“

„Nuvel! saa maa jeg da forsøge at skaffe os Begge Oprejsning.“

„Nei!“ svarede Tadeo, „det vil De næppe. Der kan ikke længer finde nogen Kamp Sted, det maatte da blive mellem os To, thi mellem Dem og Ritmesteren er enhver Strid fra nu af en Umulighed.“

„En Umulighed! Hvad mener De?“

„Det skal jeg forklare Dem,“ svarede Tadeo, „og jeg gjør Enhver af de Tilstedeværende til Dommer over mine Grundes Gyldighed. Behag at komme hen til mig, mine Herrer! jeg er nemlig saa afkræftet af Saar og Blodtab, at jeg maa støtte mig til Væggen for ikke at falde omkuld.“

Officererne traadte ind i Værelset, Vagtmesterne fulgte efter med Lysene.

De faa Ord, Tadeo ytrede, bleve fremførte saa dæmpet, at Ingen uden de Nærmeststaaende vare istand til at høre dem; imidlertid øvede de en mærkværdig overbevisende Virkning. Efter et almindeligt Udbrud af Overraskelse vendte Officererne sig mod la Costa, hilste ham med levende Deeltagelse, medens den Ene af dem udbrød:

„Efter det, Don Tadeo har meddeelt os, maa vi

enstemmig erklære enhver Kamp mellem Ritmester la Costa og Don Cerdan for umulig."

„Men, mine Herrer!" udbrød la Costa med sit rolige Smil, „De glemmer, at Don Tadeos Grunde maaske kunne være fyldestgjørende for ham uden tillige at være det for mig."

„I saa Fald vil Feilen blive min," svarede Don Cerdan, „thi jeg er rede til at tilbyde min Undskyldning og bede Dem om Tilgivelse for enhver Anledning, jeg har givet til vor Uenighed. — Oprigtigt talt," tilføiede han smilende, „saa er det mig min Tro ikke muligt at nævne Grunden til Striden, jeg skulde ellers have udtrykt mig i en bestemtere Form."

„Men det behøves jo ikke heller," svarede la Costa. „De har udtalt Dem paa en saa elskværdig Maade, at jeg deri finder al den Fyldestgjørelse, jeg kan ønske. Han rakte Don Cerdan Haanden og vedblev derpaa, henvendt til de Øvrige: „Altsaa, mine Herrer! jeg antager da, at vi fra dette Øieblik ere enige, det vil sige fuldstændig enige. Jeg er Deres Chef, og De ere beredte til at adlyde mig med al den Villighed og Tillid, jeg har fornøden."

Den særegne Betoning, Ritmesteren lagde i disse Ord, blev fuldkommen forstaaet og modtaget med et jublende Bifald, undtagen af Tadeo alene. Under den sidste Samtale var han sunken tilbage i Krogen, afmægtig og bevidstløs. Ved at aabne hans Klædning fandt den hidkaldte Læge ham blødende af fem Saar. Ritmesteren derimod var sluppen med tre, hvoraf til Lykke intet var farligt.

Strax efter at la Costa havde ladet sig forbinde, gik han tilbage til Generalen og meldte sig som Arrestant.

Kindelan havde imidlertid vel opdaget hans Flugt, men tillige havt Leilighed til at fatte sig, det vil sige til at erkjende la Costas Overlegenhed og det retfærdige i hans tidligere Ytringer. I hans Tilbagekomst saae han tillige en Underkastelse, som smigrede ham. Han gav Ritmesteren hans Kaarde tilbage, trykkede hans Haand og skiltes fra ham med Forsikring om sin bestandige Bevaagenhed.

Da la Costa gik, hvilede et eiendommeligt Smil over hans Ansigt. Han var tilfreds med sit Dagværk.

Omtrent paa samme Tid, som de her skildrede Tildragelser fandt Sted mellem Officererne, foregik et andet Optrin blandt de menige Ryttere og Underbefalingsmændene i Regimentet. Efter Tappenstregen saae man Gaderne opfyldte af Spaniere, der istedetfor at begive sig til deres Kvarterer, som de pleiede paa denne Tid af Aftenen, samledes i smaa Hobe paa Hjørnerne og derefter rettede deres Gang ned mod Sønderport. En af de franskfindede Officerer sendte strax Underretning herom til Generalen, der lod en Patrouille af belgiske Husarer, som denne Dag forrettede Vagttjeneste i Byen, begive sig ud til Dragonerne for at erfare Grunden til deres Sammenkomst. Spanierne befandt sig i et overveiende Antal, spottede Husarerne, og da Officeren for Kommandoen omsider red ind i deres Kreds og bestemt og frygtløs udbad sig den Underretning, Kindelan havde forlangt, modtog han det Svar, at man blot var kommen sammen for at benytte den smukke Sommeraften til at synge deres Fædrelands Sange. Officeren trak paa Skuldren, hilste og red bort med sine Folk, Dragonerne derimod vedbleve at gaa, indtil de kom udenfor Byen. Her leirede de sig i en stor Rundkreds paa en Eng nede ved Aaen og syntes at raadslaa med hverandre under

Udbrud og Gebærder, hvis lidenskabelige Heftighed antydede Vigtigheden af den Sag, som blev forhandlet.

Anledningen til dette Optrin, som satte de frygtsomme Borgere i Skræk og holdt dem vaagne i deres Huse den største Deel af Natten, var følgende:

Der var samme Dag kommen en Gjørtler fra Fyen, som medbragte Rygtet om, at to spanske Infanteriregimenter, Asturia og Guadalaxa, foregaaende Søndag, den 31te Juli, havde gjort Oprør i Roskilde, skudt de franske Officerer, hvorefter de vare blevne afvæbnede og indbragte som Fanger til Gammelholm i Kjøbenhavn. Endskjøndt nu kun den første Halvdeel af dette Rygte var Sandhed, idet Spaniernes Afvæbning først fandt Sted ni Dage senere, fæstede man dog ikke blot Lid til alt, hvad Gjørtleren fortalte, men bragte desuden denne Tidende i Forbindelse med Dagens Begivenheder i Horsens. Saaledes skete det da, at la Costa, som man om Morgenen antog for en Modstander af den gode Sag, om Middagen for en Kujon, blev om Aftenen nævnet som en Forræder, der havde sammensvoret sig med Kindelan for at berede de ulykkelige Spaniere en lignende Skjæbne som deres Kammeraters i Roskilde. Efter at denne Anskuelse først var gjort gjældende, fandtes der lettelig Beviser for den. Man forbandede la Costa, talte om intet mindre end at storme hans Bolig, dræbe ham og derefter foretage et almindeligt Blodbad paa alle tilstedeværende franske Officerer. Dette Forslag blev dog igjen forkastet ved Tanken paa de to i Horsens indkvarterede Eskadroner belgiske Husarer, Spaniernes svorne Fjender. Kort sagt, det gik i denne Forsamling som i saa mangen anden: der fandtes Overflod af Paastande, Mangel paa Grunde.

De forskjellige Anskuelser forenedes omsider til en bestemt Plan, idet en gammel, arret Korporal, som besad almindelig Anseelse og Tillid i Regimentet, hævede sin Stemme og udbrød saaledes:

„Mine Herrer og Kavallerer! Siden vi ere enige i, at la Costa er en Modstander af vore Interesser og følgelig ikke kan være Regimentets Chef, synes jeg, man burde beskæftige sig med ham alene; derefter kan Turen komme til de Andre. Jeg foreslaaer da, at vi befri os fra Ritmesteren, men med Lempe, uden tilsyneladende Plan, som ved et reent Tilfælde; i modsat Fald vil man kalde det Oprør, vi ville blive omringede af de franske Regimenter, der ligge i Omegnen, afvæbnede, dømte, skudte. Jeg har tænkt mig, at Sagen letteſt lod sig ordne paa følgende Maade: Imorgen Formiddag møder hele Regimentet som sædvanlig til Øvelse ude paa Exerceerpladsen. Enhver af os lader sin Karabin med skarpt, før vi drage ud. Jeg antager, at den nye Chef vil være tilstede ved Øvelserne; under Fodexercitsen befaler han, vi adlyde; han kommanderer Karabinen ladet, den er ladet. Efter Ordet læg an tager fem hundrede Mand et nøiagtigt Sigte paa hans Person. Paa Ordet fyr brænde vi løs, og efter en saadan Salve maa den gode Capitain være mærkværdig seiglivet, hvis det skulde falde ham ind at lege Chef længer. Jeg veed ikke, om jeg har udtalt mig tydeligt nok?"

Et jublende og gjentaget Bifald bekræftede dette sidste Spørgsmaal. Veteranens Idee faldt i Alles Smag og tilveiebragte fuldstændig Enhed i Forsamlingen. Man trykkede hans Hænder, kaldte ham Regimentets Befrier og begav sig derefter paa Hjemveien med den Over-

bevisning, at Sammenkomstens Hensigt var opnaaet og den nye Chefs Skjæbne afgjort.

Næste Morgen, medens la Costa var ifærd med at klæde sig paa, traadte Don Joseph Dominigo ind til ham. Det var en ung Fændrik, Ritmesterens uadskillelige Ledsager, hvem la Costa syntes at vise en Faders hele Omhu og Opofrelse.

„Hvor det var heldigt, at jeg traf Dig," udbrød Dominigo. „Jeg frygtede for, at Du allerede skulde være gaaet."

„Du frygtede det?" udbrød Ritmesteren smilende, idet han rakte Dominigo Haanden.

„Ja vist! kunde jeg vel andet, siden Faren, som mødte Dig igaar, kun synes at være afløst med en større og mere truende idag."

„Virkelig? — Saa fortæl da din Historie, Du veed, at en Fare, paa hvilken man har Tid til at forberede sig, allerede derved mister Halvdelen af sin Storhed."

„Ak, la Costa! smil ikke og modtag ikke mine Ord med denne rolige og sorgløse Mine. Ulykken synes at følge os i hvert Skridt, siden vi kom ind i dette kolde og taagefulde Land; igaar lagde de Planer imod din Ære, idag har man besluttet at dræbe Dig."

„Nu ja, min Ven! det er muligt; men siden man ikke fik Bugt med mig igaar, har jeg jo nogen Grund til at stole paa den samme Lykke idag."

„Nei, Du forstaaer mig ikke; her er ingen Tale om en Enkelt, som vil din Undergang, hele Regimentet Algarve har sammensvoret sig mod Dig, og i denne Formiddag, under Øvelserne paa Exerceerpladsen, ville de rette deres Karabiner mod Dig, dræbe Dig, min Fader, min Ven! — Jeg kommer nu for at bede Dig

om at udsætte disse Øvelser eller blot at overgive Kommandoen til en Anden; imidlertid vil den ophidsede Stemning lægge sig, Officererne ere allerede paa dit Parti, og de Øvrige ville indsee, hvor meget de have taget feil af Dig. Bliv blot hjemme i Formiddag."

La Costa rystede paa Hovedet med et sørgmodigt Smil, idet han svarede:

„Nei, Domingio! det kan Du ikke for Alvor bede mig om. At tage Hensyn til Faren vilde i dette Øieblik gjælde for et Bevis paa, at man havde gjort mig bange; men jeg frygter dem ikke, og jeg maa gaa. Der gives Veie, min Søn! i dette Liv, saa steile, at Hjertet sammenkrympes, mens vi vandre ad dem, og dog maa vi fremad, bestandig fremad, vi kunne ikke vende tilbage og ikke hvile, før vi naa til Maalet. Efter at vi nu have beskæftiget os saa længe med mig, saa lad os ogsaa tale lidt om Dig. — Som sagt, jeg troer, at det vil gaa idag som igaar, og stoler paa min Lykke; skulde der alligevel indtræffe Hindringer, der gjorde det umuligt for mig som hidtil at varetage dine Interesser, saa hør nu mit Raad og indprent det vel i din Erindring. Regimentet vil flygte, og Du skal drage med, men ikke før Du seer Don Benavidos give sit Bifald dertil; hør først hans Mening og følg den; søg at naa ombord til de Engelske, frels Dig, hils i Hjemmet fra mig, og lad dem læse en Messe for min Sjæl. Dermed har jeg gjort mit Testamente, og nu intet mere herom. — Kom, Dominigo, Du mit Hjertes eneste Barn!"

La Costa aabnede sine Arme og trykkede den halvt knælende Spanier til sit Bryst. Dominigo skjulte sit Ansigt ved hans Skulder, medens han hviskede:

„Du vil altsaa?"

„Jeg maa," sagde la Costa. „Gaa nu, lad mig bede. Jeg vil være alene."

Ritmesteren gik hen til Væggen, hvorpaa der var ophængt et lille Trækrucifix, omgivet med en visfen Krands af Buxbom. Han bøiede sig ned foran det og mumlede nogle halvsagte Ord. Dominigo havde foldet sine Hænder og var bleven staaende ved Døren. Da la Costa reiste sig og saae ham, udbrød han:

„Endnu et Ord, Dominigo! Naar Du kommer tilbage til Alcantara og møder en Kvinde med bøiet Ryg og falske Blomster i Haaret som i Hjertet, saa fæst din Opmærksomhed paa hende."

„Hvem mener Du?"

„Hende, — Laura de Artiges, mit Livs Forbandelse. Der maa komme en Dag, den være nær eller fjern, da hun vil staa forladt af Gud og Mennesker, da hun vil fortvivle og længes efter at gaa bort fra en Skueplads, hvor hun kun høstede Spot af Mændene, som hun bedrog, og Foragt af Kvinderne, hvis Slægt hun vanærede; ræk hende da din Haand, hjælp hende at finde det Skjul, hun søger."

„Du elsker hende da endnu?" spurgte Dominigo forbavset.

„Nei, Du har ikke forstaaet mig, min Søn! — Hvad der fra først af drog mig til denne Kvinde, var alene Tanken om hendes ensomme og farveløse Tilværelse og maaske en vis overmodig Lyst til at spille Forsynets Rolle, der senere har straffet sig selv. Jeg kjendte saa lidet den Kreds, hvori vi mødtes, og opfattede dengang alene hendes Kjøn efter det Billede, jeg havde dannet mig i mine Drømme. Hvad Under da, at jeg følte mig hendraget til

hende og kunde forblive uvidende om, at Egenkjærligheden var den eneste Guddom, for hvilken dette kolde og hentørrede Hjerte havde bygget Alter, at hun ikke betænkte sig paa at bringe den hvilketsomhelst Offer, naar det blot lovede Udbytte, eller at smykke sin lokkende Rolle med et Forraad af Talemaader, Stillinger, tillærte Blikke og Kjærtegn, som maaske vel besad Lidenskabens Ild uden tillige at indeholde Kjærlighedens Varme. Alt var et Superlativ hos hende, Tanker og Hengivelse en Balanceren paa et Toppunkt, hvortil man vel i Øieblikket kunde hæve sig, men umulig forblive rolig og dvælende. Det er imidlertid sandsynligt, at dette Spil allerede i saa lang Tid maa have været anvendt mod Verden, at det omsider var bleven til Sandhed i hendes egen Mening. Hvis man ikke antog dette, vilde den menneskelige Natur bringe mig til at gyse. For Egenkjærligheden arbeidede hun, skuffede og bedrog hun, i dens Tjeneste hengav hun sin Person, efterdi hun kun havde opfattet den ydre Side af Kyskhed og Undseelse, men derimod ikke den moralske. Hun forlangte sig bestandig for høit betalt og stillede Prisen efter sine Indbildninger, ikke efter sit Værd. Da det omsider lykkedes mig at afsløre dette Bedrag, da jeg kjedet og trættet vendte Ryggen til en saa brændemærket og besudlet Tilværelse, forstod hun endnu at tage sit Parti og kjøbte sig en Martyrkrone som et Lokkemiddel for den Ulykkelige, til hvis Arme og Kjærtegn hun ilede fra mine."

„Men siden Du engang har kunnet frigjøre Dig fra denne Kvinde, hvorfor da spilde en Tanke mere paa hende?"

„Fordi vi aldrig ere istand til fuldkommen at frigjøre os fra vore Erindringer. Jeg ligner i dette Øieblik

en gammel Soldat, Dominigo! som vandrer hen over den Valplads, paa hvilken han engang kæmpede. Han foretrækker denne flade Egn, som Sandet skjuler, og som Tidslen strøer sit visne Skæg over, for enhver anden. Dette Sand har drukket hans Blod, denne Egn fødte hans Haab, den hørte hans Seirsang eller hans Smerteskrig. Det glemmer man aldrig. — I dette Øieblik trænge disse halv udslettede Billeder sig paany for min Sjæl som Spøgelser fra en aabnet Grav, medens jeg i Skildringen af min onde Engel stiller et Vartegn for din Fremtid, ligesom man sætter en Afviser foran Afgrunden. Indprent Dig mine Ord og giv dem en Plads i din Erindring. Og gaa nu, min Søn. Alle gode Engle beskjærme Dig, hvis jeg ikke længer skulde være istand dertil."

Samme Morgen var Regimentet blevet tilsagt at møde hos Kvarteermesteren for at modtage Lønning. Denne uformodede Begivenhed gjorde et særdeles gunstigt Indtryk, man er saa tilbøielig til Forsonlighed under Indflydelse af en fyldt Pengepung, og denne Stemning maatte finde et saa meget gyldigere Udtryk her, fordi det snart blev bekjendt, at man alene kunde takke la Costa for alt.

Ved samme Leilighed blev den stedfundne Duel og de særegne Omstændigheder, som stode i Forbindelse hermed, ligeledes omtalte i Regimentet. Officererne samledes i Klynger og holdt Raad, de Menige lyttede til Vagtmesternes Skildringer af la Costas Forhold og betragtede hverandre med overraskede og spørgende Miner. Imidlertid hævdede Veteranen fra foregaaende Aften atter sin Anseelse, og efter nogle korte og fyndige Ord syntes man at være bleven enig og tilmumlede ham Bifald.

Fra Regimentskvarteermesterens Bolig drog Dragonerne ud af Smedegades Port, til Langemark, en udstrakt Fælled, paa hvilken man i vore Dage har opført et Tugthuus, og hvor Øvelserne dengang fandt Sted.

Lidt senere red en enlig Rytter, fulgt af en Ordonants, ind paa Pladsen. Det var la Costa, der her viste sig, freidig, tillidsfuld og sorgløs som bestandig. Han bar sin venstre Arm i et Bind og førte Hestens Tøiler i høire Haand. Fra det Øieblik, han kom tilsyne, vedblev han at være et Maal for Alles Blikke. Han syntes ikke at lægge Mærke hertil, hilste Officererne og henvendte derpaa nogle Ord til den Kommanderende. Denne lod Rytterne danne en stor Kreds, i hvis Midte Officererne samlede sig. Da la Costa, som den Sidste, Skridt for Skridt red ind i Kredsen, var hans Ansigt meget blegt, men dette kunde maaske tilskrives Blodtabet og hans Saar i Armen. Ethvert Træk bar Præg af en moralsk Overlegenhed, en bestemt og urokkelig Villiesfasthed, som forøger vore Kræfter i det uendelige og med hvilken vi synes at være hævede høit over vor dødelige Tilværelse. Han tav nogle Øieblikke, medens han prøvende betragtede den alvorlige Mængde, som omringede ham. Derpaa blottede han sit Hoved og udbrød med en fast og klangfuld Stemme:

„Mine Herrer! naar jeg seer mig om i denne Kreds, saa møder jeg Mænd, der modtoge deres Ar paa samme Valpladse, hvor jeg hentede mine. Jeg maa altsaa være nøie kjendt af Eder. Og dog har man raadet mig fra at møde her idag og paastaaet, at det gjaldt en Kamp mellem to Partier, hvoraf det ene bestod af een Mand, det andet af femhundrede. Den fysiske Styrke var altsaa noget ulige fordeelt, men jeg

tøvede dog ikke med at komme. — Jeg er alene, I ere mange, og siden jeg alligevel møder her, maa det være et Bevis paa, at jeg har megen Tillid til mine Modstanderes Ære. — Hvorfor skulde jeg ogsaa drage mig tilbage for Eders truende Aasyn? Jeg kjender ikke til Frygt, og jeg husker, at Ørnene vende Blik mod Blik, idet de kæmpe. — Man har bagtalt Eder for mig, det er alt. I se, hvor lidt jeg troede derpaa. Man har ogsaa bagtalt mig for Eder og kaldt mig en Fremmed i dette Regiment. De, som sagde dette, have ikke vidst, at den eneste Erindring, la Costa gjemmer om Frankrig, er et blodbestænkt Skafot, paa hvilket man myrdede mine Forældre. Hvad derimod Spanien angaaer, saa troer jeg, at man maa elske det høit for at vove, hvad jeg har besluttet: Enhver af Eder vil bringe sin Person til dets Frelse, jeg vil bringe det et heelt Regiment. Dermed veed I, hvad jeg har at sige. I have fra idag af at holde Eder til mig. Hvis I ere rede til at adlyde, skal jeg vise, at jeg forstaaer at befale."

Efter at have sagt dette hilste han til alle Sider og lod Kredsen skilles.

Der foregik i dette Øieblik noget usædvanligt i disse mørke Aasyn. Man hørte en dyb Mumlen og saae Rytterne gribe fastere om Vaabnene, idet de vendte tilbage til deres Pladser. Udentvivl vare ogsaa de enkelte Ord, der fløi fra Mund til Mund, tilstrækkelige til at forkynde en almindelig Beslutning, thi strax efter blev det stille igjen, og Rækken ordnedes.

Ritmesteren var bleven holdende paa Stedet, han befandt sig nu midt foran Linien, i en Afstand af omtrent syv Alen, og havde selv overtaget Kommandoen.

Da Karabinøvelserne begyndte, opstod en fuldkommen Stilhed blandt Rytterne. Ethvert Haandgreb blev udført i en feberagtig Spænding, bestemt og hurtigt, som om man ilede efter Slutningen paa det foreſtaaende Optrin.

I ſamme Øieblik ſporede en Vagtmeſter ſin Heſt og red ind mod la Coſta, medens han holdt Haanden hilſende op til Hatten.

Ritmeſteren lod ham ikke komme tilorde, han ſmilede og udbrød, idet han med Pallaſken pegede hen paa Aabningen i Rækken:

„De tager feil, Vagtmeſter! derhenne er Deres Plads.“

„Et Ord, Herre Ritmeſter! blot et eneſte Ord, for Jeſu Kriſti Skyld.“

„Siden, naar vi holde Hvile.“

„Siden vil det være for ſilde,“ ſvarede Vagtmeſteren, medens han red tilbage.

Denne Afbrydelſe havde frembragt en almindelig Bevægelſe blandt Alle. Kun la Coſta ſyntes at overſee det beſynderlige i Vagtmeſterens Adfærd.

Under de forſkjellige Haandgreb ved Ladningen hørte man tydelig den dumpe Lyd, ſom Ladeſtokkene fremkaldte, idet de bleve ſtødte ned i Løbene, et Tegn paa, at enhver Karabin allerede iforveien var ladet.

Lærken ſang i Luften. Fra en Smedie, ſom vendte ud mod Pladſen, og hvis Halvdøre ſtode aabne, lød Arbeidernes taktmæssige Hammerſlag paa Ambolten. Blandt Dragonerne var alt Forventning og Opmærkſomhed, la Coſta derimod lod ikke til at have den ringeſte Anelſe om diſſe modſtridende Følelſer. Han ſad paa

Hesten, stille og ubevægelig, belyst af Morgensolen, og vedblev sin Kommando.

Da Haandgrebene med Ladningen vare tilende, tav han nogle Øieblikke, derefter hævede han sin Stemme og raabte med dens fulde Kraft:

„Læg an!"

Karabinerne sænkede sig paa eengang over hele Linien.

„Fyr!"

Dette Ord blev fulgt af en bedøvende Salve, ledsaget af den pibende og klagende Lyd, som følger en Geværkugle paa dens Vei fra Løbet til Maalet.

Da Krudtrøgen drev bort, sad la Costa endnu paa sin Hest, bleg, stille og ubevægelig som før. Hele Regimentet havde skudt i Luften.

Et jublende og gjennemtrængende Skrig hilste ham fra alle Tilstedeværende. Enhver Tanke om Orden og Mandstugt var ophørt, Rækkerne bleve brudte, Solen kastede sit Lys ned over en forvirret Samling af klirrende Vaaben, af glødende Aasyn, af vrinskende Heste, der trængtes, stødtes og syntes at indvikles i hinanden, idet de søgte at nærme sig det fælles Centrum for denne Bevægelse. Man greb la Costas Haand, klappede hans Hest, tilkastede ham Fingerkys og udbrød i Ytringer af Bifald og Henrykkelse.

La Costa smilede, hans Øine straalede med en fugtig Glands, idet han rev den saarede Haand op af Bindet, udbredte sine Arme og raabte:

„Fra dette Øieblik tilhører jeg Eder for bestandig. — Lad os saa fortsætte Exercitsen."

Vi vide, hvorledes la Costa holdt sit Løfte. Da han ikke var istand til at frelse sine Kammerater, dræbte han sig for deres Øine. Hans Lig blev derpaa, i hele Regimentets Paasyn, kastet i en Sandgrav, næppe dyb nok til at skjule et menneskeligt Legeme under Jordens Overflade. En dansk Officeer af en hæderlig bekjendt Slægt, Divisionskvarteermester Bardenfleth, lod Dagen efter Liget optage, lægge i Kiste og føre ind til Fredericia.

I et Hjørne af den katholske Kirkegaard, under en gammel Kristi Lidelses Tjørn, er nu en græsbegroet Grav og et sammenfaldet Trækors det eneste Minde om den ridderlige la Costa.

Echenoque.

Fra la Costas glemte og sammensunkne Grav, paa Østkysten af Jylland, have vi, ved at vende Bladet, foretaget en Reise til Kysten af Sydamerika og befinde os nu i Bahia, Brasiliens gamle Hovedstad. Denne By ligger ved Allehelgenes Bugten, nord for Rio Janeiro, har 180,000 Indvaanere, udbredt Handel, et Universitet, en Kathedralkirke og en Erkebisp. Mere lærer Geografier og Reisebeskrivelser os ikke. De øvrige Meddelelser, som denne Fortælling støtter sig til, ere givne af en dansk Læge, der i flere Aar opholdt sig i Sydamerika, og hvis Bekjendtskab maaske Enkelte ville erindre fra en tidligere Leilighed.*) Han opfordrer Læseren til at tro paa disse Skildringer, hvor sælsomme de end forekomme, paa hele det glødende Liv, der bevæger sig i et eventyrligt og solvarmt Land, over hvilket Himlens Smil, Fuglenes Sang og et evigt Foraar synes at have forenet sig, hvor alt, hvad vi møde, fremtræder i mægtigere og større Former end hos os, saavel Naturen som enhver Lidenskab, der gjemmes i det menneskelige Hjerte. For at gjøre sig et Begreb om en saadan Natur maa man have været Tilskuer af den, for at forstaa disse Lidenskaber maa man have deelt dem, seet disse Kvinder,

*) Hertuginde Teyano.

levet med dem, modtaget deres Billede i sin Sjæl; først da vil ingen Tid og ingen anden Erindring nogensinde senere være istand til at fortrænge det.

Bahia, siger han, ligger paa en 600 Fod høi og langstrakt Bakke, fra hvilken et Stykke for nogle Aar siden løsrev sig og anrettede en forfærdelig Ulykke ved at begrave alle nedenfor liggende Bygninger. Staden selv skiller sig i to Dele, hvoraf den ældste eller Handelsbyen ligger langs med Strandbredden og danner snevre og steile Gader op ad Bakken til den saakaldte høie By, en Samling af Paladser, Klostre og udstrakte Privatbygninger, som beboes af Stadens Embedsmænd og de fremmede Consuler, hvis Boliger betegnes med de forskjellige Landes Flag og Vaaben.

Seet fra Havet danne alle disse Bygninger et tiltrækkende Panorama, med deres flagrende Vimpler, hvide Mure og Omgivelser af lysegrønne Palmer og Bananer. Hele Staden er endelig omgiven af en Mængde Forter og Befæstningsværker, der næsten alle skrive sig fra Stridighederne i det forrige Aarhundrede.

I en af disse Bygninger, længst tilbage i Høistaden, indad mod Landet, havde en Eftermiddag to unge Piger søgt Hvile mod den brændende Solhede. Alle Jalousier vare neddragne for Vinduerne, Altandøren tillukket og Værelset indhyllet i et Halvmørke, som dannede en paafaldende Modsætning til Sollyset udenfor. I denne Skumring skjelnede man utydelig de lysegraa, kalkede Vægge, behængte med slette franske Litografier af Helgenhistorien, og Møblerne, som bestode af nogle Rørstole, et langt Bord og en lav Sofa, belagt med smaa Puder og Hynder, hvis Overtræk dannedes af et overordenlig fint og kostbart Broderi.

I et Hjørne af Sofaen laa den ene af de omtalte Piger, næsten et Barn; hendes lysebrune Hudfarve tilkjendegav et Tyende, den paafaldende Dragt betegnede hende tillige som henhørende til de saakaldte Lacayas, en Mellemting af Fortrolig og Kammerpige, der udgjør de fornemme Brasilianerinders Luxus.

Man møder disse Lacayas overalt i Bahia, især i Morgentimerne og efter Solens Nedgang, naar de følge deres Herskerinder til Kirke, bærende en Bønnebog og den lille Pude, hvorpaa Damerne knæle under Bønnen. Ved en saadan Leilighed bestaaer deres Paaklædning af et langt, hvidt Tørklæde, sammenfæstet om Hovedet i Form af en Turban, hvis broderede Hjørner hænge ned paa den ene Side. I Ørene have de lange og ioinefaldende Guldringe og om Halsen en Mængde Kjæder af Koraller, Sølv og Guld, hvoraf den ene ender i et stort Kors. Uden nogetsomhelst Livstykke bestaaer Dragten til Bæltet blot af et fint og smagfuldt broderet Linned med korte Overærmer og saa vidt, at det bestandigt glider ned over den ene Skulder, medens derimod Broderiet i Halsen og for Ærmerne træder tydeligt frem over den mørke Hud. Nedenfor Bæltet begynder et temmelig kort Skjørt af høirødt Atlask eller i en anden grel Farve. Under Gangen kommer en lille, smal Fod tilsyne, uden Strømpe og indpint i høihælede Sko, saa smaa, at kun Fodens yderste Spids kan faa Plads deri. Over Armen bære de endelig et sammenlagt Shawl af afrikansk Bomuldstøi med mørkeblaa og hvide Tværstriber.

Den omtalte unge Pige var iført en lignende Dragt som den her beskrevne; hendes Ansigts ovale Form, det glatte Haar og det lyse Skær i hendes Hudfarve var et Bevis for, at hun talte flere Generationer af Blanke

blandt sine Forfædre; hendes Øine derimod med deres mørkeblaa Stene og kulsorte Pupiller, og disse Øines vexlende Udtryk, deres lidenskabelige og straalende Glands, tilhørte alene den indfødte Race. Hendes rolige og hvilende Stilling syntes at antyde en Sovende, dog var denne Søvn ikke fastere, end at hun flere Gange hurtigt og forskende hævede Hovedet og støttede sig paa begge Arme, medens hun stirrede over mod en Hængekøie, der var fastgjort nærmere ved Altanen, og hvori man saae en ung Dame, hvis Dragt betegnede Herskerinden. Efter at have speidet nogle Øieblikke i denne Retning, lagde hun sig atter tilbage i Hynderne og hensank paany i en tilsyneladende Søvn eller i Drømme, som hun udentvivl foretrak for Søvnen.

Stilheden, som i flere Timer uafbrudt havde hersket i dette Værelse, blev pludselig afbrudt, idet Damen i Hængekøien reiste sig, samlede sin Dragt over Brystet og udbrød, medens hun, siddende paa Hængekøiens Kant, bøiede sig tilbage og gav efter for dens gyngende Bevægelser:

„Hvor jeg kjeder mig, Joaquina!"

„Jeg ogsaa," svarede den Tiltalte smilende. „Men vi faa at finde os deri. Lad os pynte os, Señora Echenoque! og gaa i Kirke, det bliver silde, Klokkerne ringe ovre hos Augustinerne til Aftenbønnen."

„Ak, Kirken. Kirken!" gjentog Echenoque, idet hun forlod sit Sæde, „hvad skal jeg der, og hvad nytter det at bede? Den ene Dag gaaer dog som den anden, uden Afvexling, uden Sorger, men ogsaa uden at bringe mig en eneste Glæde. Jeg har intet at længes efter, intet at haabe eller frygte, og det er altsammen din Skyld, fordømte Madonna! — Har jeg ikke ofret til Dig, bedet

til Dig, knælet for Dig?" vedblev hun med en tiltagende Heftighed; „men Du hører ikke mine Bønner, Du hjælper mig ikke."

Under disse Ord truede hun med Viften ad et Madonnabillede, som stod udpyntet med lysegrøn Atlaskes Kjole og hvide Sko i en Nische i Væggen. I det næste Øieblik kastede hun sig paa Knæ foran det og raabte:

„O, min Udvalgte! tilgiv mig; Du kan jo ikke forstaa, hvad jeg savner, ikke begribe mine Længsler."

Det er umuligt at gjengive de forskjellige Udtryk, hvormed disse Beklagelser bleve fremførte, de bløde Overgange i hendes dybe og lidenskabelige Stemme, hendes vexlende Blik, Ansigtets Træk, Bevægelsen eller Stillingen, som begyndte kjæk, trodsig og udfordrende, indtil hun omsider, frygtsom og angrende, knælede ned for Madonnabilledets Fødder. Ikke heller syntes hendes Beklagelser at gjøre noget Indtryk paa Joaquina, der imidlertid forlod sin Plads og aabnede de nedladte Jalousier for Vinduerne og Altanen.

Et stærkt Lys strømmede pludseligt ind i Værelset. I det varme og farverige Skær, som den synkende Sol kastede over enhver Gjenstand, saae man Echenoque, halv skjult i sit hvide og folderige Gevandt, ligge ubevægelig og knælende med oprakte Arme foran Madonnabilledet, som hun paakaldte med de kjærligste og mest indsmigrende Navne. Hendes Ansigt havde den antike Muses klassiske og bløde Form, bydende, fornemme, aristokratiske Træk, fyldige Læber med et bestemt Omrids, og som i deres Alvor gjentoge Oldtidens: Ve de Overvundne! medens de derimod, naar et Smil aabnede dem, syntes at hviske: Jeg kan opfylde alle dine Drømme og

skabe Dig en Virkelighed, skjønnere og mere berusende end nogen Drøm, men jeg vil ogsaa betales i Forhold til det, jeg giver.

Medens Solen gik ned bag Horizonten, indtraadte den pludselige Veksel fra Lys til Mørke, som i Brasilien ophæver ethvert Begreb om Aften. Landskabet udenfor og den fjerne Baggrund af Bjergene antog for et Øieblik en dyb, rød Farve, som glødende Ærts, der strax efter gik over i en mørkviolet Purpurtone. Bjergspidserne syntes paa samme Tid at staa i Lue. I det næste Minut lagde et tæt, sølvgraat Slør sig over Orangetræerne og Sukkerplantagerne paa det opdyrkede Land i Byens nærmeste Omegn.

Rede fra Gaden hørtes den ensformige og langtrukne Lyd af de mægtige Karrer, paa hvilke Sukkerkasserne bortsendes, og hvis Hjulskiver bevæge sig med en vedvarende Piben, som man paastaaer opmuntrer Forspændet. Længere tilbage skimtede man endnu det flygtige Omrids af en Indianer, som, belæsset med sit Indkjøb, ilede tilbage mod Bjergene, bøiet, flygtig og forlegen, som en Maskinkarl over et Theater, efter at Tæppet er rullet op for Tilskuerne. Han kastede under Gangen et sørgmodigt og dvælende Blik hen over Landskabet, der var gjennemfuret af Agerdyrkeren, og som lignede den tidligere jomfruelige og uberørte Storhed, der levede i hans Stammes Sagn, saa lidet, som en gammel Matrone ligner det Billede, der er tegnet af hende i Ungdommen.

Medens disse Overgange fra Lys til Mørke fandt Sted, var Joaquina bleven staaende paa Altanen, lænet til Rækværket. En let Brise reiste sig med Solens Nedgang, under dens forfriskende Køling syntes alt at

vaagne fra den matte Ladhed, som hidtil havde hvilet over Høistaden. Man saae Lys i de nærmeste Bygninger, og nede fra Gaden hørtes den hule og brusende Lyd, som trænger sig ud fra en Bistade, naar Flyvetiden begynder.

„Nu komme Kirkegængerne tilbage fra Augustinerklostret," sagde Joaquina, idet hun gik ind i Værelset. „Hvor der har været mange iaften. Hele Gaden er opfyldt af Bæreſtole og Fodgængere. Skulle vi ikke ogsaa tage ud?"

„Nei! jeg har ingen Lyst. Tænd Lysene, mit Barn! Vi blive hjemme iaften."

„Men man venter Dem jo."

„Jeg bryder mig ikke om Nogen, og der er heller Ingen, som bryder sig om mig."

„Og jeg da?" sagde pludselig en blød og dæmpet Stemme ude fra Altanen, medens et ungt Menneske paa samme Tid viste sig i den aabne Dør.

Dette skete saa pludseligt og uformodet, at Echenoque udstødte et Skrig af Overraskelse. Hun traadte et Skridt tilbage, medens hun betragtede Manden, der var bleven staaende indenfor Døren med udstrakte Arme, i en bønlig og halvt knælende Stilling. I næste Øieblik ilede hun hen imod ham, slyngede sine Arme om hans Hals, trykkede hans Hoved til sit Bryst og kjærtegnede ham under en Strøm af Udraab og Hilsener, der ikke lode nogen Tvivl om den Lykke, hun følte over hans Nærværelse.

„Saa kom Du dog endelig," udbrød hun, medens hun drog ham bort fra Døren og betragtede ham med et forskende Blik. „O, Madonna! hvor vi have talt om Dig, jeg og din Søster Joaquina, og tænkt paa Dig. Siig os nu, hvorfor Du tøvede saa længe?" — Uden

at give ham Tid til Svar vedblev hun strax efter, idet hun klyngede sig til ham og holdt hans Hoved i begge sine Hænder: „Se dog, Joaquina! hvor han er bleven smuk i disse to Aar, og hvor dine Øine straale! — Det er disse melankolske og talende Øine, som Du kan takke for al din Lykke. Men din Farve er ogsaa bleven mørkere, min stakkels Ven! man seer dog strax, at Du kun er født til at være Slave. — Fortæl nu, hvorfor Du kommer her iaften?"

„Jeg maatte vel komme," svarede han, „siden man fortalte, at Du havde glemt mig."

„Glemt Dig!" gjentog hun med et af disse bløde og fortryllende Smil, der tilhøre hvide Tænder og friske Læber. „Hører Du, Joaquina! hvad han siger?" Og idet hun klyngede sig tættere til ham og ligesom indspandt ham i Straalerne af sine mørke og lidenskabelige Øine, hviskede hun: „Saa har Du vel nu faaet Bekræftelse paa denne Formodning."

„De skrev mig til, at Du stod i Begreb med at gifte Dig med en Anden."

„Det er altsaa kun Frygt og Egennytte, som driver Dig tilbage," ytrede hun heftig. „Feige Natur! Du vil, at jeg skal afskye Dig."

„Er da ikke denne Frygt en gyldig Aarsag til mit Komme?"

„Og Kjærlighed og Længsel og Savn, regner Du maaske ikke det som bedre Aarsager?"

„Ak, Echenoque, mit Hjertes lykkelige Drøm! det er jo ikke Dig, som bør tvivle om min Længsel."

„Ja, hvad veed jeg vel heraf? fortæl mig først derom, saa vil jeg maale din Følelse efter min og bedømme, hvor meget Du fortjener."

„Hvad skal jeg kunne sige Dig, som Du ikke allerede veed? Det er kun Alderdom, der er istand til at forklare Lidenskaberne, i min Alder føler man dem blot."

„Tal alligevel," svarede hun sorgløs og sikker, „jeg vil forstaa Dig. Sandheden har sin egen Røst ligesom Smerten, ligesom Storm og Torden."

„Ja! jeg har længtes efter Dig," vedblev han med en Stemme, som i Begyndelsen lød usikker og skjælvende, men efterhaanden tiltog i Styrke, Rigdom og Kraft, ligesom de store Floder, der voxe, idet de løbe fremad. „I den lange Tid, jeg var borte, har jeg søgt Dig i alt, i Nattens Stjerner, i den sollyse Morgen, i Poesiens og Musikens Verden, og jeg fandt Dig i alt, fordi Mindet kun behøver en Tone, et Solgran, en Duft til Næring. Medens jeg var borte, har jeg gjenkaldt mig ethvert venligt Ord, ethvert af dine Kjærtegn, der som en Straale gjennemstrømmede mit Væsen, dit uudgrundelige Blik, din Stemme, din Gang, de gracieuse Bevægelser af dine smaa og bløde Hænder, alt gjenspeilede sig i min Erindring. Hvad skal jeg vel fortælle mere? det er ikke nær saa svært at føle Kjærlighed som at forklare den. Jeg elsker Dig, og jeg tilbeder Dig. Det er alt, hvad jeg veed at sige."

„Ja, og det har Du ovenikjøbet sagt mig før," svarede hun leende.

„Nu vel! saa lad da denne Sandhed een Gang naa fra dine Øren til dit Hjerte."

„Tal videre, min Ven!" udbrød hun og lagde sit Hoved op til hans Kind. „Jeg lytter til det, Du siger, med Andagt og Opmærksomhed."

„Du spøger, nu som bestandig før. Du begriber da ikke, hvad jeg har lidt, siden jeg modtog dette

sidste Brev, hvori man fortalte mig om dit Giftermaal."

„Nei, men det beroer kun paa Dig, om jeg skal faa det at vide."

„Efter at jeg havde fuldendt mine Studeringer i Europa, tog jeg for to Aar siden til Philadelphia for at uddanne mig i Advokaturen. Jeg forlod mit Hjem her med Haab paa Dig, jeg stræbte frem med dette Haab, og det voxede under mit Arbeide, jeg følte en Kraft, som jeg aldrig før havde kjendt, en Tillid og Fortrøstning til, at det omsider skulde lykkes mig at naa mit Maal, som hverken den Afstand, der skilte os, eller dine lunefulde Breve, der borttog idag, hvad Du havde indrømmet mig igaar, vare istand til at forjage. Sidst i December Maaned ophørte Du pludselig med at skrive, jeg bønfaldt om Svar, om et Ord, men Du vedblev at tie. Nogen Tid efter fortalte man mig, at Señor Joze Frutuoso dos Santos var en begunstiget Frier her i Huset, og for tre Maaneder siden tilskrev endelig din Fader mig derom, kort og uforbeholden, som om denne Sag var mig den ligegyldigste af Verden. Hvad jeg har lidt siden den Dag, vil jeg ikke fortælle Dig, thi Du vilde ikke forstaa det, jeg havde vel ingen synderlig Adkomst til din Kjærlighed, men det forekom mig dog umuligt, at man kunde møde Ligegyldighed ligeoverfor en Følelse, saa dyb og grændseløs som min. Mit Arbeide ophørte, idet Maalet var mig berøvet, jeg vovede ikke længer at hente Trøst fra den forsvundne Tid, og den kommende var bleven mig ligegyldig. Enhver Tanke af Kraft hensygnede, jeg syntes aldrig at have elsket Dig saa høit, som da jeg frygtede at have tabt Dig. — Du smiler, Echenoque! det er fordi Du

ikke veed, hvad det vil sige at gjennemleve en saadan Smerte, at skjælve for Dagen, at glæde sig til Natten, fordi Søvnen idetmindste bringer Glemsel, at ønske Døden og dog frygte den, thi Tilintetgjørelsen selv er kun en Befrielse og Forløsning, men saa at sige daglig at dø, at tilintetgjøres Stykke for Stykke, ligesom Synderen under Hjulet, at se Haabet visne, Livslysten bukke under, sit Talent, sin Begeistring, sin gode Tro og Fortrøstning til Fremtidens lyse Planer fortabes, at tilbyde sit Liv, sin Sjæl og dog forkastes, det er en tusindfold Død, et Helvede fuldt af Kvaler."

„Men din Søsters Brev, som vi sendte i forrige Maaned, maa jo dog have beroliget Dig."

„Ja, indtil et nyt Rygte atter tilintetgjorde det. Jeg kunde ikke længer udholde denne Tilstand, jeg forlod Philadelphia og vender nu tilbage for at faa Vished om alt."

„Om hvilket? — At Señor Joze kommer i vort Huus, at han har anholdt om min Haand, at han tilbeder mig paa sin Maade, ligesom Du paa din, og daglig forsikrer mig derom; det er altsammen Sandhed. Han er vistnok endeel ældre end Du og ikke nær saa smuk, det indrømmer jeg, men han er tillige en af de rigeste Vexelerer i Bahia, og af ublandet hvid Herkomst, det er Fortrin, som Du ikke kan rose Dig af, min stakkels Diago!"

„Det er altsaa sandt, hvad jeg frygtede, og det er for *hans* Skyld, at vi skilles."

I disse Ord, som kostede saa megen Anstrengelse at fremstamme, laa en uendelig Smerte, en Sjæls sidste og bitre Farvel.

„Ja, dette Spørgsmaal er Du ikke berettiget at gjøre mig," svarede Echenoque.

„Jeg veed det, men Du har ikke ret forstaaet mig, og i dette Øieblik sørger jeg mere for din end for min egen Skyld, fordi jeg i denne Forening mellem Ungdom, Friskhed og Poesi paa den ene Side, Penge, Slovhed og Prosa paa den anden, kun oiner Ulykke og Tilintetgjørelse, fordi Du ikke fatter, at Du, uforstaaet og upaaskjønnet i dette Samliv, vil blive tvungen til, Trin for Trin, at stige ned til ham, tilegne Dig hans Ideer og den haltende, enoiede Logik, der daglig lyder for dine Øren. — Medens han gaaer sin dorske og rolige Skridtgang gjennem Livet, uden Anelse om dine Ønsker, uden Følelse for dine Savn, vil Du blode af modtagne Saar, oprives mellem Strid og Eftergivenhed, tvinges til at fornægte og nedgrave alle dit Hjertes Skatte og ovenikjøbet ikke engang ane, at Du bestandig drives tilbage, ligesaa lidt som vi i et Speil selv ere istand til at iagttage Tidens Forandringer i vort Ydre. Ak, mit svage, blode Barn! saa meget hurtigere vil dit Hjertes Friskhed og dets Blomster visne, fordi Du bestandig i hans Selskab vil være nødt til at yde, men derimod aldrig kunne modtage Næring. Det belærende i Aandens Veiledning, de ophoiede Tanker, Sjælens vexlende Bevægelser, det uforudseetes Rystelser, Henrykkelsen, Begeistringen vil han ikke lære Dig at kjende, og dog udspringe alene derfra alle de friske Strømme, hvoraf Livet drikker Foryngelsens Kraft. Endelig gives der hos Kvinden en medfødt Trang til Efterligning; man danner sig ubevidst efter sine Omgivelser, antager efterhaanden deres Anskuelser, lige til endeel af deres Manerer. Det vil Du ogsaa gjøre, og Kuglen vil vedblive at rulle nedad,

indtil et uforudseet Tilfælde, en Solstraale gjennem Skyen, giver Anledning til Selvbetragtning af, hvad Du var og hvad Du omsider er blevet, til Anger, til en grændseløs og uendelig Fortvivlelse. Da vil Du spørge Dig selv, for hvem Du smykkede Dig, for hvem Du har feiret dine Triumfer, og Du vil tilsidst erkjende, at din Fremtid, dens Lykke og al dens Forventning, ikke har anden Horizont end Graven og Forglemmelsen."

„Men saa hold dog op med denne Ligtale over min Fremtid," udbrød Echenoque, idet hun reiste sig; „Du prædiker jo som en Munk istedetfor at tale som en Elsker. Jeg har desuden endnu ikke sagt, at jeg vil gifte mig med Señor Joze."

„Virkelig!" udbrød Diago, idet en dyb Rødme udgød sig over hans Kinder, og han kastede sig paa Knæ foran Echenoque og greb begge hendes Hænder.

„Gjentag disse Ord, een Gang, een eneste Gang endnu, jeg bønfalder Dig derom."

„Velan da! jeg vælger aldrig den gamle Señor Joze; Du havde ikke behøvet at tale saa længe og burde desuden vide, at han og alle slige skingrende Haner bestandig foretrække et Riskorn for en Perle. Men jeg gifter mig heller ikke med Dig. Jeg vil vedblive at være min egen Herre, thi kun saa længe vil Du vedblive at elske mig som nu. Forstaaer Du? — saa tal dog, — hører Du ikke?"

Under disse Ord slyngede hun sine Arme om hans Hals, lod ham hvile ved sit Bryst, indviklede ham i Mantillen og traadte derpaa tilbage, kysede hans Øine og løb bort igjen.

„O! vær mild og naadig," hviskede han, „som dine Øine og dine Læber forjætte. I dit Aasyn boer Livets

Foraar, hvorledes kan da Vinteren bo i dit Hjerte? Hvis Du tager din Kjærlighed fra mig, saa tager Du med det samme mit Geni, min Tro og al mit Hjertes Begeistring."

„Men Du maa dog være retfærdig, Diago! hvad kan Du vel forlange mere, end jeg allerede har givet Dig. En Kvindes Gunst maa man modtage, ligesom Blomsten modtager Himlens Dug, uden at forske efter dens Kilde. Og hvis jeg nu opfyldte alle dine Ønsker, siig mig da, hvad vilde Du vel kunne give mig til Gjengjæld herfor? Jeg vil være skattet, min Ven! ikke blot i mine Fortrin, thi det er intet, jeg vil være elsket i alt, i min Svaghed, i mine Feil, ja selv i mine Indbildninger og Uretfærdigheder."

„Men saaledes har jeg jo bestandig elsket Dig," var hans Svar. „Giv mig Begeistringens Spire, jeg vil gjøre den til Blomst for Dig, giv mig dit Øies Straaler, din Ynde, jeg vil give Dig Poesi og Sjælens duftende Lykke til Gjengjæld."

„Nu vel, Joaquina!" udbrød hun smilende, „hvad siger Du dertil?"

Joaquina svarede ikke, hun laa i et Hjørne af Sofaen, i en dyb og rolig Søvn.

„Jeg bliver da nødt til at modtage den Skjærv, Du byder mig, stakkels Fattige! siden Du ikke eier mere."

Hun bøiede sig over ham, saa tæt, at hendes Haar berørte hans, og hendes Stemme syntes at blive mere mild og blød, idet hun hviskede:

„Jeg vil elske Dig, tilbede Dig, som Madonna, som St. Christoval, og jeg vil give Dig al den Lykke, en Kvinde nogensinde har kunnet skjænke en Mand."

Natten sænkede sit Slør over Staden. Larmen paa Gaderne var ophørt; han sad endnu ved hendes Side. Hans Hjerte bankede, hans Hoved brændte i den Duft, som omgav ham, beruset af hendes Kjærtegn, under hvilke hun, afvexlende som Skyen, bestandig antog nye Former og, snart ivrig og glødende, snart sky og tilbageholden, drog ham til sig for atter at støde ham tilbage. Han lyttede til denne bløde og indsmigrende Stemme, medens hun udtrykte sin Længsel i den Tid, de havde været adskilte, i et Sprog, hvor ikke alene Læben talte, men hvor tillige Øiet og ethvert af hendes bevægelige Træk forenede sig for at give Sproget sit fulde Udtryk. Han stirrede ind i disse uforklarlige, halvtilslørede Øine, der udgøde deres Lys fra den matte, mørkeblaa Indfatning, som omgav dem, Straaler, der zitrede ligesom Fixstjernens Lys, og som syntes mere forførende og gjennemtrængende, jo længer han betragtede dem. Alt dette tilsammen: den glødende Atmosphære, hvormed hendes Aande omgav ham, denne Vexel af Følelser, den ubevidste Ynde, enhver af Echenoques Handlinger udfoldede, fremkaldte en Stemning af Begeistring og en ubeskrivelig Lykke. Endelig øvede Omgivelserne ogsaa deres Virkning over disse flygtige Øieblikke. Mod denne Altan, som viste sit Omrids udenfor den aabne Dør, havde hans søgende Blik saa ofte stirret op til hende. Værelset, hvori han sad, havde bestandig været Skuepladsen for hans Drømme, det mindede om et Ord, hvoraf han tidligere havde øst Tro og Tillid, om et Kjærtegn, der havde udgjort et Hvilepunkt for hans Tanker under de sidste Aars Lidelser, om et Billede og en Fortid, der havde bestemt Maalet for alle kommende

Dage, og hvis lykkelige Haab og Forjættelser denne Aften gav en Virkelighed, som langt overgik hine.

Señor Roque Marin Calleja var Navnet paa en af Bahias rigeste Privatmænd, der, efter at have draget sig tilbage fra Handelslivet, tilbragte Regntiden i Byen og Sommeren i de kølige Skygger af en stor Plantage, som han eiede paa Itaparica, en Ø i Havbugten mellem Bahia og Fastlandet. Calleja var en aldrende Mand med et næsten skaldet Hoved, et stort Kindskæg, en tynd og krøget Næse, en flad, tilbagefaldende Pande og en mørk, broncefarvet Hud, der overalt var besaaet med Kopar.

Man skulde søge længe for at finde et listigere og mere forslagent Ansigt.

En Aften, kort efter Solens Nedgang, sad Calleja indenfor de aabne Altandøre i sin Bolig, fordybet i Samtale med en Herre, der havde stillet sig foran ham, og hvis opmærksomme Miner, bøiede og ærbødige Stilling betegnede en Underordnet. Denne Sidstnævnte var en lille, spinkel Person med indfaldne Kinder, som gjorde den krogede Næses Skarphed endnu mere fremtrædende, et fladt Bryst, krogede Been, kort sagt, en Typus for Sydamerikanerne i Stæderne. Oldinger før de blive Mænd, henvisnede under Lidenskabernes Ild, gjøre de deres Kvinders Vildfarelser og Ligegyldighed tilgivelig. Hans Alder var omtrent som Callejas, hans Dragt bestod af en hvid Nankins Trøie, hvid Vest og Benklæder af samme Farve. Jøvrigt er denne Herre allerede bleven omtalt som Señor Joze Frutuoso dos Santos, den smukke Echenoques Tilbeder.

„Naa, min gode Joze!“ vedblev Calleja i Samtalens Løb, „vi ville nu lade Politiken fare og tale lidt om Sager, der angaa os mere personligt. Hvorledes gaaer det med Forretningerne i den sidste Uge?“

„Ypperligt, Señor!“ svarede Joze. „I de to Aar, jeg har været hædret med Eders Tillid, have vi ikke gjort saa gode Forretninger som netop nu.“

„Virkelig! saa fortæl, fortæl dog, Du veed, hvor megen Deel jeg tager i alt, hvad der angaaer Dig.“

Joze begyndte nu en vidtløftig Forklaring over afsluttede Handler, hvortil Calleja syntes at lytte med den dybeste Opmærksomhed og gjentagne Hovednik, der gjaldt for et Udtryk af hans Tilfredshed.

„Som sagt!“ vedblev Vexeleren, „medens de truende Udsigter til Krig standse enhver anden Handel, vedblive vore Forretninger uforstyrret at blomstre.“

„Du mener vist *dine* Forretninger,“ bemærkede Calleja.

„Mine? — ja, Señor! forsaavidt jeg lægger Navnet til, I derimod Kapitalen.“

„Hvad vil det sige? Jeg hjælper en Ven, det er nu eengang en Svaghed hos mig. Men lad mig ikke afbryde Dig. Du begyndte saa godt.“

„Igaar sendte Handelshuset Dominguez sin Fuldmægtig til os for at hæve en betydelig Sum. Jeg vægrede mig ved at modtage hans Vexler.“

„Du vægrede Dig, og hvorfor?“

Joze trak Øienbrynene iveiret og søgte at give sit Ansigt et Udtryk af Fiffighed, idet han svarede:

„Navnet Dominguez er ikke længer saa fint som før, Huset har lidt store Tab, og nu ligger Manden ovenikjøbet med alle sine Pakhuse fulde af Bomuld fra

i Vinter, som han nødes til at sælge idetmindste 25 pro Cent under Indkjøbsprisen."

„Er det muligt?"

„Igaar noterede de Bomuld paa Børsen til 67."

„Det var da mærkværdigt. Du afslog altsaa at modtage hans Vexler?"

„Jeg gjorde en Undskyldning, talte om de knappe Tider og saa videre."

„Joze, Joze! Du varetager ikke din Fordeel. Da jeg bestemte mig til at hjælpe Dig, troede jeg, Du besad et klart Blik og en Handelsmands Talenter."

„Det mener jeg ogsaa at have bevist, Señor Calleja!" svarede Manden ængstelig.

„Nei, tillad mig, Du har slet intet bevist; en Handelsmands Talent bestaaer deri, at han lader sig lede af sit Hoved, aldrig efter sit Hjerte, og da Du afslog at betale Dominguez' Vexler, skete det mindre fordi Du ikke ansaae ham for god, end for at hævne en tilsyneladende Uret, som Du troer at have lidt af Manden."

„Señor! jeg forsikrer Eder —"

„Kom Du ikke for kort Tid siden meget hyppig i Dominguez' Huus?"

„Jo!"

„Og Du besluttede at drage Dig tilbage, fordi hans Datter, den deilige Echenoque, ikke lod til at modtage dine Opmærksomheder tilstrækkelig gunstig. Ja, Du har formodenlig glemt, at jeg har min Kundskab herom fra den sikreste Kilde, det vil sige fra Dig selv, men jeg glemmer intet, det hører ogsaa til en Handelsmands Dyder. Du svoer at hævne Dig dengang og mener nu at have fundet Leilighed dertil. Stakkels Tosse! at ville søge en saa afmægtig Hævn!"

„Ja, I skal dog ikke sige det," svarede Joze med et tillidsfuldt Smil. „Jeg har lagt min Plan."

„Pokker i Vold med enhver Hævnplan, det er en Vare, ved hvilken baade Kjøber og Sælger bestandig taber. Lad os tjene Penge, Joze! det er bedre. Og siden Du nu virkelig synes at trænge til et godt Raad, saa vil jeg give Dig det og raade Dig at skjænke det nogen Opmærksomhed. Kjøb saa mange af Dominguez' Vexler, som Du kan faa, jeg lover forud at erstatte Dig ethvert Tab derved."

„Men I kan tro mig, Señor! Huset staaer paa yderst slette Fødder, den stakkels Dominguez befinder sig ved Randen af en Afgrund."

„Desto større Opfordring har hans Venner jo til at hjælpe ham," svarede Calleja.

„Ja, ganske vist, hans Venner, men siden jeg nu ikke længer tør regne mig til dem."

„Ak, Joze! hvor Du dog er tungnem. Du begriber ikke, at det at befæste denne hæderlige Mands Anseelse er det samme som at befæste Dig i hans Gunst, og at en Faders Taknemlighed ofte er den bedste Nøgle til en Datters Hjerte. Jovrigt forekommer det mig ogsaa at være en meget kortsynet Politik at ville udslette Mindet om et Nederlag ved at tilintetgjøre sin Modstanders Kredit, og at tværtimod den aller største Hævn ligger i at kunne ende dine Rivalers Spot ved at ende den smukke Señora Echenoques Modstand."

„Det er altsaa af den Grund, I raader mig til at kjøbe Dominguez' Vexler?" udbrød Joze henrykt. „Hellige Jomfru! hvor jeg dog er kortsynet mod Eder; og hvor taknemlig maa jeg ikke være for alle de Velgjerninger, I uafbrudt beviser mig."

Calleja lod til at være bevæget. Han rakte Handelsmanden sin Haand og sagde:

„Jeg er nu ikke anderledes, min kjære Señor Joze! Siden Lykken har virket saa meget for mig, maa jeg ogsaa gjøre noget for dem, der engang ere blevne mit Hjerte dyrebare. Som sagt, kjøb i Øst og i Vest, overalt hvor Du kan faa fat i Dominguez' Vexler, og dermed ville vi for iaften lade Forretningerne fare. Fortæl mig nu lidt om dine Forhold til den lille Echenoque, som har været istand til saa aldeles at forrykke Hovedet paa Dig. — Veed Du vel, Señor Joze! Du er en snurrig gammel Karl: Du søger Hævn over Dominguez og paastaaer, at Du hader hans Datter, fordi hun ikke opildnes ved din Kjærligheds Flamme, paa samme Tid seer man Dig alligevel snige Dig omkring den unge Pige overalt, hvor Du haaber at kunne faa hende at se."

„I har Ret, Señor! hvad skal jeg svare Eder, jeg kjender mig ikke selv længer, der gives forunderlige Modsigelser paa Bunden af det menneskelige Hjerte."

„Sancta Flavias Dag mødte jeg hende tilfældig i Augustinerklostret, og som sædvanlig stod Du skjult i hendes Nærhed. Det forekom mig, at hun saae noget bleg og lidende ud den Dag."

„Ja vist! men hun var dog deilig saaledes og klædt med en Simpelhed og Ynde, som om Poesi og Smag havde været Tjenerinder ved hendes Toilette. Og saa hendes Øine, hvor de lyste og straalede under Bønnen. I skulde blot, som jeg, have seet hende i Hjemmet, denne bevidste, udfordrende og dog saa naturlige Leg med alt, hvad der faldt hende ind, det hengivende i Ytringen af enhver Ømhed, den bestandige Nyhed og Afvexling, hun forstaaer at lægge selv i det ubetydeligste, eller den barn-

lige Trods, med hvilken hun bød os gaa og lade hende være i Fred, naar Nogen ikke længer behagede hende. Jeg har aldrig kjendt hendes Lige, aldrig begrebet Kjærlighed uden igjennem hende."

Callejas Ansigt antog under disse Skildringer Udtrykket af en ubeskrivelig Spot. Da Handelsmanden tav, syntes han at vaagne op af sine Tanker og udbrød:

„Det er dog utroligt, at Bomulden kan være falden saa meget. Var det ikke 67, Du sagde?"

„Pokker i Vold med Bomuld," svarede Joze. „I har da slet ikke hørt noget af det, jeg fortalte?"

„Jo, ganske vist!" svarede Calleja. „Jeg deler ogsaa i alle Henseender din Mening om Echenoque. Jeg kjender hende fra Barn og har bestandig været indtaget i hende. Hun kunde bringe selv en Olding i Flamme."

Joze betragtrede sin Velgjører med et studsende Blik, som om denne Ytring indjog ham en vis Frygt.

„Hvorfor har I da ikke selv beilet til hende?" sagde han.

„Jeg tør ikke vove det," svarede Calleja med et uhyggeligt Smil. „Jeg er altfor gammel dertil."

„Ah! — I er jo ikke ældre end jeg."

„Nei, det er sandt, jeg fattes endog to Aar i din Alder, saa vidt jeg veed, men Du synes dog at være langt yngre, Du er saa rask, saa livlig, min kjære Señor Joze!"

„Ja, ved Sanct Christoval!" udbrød Handelsmanden tilfreds, „livlig er jeg. Jeg føler min Ungdom vende tilbage under Indflydelse af denne Lidenskab, som griber mig mod min Villie. — Men det begynder at blive silde, og jeg maa anbefale mig. Det er altsaa Eders Ønske, at jeg skal opkjøbe alle Dominguez' Papirer?"

„Naturligvis, siden Du formodenlig nu har begrebet, at din egen Fordeel byder det. Farvel, farvel! — Det var dog mærkværdigt med den Bomuld."

Disse Forhandlinger fandt Sted omtrent en Maaned før den Aften, Echenoques lykkelige Elsker vendte tilbage fra Philadelphia. Ifølge Callejas Opfordringer aabnede Joze Dagen efter en uindskrænket Kredit for Dominguez, opkjøbte alle hans Vexler, gjentog sine Opmærksomheder mod Echenoque og modtog Kjøbmandens Indbydelser som en Vare, han havde betalt, og med den Fortrøstning, at disse to Ting ret vel kunde gaa op med hinanden: en Kvindes Hjerte og hendes Faders Vexler. Jozes Beredvillighed syntes for en Stund at hæve den gamle Handelsmands Anseelse, han optog Kampen med sin Skjæbne paany og med tilsyneladende Held. Men disse Held viste sig senere som Solglimt under Uveir: de kom og svandt. Callejas Behændighed bragte ham til at indlade sig i Forretninger, om hvis gode Udfald man i Begyndelsen ikke kunde nære nogen Tvivl, men som dog senere, ved et uberegnet Tilfælde, en tilsyneladende ubetydelig Omstændighed, bestandig endtes med Tab. Trættet af alle disse gjentagne Slag, gik det ham senere som en Svømmer i det aabne Hav, han tilintetgjorde sig under Anstrengelserne; efter flere gjentagne Forsøg opgav han omsider alt og lod sig drive, hvorhen Strømmen førte ham.

Samme Aften, Diago mødte Echenoque i hendes Værelse, selv samme Time, sad Calleja og Joze fordybede i en Samtale over de stedfundne Begivenheder. Joze forstemt og nedslaaet, Calleja derimod som sædvanlig blid og forekommende og med et uafbrudt Smil, der gjorde hans Ansigt endnu uhyggeligere end sædvanlig.

I Baggrunden af Værelset blev Aftensbordet dækket med Syltetøi og Riskager af nogle unge, hvidklædte Slavinder, der bevægede sig tavse og lydløse som Skygger.

Det var nemlig en af Callejas Eiendommeligheder, at hele hans Huustyende kun bestod af Slavinder, lutter Sparsommelighed, som man paastod, fordi de kvindelige Slaver i Brasilien ere forholdsvis billigere end Mændene.

Joze havde fremtaget de sidst indkjøbte Vexler, som Calleja omhyggelig gjemte i en Pakke.

„Veed Du vel, min kjære Señor Joze!“ ytrede han spøgende, idet han veiede Pakken i Haanden, „at vi nu snart have Papirer fra Dominguez for en ret kjøn lille Sum?“

„Ja, desværre!“ svarede Joze med et dybt Suk. „Jeg vilde ønske, at vi ligesaa sikkert havde dem omsatte igjen uden Tab. Jeg kan ikke dølge min Frygt, Señor! og anseer det endog for en ligefrem Pligt endnu en Gang at advare Eder. Dominguez staaer ikke mere til at redde. I de sidste Dage indlader han sig desuden i de affindigste Foretagender og fornægter aldeles hele sin tidligere Klogt.“

„Men Joze dog!“ sagde Calleja med et tvetydigt Smil og hævede truende Haanden iveiret. „Vil Du tie stille, Du bagtaler jo din Svigerfader.“

„Og hvis jeg nu ødelægger min Velgjører ved at tie?“

„Du er altfor ængstelig, min Ven! saa vidt jeg troer, have vi endnu intet at frygte. Dominguez eier jo vidtloftige Plantager inde i Landet, han har Slaver, Skibe, Gaarde, hvad veed jeg alt.“

Joze bøiede Hovedet og sænkede sit Blik mod Gulvmaatten, som om han frygtede for at møde Callejas.

„Han eier intet," svarede han med et Skuldertræk. „Alle hans Besiddelser ere forlængst stillede til Sikkerhed for tidligere Laan. Med faa Ord, Señor! Manden er i Bund og Grund ødelagt."

„Ja, ja!" ytrede Calleja, hvis Besindighed ikke fornægtede sig ved denne sørgelige Tidende, „saa maa vi nøies med den Bevidsthed at have gjort hvad der stod til os for at redde ham. Den hellige Jomfru vil gjengjælde det. Hvor vidt er Du imidlertid kommen i dit Hjerteanliggende?"

Joze svarede ikke.

„Jeg vil da idetmindste haabe, at Du har havt større Held hos Datteren end jeg med Faderen? Men saa tal dog, Joze! hvem skulde Du vel bedre kunne betro Dig til end mig? Du behøver ikke at frygte mine Smaapiger histhenne, Du kan stole paa, jeg har indprentet dem Tavshed."

„Jeg er ikke kommen videre end sidst," svarede Joze tvungen.

„Er det muligt?"

„Reent ud sagt, Señor! hun har givet mig et bestemt Afslag."

„Stakkels Mand! det er altsaa anden Gang, maaske endog for tredie Gang."

Joze bed sine Læber tilblods, hans Bryn rynkede sig over Øine, der straalede af Harme, medens han med en lav og undertrykt Stemme svarede:

„Det er altsammen hans Skyld, denne Søn af en Slave."

„Hvem?"

„Hendes Pleiebroder, Diago Oliveira, som Dominguez lod opdrage og sendte til Europa for at studere. Ham elsker hun."

„Og hvorpaa støtter Du denne Formodning?"

„Jeg veed det hele!" vedblev Joze med et tiltagende Raseri. „Jeg har luret og frittet og forsket; hun elsker ham, hun forguder ham, han er kommen her til Byen imorges, har sneget sig omkring hendes Bolig den hele Dag, og i Mørkningen, Señor! saae jeg ham liste sig ind i Haven. — Forstaaer I mig?"

„Aa jo, det er endda ret fatteligt, hvad Du her fortæller."

„Jaften, maaske i dette Øieblik, hviler hun i hans Arme, smiler til ham og forjætter ham Fremtidens Lykke med disse Blikke, der ere istand til at gjøre Døde levende, hvad siger jeg! til at gjøre Levende døde; imidlertid spotte og belee de mig."

„Det er dog ikke sandsynligt, at de skulde tilbringe Tiden dermed."

„Jo, ganske vist, men det er ikke værd, at vi forlænge denne Samtale, Señor Calleja! alene Tanken paa hende bringer mit Blod i Kog."

„Du mener vel snarere Tanken paa ham, min gamle Ven!"

„For ham er der allerede sørget," svarede Joze haanligt. „Han kan fortælle, hvorledes han kom ind i Haven, men ikke hvorledes han kommer ud af den."

„Hvem skulde da hindre ham der deri?"

„To Mænd, som vente udenfor Muren."

„Tys, Joze! ingen Trusler, det er jo Galskab, jeg vil ikke høre et Ord mere herom. Til at udføre en saadan Plan vælger man desuden en anden og bedre Skueplads."

„Hvorfor?"

„Fordi den dræbte Elsker i Echenoques Have strax vilde lede Mistanken hen paa den forsmaaede Elsker. —

Bahia er en stor By, og jeg mener, at hvis Nogen skulde være saa ondskabsfuld at drage en Kniv mod den stakkels Diago, vil den ligesaa let kunne træffe ham i en affides Gade som udenfor Dominguez' Have. — Kom, gamle Brushoved! Bordet er dækket, lad os spise til Aften og ikke tænke paa Hævnen."

Næste Formiddag saae man de Forbigaaende standse paa Gaden udenfor Dominguez' Bolig, medens de stirrede op til Vinduerne og tilhviskede hverandre nogle Ord, der fremkaldte et Udbrud af levende Overraskelse. Den gamle Handelsmand var om Morgenen funden død i sit Kontor. Rygtet fortalte, at et Slagtilfælde havde endt hans Liv, mere Velunderrettede mumlede derimod om, at han i Fortvivlelse over sin ulykkelige Forfatning havde dræbt sig selv. Det vidste man blot bestemt, at Manden var død, hans Lig blev om Eftermiddagen ført til Vaabenhuset ved St. Lorenzokirken. Øvrigheden lod endnu samme Aften Kontoret forsegle og modtog hans Regnskabsbøger.

Det vilde være overflødigt at skildre Echenoques Fortvivlelse. Hun var ligesaa uforberedt paa dette grusomme Slag som værgeløs mod Smerten derover. Livet havde hidtil uafbrudt havt Smil og Solskin for hende, hun forstod ikke at lide.

Fjorten Dage senere fandt en anden Begivenhed Sted i Handelsmandens Bolig. Tribunalet havde sammenkaldt de vigtigste af Dominguez' Kreditorer for at underrette dem om Boets Forfatning og raadslaa om de Bestemmelser, der burde tages i denne Anledning.

Salen, hvori disse Forhandlinger fandt Sted, havde tidligere været Samlingsstedet for det bedste Selskab i Bahia. Møblernes Pragt, de zirlige Dekorationer, som

indfattede Væggene, Rigdommen og Ødselheden, som her stillede sig tilskue i enhver Gjenstand, dannede en sørgelig Modsætning til det foreståaende Optrin. I dette Rum, der saa ofte havde indesluttet Glæde og Lykke og alle de forskjellige Modulationer, som Henrykkelse, Kjærlighed og Lidenskaber meddele Stemmen, hørtes nu en Registrators trættende Oplæsning af Boets forskjellige Eiendele. Paa denne Kampplads, hvis Vaaben tilforn vare Blomster, Atlask, Smil og straalende Blikke, kæmpede idag Egennytte og materielle Interesser.

Señor Calleja indtog ogsaa en Plads i denne Forsamling. Han sad i en Krog af Salen, næsten skjult af en Blomstertrappe, sammenbøiet, tavs og ubevægelig. Tilsyneladende ubeeltagende for alt, hvad der foregik, syntes hans Aasyn kun at røbe en dyb Smerte, der stod i nøie Overensstemmelse med den Sørgeklædning, som han ved denne Leilighed havde iført sig.

Efter en Mængde vidtløftige Forhandlinger, i hvilke de forskjellige Fordringer blev gjort gjældende, besluttede man endelig at lade alle Dominguez' Eiendomme bortsælge for saa vidt muligt at dække hans Gjæld ved de indkomne Summer.

Præsidenten reiste sig og opfordrede Forsamlingen til at erklære sig enig i denne Bestemmelse.

Et almindeligt Bifald svarede ham; da dette hendøde, hørte man en enkelt, svag og sørgmodig Stemme udbryde:

„Jeg protesterer mod denne Beslutning!"

Alles Blik rettedes mod Stedet, hvorfra disse Ord lød. Man saae Calleja reise sig og træde frem til Bordet.

„Jeg protesterer!" gjentog han langsomt og høi-

tideligt, „ikke i Retfærdighedens, men i Menneskelighedens Navn. Medens Enhver af de Tilstedeværende kun synes at have Øie og Tanke for sin egen Fordeel, glemmer man aldeles de Billighedshensyn, den ulykkelige Dominguez havde et saa retfærdigt Krav paa; og dog seer jeg Flere her, som i denne Sal gjentagne Gange have forsikret ham om deres Venskab, og som vilde have taget det meget ilde op, hvis Nogen dengang havde tilladt sig at tvivle derpaa. Er jeg da den Eneste, som erindrer, at Dominguez ved sin Død efterlod sig en Datter, et elsket Barn, og hvilken Lod ville I vel berede hende ved at udføre den Beslutning, som nylig toges?"

„Vær uden Frygt, Señor Calleja!" svarede Præsidenten. „Man har tænkt derpaa. Efter den Status af Boet, som jeg nylig havde den Ære at forelægge de Tilstedeværende, vil der blive et tilstrækkeligt Overskud til Señora Echenoque."

„Og jeg paastaaer, at der kun vil blive Elendighed og Fortvivlelse tilbage for hende, siden Enhver, som kjendte den Afdøde, veed, at det elskværdige Barn, hvorom vi tale, er født udenfor Ægteskab og Datter af en af hans Slavinder. Min Vens pludselige Død hindrede ham i at adoptere hende, hvad der i lang Tid havde været hans Hensigt, og den stakkels Echenoque vil, som en Følge heraf, ikke kunne undgaa at blive indbefattet under Boets øvrige Eiendele. For Kreditorerne er denne ulykkelige Pige ikke en Faders eneste og elskede Barn, men kun et Retsspørgsmaal, et Numer mere i Auktionskataloget, som vil blive solgt og bortgivet til den Høistbydende."

En almindelig Forbavselse fulgte efter Callejas Forklaring, som blev given med den dybe og vibrerende Stemme, der røber en heftig indre Bevægelse.

„Dominguez var altsaa ikke gift med Pigens Moder?“ spurgte Nogle.

„Nei!“

„Og Echenoque, Bahias første Skjønhed, forvandler sig pludselig til en Slavinde?“

„Det er utroligt.“

„Stakkels Barn!“

„Ja, hvad er herved at gjøre?“

Saaledes lød de forskjellige Udbrud, som ledsagede Callejas Beretning.

„Men er I ogsaa fuldkommen overbevist herom?“ spurgte Præsidenten.

„Jeg skulde mene det,“ svarede den Gamle med en urokkelig Sikkerhed, „eftersom Dominguez kjøbte den omtalte Slavinde, Echenoques Moder, af mig. En trekvartblods og væver lille Tingest med store, levende Øine, men balstyrig og egensindig som et Føl.“

„Siden det forholder sig som Herren der siger,“ udbrød en tyk og kobberbrun Planter fra Itaparica, „saa maa Pigen naturligvis regnes med til Boet. Desværre for hende! men jeg seer da ingen Grund til, at vi af Høimodighed skulde give Afkald paa vor Ret og miste vore Penge.“

„I agte da at lade hende bortsælge?“ spurgte Calleja med en dydig Harme.

„Vi ikke, Loven vil paatage sig det.“

„Det er altsaa en Handel, hvorom her er Talen; godt! jeg vil kjøbe hende.“

„Man vil ikke kunne nægte Eder Ret hertil, Señor! men det maa ske paa Auktionsdagen,“ ytrede Præsidenten.

„Nei!“ svarede Calleja, „det maa ske strax, i dette Øieblik, fordi det behager mig saaledes idag, men maaske

ikke vilde behage mig imorgen. Og siden man, mærkværdigt nok, under denne Forhandling vedbliver at tale om Lov og Ret, skal jeg tillade mig at bemærke, at det kun er mig, der har Ret til at tage Bestemmelser i dette Punkt."

„J, Señor!"

„Ja, Høistærede! fordi jeg er Hovedkreditor i den Afdødes Bo."

Under disse Ord tog den Gamle en vældig Pakke frem af Brystlommen, aabnede den og udfoldede en talrig Mængde Vexler paa Bordet foran Præsidenten.

„Behag selv at dømme," vedblev han med et spottende Smil. „Alle disse Papirer ere i den fuldstændigste Orden, underskrevne af Dominguez, som Tilstaaelse for Summer, der, efter hvad jeg ved Oplæsningen før erfarede, omtrent beløbe sig til Totredieparten af den hele Gjæld. Som man seer, har jeg tidligere benyttet noget af den Overflødighed, Himlen tildeelte mig, for at hjælpe en dyrebar Ven, iaften agter jeg dermed at frelse hans Datter; og nu haaber jeg, at man har forstaaet mig, og at jeg ingen Indvendinger møder. Retten overlader mig at frelse dette stakkels Barn, strax, i dette Øieblik, fra den ydmygende Tilskuestillen paa Auktionsdagen, til Gjengjæld giver jeg Afkald paa min hele Fordring og kaster alle disse Vexler i Ilden."

„Nu, ved Sanct Jago!" udbrød Planteren, „det kan man kalde et høimodigt Tilbud. Saa vidt jeg efter et flygtigt Gjennemsyn er istand til at dømme, udgjøre disse Vexler idetmindste fem Gange saa stor en Sum, som Pigen i det lykkeligste Tilfælde vil kunne blive udbragt til."

„Jeg har ikke tænkt derpaa," svarede Calleja, „og

pleier ikke at handle med Følelser. Hvis man skulde finde for megen Ædelmodighed i mit Tilbud, vil jeg bede om Tilladelse til at medtage den unge Lacaya, Señora Echenoque hidtil har benyttet til sin Betjening, en lille Kreolerinde, som blev opdragen med hende, og som hun nødig skilles fra. Ere vi enige, Señores?"

Et høirøstet Ja besvarede fra alle Sider i Salen hans Spørgsmaal.

„I saa Fald staaer der nu kun tilbage, at Retten udfærdiger mig det fornødne Eiendomsbrev paa mit Kjøb, derefter kvitterer jeg hele mit Tilgodehavende."

Præsidenten dikterede Skriveren det forlangte Bevis, imidlertid blev Calleja staaende ved Bordet med nedslagne Øine, rolig, fordringsløs og tilsyneladende fuldkommen ubevidst om den Triumf, han i dette Øieblik feirede.

„Hvilken Ædelmodighed!" mumlede Kredsen omkring ham.

„Ja, det er mærkværdigt."

„Det kan man kalde et Venskab."

„Det er exempelløst!" forsikrede Joze.

„Maaske dog ikke saa meget, som man antager," mumlede en jødisk Vexeleer, der lod til at kjende Calleja bedre end alle Øvrige."

„Hvad mener I?"

Manden trak paa Skuldren, idet han hviskede:

„Gud naade de stakkels Piger! — Jeg siger ikke mere."

Calleja modtog Eiendomsbrevet og overgav Retten alle sine Vexler, derefter bukkede han og forlod Salen.

Medens disse Forhandlinger fandt Sted, sad Echenoque i sit Værelse, sørgmodig, men opmærksom og

lyttende til Diagos blide og dæmpede Røst. Han laa paa Rørmaatten nedenfor hende, hun stirrede ufravendt paa ham med disse talende Blikke, klare og gjennemtrængende som en Solstraale, medens han fortalte hende, hvorledes han havde gjort de fornødne Skridt til at optræde som Advokat for at berede hende et Hjem, et Fristed, til hvilket Sorg og Modgang aldrig skulde finde nogen Adgang.

De vare unge, de byggede Planer og levede i dette Øieblik begge under Indtrykket af de smilende Billeder, han fremmanede; thi Lykken ligner et Lys, om vi endog tænde det for Andre, falder dog dets Skin tilbage paa os selv.

Det er uvist, hvor længe han vilde have fortsat sine Skildringer, hvis ikke Joaquina pludselig var kommen tilsyne i den aabne Dør. Hun gav Diago et Tegn, som bragte ham til at reise sig. „Der kommer Nogen," sagde hun, „gaa bort, min Broder!"

Echenoque hævede sit Hoved, hendes Ansigt vexlede pludseligt sit blide Udtryk, hun var endnu Herskerinden og udbrød i den fulde Bevidsthed herom:

„Hvem vover at træde ind i mine Værelser uden først at bede om Tilladelse dertil?"

„Tys! det er Calleja. Følg med ind i mit Værelse, Diago!"

I samme Øieblik, Broder og Søster forsvandt, viste Calleja sig i den modsatte Dør. Han blev staaende i Indgangen, støttende Knappen af en tynd Spadsestok til sine Læber. Hans speidende Blik foer hen over enhver Gjenstand, som fremstillede sig for ham.

Echenoque syntes i dette Øieblik at ligne Fuglen ligeoverfor Slangen, hun følte en uforklarlig Angst og

tilbageholdt det affærdigende Spørgsmaal, som svævede paa hendes Læber.

Calleja hilste, idet han traadte nærmere; hans tynde og farveløse Mund udvidede sig til et Smil, medens han satte sig i Sofaen hos hende, Echenoque drog sig sky og hurtig tilbage, men den Gamle greb hendes Haand og udbrød med en lav og dæmpet Stemme, idet han kastede et Blik hen mod Døren, bag hvilken Diago nylig var forsvunden:

„Vær uden Frygt, Señora! jeg kommer til Dem i et temmelig vigtigt Anliggende og holder ikke af, at mine Ord skulle høres af Andre end Den, for hvem de ere bestemte."

„Nu, saa tal da, men slip min Haand og vælg en anden Plads; der er Ingen her, som vil røbe, hvad De kan have at sige mig."

„Lad mig kun blive siddende," svarede Calleja, „jeg er fuldkommen berettiget til den Plads, jeg har valgt, selv om den havde været Dem endnu nærmere."

„Det maatte da blive paa mit Skjød."

„Nei!" svarede han smilende, „i saa Fald foretrækker jeg at vente, til jeg seer Dem paa mit."

Echenoques tilbagetrængte Heftighed stod paa Nippet til at bryde løs, hendes Pande rynkede sig, hun gjorde en tilbagevisende Bevægelse med Haanden og udbrød:

„Vi spilde Tiden, behag at forklare mig Aarsagen til Deres Komme."

Calleja svarede ikke strax, hans Øine vedbleve ufravendt at være rettede paa hende med et eiendommeligt Udtryk af Dristighed og Henrykkelse. Han betragtede de bløde, harmoniske Linier i Echenoques bøiede Hals, Skuldre og Arme og alle disse Formers Ungdom og

Friskhed, som Kjolen var saa lidt istand til at skjule. Han syntes at beregne Værdien af den Perle, Omstændighederne havde tilkastet ham, medens han begjærlig indaandede den Duft, som omgav hende, han fattede, hvor megen ukjendt Lykke hun vilde være istand til at berede, og hvor megen Forgudelse og Hengivelse hun kunde yde Gjenstanden for sin Kjærlighed.

Echenoques Vrede forsvandt under denne Tavshed for en tiltagende Frygt. Hun drog den løse Musselinsklædning sammen og udbrød:

„Tal, Señor! og fat Dem saa kort som muligt."

„Nu vel, mit Barn! Du maa da vide, at din Fader, paa Grund af hans pludselige Død, ikke har kunnet udstede noget Fribrev for Dig. Som Datter af en Slavinde indbefattede hans Kreditorer Dig under Boet og besluttede at sælge Dig ved offentlig Auktion. Jeg har hindret denne Ydmygelse og kjøbt Dig og Joaquina. — Det er i al Korthed mit Ærinde."

Disse Ord, der bleve udtalte langsomt og bestemt, frembragte en forfærdelig Virkning paa Echenoque. Som truffen af en Lynstraale sank hun tavs og ubevægelig tilbage i Sofaen, medens hendes hele Skikkelse fremstillede et Billede af en navnløs Rædsel og den dybeste Fortvivlelse. Alle hendes Forventninger, hendes Hjertes Anelser og Haab, saae hun drage forbi sig, nedsænkes og forsvinde i det svælgende Dyb, den Gamles Ord havde aabnet foran hendes Fødder. En Time iforveien havde hendes Sjæl neddukket sig i den berusende Strøm af Fremtidens Glæder, som Diago fremmanede, af en Kjærlighed uden Maal og uden Grændser, af en Lykke, som syntes at ligge saa nær, at hun kun behøvede at udstrække Haanden for at gribe den.

Medens disse Tanker fore forbi hende, syntes hun at vaagne til en dybere Erkjendelse af sin Ulykke. Hun udstødte et gjennemtrængende Skrig, der indeholdt alt, hvad Angst og Fortvivlelse er istand til at udtrykke, hendes Bryst bevægede sig med en krampagtig Heftighed, og idet hun fæstede sine tørre og brændende Øine paa Calleja, udbrød hun afbrudt og skjælvende:

„Jeg, Slavinde, og Eders, — Jesus Maria! det er dog altfor skrækkeligt."

Den Gamle trak paa Skuldren, hans tvetydige Mine indeholdt ingen Trøst, hverken for Øieblikket eller Fremtiden. Han havde beholdt hendes Haand i sin, hun gjorde intet Forsøg paa at drage den tilbage, ligesaa lidt som hun gjengjældte det gjentagne Tryk af hans. Imidlertid gav denne dybe Fortvivlelse hende et forøget Værd i hans Øine, Smerten, der klæder saa Faa, meddeelte Echenoques farveløse og sørgmodige Ansigt et ophøiet Udtryk; han saae desuden deri en Tilintetgjørelse af den Lykke, han saa længe havde misundt en Anden, ligesom ogsaa Egenkjærligheden fandt sin Tilfredsstillelse i den Bevisthed, at det fra nu af alene vilde være ham, der havde Ret til at kalde Smil og Lykke tilbage over disse henrivende Træk.

I denne Stemning lod han sin Haand glide hen over Echenoques Haar og udbrød:

„Græd ikke, mit Barn! der er jo intet skeet, som kunde give Anledning til denne dybe Sørgmodighed. Jeg var en Ven af din Fader, jeg har søgt at oprette hans Feil, se det er alt."

„De vil da frelse mig?" spurgte hun med en ubeskrivelig bønlig og rørende Stemme, idet hun kastede sig ned for ham og foldede sine Hænder over hans Knæ.

„De vil være mig i Faders Sted og tillade mig at blive Dem en lydig Datter?“

„Jeg vil være din eneste, din bedste Ven,“ svarede han. „Jeg vil gjøre Dig lykkelig og misundt af Alle og bringe Smilet tilbage paa dine Læber. Spørg ikke, hvad jeg vil gjøre. Din Villie skal være min eneste Lov, som en Dronning skal Du herske over mig og alt hvad jeg eier, Verden skal tilsmile Dig, Glæden ligge udbredt for dine Fødder, jeg vil kun tænke, handle, leve for at gjætte og opfylde ethvert af dine Ønsker.“

Alle disse Fraser, der bleve fremsagte med et mørkt purpurfarvet Ansigt og glødende Blikke, fremkaldte mere Frygt end Beroligelse hos hende.

„Hvad fordrer De da af mig til Gjengjæld for alt dette?“ spurgte hun svagt og hendøende.

„Fordrer!“ gjentog han med en mesterlig forstilt Overraskelse. „Fordrer man da en Gave betalt? Jeg ønsker alene at vide Dig lykkelig. Jeg vil se Dig, vaagende, sovende, fordi enhver ny Handling er en Aabenbarelse af en ny Skjønhed hos Dig; jeg vil indaande den Duft, Du udbreder over alt, forynges i din Nærhed, i Straalerne af dine mørke Øine. Det er det korte Indhold af alle mine Fordringer.“

„Og Diago?“ udbrød hun og brast i en lidenskabelig Graad. „Den stakkels, ulykkelige Diago!“

„Ja, om ham troer jeg vi gjøre bedst i at opsætte Samtalen til en bedre Leilighed,“ svarede Calleja med Kulde. — „Mit eget Barn! Du seer ligesom Solen alle Gjenstande kun i det Skjønhedslys, Du selv udbreder over dem. Diago er Arbeidet, Tilintetgjørelsen af alle Nydelser, Trællelænken, til hvilken Du skulde smedes; Diago er Armoden, som slæber sig med sænket Pande

og kroget Ryg igjennem Verden, Egennytten, der har udviklet sit Hoved paa Hjertets Bekostning, som besad Rævens Egenskaber i at tilliste sig sit Bytte, men som mangler Løvens for at fastholde det, Prosaen, — ja, Du ryster paa Hovedet, Du tvivler, nu vel da! Diago er Poesien, er Idealet, om Du vil, men kun saa længe Du som Pelikanen er istand til at føde den med dit eget Blod, — og derpaa troer Du, jeg vilde lade det komme an, til en saa grusom Skjæbne skulde jeg overlade Dig? — Græd ikke, Echenoque! dine friske og straalende Øine bleve ikke skabte for Taarer. Jeg forlader Dig nu, i den Tro, at Ensomhed og Eftertanke vil være Dig en bedre Trøster end mine Ord, jeg gaaer for at berede Dig et Hjem, som kan blive Dig værdigt. — Kom, Slavinde, Dronning, min Fremtids Juveel! kys mig!"

Han slyngede sin Arm om hende, overvandt den bløde Modstand, hun frygtsom og raadvild forsøgte, kyssede hendes Pande, smilede, hilste og gik.

Da Calleja kom ned paa Gaden, blev han standset af Joze, der havde forladt Forsamlingen paa samme Tid som han og ventet paa hans Tilbagekomst fra Echenoque med en vis ængstelig Utaalmodighed. Der laa en ubeskrivelig Ironi i det Blik, hvormed Calleja betragtede Vexelagenten, idet han stak sin Arm under hans og drog ham med sig ind under Galleriet af en nærliggende Taverne.

„Kom!" sagde han, „lad os søge en kølig Plads her i Skyggen, jeg er saa anstrengt af denne Dags lange og rørende Taler, at jeg næppe mægter at staa paa Benene."

„Hvad I ogsaa besidder for en magelos Klogt og

Snildhed, Señor Calleja! og saa Eders Ro, denne Overlegenhed og Skarpsindighed til bestandig at vide, naar og hvorledes der skal virkes! ved alle Helgene! jeg har aldrig beundret noget Menneske som Eder."

„Naa, naa, min gamle Ven! roes mig ikke saa meget. Du veed jo endnu ikke, hvorvidt jeg har fortjent disse smigrende Ytringer."

„Jeg veed kun, at I bragte Frelse just i det Øieblik, alt syntes uoprettelig tabt for mig."

„For Dig!" gjentog Calleja med et Smil. „Jeg troer, Du kan gjerne sige for os Begge."

„Jeg var fortvivlet," vedblev Joze, „tilintetgjort, jeg saae mine Medbeileres Spot og var Gjenstand for deres tvetydige Beklagelser. I samme Øieblik træder De til, griber de adspredte Traade, leder og forandrer alt. Nei, De har Ret, Señor! jeg bør ikke søge at udtrykke den Taknemlighed, jeg føler, siden enhver Lovtale kun vilde vise Misforholdet mellem min Beundring og Evnen til at udtrykke den."

„Men jeg seer aldeles ikke noget saa overordenligt i at frelse den stakkels Pige, min ældste og bedste Vens Datter. I al Fald maatte det da være hende og ikke Dig, som skulde føle Glæde herover. Hun har ytret mig al den Tak, jeg kunde gjøre Fordring paa, og dermed er det afgjort."

„De har altsaa talt med hende?"

„Ja, endog temmelig længe."

„Om mig?"

„Nei, min Ven! jeg maatte befrygte, at hun idag ikke vilde være istand til at skjænke en Samtale om Dig den fornødne Opmærksomhed, og foretrak derfor kun at tale om hende selv."

„Naturligvis! De har Ret i dette som i alt andet.“

Jeg vidste jo desuden ikke, om de seneſt indtrufne Hændelser mulig kunde have fremkaldt noget Omſlag i dine Følelſer.“

„Hvilke Hændelser?“

„For Exempel Echenoques forandrede Livsſtilling.“

„Tal ikke derom,“ ſvarede Joze, „jeg vil glemme hendes Stand for at betragte hendes Skjønhed.“

„Det er at tale ſom en Elſker, men man kunde jo rigtignok indvende herimod, at denne Skjønhed faldt Dig temmelig koſtbar.“

„Jeg lægger alt hvad jeg eier for hendes Fødder.“

„Derved beviſer Du kun at være en daarlig Handelsmand, min gode Joze! — at give alt hvad man eier for en Luxusgjenſtand ſom dette Barn! Heldigvis vil Du kunne faa hende en heel Deel billigere; Du kjender jo ſelv den Sum, Dominguez' Vexler beløbe ſig til.“

„Dominguez' Vexler!“ gjentog Joze, yderſt forbavſet. „Hvad mener De, Señor!“

„Hvad andet end den Sum, Du nylig ſaae mig give for Echenoque i Forſamlingen. Du kan da vel begribe, at jeg ikke har iſinde at ſøge nogen Fordeel ved denne Handel, ligeſaa lidt ſom jeg paa den anden Side agter at forøge din Taknemlighedsgjæld til mig ved at ſkjænke Dig Pigen.“

Det var tydeligt at ſe af Jozes tiltagende Overraſkelſe, hvor uforberedt han havde været paa denne Vending. Hans gulblege Anſigt ſyntes at forlænges, Smilet forſvandt, medens han ſlog ſine Øine ned og med Pegefingeren fulgte de forſkjellige Aarer i Marmorbordet foran ſig.

„Jeg maa altsaa have misforstaaet Dem," mumlede han efter nogle Øieblikkes Tavshed.

„Hvilket?" spurgte Calleja i en deeltagende Tone. „Har Du ikke forstaaet, at jeg vilde holde Dig skadesløs for ethvert Tab, Du kom til at lide ved Dominguez' Vexler? Det har jeg jo allerede gjort; eller var det maaske din Mening, min brave Ven! at jeg baade skulde betale Vexlerne og ovenikjøbet skjænke Dig al den Erstatning, jeg sidenefter mulig kunde finde for mit Tab?"

„De har Ret, Señor!"

„Ret, — hvori?"

„I det, De nylig sagde: at give saa meget bort for en Luxusgjenstand."

„Men Du sagde ogsaa nylig, at Du var beredt til at lægge alt hvad Du eier for Echenoques Fødder. Forunderlige Modsigelse! nu synes Du at betænke Dig paa at give Fjerdeparten deraf for at erhverve Dig en Herres Ret over hende."

„Men hun elsker mig jo ikke."

„Er det da først nu, Du er kommen til den Overbevisning?"

„Tværtimod! hun har erklæret mig det høit og lydeligt for længe siden."

„Og desuagtet vedblev Du at beile og kæmpe lige til denne Time. Du forlangte et Offer af hende og nægter selv at bringe et langt ringere. I Sandhed, min gamle Ven! jeg seer nu, at Echenoque gjorde vel i at nægte Dig sin Haand. Du fortjente den ikke."

„De har da ifinde selv at beholde hende?"

„Har jeg maaske noget andet Valg? Du tvinger mig jo dertil."

„Og hvad agter De at foretage Dem med hende?"

Hvis Joze havde været istand til at udtyde Callejas Miner i dette Øieblik, vilde han deri have fundet tilstrækkeligt Svar paa sit Spørgsmaal.

„Jeg vil overlade den unge Skjønhed at trøste mig for mit Tab," sagde han smilende; „maaske vil hun være istand dertil, maaske ikke, det maa Tiden vise. Jeg vil lade mig pleie af disse smaa, hvide og bløde Hænder, jeg vil udbrede mine Vinger, ligesom Fuglen om Efteraaret, for at opfange de sidste Solstraaler, Livet har at byde mig. Kort sagt, Joze! jeg vil gjøre det samme, som jeg raader Dig til: at bære det lidte Uheld med hævet Pande og se at bringe saa megen Fordeel ud deraf som muligt."

Den grusomme Spot i disse Ord syntes at opirre Joze. Han svarede:

„Frygter De da slet ikke for, at Diago vil være Dem nogen Hindring?"

„Diago!"

„Ja, ham hun elsker, og som sikkert vil anvende alt, hvad han formaaer, for at tilintetgjøre Deres Planer."

„Det troer jeg gjerne, men til Ulykke formaaer Diago just ikke meget."

„Og hvis nu Echenoque tilfældigvis skulde være blind for den Fremtids Lykke, De agter at berede hende, og søge at unddrage sig den?"

„Hvorledes for Exempel?"

„For Exempel ved at løbe bort med sin Elsker."

„Ja, Du siger noget, det maatte vi To da se at hindre."

„Vi!"

„Netop, min gode Ven! Jeg mener, at den Sag angaaer os Begge. Endskjøndt Du idag ikke synes villig

til at bringe nogetsomhelst Offer, kunde det maaske hændes, at Du senere blev af en anden Mening, hvem veed det, Tillokkelsernes Magt er saa stor, og Du har hidtil beskæftiget Dig for meget med dette Barn, til at Du pludselig skulde være istand til at glemme hende. Jeg kjender Verden og fremfor alt Mændene. Naar Du først seer hende i mit Huus, straalende og herlig, omgiven af alt, hvad der er istand til at berusе og fortrylle, — thi jeg vil, at hun skal svælge i enhver tænkelig Nydelse, fordi hun alene derved bliver istand til fuldstændig at udfolde sit Væsens eiendommelige Skjønheder, jeg vil indfatte min Juveel i en Luxus, Yppighed og Overdaadighed, som Verden ikke har noget Begreb om, — da bringer hun udentvivl atter dit Blod og dine Sandser i Bevægelse, fastholder og lænkebinder Dig paany. Og derfor siger jeg, at vi Begge maa søge at tilintetgjøre Diagos Planer."

„Det vil være vanskeligt."

„Vist ikke, Joze! det vil være meget let, og siden jeg nu pleier at overveie og virke for Dig, saa har jeg ogsaa gjort det denne Gang og kan betro Dig i al Hemmelighed, at alle det unge Menneskes Rænker med Hensyn til min nye Slavinde ikke ville frembringe det ringeste Resultat."

„Virkelig?"

„Flyt Dig lidt nærmere herhen, min Ven! og kast dit Blik op ad Gaden til Dominguez' Huus. Seer Du de to Mænd, som trods Solheden ufortrødent vedblive at spadsere frem og tilbage udenfor Porten?"

„Ja."

„Disse to Mænd vide, at Diago i dette Øieblik befinder sig inde hos Echenoque. Idet han gaaer bort, ville de standse og arrestere ham."

„Af hvilken Grund?"

„Fordi Lægerne ved at undersøge Dominguez' Lig ere komne til den Overbevisning, at han døde af Gift. Under de i denne Anledning optagne Forhør har man faaet Kundskab om, at Diago samme Aften, maaske i selv samme Time Manden døde, listede sig op i hans Huus ved at krybe over Havemuren og vendte tilbage ad samme Vei efter flere Timers Forløb. Du maa selv tilstaa, at der er noget mistænkeligt i dette. Ja, det er sandt! Du maa jo ogsaa kjende de to Mænd, som aflagde denne Forklaring, siden Du forleden betroede mig, at det var Dig selv, som havde stillet dem der. Jeg veed ikke, hvorvidt Diago vil være istand til at befri sig fra den Mistanke, som hviler paa ham, men jeg formoder blot, at min lille, forkjælede Echenoque, inden det skeer, skal være taget i Varetægt af mig i min Plantage paa Itaparica."

Jozes Aasyn udtrykte en meget smigrende Erkjendelse af Callejas Overlegenhed, medens han lyttede til denne Beretning.

„Og det har De gjort?" udbrød han, „benyttet mine Folk til at vække Mistanke mod Diago og derved fjernet ham fra hende?"

Calleja nikkede.

„De bringer mig fra den ene Overraskelse til den anden. Jeg fatter blot ikke, hvad der saa pludseligt har kunnet fremkalde denne utrolige Virksomhed hos Dem. De, som i de sidste to Aar ikke har foretaget Dem det ringeste."

Calleja smilede og svarede:

„For at paastaa dette maa Du være uvidende om, hvor mange Ideer og Tanker ethvert flygtende Minut

er istand til at skabe, og ikke kunne begribe, at enhver af de Handlinger, Du nu behager at beundre, alene er den synlige Frugt af disse Tanker. Som sagt, Diago vil ikke kunne skade os, han vil overlade mig den rolige og uforstyrrede Nydelse af Samlivet med Echenoque; hvad derimod Dig angaaer, saa beder jeg Dig om at besøge os ovre paa Itaparica; kom og vær Vidne til den Lykke, Du frivillig har givet Afkald paa, og som Du maaske ogsaa senere vil kunne kjøbe for en billigere Pris end idag."

„Hvad mener De, Señor?"

„Jeg mener, at Dominguez' Vexler om et halvt Aar næppe ville have det samme Værd for mig, som idag; men i disse sex Maaneder — — hvor dine Øine flamme, Joze! dine Læber zitre, og dit Legeme skjælver jo, som om Du skulde falde i Afmagt; er det Deeltagelsen, der udtrykker sig saa skjønt? Frygter Du maaske, at jeg ikke vil være istand til at bære den Lykke, som jeg nu gaaer imøde? — Vær rolig, min Ven! jeg vil følge dit Exempel og hengive mig til denne Lidenskab, men ikke overgive mig til den. — Det bliver silde, og jeg trænger til Hvile efter Dagens Anstrengelser. Overmorgen Aften forlade Echenoque, Joaquina og jeg Bahia. Besøg os, min gamle Ven! kom og se hende endnu engang før Afreisen og ønsk os tillykke. Godnat!"

Calleja reiste sig og gik. Joze blev siddende og stirrede efter ham. Under Skyggen, som hans brede Straahat kastede over den øverste Deel af Ansigtet, saae man hans Øine flamme med et Udtryk af hadefuld Misundelse, en Følelse, der var saa meget mere bitter, som han erkjendte, hvor vaabenløs og afmægtig han befandt sig ligeoverfor Calleja. Joze hørte til disse Ulykkelige,

for hvem enhver Blomst kun har Torne, og som suge Gift af alt, selv af Andres Lykke.

To Dage senere modtog Echenoque et Brev fra Calleja, hvori han forberedte hende paa sit Besøg om Eftermiddagen. Han tilføiede, at han havde besluttet at tage over til Plantagen paa Itaparica samme Aften, og bad derfor hende og Joaquina træffe de nødvendige Forberedelser til Afreisen.

„Hele Byen taler i disse Dage kun om Dig," skrev han i Slutningen af sit Brev. „Det ualmindelige i din Skjæbne forøger den fælles Deeltagelse, og siden nu Tilfældet har ladet min Bane krydse din, modtager jeg, som den ringere Planet, en Deel af dine Straaler; man skjænker mig en Opmærksomhed i lige Grad smigrende og ufortjent. Dine ulykkelige Tilbedere sende Dig Hilsner igjennem mig; igaar saae jeg nogle af de Dristigste trodse Solheden for at spadsere forbi dine Vinduer, kort sagt, Bahianerne bære sig ad som de Vilde i Camacan: de knæle og tilbede den svindende Sol. Jeg føler megen Deeltagelse for alle disse Ulykkelige og har tænkt paa en Trøst for dem: Vi ville iaften besøge Spadseregangene, Uloas Kaffee og Stranddæmningen, hvor Du vil møde Flertallet af Herrerne, som pleie at beile til et af dine Smil og Blikke. Jeg venter derfor at finde Dig paaklædt, naar jeg kommer. Pynt Dig, mit Barn! som til en Fest og med al den Luxus, de indskrænkede Forhold, hvori Du hidtil levede, har kunnet skjænke Dig. For at blive seet af Mængden maa man hæve sig over den, og fra imorgen skal jeg smykke Templet, værdigt for den Guddom, det skjuler. Jaften fører jeg Dig til en Kampplads, hvor det ikke gjælder en Strid for at overvinde, men kun en Hyldning for Seirherren, skjul derfor din

Smerte. Verden har ingen Sympathi for vore Taarer. En Dronning bør modtage sin Hyldning smilende."

Dette Brev synes at give et betegnende Billede saavel af den hjerteløse Epikuræisme, der bestandig viste sig i Baggrunden af Callejas Karakteer, som ogsaa af hans Begreb om Lykken i Echenoques Besiddelse. Han vurderede hende ikke saa meget efter de Egenskaber og Fuldkommenheder, hun besad, som efter de Nydelser, han ventede sig af disse. Hidtil havde han kun løselig vovet at antyde den sande Natur af sine egne Følelser, maaske fordi han anede, hvor ringe Betydning de maatte have for hende; derimod vendte han idelig tilbage til den Løn og det legemlige Velvære, Forholdet vilde udbrede, til de Triumfer, det vilde indeholde. Den gamle Mand saae kun sig selv som Centrum i Cirklen, han tildeelte sig Guddommens Rolle, medens Echenoque skulde være Præstinden, der bragte Ofret. En saadan Opfattelse af Kvinden gjentager sig imidlertid saare hyppigt i det daglige Liv, man maa blot være meget gammel for at kunne tro det. Maaske er det ogsaa blot den nødvendige Følge af forskjelligt udviklede Naturer, af hvilke En kun seer Vand i Havet, en Anden Himlens Skjønhed afspeile sig deri.

De sidste Dages uforstyrrede Ro havde mildnet Heftigheden af Echenoques første Smerte. Hendes Fantasi var saa at sige trættet af at fremdrage den kommende Tids ubestemte og mørke Billeder, hun tyede derfor til Fortidens Erindringer og søgte Hvile blandt disse. Man maa desuden erindre, at hun ikke havde de samme Grunde som Læseren til at frygte Samlivet med Calleja.

Da den Gamle om Eftermiddagen viste sig, fandt han Joaquina ifærd med at tilpakke to store Kufferter.

Echenoque laa paa en Sofa i nogen Fraſtand og ſaae til. Værelſet var opfyldt af alle disſe interessſante Gjenſtande, ſom høre til en Dames Toilette. Paa Ryggen af Stolene hang Kjoler og Mantiller af de forſkjelligſte Stoffer. Fjerblomſter, krollede Sløifer, Bouketter og Viſitkort laa adſpredte overalt. Vellugt ſtrømmede ham imøde. Vifter af Taft og Perlemoder, Livbælter og Pebermynteæſker bedækkede Bordet. En Stabel af Kaſſer og udtrukne Kommodeſkuffer ſtod omkring paa Gulvet. Alt var et Billede af Luxus og Uorden, af Skjønhed og Smagloshed, af en yppig, ødſel og overdaadig Tilværelſe, ſom bragte Calleja til Henrykkelſe. Hans ſmaa Øine fore hen over alt og ſyntes at tilegne ſig enhver Gjenſtand, hans Næſebor udvidede ſig, hans blege og tynde Læber viſte et fornøiet Smil.

Da Echenoque ſaae ham træde ind, reiſte hun ſig og gik ham imøde. Hun havde efterkommet hans Ønſke og klædt ſig med al den Smag, hendes dybe Sørgedragt tillod. Hendes ſtore og ſtraalende Øine beſad atter deres Varme, deres fængſlende Magt, hendes lette, bøielige og barnlige Skikkelſe bar Præg af en ubeſkrivelig Ynde og Friſkhed.

Calleja betragtede hende med et umiskjendeligt Udtryk af Hyldning. Hun ſmilede, idet hun traadte hen foran ham.

„Falder jeg ſaaledes i Deres Smag?“ ſpurgte hun med et Blik, der iforveien var vis paa at ſeire, og rakte ham ſin Pande imøde. Calleja kyſſede hendes Øine.

„Du er deilig!“ udbrød han. „Af alt, hvad jeg har drømt og tænkt og ſøgt, er Du det herligſte og meſt fuldendte.“

Den synlige Exaltation, hvori han i dette Øieblik befandt sig, gav hans Stemme et Udtryk, der tog sig ud som Sandhed. Siden Forstillelse sædvanlig er ledsaget af Fripostighed fæster man undertiden lettere Lid til den end til Sandheden, der har Frygt og Undseelse i sit Følge.

„Men hvorfor dog gjøre sig Uleilighed med at sammenpakke alle disse Ubetydeligheder?" sagde han. „Deres eneste Værd bestaaer i, at Du har baaret dem. Hjemme paa Itaparica vil Du i dine Værelser finde alt, hvad Du behøver. Hvis der skulde fattes noget, saa foreslaaer jeg Dig fra imorgen en Kamp, hvori vi ville se, hvem der kan overgaa hinanden, Du i at udtænke og fordre hvad der er istand til at skjænke nogensomhelst Tilvæxt i din Lykke, jeg i at forekomme dine Ønsker."

„For mig bestaaer Lykken kun i Fred og Ro," svarede hun.

„Siig ikke det. Jeg antager tværtimod, at vor største Lykke beroer paa Sjælens heftige Svingninger, det uberegnelige, afvexlende og uforudseete. Det er et Spørgsmaal, om ikke Lykken, ligesom Svalen, modtager sin bedste Næring i Flugten, eller om den behøver Ro og Fred til at drøvtygge sine Nydelser, men blot det er afgjort, at Ro og Fred alene kun er istand til at skjænke en meget tarvelig Lykke. Der vil andet til."

„Og frygter De da ikke for en saadan Kamp med mig?" spurgte hun, som paavirket af en pludselig Indskydelse.

„Nei, siden jeg tilbyder den."

„Men De veed maaske ikke, hvor umættelig jeg er i mine Fordringer."

„Desto større vil min Triumf blive ved at kunne opfylde dem."

„Altsaa fra imorgen skal denne Kamp begynde, og hvorfor ikke strax?"

„Som Du vil," svarede han smilende. „Jeg er rede."

„Og De vil opfylde alt, — alt?" gjentog hun og traadte ham nærmere, medens hun betragtede ham med et Udtryk, som han udentvivl misforstod.

„Jeg vil opfylde alt, hvad et Menneske er istand til," svarede han.

„Nu vel! saa vær mild og god, som jeg saa gjerne vil tro om Dem, og skaf Diago sin Frihed."

Calleja havde udentvivl mindst ventet denne Bøn, men han fattede sig øieblikkelig og svarede:

„Har Diago mistet sin Frihed?"

„Han blev fængslet iforgaars, i samme Øieblik han gik bort herfra."

„Er det muligt?"

„Veed De virkelig ikke det?"

„Jeg veed ikke det ringeste herom. Siden iforgaars har jeg kun tænkt paa Dig og ikke paa Diago."

„Man paastaaer, at han har sneget sig ind i dette Huus og opholdt sig her i flere Timer samme Nat, min stakkels Fader døde."

„Ah! man paastaaer det, og det er formodenlig ikke Tilfældet?"

„Jo, ganske vist, han tilbragte to Timer her, men i dette Værelse, i mit og i hans Søster Joaquinas Selskab."

Stemmen, hvormed dette Svar blev givet, var svag og ængstelig, som om hun frygtede for at mishage Calleja.

Hendes Blik søgte at opfange et misbilligende Udtryk i hans Ansigt, men den Gamles Træk forandrede sig ikke, han vedligeholdt sin blide og faderlige Mine, idet han svarede:

„Ja, ja, mit blide Barn! det er jo saa naturligt, at han besøgte Eder, men netop af den Grund er ogsaa din Frygt ugrundet. Diago vil blive frifunden efter det første Forhør."

„Det kan være muligt, Señor! men jeg ønsker, at han skal blive fri idag, og De har lovet at opfylde alle mine Ønsker. Lad os nu se en Prøve paa, hvad De formaaer."

„Som Du vil," svarede Calleja, blændet af det henrivende i Echenoques trodsige og bydende Mine. „Han skal blive fri endnu idag, inden en Time. — Pen, Papir og Blæk! og saa et Bud, som hurtig kan besørge mit Brev til Señor Joze Frutuoso."

„Til Joze?" gjentog Echenoque forundret.

„Ja!" svarede Calleja smilende. „Din ulykkelige Tilbeder, som Præsidenten for Tribunalet ikke vil kunne nægte noget, siden Joze gjemmer en Mængde smaa Prøver af hans Haandskrift i sin Tegnebog."

I den ilsomme Hurtighed, hvormed Echenoque søgte at gjøre Plads for Calleja, kastede hun alle de nydelige Gjenstande, som laa adspredte paa Bordet, ned paa Gulvet og bragte ham derefter Skrivetøi og Papir.

Joaquina havde hidtil været beskæftiget med Indpakningen uden tilsyneladende at give Agt paa andet. Kun en enkelt Gang foer et funklende Blik, som en Lynstraale fra en Uveirsky, over mod den Gamle, hendes lave Pande viste da en dyb og skarpttegnet Rynke imellem

Øienbrynene, og Smilet, som ledsagede dette Blik, var mørkt og uheldvarslende.

En halv Time senere forlode Echenoque og Calleja, hver i sin Bæreſtol, Dominguez' Huus for at tage ned til Gouvernementspladsen. Joaquina stod ude paa Altanen, med Hovedet indhyllet i et Shawl og sammenslyngede Arme, og stirrede efter dem, til de forsvandt blandt Mængden i Gaden.

Kaffeerne paa Gouvernementspladsen og den ligeoverfor liggende Theaterbygnings Balkon var paa den Tid Samlingsstedet for det bedre Selskab i Bahia. Inde i Salene, hvis Døre stode aabne, saae man de lave Divaner langs Væggene besatte med Damer, tilbagelænede, halvliggende, med korslagte Fødder ligesom Orientalerne, thi Luxus, Sæder og Levemaade i Bahia har et Præg, der mere tyder paa østerlandsk end europæisk Paavirkning. Et slet Orchesters uharmoniske Musik overdøvede denne Eftermiddag enhver Samtale. En Sky af Cigarrøg og Duften af Vanille-Is strømmede de Indtrædende imøde. Callejas Ankomst med Echenoque vakte almindelig Bevægelse i Salen. Han valgte en af de mest iøinefaldende Pladser og viste en omhyggelig Opmærksomhed, der tilsyneladende kun havde Echenoque til Gjenstand, medens dog intet Blik, ingen Hilsen, der gjaldt hende, undgik ham. Echenoques Væsen udtalte en dyb og værdig Alvor, som i dette Øieblik, meer end nogensinde før, øvede en uimodstaaelig Virkning paa Alle. De fleste af Tilskuerne, som denne Aften flokkedes omkring hende og søgte at faa Plads i hendes Nærhed, vare ikke istand til at fatte de forskjellige Følelser, der skjulte sig under denne tavse og ubevægelige Ro, de havde intet Begreb om Sjælens Kampe eller disse bitre og navnløse Smerter,

der gaa forud for enhver Resignation, de antoge Masken for det, den syntes at være, troede kun paa hvad de saae: en skjøn Kvinde, som vilde være istand til at skjænke Calleja megen Lykke. Imidlertid var Deeltagelsen over hendes Skjæbne dog saa meget større, fordi den knyttede sig til en saa fuldendt Personlighed. Hendes Holdning og Bevægelser udtalte paa engang en vis vemodig Blidhed, men tillige den samme Stolthed, som tidligere havde været hende eiendommelig ligeoverfor Mængden. Hun var udentvivl dalet noget i disse Beskueres Mening, hun var maaske Callejas Slavinde, men hun bar idetmindste sine Lænker med en Seirherres Værdighed.

Callejas Samtale syntes at antyde megen Fortrolighed, han smilede, legede med hendes Vifte, lænede sig over mod hende, saa nær, at hans Læber næsten berørte hendes Haar. Paa eengang forandredes det rolige Udtryk i hendes Aasyn, hun bøiede sig fremad, udstødte et dæmpet Forundringsraab, smilede og vendte sig derpaa imod Calleja, som forbavset havde været Vidne til alt.

„Guds Moder velsigne Dem!" hviskede hun og greb med lidenskabelig Heftighed hans Haand. „De har holdt Ord."

„Hvad mener Du, min Elskelige?"

„Diago staaer der henne ved Pillen. Den Blinde! han seer mig ikke, men han søger dog efter mig!"

„Saa har mit Brev gjort sin Virkning," ytrede Calleja. „Det var hurtigere, end jeg formodede. Vink ad ham, lad ham hilse paa Dig."

„De tillader det?" udbrød hun med et straalende Blik.

„Ja, hvorfor ikke?" svarede han godmodig. „For at det kan ske mere uhindret, vil jeg endog vige ham

Pladsen. — Ikke sandt, Señor Oliveira!" vedblev han og rakte den kommende Diago Haanden, „jeg tør vel haabe, at De nogle Øieblikke vil være deres Pleiesøsters Kavalleer, medens jeg hilser paa Hans Excellence Justitsministeren hist henne?"

Diago var ligesaa forbavset som uforberedt paa denne Opfordring. Han fremstammede et utydeligt Svar, idet Calleja hilste og bortfjernede sig.

Efter at den Gamle var gaaet, sad han nogle Øieblikke ligeoverfor Echenoque uden at tale, imidlertid vedbleve hans Øine ufravendt at være rettede paa hende. Dette lange og dvælende Blik syntes paa eengang at indeholde saa megen Frygt og Uvished, saa mange bønlige Spørgsmaal, men Echenoques Øine mødte hans, udholdende, freidige og beroligende, indtil hans sørgmodige Mine opklaredes, og han rakte hende Haanden og hviskede:

„Vær velsignet, fordi Du lærte mig at forstaa dine Blikke, jeg vil aldrig finde Ord til at forklare, hvor megen Trøst og Forsoning de gjemme."

„Jeg ventede ikke at træffe Dig saa tidlig," ytrede hun med et Smil, der indeholdt en endnu kjærligere Hilsen end Ordene, og hendes Stemme, der i Callejas Nærværelse havde været fast og bestemt, antog nu, da hun følte sig befriet fra al Tvang, sin naturlige Tone; den vidnede vel om megen Sørgmodighed, men tillige om en Inderlighed, der syntes at kjærtegne Gjenstanden for hendes Ord. Hun lod ikke mere til at erindre Stedet og Tilskuerne, bøiede sig nærmere mod ham, betragtede ham og lyttede efter det, han sagde.

I hendes Maade at høre til paa havde Diago bestandig fundet en ligesaa smigrende Opmærksomhed som

en fuldstændig Overbevisning om, at han blev forstaaet. Man følte, hvorledes hun indprentede sig ethvert Ord, bekræftede med et Nik, tvivlede med et sænket Øielaag; man begreb den Selvfornægtelse, der forsmaaede at stille sine egne Evner tilskue og foretrak at belæres af hans. I andre Øieblikke derimod, naar Samtalen antog et mere dagligdags Præg, forandredes Forholdet, da talede hun, beskrev og tolkede alle disse friske Stemninger, som Aand og Ensomhed havde næret, da blev Samtalen med hende ligesom en Flugt af to beslægtede Fugle: samme Vingeslag og samme Evner til at hæve sig og følges; da vexlede Tiltale og Svar, livligt og hurtigt som Pilen i et Fjerboldtspil, da udfoldede hun hele denne Rigdom og Luxus, som Enkelte bære i deres Hjerte, Mængden kun i Klæderne; kort sagt, i disse Øieblikke opnaaede hun altid saa meget, fordi hun kun vilde saa lidet, og indgød alene derved saa megen Kjærlighed, fordi hun bestandig gav saa megen Grund til Beundring og Agtelse. Udbyttet af disse Samtaler havde bestandig tidligere været en klar og fuldstændig Kundskab til et beslægtet Indre. De lærte saa hurtig at forstaa hinanden, paa samme Tid som de glædedes over den nøie Overensstemmelse, der herskede i deres Begreber, Ønsker og Længsler. Hun havde havt Ord og Tilstaaelser for ham, som Ingen anede, Skildringer af Tanker, Stemninger og Følelser, for hvilke det daglige Livs Sprog synes at mangle Udtryk. Og hvilken sand og ophøiet Storhed, hvilken uendelig Tryghed og Tillid maatte hun vel ikke besidde for at vove dette, for bestandig at kunne tro og føle sig forstaaet? Det var maaske ham, der først havde fremkaldt eller vakt Bevidstheden om disse Følelser, der ligesom Frøkornet behøve Varme og Sollys for at

spire, men gjengivet af hende fremstod det modtagne bestandig i en skjønnere og mere forædlet Form, med saa eiendommelige og fortryllende Enkeltheder, i en uudtømmelig og afvexlende Rigdomsfylde, som mangfoldiggjorde og forøgede dets Betydning. Hun lignede Feen i Eventyret, under hvis Fødder Jorden grønnedes, og i hvis Haand alt blev til Blomster, eller Rosenolieglasset, der meddeler enhver Substants, hvormed det fyldes, noget af sin Duft.

Idet han altsaa, med hele sin sydlandske Naturs Styrke, optog alle de Egenskaber, Echenoque udfoldede for ham, maatte hun, som han den første Aften sagde, nødvendig blive den Genius, der paavirkede enhver af hans Handlinger. Det var hende, han knælede for, idet han tilbad Madonna, det var hende, han vilde forherlige, ligesom Raphael har tvunget tre Aarhundreders Slægter til at knæle for Billedet af Fornarina. Gjenstanden for Samtalen idag var den samme som bestandig før, trættende og ligegyldig for alle Andre end netop hende, ligesom man kun ved at befinde sig i det rette Forhold til et Prisma er istand til at opfatte Skjønheden i dets Farvestraaler. Hele hans Veltalenhed lignede desuden en Kvindes, den laa ikke saa meget i Ordet som i Udtrykket, i Stemmen og i Blikket.

„Hvor Du er bleven bleg og sørgmodig," sagde han efter en Pavse. „Du maa altsaa have lidt ligesaa meget som jeg."

„Tal ikke derom, jeg beder Dig, Diago!"

„Nei, Du har Ret, lad os tale om Lykken, det vil sige om Fortiden, om vort Samlivs Helligdage, da et Straa, en Blomst, et Insekt var nok for os til en timelang Samtale, da vi levede i vor egen rige Verden,

hvortil ingen Anden havde Adgang, da enhver Dag udfoldede sine Blomster, gav sit Bidrag til Lykke, og Naturen omkring os havde det samme festlige og forklarede Udtryk som dine straalende Øine. Jesus Maria! mit Hjertes sødeste Drøm! har Du glemt dette Liv? Erindrer Du ikke vor Reise igjennem Bjergene, da Du om Aftenen kjørte ned mod Bahia, og Byen laa udbredt for os, medens Solen, halv tilsløret, rødmende og mat saae ned paa Augustinerkirkens stive og kneisende Spir. Husker Du dine Ord, da jeg bad Dig fortælle, hvad Du dengang følte. Lad os modtage det skjønne, naar det viser sig, sagde Du, men ikke forklare det. Tænk Dig dog om! det er jo Mindet om disse Øieblikke, der holdt mig opreist i den lange, trøstesløse Nat, jeg tilbragte i Fængslet. Det var mit Livs Lys, medens jeg skjælvede af Frygt i Mørket."

„Og hvad frygtede Du da?"

„Hvad jeg frygtede," gjentog han med et Suk, bøiede sig over mod hende og tilhviskede hende en Strofe, der paa Dansk omtrent vilde svare til det bekjendte Sprog:

Naar Døren er laaset, og Lyset er slukket,
Er Den vel forglemt, som ude er lukket.

„Hvor Du dog er enfoldig, Diago! — netop enfoldig, det er Ordet."

„Jeg maatte jo fortvivle," svarede han, „idet jeg indsaae, at enhver Kamp var frugtesløs, og at ethvert Haab nu brister som Glas i mine Hænder. Erindrer Du Sagnet om Jødernes Lovgiver, der hele sit Liv igjennem stred for at frigjøre sit Folk fra Trældom, han havde ofret alle sine Kræfter til dette Haab, og da saa Aarene vare gaaede bort, da han omsider troede at have seiret, fortalte man ham, at han aldrig skulde naa

Maalet, man førte ham paa samme Tid op paa Bjerget, fra hvilket han kunde overſee de Herligheder, hvorfor han havde kæmpet. Som Barn gjorde denne Hiſtorie altid et ſørgmodigt Indtryk paa mig, jeg anede blot ikke, at jeg dengang græd over min egen Skjæbne. — Nu reiſer Calleja ſig og tager Afſked fra Miniſteren, han kommer for at føre Dig bort. Farvel, Echenoque! farvel alt, hvad jeg har elſket og haabet paa. Hvis jeg blot havde været iſtand til at forklare Dig, hvorledes jeg tilbad Dig, vilde Du nu ogſaa kunne forſtaa min Smerte. Det er ſom om jeg i dette Øieblik ſtod ved dit Lig og ſaae Dem lukke Laaget over din Kiſte."

„Men ti dog, Diago, ti! Du dræber mig jo med dine Ord. Hvis Du taler ſaaledes, hvad ſkal jeg da ſige?"

Diago hævede ſine vaade Øine op til hende. Han hviſkede med ſkjælvende Læber og et ſtraalende og brændende Blik:

„Du ſkal være priſet, fordi Du aabnede min Sjæl for Livets rige Skjønhed, fordi Du gav mig Minder med til Fremtiden, ligeſom en Elſkerinde giver ſit Billede til den Ven, der drager bort. I Fylden af min bitre Smerte tilbeder jeg Dig, Echenoque, vær hilſet, vær takket og velſignet!"

„Det bliver ſilde," ſagde Calleja, idet han traadte hen til Bordet. „Vi maa tænke paa at drage bort. Kom, mit Barn! og modtag De min Tak, Señor! Echenoque har formodenlig fortalt Dem, at vi iaften reiſe over til min Plantage paa Itaparica for at tilbringe Sommeren der. Jeg gjør Regning paa Deres Beſøg; kom til os om nogen Tid, i næſte Maaned for Exempel, naar vi have udhvilet og indrettet os derovre.

De maa overbevise Dem om, hvorvidt det lykkes mig at trøste denne lille Forkjælede for det, hun forlader i Bahia."

Diago svarede ikke, han støttede sig med begge Hænder til Bordet for ikke at falde. Echenoque reiste sig, hendes Ansigt var ligblegt, hun kastede et sidste og døende Blik paa Diago og modtog derefter Callejas tilbudte Arm. Bevidstheden om, at de Tilstedeværende iagttoge dette Optrin, kaldte atter hendes Fatning tilbage. Den Ulykkelige hævede igjen sit Hoved, fortrolig med Kampen og beredt til at begynde den paany, den sværeste og mindst bemærkede, at beherske sig selv. Et kvalt Suk og en tilbagetrængt, brændende Taare røbede alene, hvad hun led, idet hun gik igjennem de to Rækker, som havde dannet sig for at se hende forlade Salen.

Da Calleja og Echenoque stege ud af deres Bæresiole nede ved Havnen, fandt de Joaquina ventende paa dem. Under deres Fraværelse havde hun besørget alle sin Herskerindes Eiendele nedbragte til Fartøiet, der skulde bringe dem over til Plantagen. Dette Fartøi, en rummelig Seilbaad, laa nedenfor Trapperne i Havnebassinet, bemandet med fire hvidklædte Negre, udstyret med en Pragt og Luxus, som fuldkommen retfærdiggjorde den sammenstimlede Mængdes Opmærksomhed. Baadens ene Halvdeel var bedækket med et lavt Soltag af hvidt og blaastribet Silketøi, hvis folderige, nedhængende Gardiner lode sig drage frem for Siderne, saaledes at de Siddende efter Behag kunde blive skjulte. Foran Indgangen vare disse Gardiner trukne tilbage, hvorved man blev istand til at skjelne et Hynde, der strakte sig over et lavt Sæde omkring begge Sider af Baaden. Gulvet i dette kølige Telt skjultes nedenfor

Hyndet af et hvidt Fodtæppe af Vigognevld. Et smallere Tæppe af samme Stof blev i det Øieblik, Calleja steg ud af sin Bæreſtol, rullet ned fra det øverſte Trappetrin, indtil det naaede Baadens Ræling.

Den almindelige Forbavſelſe over disſe Forberedelſer vexlede Gjenſtand, idet man ſaae Echenoque træde ud af den næſte Bæreſtol og, ført af Calleja, let og gracieus gaa ned over Tæppet til Baaden. Begge forſvandt under Solteltet, Joaquino fulgte efter dem, derpaa greb Negerne deres Aarer, Baaden gik fra Land og forſvandt ſtrax efter, idet den krydſede ſig frem imellem de ſtore og talrige Skibe, ſom laa fortøiede i den indre Deel af Havnen.

Echenoque havde lænet ſig tilbage paa Hynderne og ladet Calleja drage Gardinet foran hende tilſide, ſaaledes at hun havde en fri og fuldſtændig Udſigt til Havet foran ſig. I denne Stilling, der viſte hendes barnlige Figur i hele dens Harmoni, faldt Solſkæret ind over hendes blege Pande og det blaaligſorte Haar, ſom omſluttede denne. Lyſet ſyntes at forøge Skjønheden i hendes fløielsbløde og matte Hud og den fugtige Glands i hendes Øine. Hun tav, men det dvælende Blik, hun gjentagende kaſtede over mod Joaquina, var langt mere veltalende end Ord.

Calleja ſad foran hende, henſunken i en ubeſkrivelig Henrykkelſe. Hans Øine udtrykte hele den Beruſelſe, han i dette Øieblik følte. Den aabenbare Hyldning, Echenoque om Eftermiddagen havde været Gjenſtand for, Mængdens Opmærkſomhed overalt, hvor hun viſte ſig, gjorde hende dobbelt dyrebar for ham. I hans Øine lignede hun, i denne drømmende Stilling, en Nyformælet, der drog ſit tilkommende Hjem imøde. Den Rolle, han paa ſamme

Tid tildeelte sig selv, behøve vi ikke at antyde. Han stirrede paa hende og syntes at føle en exalteret Glæde over Øieblikkets Lykke.

Imidlertid nærmede Solen sig Horizonten, den gulrøde Himmel viste en ubeskrivelig Klarhed og Dybde, en blaagraa Lufttone indhyllede Bjergene, som i en fjern Baggrund begrændsede Bugten. Baaden gled hurtig igjennem det grønlige, speilglatte Hav, let og lydløs som en Svale igjennem Luften, kun en smal, hvid Skumstribe antydede dens Fart. Fra Skibene i Bugten lød Sang og Mandolinspil eller Lyd af Tambouriner, efter hvilke Negerne opførte deres Danse. Idet de nærmede sig Itaparica, afspeilede dens grønne Kyster og Høiene, der vare bevoxede med Kokospalmer, sig i Havet. Den nedgaaende Sol kastede et Guldskær hen over Skifertagene paa Hvalfangernes Magaziner og paa Fiskerhytterne langs med Strandbredden. Aftenvinden bar en stærkt krydret Luft ud fra Landet. Hele Landskabet smilede, duftede, glødede og paatrængte sig Beskueren med et Trylleri, en mægtig og gribende Poesi, der syntes at være uforenelig med Smerten.

Joaquina havde taget Plads ligeoverfor Echenoque i den krumbøiede og sammentrykte Stilling, hun lod til at ynde, hun støttede Armene paa Knæet og Hovedet i begge Hænder og saae frem foran sig med en Ro og tilsyneladende Ligegyldighed, som om hun for sit Vedkommende var fuldkommen tilfreds med sin Skjæbne.

„Hvorfor stirrer Du saa stivt paa mig med dine prægtige Øine?“ sagde Calleja til hende. „Du seer en lykkelig Mand, som endelig har besejret alle sine Modstandere og naaet sit Maal.“

„Hvilket Maal?“

„Ret til at ligge for dette deilige Barns Fødder, til at se hendes Øine smile og lukke sig, trætte af Leg og Nydelser. Men Ingen af Eder veed, hvorledes jeg har maattet kæmpe herfor, hvorledes jeg i fire Aar har beherſket den Lidenſkab, ſom hver Dag ſøgte om Luft i Ord og Klager, viiſt mig kold og beregnende, tilbagetrængt Manddommens Ild i Dybet af mit Hjerte, medens jeg ſaae hende omringet af beilende Blikke og alle disſe klamme og dødfødte Forelſkelſer, ſom ſpærrede min Vei. Du ſtudſer, Echenoque! Du betragter mit Anſigt, Du har ingen Ret til at beklage Dig over dets Rynker, ſiden Du ſelv har fremkaldt dem. Hvorledes ſkulde Du vel kunne ane, hvor ofte jeg ſneg mig ind i din Have om Morgenen, underkjøbte dine Slaver, opſøgte de Fodſpor, ſom dine ſmalle Fødder havde efterladt i Sandet. Jeg gjemmer et visſent Blad, ſom Du plukkede paa det ſmukkeſte Sted i Haven, en falmet Sløife, en iturevven og bortkaſtet Handſke. Smil ikke! det er jo dog kun i din Alder, at man pleier at begaa ſlige Daarſkaber, medens man i min ſædvanlig anſeer dem for umulige. Du begriber ikke den Ældres Lidenſkaber."

„Saa lidt ſom De den Yngres Modbydelighed herfor," mumlede Joaquina.

„Nu er Du min," vedblev han, idet han lod ſig glide ned paa Tæppet foran hende, lagde ſit Hoved paa hendes Hænder og bedækkede dem med glødende Kys. „Ene og alene min, og jeg vil nyde min Lykke i dens hele Fuldſtændighed. Se! hiſt ovre paa Pynten rager en høi Bygning frem mellem Palmetræerne, det er dit Hjem, din Fremtidsbolig. Lyſene glimte i alle Værelſer, man venter dit Komme. Hiſt ude paa Balconen mod Nord ville vi imorgen, naar vi vaagne, ſe Solſtraalerne

lege paa Havet og Fiskerbaadene glide forbi med deres hvide og røde Seil. Du læner dit Hoved til mit Bryst, træt af Heden, medens jeg fører Dig til en skyggefuld Plads. Blomsterne fra Haven hilse Dig med deres krydrede Duft, Fuglene synge for Dig, en Skare af Slavinder agte paa dit mindste Vink, men jeg alene vil modtage den første Straale fra dine Øine. Smil dog, smil! om ikke for din egen Lykke, saa for den, Du giver. Nede ved Strandbredden ligger en anden Plantage, der tilhører min Ven, Señor Gonzales de Zamienos, som J maaske kjende af Navn."

„Zamienos!" gjentog Joaquina med Afsky, „ham, om hvis umenneskelige Grusomhed hele Bahia taler, han, som ifjor lod en Slave kaste levende i Sukkerovnen."

„Ja, hvem troer vel sligt?" svarede Calleja undskyldende.

„Det er idetmindste vist, at han flere Gange har ladet sine Slaver piske tildøde, og at deres Pinsler udgjør hans daglige og kjæreste Adspredelse."

„Jeg veed nok, at Folk sige det," ytrede Calleja i samme Tone, „men man gjør ham Uret og overdriver alt. Jeg skylder denne Mand megen Hengivenhed, og da jeg er barnløs og ikke har nogensomhelst Familie, har jeg testamenteret ham alt, hvad jeg efterlader. Hvis nu Rygtet virkelig skulde have Ret i den grusomme Haardhed, man tillægger ham, vil idetmindste ingen af mine Slaver kunne ønske mig Døden, tværtimod, mit Livs Forlængelse vil være i deres egen Interesse. Ideen med Testamentet har jeg egenlig den stakkels Esteban Miro at takke for."

„Esteban Miro?"

„Ja, han blev forgivet ifjor af en Slavinde, der ventede sig Befrielse ved hans Død. Man siger, at hun gav ham Pegu i et Glas Limonade."

„Hvad er Pegu?“ spurgte Joaquina.

„Pegu er en frygtelig Gift, der dræber i Sekundet. Indianerne tilberede den af en Planteſaft og benytte den i Krigen til at forgifte deres Pile. Men hvorfor dvæle ved ſlige uhyggelige Billeder? Jeg haaber, det vil vare længe, inden der bliver Tale om mit Teſtamente, og jeg ſtoler i denne Henſeende paa Eders Hjælp og Forbønner. Det er iøvrigt et høiſt mærkværdigt Menneſke, denne Zamienos, han beſidder en forbavſende Magt over Alle. Saaledes havde en af mine Venner en ung Slavinde, der trodſede enhver Befaling, var gjenſtridig, heftig og egenſindig. Han ſender hende da til Zamienos med Bøn om Hjælp. Fjorten Dage efter vender Barnet tilbage, forfærdelig bleg og mager, men tillige lydig, hengiven og rede til at opfylde det mindſte Vink af ſin Herre. — Se! hiſt nede kommer en Baad, ſom jeg har lagt Mærke til lige fra det Øieblik, vi forlode Havnen. Den følger uafbrudt efter os. Jeg ſynes at gjenkjende Manden, ſom ſidder i Bagſtavnen. Ved Sanct Laurenz! Det er jo vor fælles Ven, Diago. Hvor det er opmærkſomt af ham, og hvor megen opofrende Deeltagelſe maa han ikke føle, ſiden han følger Dig lige til dit Hjem.“

Han gav et Tegn til Slaverne, at de ſkulde holde op med at ro. Derefter vedblev han:

„Se dog ud, mit Barn! bøi Dig mere tilbage, herfra kan Du tydeligt iagttage hans Anſigt. Hils ham, han fortjener denne Løn for ſin Hengivenhed.“

Idet den omtalte Baad kom nærmere, bøiede Echenoque ſig tilbage for at ſe ud under Solteltet og drog Gardinet tilſide. Det Fortrolige i hendes Stilling forøgedes, idet den Gamle kyſſede hendes Pande.

Fra den anden Baad hørtes ligesom et svagt Skrig fare hen over Havet. Calleja smilede, gav Folkene et Tegn, og Baaden skød fremad paany.

„Endnu et Kvarteer," hviskede han lidt efter, „saa vil min deilige Dronning modtage den første Velkomsthilsen i sit ubekjendte Rige. En magelig Vogn venter os nede ved Strandbredden, vi skulle kjøre sammen, vi To alene, medens Joaquina bliver tilbage og sørger for dine Kufferter. Hvilken Fremtid! hvilket Liv og hvilken Tilværelse!"

„Og hvad skal jeg blive til?" spurgte Joaquina pludselig i en blid og klagende Tone. „Tænker De slet ikke paa mig, Señor Calleja?"

„Jo, ganske vist! naar jeg har stirret mig blind i Lyset af hendes Øine, vil jeg varme mig ved den brændende Flamme i dine."

„De vil altsaa være den samme naadige Herre mod os Begge?"

„Den samme Tilbeder af Eder Begge."

„Nei, desværre! mig vil De aldrig kunne elske," svarede hun smilende. „Se blot Kainsmærket her paa mine Hænder."

Under disse Ord strakte hun ham en blød, smal og smukt formet Haand imøde og pegede med en nydelig legende Bevægelse af Fingren paa den brune Rand, der omgav det Indre af Neglen, det sidste og længstvarende Tegn paa afrikansk Oprindelse.

„Og hvorfor ikke?" svarede Calleja. „Beundrer man da ikke paa samme Tid Rosen og Jasminen? enhver af dem har sin egen Duft, sit særegne Fortrin."

„Taler De Sandhed?"

„Mine Handlinger skulle svare for mig."

„Nu vel da, saa kys din Herskerindes Haand, Du, som skal blive elsket lige høit af os Begge!"

Calleja smilede og bedækkede Kreolerindens smaa og fine Fingre med Kys. Hendes Blik fæstede sig paa ham med et uforklarligt, gjennemtrængende, skarpt og brændende Udtryk.

I samme Nu foregik der en sælsom Forandring med den Gamle. Han udstødte et dæmpet Raab, der syntes at kvæles i hans Strube, alle hans Muskler slappedes, han gispede efter Luft og sank derpaa ned paa Tæppet foran Joaquinas Fødder.

Echenoque udstødte et gjennemtrængende Angstskrig.

„Jesus Maria!" udbrød hun, „hvad er dog dette?"

Joaquina bøiede sig over mod hende, hendes Øienbryn viste en dyb og truende Rynke, medens hun stirrede ned paa Calleja, og hun gjentog med et haanligt og triumferende Smil de Ord, han nylig havde sagt:

„Pegu er en frygtelig Gift, der dræber i Sekundet."

„Gift!" gjentog Echenoque, som ramt af et Lynslag.

„Blot tre smaa Korn," svarede Kreolerinden rolig. „Jeg skjulte dem under Neglen. Hvorfor vilde han ogsaa kysse min Haand? — Vor stakkels Herre er bleven ramt af et Slagtilfælde," udbrød hun, idet hun drog Forhænget tilside foran Slaverne. „Kald paa Manden hist henne i Baaden."

De bestyrtede og villieløse Negere adlød.

Strax efter lagde den fremmede Baad sig paa Siden af Callejas. Joaquina gjorde en hurtig og bydende Haandbevægelse over mod Diago og sagde:

„Calleja befinder sig meget slet, lad hans Folk ro op til Plantagen med ham, imidlertid stige vi over i din Baad for at hente en Læge nede i Bahia.

Hjælp Echenoque og skynd Dig, vi have ingen Tid at spilde."

Diago adlød, maalløs og skjælvende, hans Aasyn udtrykte den dybeste Forbavselse, medens han stirrede hen paa den gamle Mands brustne og aabenstaaende Øine. Echenoque og Joaquina stege over i hans Baad og roede tilbage. Callejas Slaver bragte deres Herres Lig ind til den oplyste og smykkede Plantage paa Itaparica. Han blev lagt i den bløde og magelige Vogn, som han nylig havde fortalt ventede paa Strandbredden.

Fra dette Øieblik ophører enhver Underretning om Echenoque og hendes lykkelige Elsker. Et ubestemt Rygte paastod, at man samme Aften havde seet tre Reisende gaa ombord i et Dampskib, der laa beredt til at afseile til Boston. I Bahia hørte man aldrig senere noget til dem.

Indhold.

Pag.

Doktoren fra Sindbjerg . . . . . 13.

En Mands Regimente . . . . . 55.

Echenoque . . . . . 115.

Joh. Olsen
Bogbinder.